Michael
PALMER

LEACUL MIRACULOS

EDITURA AMALTEA

MICHAEL PALMER

LEACUL MIRACULOS

Traducerea: Monica Şerban
Titlul original: *MIRACLE CURE*, 1998

Editura Amaltea, 2003

Versiune ebook: v1.0, august 2016

Cuprins

MULŢUMIRI
PROLOG
PRIMA PARTE
CAPITOLUL UNU
CAPITOLUL DOI
CAPITOLUL TREI
CAPITOLUL PATRU
CAPITOLUL CINCI
CAPITOLUL ŞASE
CAPITOLUL ŞAPTE
CAPITOLUL OPT
CAPITOLUL NOUĂ
CAPITOLUL ZECE
CAPITOLUL UNSPREZECE
CAPITOLUL DOISPREZECE
CAPITOLUL TREISPREZECE
CAPITOLUL PAISPREZECE
CAPITOLUL CINCISPREZECE
CAPITOLUL ŞAISPREZECE
CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE
CAPITOLUL OPTSPREZECE
PARTEA A DOUA
CAPITOLUL NOUĂSPREZECE
CAPITOLUL DOUĂZECI
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ
CAPITOLUL TREIZECI
CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU
CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI

CAPITOLUL TREIZECI ŞI TREI
CAPITOLUL TREIZECI ŞI PATRU
CAPITOLUL TREIZECI ŞI CINCI
CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞASE
CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞAPTE
CAPITOLUL TREIZECI ŞI OPT
CAPITOLUL TREIZECI ŞI NOUĂ
CAPITOLUL PATRUZECI
EPILOG UNU
EPILOG DOI

LUI JUDITH PALMER GLANTZ

PENTRU TALENTUL TĂU DE MAMĂ ŞI GRAŢIA TA CA FOSTĂ

PARTENERĂ DE VIAŢĂ

ŞI

ÎN MEMORIA TATĂLUI MEU.

NE ESTE DOR DE TINE, TATI.

MULŢUMIRI

Pe coperta acestei cărţi se află numele meu, dar meritele nu pot fi atribuite numai persoanei mele. Adânca mea recunoştinţă se îndreaptă încă o dată spre editorul meu neobosit, Beverly Lewis, spre redactorul adjunct Christine Brooks şi spre incomparabilii mei agenţi, Jane Rotrosen Berky, Don Cleary şi Stephanie Tade.

În plus, vreau să mulţumesc următorilor:

Dr-ului Anthony Zietman pentru seara de la King’s Rook;

Doctorilor Michael Fifer şi Igor Palacios, precum şi echipei acestora de la laboratorul de cateterizare de la MGH, pentru talentul şi ospitalitatea lor;

Dr-ului Jerry Faich pentru informaţiile interne;

Dr-ului George Allman pentru că mi-a împărtăşit din experienţa şi cunoştinţele sale;

Dr-ului Michael Czorniak pentru articole;

Dr-ului Bob Smith şi lui Bill Wilson pentru trusa de unelte/ instrumentar;

Lui Beverly Tricco, Sam Dworkis şi Mimi Santini-Ritt pentru lecturi;

Lui Matt, Bekica, Daniel şi Luke pentru inspiraţie şi ajutorul acordat în rezolvarea problemelor;

Şi mulţumiri speciale Dr-ului Cary Akins, un adevărat om al Renaşterii şi un tămăduitor al inimilor zdrobite.

Oamenii pe care i-am menţionat mai sus au contribuit din plin la culoarea şi aroma acestui roman. Orice eroare sau denaturare a faptelor îmi aparţin în exclusivitate.

EXISTĂ TREI FELURI DE NEADEVĂRURI:

MINCIUNI, MINCIUNI GOGONATE ŞI STATISTICA.

ATRIBUITĂ LUI BENJAMIN DISRAELI DUPĂ MARK TWAIN

PROLOG

Deşi era sleită de puteri, Sylvia Vitorelli reuşi să mai împingă şi a treia pernă la spate. Acum stătea aproape drept pe pat. Şi totuşi se simţea rău în continuare, se sufoca. Probabil din cauza igrasiei şi a mucegaiului, îşi spuse ea. Dacă ar fi acum în apartamentul ei din Boston şi nu la ferma fiului său situată în zona rurală a New York-ului, nimic din toate astea nu i s-ar întâmpla. Nu că respiraţia ei ar fi fost mai uşoară în Boston. De luni de zile avea gleznele şi degetele de la mâini teribil de umflate. Iar acum, în ultimele săptămâni, începuse să aibă probleme cu respiraţia, nemaiputând să tragă aer în piept, în special când stătea culcată.

Sylvia înjură încet. N-ar fi trebuit să fie niciodată de acord cu venirea ei la Fullbrook. Ar fi trebuit să-i spună lui Ricky că nu se simte în stare. Dar voia neapărat să vină aici. Spiritul soţului său, Angelo, întrista atmosfera apartamentului în care locuiseră. Iar praful şi zgomotul făcut de şantierul de pe artera principală a Bostonului transformase cartierul lor din North End într-un loc nu tocmai plăcut. În plus, chiar nora ei, care se comportase întotdeauna de parcă vizitele ei ar fi picat prost, sunase şi o invitase să petreacă departe de oraş vreo două săptămâni. *Copiii întreabă de tine tot timpul, mamă,* spusese ea. *Iar toamna este atât de frumoasă pe la noi.*

Sylvia se uită la ceas. Ricky, Stacey şi copiii vor mai sta la biserică încă vreo jumătate de oră, iar apoi vor trece pe la nişte prieteni. Refuzase să meargă cu ei, invocând o durere de cap. Adevărul era că nici nu se simţea în stare să se îmbrace. Ar trebui să încerce să se ridice să facă ceva de mâncare sau să se uite la slujbă la televizor; dar când făcu

prima mişcare, o durere violentă o cuprinse brusc, provocându-i şi o criză de tuse, însoţită de sunetul oribil al unui lichid ce se zbătea în piept.

Pentru prima dată începu să intre în panică. Hârâitul îngrozitor din plămâni persista. Deja gâfâia. Sudoarea începu să i se prelingă de pe frunte, înţepându-i ochii. Geanta se afla pe noptiera de lângă pat. Scotoci prin ea după medicamente, fără să ştie exact ce o să facă atunci când o să le găsească. Degetele de la mâini, care rămăseseră umflate în ultima vreme, erau acum ţepene, vineţii şi arătau ca nişte cârnăciori obsceni.

Aerul din camera cu igrasie părea închis şi apăsător. O pastilă diuretică extrafluidă ar fi ajutat-o. Poate şi o nitroglicerină. Disperată, răsturnă conţinutul genţii pe pat. Pe lângă nenumăratele tuburi cu medicamente, era şi o recomandare de la clinică pentru Institutul Cardiovascular Boston. Picăturile de transpiraţie căzuseră chiar pe hârtie. Următoarea programare era de-abia peste o săptămână. Pentru că venise la Ricky, a trebuit să sară peste o şedinţă din tratamentul ei cu Vasclear – i se întâmpla asta pentru prima dată într-un an de zile. Dar lipsa medicamentului nu putea să fie motivul pentru care ea respira atât de greu acum. Făcea acest tratament o dată la două săptămâni, dar nu mai era mult şi trebuia să treacă la etapa cu o dată pe lună. În plus, medicul său cardiolog îi spusese ca poate să plece fără probleme atunci când l-a sunat să-l întrebe.

O, doamne, se gândi ea, în timp ce înghiţi înnebunită câte o pastilă din fiecare tub. *O, doamne, ce se întâmplă cu mine?* Brusc îşi aduse aminte că nitroglicerina, pe care încetase să o mai ia imediat ce începuse tratamentul cu Vasclear, trebuia dizolvată sub limbă şi nu înghiţită. Încercă să mai ia o tabletă pentru a o pune sub limbă, dar mâinile îi tremurau atât de tare, încât vărsă toate pastilele pe pat şi pe duşumea.

Inelarul de la mâna stângă începu să-i zvâcnească. Inelul auriu pe care îl purta de peste cincizeci de ani era îngropat

complet în carne. Degetul era groaznic de umflat şi de vânăt, aproape negru. *O, doamne, ajută-mă. ...Ajută-mă!*

Înăbuşindu-se deja, se luptă să tragă aer în piept. O durere persistentă şi acută începu să crească dinspre piept înspre gât – anghina, exact ca atunci, înainte să înceapă tratamentele. Trebuia să-l sune pe Ricky. Sau mai bine să sune la urgenţe? Trebuia să facă ceva. Cămaşa de noapte era leoarcă de transpiraţie. Respira şi tuşea în acelaşi timp, aducând câte puţin aer în plămâni. În camera de oaspeţi nu se afla niciun telefon.

Hotărâtă, se ridică de pe marginea patului şi se îndreptă împleticindu-se către birou. Îşi simţea picioarele ca pe nişte sticle cu apă, iar degetele nişte băşici umflate. Un alt atac de tuse îi luă şi puţinul aer care îi mai rămăsese. Se apucă de colţul biroului, de-abia ţinându-se în picioare. Accesul de tuse fu nemilos de data asta şi părea că nu se va mai opri vreodată. Sudoarea îi şiroia peste tot. Îşi ridică puţin capul, dar suficient cât să vadă oglinda stropită cu sânge. În spatele micilor pete roşiatice se întrezărea chipul ei cenuşiu. Era o apariţie înspăimântătoare. Părul lipit de cap, năclăit de sudoare. O spumă sângerie îi acoperea buzele şi bărbia.

Cuprinsă de o spaimă nemaiîntâlnită, Sylvia îşi mută privirea, se împiedică şi se prăvăli pe podea. Când se lovi, auzi, dar şi simţi cum plezneşte un os din zona şoldului. Brusc, o durere de nesuportat izbucni din acel loc. Timp de câteva secunde mai rezistă conştientă, după care începu să alunece într-un hău. Durerea din şold şi din piept scădea în intensitate. *Ricky... Barbara... Maria... Johnny...* Unul câte unul, copiii îi trecură prin minte. Ultimul chip întrezărit a fost al lui Angelo. Zâmbea… făcându-i semn să vină la el.

PRIMA PARTE

DOI ANI MAI TÂRZIU

CAPITOLUL UNU

ZIARUL BOSTON GLOBE

Jungla drogurilor, o speranţă pentru bolile de inimă

Cercetătorii de la Newbury Pharmaceuticals din Boston vestesc apariţia unui tratament miraculos, absolut nou, în cazul bolilor de inimă, principală cauză a deceselor din America…

— Nu poţi să joci şeptarul de cupă, Brian. Nu ştii că acum trei mâini am luat eu optarul de cupe?

— Da, sigur, eşti plin de optari!

— Bine… prost ai mai pariat… gin.

Brian Holbrook îşi urmări tatăl cum face gin plus nouăsprezece puncte şi cum strânge cărţile cu uşurinţă. Mâinile, care odată fuseseră suficient de puternice pentru a zdrobi nucile, erau acum pătate după 63 de ani de expunere la soare şi scheletice din cauza unei infirmităţi vechi de peste zece ani. Însă mai puteau mânui cărţile cu talent.

Jack Holbrook – *Întunecatul* Jack Holbrook pentru foarte mulţi din cei pe care şi-i mai amintea Brian – nu era un jucător profesionist. Dar avea o pasiune nebună pentru pariuri. Şi paria pe aproape orice, de la jocurile din Super Bowl până la maşinile care dădeau colţul străzii – dacă erau străine sau făcute în ţară. Doi dolari, zece, sau o sută – pentru Jack nu conta suma. Jocul era totul. Era şi fusese întotdeauna bărbatul cu firea cea mai competitivă din câţi cunoscuse Brian.

Având grijă să nu-l vadă tatăl său, Brian se uită la ceas. Se făcuse trei. Jucau gin de aproape două ore. La un penny punctul, ţineau scorul, până când unul dintre ei, indubitabil Jack, atingea zece mii. Brian pierduse până acum vreo şaptezeci de dolari.

— Ce-ar fi să ne oprim aici şi să ne uităm la meci? sugeră el.

— Ce-ar fi să mergem până în Boston, să cinăm mai devreme şi apucăm şi noul film al lui Van Damme?

— La nouă însă trebuie să fiu la club.

— E timp suficient. Nu-mi mai amintesc de când nu am mai petrecut noi o zi întreagă aşa.

Jack avea dreptate. Cu două servicii şi vizitele săptămânale la fetiţele lui, Brian ori era între două drumuri, ori dormea adânc ca un buştean. Clubul la care lucra se numea Aphrodite şi era unul din acele localuri strălucitoare de pe strada Lansdowne, chiar de partea cealaltă a parcului Fenway. Era bouncer (asigura paza) într-un bar. Cu o înălţime de 1,85 şi aproape 90 de kilograme se potrivea destul de bine rolului, deşi la vârsta de 38 de ani, era un loc de muncă destul de nefiresc. Apoi mai era vorba şi de educaţia lui. Cu diplomă în medicină internă şi cardiologie, părea o ciudăţenie printre oamenii de ordine. Dar pentru că nu avea licenţă de la Consiliul de înregistrare şi Licenţiere Medicală, diplomele sale nu valorau doi lei.

O după-amiază de duminică liberă era ceva rar. Becky şi Caitlin îşi petreceau weekendul la părinţii lui Phoebe, astfel că vizita sa săptămânală fusese amânată până marţi. Şi dintr-un motiv oarecare şeful lui de la Speedy Rent-a-car uitase să-l programeze pe Brian pentru duminica aceea. Un carierist în adevăratul sens al cuvântului, Darryl era înnebunit să-şi umilească oamenii care lucrau pentru el – în special noii absolvenţi de colegiu, care foloseau agenţia lui pentru a intra pe piaţa muncii. Nu descoperise decât foarte târziu că Brian avea facultate, dar din acel moment, Darryl şi-a dat toată silinţa să recupereze timpul pierdut.

Om de ordine… agent pentru o firmă de închiriat maşini… vizite supravegheate la fetele lui… convieţuirea cu tatăl său… Brian ştia că după optsprezece luni de muncă îndârjită – consiliere, întâlnirile de la Narcomanii Anonimi, ore întregi cu îndrumătorul său de la NA, Freeman Sharpe, un administrator de bloc, care avea o experienţă de mai

bine de douăzeci de ani în recuperarea celor dependenţi de heroină – îşi putea controla destul de bine toţi demonii săi interiori. Însă viaţa lui exterioară încă mai lăsa de dorit.

Sâmbăta noaptea îşi termina tura la bar după ora trei, aşa că a doua zi nu se trezea mai devreme de zece. Plănuise să facă un pic de jogging şi apoi să se amuze cu copiii care jucau fotbal în parc. Erau teribil de încântaţi când venea să se joace cu ei, mai ales pentru loviturile de mingie pe care le executa la mare distanţă. O simplă privire aruncată spre Jack îi dădu însă planurile peste cap. Cel care îi fusese antrenor de fotbal de la grădiniţă până la liceu şi chiar şi la colegiu stătea acum, înfăşurat într-o pătură, în scaunul lui preferat, unde îşi petrecea cea mai mare parte a nopţii. Pe masa de lângă el se găseau nenumărate medicamente de inimă şi calmante. Arăta înfometat şi neras.

— Ceva planuri pentru astăzi, tată? întrebă Brian

— Mda. Sultanul Bruneiului s-a hotărât să treacă pe la mine însoţit de haremul lui. I-am spus totuşi că trei femei sunt suficiente pentru mine.

— Ce-ar fi să-ţi fac ceva de mâncare?

Părul sur, cu o tunsoare şic, trăsăturile armonioase şi bronzul de vară al tenului îl făceau pe Jack să pară mai tânăr *şi mai sănătos,* decât era în realitate. Dar Brian ştia că boala lui de inimă se înrăutăţea. Porţiuni ale bypass-ului quintuplu, vechi de şase ani erau cu certitudine nefuncţionale. Brian luă tubul cu nitroglicerină şi se uită înăuntrul lui. Mai bine de jumătate era gol.

— Câte din astea ai luat ieri? întrebă.

John îi smulse tubul din mână şi-l băgă în buzunarul de la cămaşă.

— Dacă vrei să ştii, nici nu-mi amintesc să fi luat vreuna.

— Haide, Jack!

— Ştii ce, mă simt bine. Tu vezi-ţi de treburile tale şi eu o să-mi văd de ale mele.

— Bine, Jack, dar tu eşti una din treburile mele. Sunt fiul tău şi mai sunt şi cardiolog, sau ai uitat?

— Ţţţţ, tu eşti omul cu ordinea dintr-un bar. A, şi mai vinzi şi maşini.

Brian vru să-i dea un răspuns dur, dar se abţinu. Probabil că Jack dormise chiar mai puţin decât el.

— Ai dreptate, tată, răspunse Brian, încercând să-şi relaxeze fălcile încleştate. Când o să fiu din nou medic cardiolog, atunci o să pot să-ţi dau sfaturi. Nu înainte. Hai să-ţi prăjesc nişte pâine.

În sufragerie, ca şi în restul apartamentului, situat la etajul unu al blocului şi în care Jack stătea de zece ani – de la primul său atac de inimă – se simţea lipsa mâinii unei femei. Pe pereţi erau prinse numai poze cu imagini din sport, iar orice suprafaţă plană gemea de trofee. Majoritatea diplomelor aveau numele lui Brian pe ele. Reprezentau podoabele unui bărbat care avea nevoie de metale strălucitoare şi diplome poleite pentru a-şi creşte respectul de sine. Când Brian s-a mutat la el, toate trofeele acelea care-l înconjurau din toate părţile, l-au sufocat prima dată. Dar Freeman Sharpe l-a ajutat să facă faţă situaţiei. *Aminteşte-ţi că tatăl tău te iubeşte şi întotdeauna şi-a dorit mai mult pentru tine decât pentru el. Şi dacă te încheie la nasturi, spune-ţi în sinea ta că nimeni nu face acest lucru mai bine ca el, pentru că el este şi cel care i-a cusut.* În cele din urmă, ca şi în cazul altor lucruri care i se păreau nişte nenorociri, trofeele nu mai însemnau pentru Brian decât ceea ce voia el să însemne.

Când intră în mica bucătărie, privi una din fotografiile agăţate pe perete chiar lângă uşă. Era poza oficială a echipei Umass şi fusese făcută chiar înainte de începutul acelui fatal campionat pentru juniori. Se afla chiar în mijlocul penultimului rând. Numărul 11. Apoi, pentru prima dată privirea îi fu atrasă de figura unui bărbat care se afla chiar în partea dreaptă a ultimului rând. Dr. Linus King, ortopedistul echipei. Brian privise fotografia aceasta probabil de câteva sute de ori înainte. Curios era faptul că nu îl observase niciodată pe omul acela. După nenumărate şedinţe terapeutice şi de recuperare, Brian recunoscuse în

sfârşit că are o problemă: era dependent de calmante. Dar vinovat pentru acest coşmar nu era altul decât King.

Brian se abţinu cât putu să nu îşi repeadă pumnul către fotografie. În anul imediat următor recuperării genunchiului lui Brian, Linus King, o eminenţă a medicinii sportive, a fost mult prea ocupat pentru a re-evalua cu atenţie starea sa generală, ca să nu mai vorbim că nici măcar nu a discutat cu pacientul său despre disconfortul permanent pe care Brian îl avea la încheietură. În schimb, îi dădea într-una cu răbdarea şi reabilitarea, recomandându-i sute de tuburi de Percocet şi alte calmante. În cele din urmă, un MRI repetat a scos la iveală o fractură anterioară nediagnosticată. Un gips şi trei luni de odihnă i-au refăcut osul rupt, însă Brian deja trecuse prin faţa unui şir de medici îngrijoraţi, gata să-i prescrie o nouă reţetă, în loc să îl asculte. Dependenţa lui era instalată şi completă cu mulţi ani înainte de a încălca legea şi propriile principii prin scrierea unei reţete chiar pentru el.

— Jack, crezi că te simţi în stare să mergem în oraş? întrebă Brian din nou.

— Nu ştiu. Cred că da. Încet, încet o să o iau razna, măi băiete. Şi faptul că te bat la gin nu cred că reprezintă cea mai amuzantă activitate din lume.

— Ştii ce zic eu? Hai să vedem cine taie o carte mai bună. Dacă câştigi, atunci mergem să-l vedem pe Jean Claude, iar restaurantul rămâne la alegerea ta.

— Şi dacă pierd?

Brian putea să jure că tatăl său ştia ce avea să spună.

— Dacă pierzi tot mergem în Boston. Dar trebuie să-mi promiţi că la întoarcere treci pe la Dr. Clarkin.

— Dar mă simt bine.

— Nu te simţi bine deloc. Au trecut şase ani de la operaţie. Clarkin trebuie să verifice grefele alea şi, dacă va fi nevoie, chiar să le înlocuiască.

— Nu-mi trebuie niciun Clarkin şi nu mai vreau altă operaţie. Ţi-am mai spus asta de o mie de ori. Mulţumesc, dar las cateterele şi tuburile pentru alţii, dacă le vor.

Aşa cum se întâmplă deseori în cazul medicilor sau rudelor acestora, perioada post-operatorie a reprezentat un infern şi pentru Jack. Inima slăbită, infecţie, revizuirea transplantului, iarăşi infecţie. Una peste alta, opt săptămâni mizerabile petrecute în spital spuneau tot despre cât de bolnav fusese, deşi primise toate îngrijirile necesare. De multe ori în timpul acelor săptămâni i-a implorat să-l lase să moară. Întunecatul Jack era foarte încăpăţânat când voia. Iar Brian care îl văzuse în fiecare din acele cincizeci şi şase de zile îngrozitoare, înţelegea de ce Jack refuză categoric orice aluzie la o nouă operaţie.

— Bine, spuse Brian. Dar nu te-am mai văzut niciodată dând înapoi în faţa unei provocări simple.

— Da, ai dreptate, dar numai pentru că mi-am câştigat reputaţia de a recupera orice pierdere. Şi de data asta am senzaţia că n-o să mai reuşesc. O să-ţi spun eu cum facem. Cei şaptezeci şi unu de dolari pe care mi-i datorezi sau cina şi filmul.

— S-a făcut. Brian întoarse dama de treflă. Cred că mi se schimbă norocul.

Jack tăie un trei de caro. Privi fix cartea timp de câteva secunde lungi.

— Cred că şi-al meu la fel, spuse Jack.

Alese puloverul său favorit, un cardigan frez-oranj, pe care i-l dăduse mama lui Brian chiar înainte de moartea ei, cu aproape treisprezece ani în urmă.

— Eşti sigur că n-o să-ţi fie răcoare? întrebă Brian.

— Da, da… Ăăăăă… fiule, înainte de a pleca, aş vrea să-ţi zic ceva ce mă apasă.

— Spune.

— Eu… am cam sărit calul azi dimineaţă, când ţi-am spus chestia aia că tu nu eşti cardiolog.

— Nu-i nimic, nu-ţi face griji. În plus, niciodată nu prea am dat atenţie celor spuse de tine. De ce aş face-o acum?

— Mă simt frustrat, asta-i tot. Şi nu înţeleg cum de-ai lăsat să se întâmple aşa ceva.

— Ştiu, tată, ştiu. Dar, uneori trebuie să ne lovim noi singuri cu capul de pragul de sus, ca să ştim ce să facem.

— Sunt sigur că de undeva trebuie să sară iepurele.

Brian privi într-o parte.

— Da, şi eu sunt sigur.

De fapt, el era aproape sigur *că aşa ceva nu se va întâmpla.* Consiliul de Certificare Medicală hotărâse cu şase luni în urmă că recuperarea lui era bună şi că poate practica din nou, dar politica lor legată de cazurile cu droguri şi alcool era ca, iniţial, medicul respectiv să aibă un serviciu, care să poată fi monitorizat şi să facă analiza urinei ori de câte ori i se cere, înainte de a primi licenţa de practicare. Era o lege de neclintit a Consiliului. În plus, Brian ştia că în Boston, care avea trei şcoli medicale şi o pleiadă de spitale universitare, cardiologii erau ca ciupercile. De ce ar risca cineva să angajeze un medic care nu are încă licenţă de practică?

Cei doi copii şi starea destul de şubredă a sănătăţii lui Jack excludeau varianta mutării cât mai departe de estul Massachusetts-ului. Aşa că Brian făcuse tot ce i-a stat în putinţă, răspunzând la anunţurile din revistele de cardiologie şi din *New England Journal of Medicine,* trimiţând nu mai puţin de douăzeci de CV-uri. Încercase prin toate cunoştinţele sale, dar fusese refuzat şi avusese şi surpriza să vadă cum persoane pe care le considera prietene i-au întors spatele. Dăduse şi el un anunţ la ziar.

> Fost şef al secţiei de cardiologie şi director al laboratorului de cateterizare în cadrul unui spital din apropierea Bostonului, doreşte colaborare în partea de est a Massachusetts-ului, Rhode Island sau în sudul oraşului New Hampshire.

Fără loc de muncă, nicio şansă de licenţă. Fără licenţă, nicio şansă pentru vreun loc de muncă. Cerc vicios.

În ultimele luni, nici nu mai încercase să găsească ceva. Renunţase şi-şi îndreptase forţele înspre alte direcţii în care

ar fi putut să aibă succes. Nu a fost uşor, dar cel puţin avea o şansă. Rareori, în acele luni de refuzuri şi dezamăgiri, se gândise să bea sau să ia pastile.

— Eşti gata, tată?

— Tu du-te şi scoate maşina. Vin şi eu imediat.

Jack Holbrook se îndreptă încet spre baie. Când auzi uşa de la intrare închizându-se, se sprijini rapid de perete, încercând să-şi domolească respiraţia greoaie provocată de o durere acută care urca dinspre piept înspre gât. Scotoci în buzunarul de la cămaşă şi scoase o pastilă din tubul cu nitroglicerină şi o dizolvă sub limbă. O jumătate de minut mai târziu, durerea începu să cedeze. Îşi şterse sudoarea de deasupra buzei superioare, inspirând şi expirând prelung.

— Jack, te simţi bine? strigă Brian de pe scări.

— Da, da, sunt bine, Brian. Totul e în regulă.

Towne Deli era un mic local şic pe Boylston, unde găseai nişte salate minunate şi sandvişuri de nouă dolari. Brian îl lăsă pe tatăl său în faţă şi timp de zece minute căută un loc de parcare. Apartamentul lui Jack se afla în Reading, un cartier muncitoresc de la marginea oraşului, aşezat de-o parte şi de alta a străzii 128 din partea de nord. Mersul cu maşina sub soarele strălucitor de după-amiază era o plăcere duminica în comparaţie cu zilele din timpul săptămânii când condusul în această zonă se transforma într-un coşmar. LeBaron-ul roşu, vechi de trei ani, al lui Brian, de departe cel mai bun lucru obţinut în urma divorţului, era maşina perfectă pentru o astfel de zi.

Pe drum, Brian şi-a dat seama că Jack aştepta informaţii. Vreo slujbă la orizont? Vreo veste de la consiliu? Vreo femeie interesantă? Dar, probabil că în onoarea frumuseţii acelei zile şi a înţelegerii dintre cei doi, tatăl său îşi păstra gândurile numai pentru sine. În acelaşi timp Brian încerca să evite subiectul delicat al sănătăţii lui Jack. În schimb, discutau din când în când despre sport.

Brian intră în Towne Deli şi îl zări pe tatăl său aşezat la o mică masă în colţ. Câteva secunde rămase în uşă, studiind ce mai rămăsese din bărbatul care îi dominase primii douăzeci de ani de viaţă. Din ziua în care a făcut primul pas, a avut lângă el un antrenor care i-a supravegheat regimul alimentar, viaţa socială şi examenele, pentru a crea ceea ce el credea că o să fie unul dintre cei mai buni mijlocaşi. Şi dacă n-ar fi existat acel meci, probabil că ar fi reuşit.

Jack stătea nemişcat, privind cu atenţie meniul. Apoi, aproape din instinct, începu să se frece pe piept. Brian se repezi înspre el. În spatele bronzului, chipul lui Jack se întrezărea cenuşiu. Ochii erau sticloşi.

— Jack, ce ai? Te doare ceva?

Jack Holbrook inspiră pe nas şi dădu din cap.

— Mă cam doare, răspunse el mormăind.

Brian îi verifică pulsul de la carotidă şi pe stânga şi pe dreapta. Era regulat, dar slab. Broboane de sudoare se strânseseră pe fruntea lui.

— Doamne, Dumnezeule, şopti Brian. Jack, ai nitroglicerina la tine?

Jack scoase sticluţa din buzunarul de la cămaşă.

— N-ar fi trebuit să vin în Boston, spuse el răguşit.

— Prostii, îi răspunse Brian, simţind calmul acela ciudat, paradoxal, tipic situaţiilor de criză. N-are nicio legătură cu asta. Uite, tată, o să mă aşez aici lângă tine şi-o să-ţi dau o nitroglicerină. Mai ai aspirina aia pe care ţi-am pus-o în portofel? Foarte bine. Lasă-mă pe mine să o scot.

Fie Jack avea un atac serios de anghină – o porţiune a inimii nu primea suficient sânge – fie avea un atac de cord complet – un infarct miocardic în care muşchiul inimii nu primea sânge deloc. Dacă problema venea de la vreo arteră blocată de un cheag, aspirina va ajuta la dizolvarea acestuia înainte de a face prea mult rău.

— E vreo problemă, domnule?

Brian se uită în sus, privind chelia în devenire a şefului de restaurant. *Ce problemă să am, întotdeauna îmi aşez tatăl pe podeaua restaurantelor.*

— Este bolnav de inimă, iar acum se pare că a făcut o criză, spuse Brian în schimb.

— Să... să chem o salvare? Să întreb dacă e vreun doctor în încăpere?

— Eu *sunt* doctor, spuse Brian pentru prima dată după un an şi jumătate. Şi cred că ar fi o idee excelentă să chemaţi o ambulanţă.

Încet, Brian blestemă momentul în care hotărâseră să meargă la Boston. Toate dosarele lui de când fusese internist, cardiolog şi chirurg, se aflau la spitalul Suburban, de partea cealaltă a străzii 128. Era un spital excelent, renumit pentru specialiştii în ortopedie şi medicina recuperatorie, iar în unele cercuri, pentru fostul şef al secţiei de cardiologie, pe nume Brian Holbrook.

Îi mai verifică pulsul lui Jack încă o dată şi îşi frecă sprânceana.

— Te mai doare Jack? Dă-mi o notă, pe o scară de la 1 la 10.

— Şase. Nitroglicerina m-a ajutat puţin. Care sunt şansele să fie vorba de un infarct?

— Cincizeci la sută.

— Urâtă treabă.

— Mai rezistă puţin. Cei de la salvare (EMT) o să-ţi dea puţin oxigen şi nişte calmante, după care o să te simţi mai bine.

— Pariez pe zece dolari că unul dintre paramedici este o femeie. Pui pariu sau nu?

— Bine, pun. Dar linişteşte-te, te rog. Vrei să stai perfect întins pe spate?

— Nu cred că pot.

Din depărtare se auzea zgomotul unei sirene care se apropia. Brian îi lua pulsul în permanenţă. Transpiraţia, atât de tipică unei crize cardiace, nu mai părea aşa abundentă.

— Totul e în regulă, tată. Te mai doare?

— Zece.

— Vrei să spui că aşa de tare te doare?

— Nu, îmi datorezi zece dolari.

Jack întoarse capul spre uşa pe care o tânără brunetă, îmbrăcată în uniforma albastră a celor de la EMT, împingea o targă. Brian îşi prezentă tatăl şi le oferi un scurt rezumat al situaţiei şi al tratamentului pe care îl aplicase.

— Sunteţi doctor? întrebă tânăra femeie imediat.

— Cardiolog. Brian Holbrook.

— Ei bine, Dr. Holbrook, noi nu prea avem mândrie în echipa asta, spuse ea, părând că face zeci de lucruri în aceleaşi timp şi bine pe deasupra. Dacă e ceva peste care noi trecem cu vederea, te rog să ne spui.

— Mulţumesc. Jack este pacient al spitalului Suburban.

— O fi, dar în câteva minute va fi pacient la White Memorial. Aveţi ceva împotrivă?

White Memorial nu numai că era cel mai bun spital din oraş, dar era şi căminul Institutului Cardiologie din Boston, unul din principalele centre de acest gen. Brian îşi aminti interviul pe care-l dăduse acolo mai demult pentru o specializare în cardiologie. Scrisoarea de refuz nu i se mai părea o surpriză acum. Având în vedere toate cele întâmplate de atunci încolo, reflectă el, se părea că cel care l-a intervievat a avut fler.

Brian observă imediat că starea lui Jack se îmbunătăţise de la morfină şi oxigen.

— De fapt, spuse el tinerei femei, Institutul Cardiologie Boston era şi locul pe care doream să-l indic.

CAPITOLUL DOI

Brian se înghesui în ambulanţă, pentru o scurtă călătorie de la Back Bay până la White Memorial. După ce au plecat de la Towne Deli, durerea tatălui său coborâse pe undeva pe la nivelul doi sau trei, pe scara de la 1 la 10. Totuşi, pe drum, Brian nu încetă să supravegheze monitorul. Absenţa unor bătăi suplimentare era un semn bun, dar forma cardiogramei, sugera că este vorba de un atac de cord serios.

Cardiologul lui Jack de la Suburban era Gary Gold, unul din foştii parteneri ai lui Brian – singurul dintre cei patru care credea că Brian îşi revenise de pe urma unei boli şi că trebuia readmis în mijlocul lor cât mai curând posibil. Încet, Brian înjură că nu a insistat mai mult pe lângă Gary să fie mai agresiv cu Jack, pentru a-l determina să accepte încă o cateterizare cardiacă şi o evaluare chirurgicală. Pe de altă parte ce să te faci cu Jack care nici nu voia să audă de încă o operaţie?

White Memorial era un complex arhitectural alcătuit din peste douăsprezece clădiri, şi se întindea de-a lungul Râului Charles. De jur împrejur, aşa cum se întâmpla în cazul marilor spitale, se construia. Escavatoare şi alte maşini de dimensiuni uriaşe făceau parte din peisaj, la fel ca şi ambulanţele, iar două macarale imense se ridicau deasupra tuturor clădirilor, cu excepţia uneia, care era şi cea mai înaltă. Un nou centru de îngrijire ambulatorie, scria pe un panou. Din clădirea de douăzeci de etaje care adăpostea Centrul de Cercetări Hellman se ridica o alta. Ca şi pacienţii dinăuntru, spitalul însuşi se afla într-un proces constant de îmbolnăvire şi vindecare, de ruinare şi refacere, de moarte şi naştere.

La Urgenţe era un haos gălăgios, dar controlat. Cele două asistente de gardă erau super-ocupate, iar sala de aşteptare era plină. Brian înregistra aceste imagini, în timp ce îl duceau pe tatăl său înspre un pat din spate care avea

monitorizare. Drama şi energia insuflate de acel loc i se păreau palpabile – se simţea în elementul lui aici. Simpla lui prezenţă în acel loc îl făcea să se simtă de parcă ar fi stat mult timp în apă şi brusc ar fi ieşit la suprafaţă, inhalând o gură zdravănă de aer. Anticipase că va fi emoţionat la reîntâlnirea cu această lume, dar rămase uimit de senzaţia de bine pe care o avea în piept şi de lacrimile din colţul ochilor. Nu cu multă vreme în urmă făcuse şi el parte din această lume şi numai din cauza unor acţiuni proprii inconştiente, fusese izgonit. Acum, nimeni nu mai putea să-i confirme când şi mai ales *dacă* va mai avea ocazia să se întoarcă.

— Cum îţi mai e, Jack? întrebă Brian, apucând mâna tatălui său, în timp ce aşteptau ca un cearceaf curat să fie aşternut pe micul pat din salonul 6.

— Am avut şi zile mai bune. Dar oricum, nu mă mai doare.

— Foarte bine.

— Pun pariu pe doi dolari că nu o să-mi dea cina.

Brian privi monitorul. Dimensiunea segmentului ST din cardiogramă nu mai era atât de evidentă – în sfârşit un semn bun.

— Dacă or să vă dea mâncare tipică de spital, atunci câştigi de două ori, spuse el.

Îi ajută pe cei din echipă să-l mute în pat pe Jack, apoi se aşeză într-o parte, în timp ce medicul rezident, pe nume Ethan Price, începu o evaluare preliminară rapidă. Deşi era teribil de invidios, Brian trebui să aprecieze viteza şi îndemânarea tânărului. Apoi îşi aminti unde era. Suburban era un spital destul de decent, dar niciunul dintre internişti sau rezidenţii de acolo nu ar fi fost acceptaţi la White Memorial. Dacă nu făceai parte din primii zece din grupa ta de la Medicină, n-avea sens nici măcar să trimiţi vreo scrisoare de intenţie.

— Ştii pe cineva aici? îl întrebă Jack pe Brian.

Medicul rezident, care tocmai îl consulta cu stetoscopul, îi făcu semn să tacă.

Sper să nu, gândi Brian.

— Nu cred, şopti el.

Ca prin ceaţă, se auzi strigat pe nume şi îşi întoarse capul înspre uşă. Cu mâinile în şold o văzu pe Sherry Gordon, o femeie nu cu mult mai în vârstă decât Brian, dar foarte matură. Stătea chiar acolo însoţită de cele mai dure asistente de la Urgenţă cu care Brian lucrase vreodată.

— Hei, tu eşti de-a mea, ai lucrat la Suburban, spuse el, traversând încăperea pentru a o strânge în braţe şi a primi un sărut pe obraz. Ce faci aici?

— Crema se ridică la suprafaţă. Aveau cererea mea de foarte mulţi ani. Aici locurile vacante nu prea apar des.

— Îţi place?

Zâmbi, arătându-i haosul din jurul ei.

— Tu ce crezi? Îl studie intens câteva secunde. Zi-mi de tine acum. Cum îţi mai merge?

Brian îi susţinu privirea.

— Am fost internat trei luni pentru reabilitare, răspunse el încet ca să audă numai ea, am mers la milioane de întruniri ale NA şi AA, dar acuma sunt bine.

— Mă bucur să aud asta, Brian. Vorbesc serios, chiar mă bucur. E tatăl tău, nu-i aşa? Îmi amintesc de coşmarul prin care a trebuit să treacă la Suburban.

— Acum şase ani. Cu patru ani înainte mai avusese un infarct miocardic, apoi anghina lui s-a înrăutăţit atât de mult, încât a fost nevoie să ajungem la operaţie. Ai dreptate. A fost un coşmar. Şi ca să pună capac la toate, bypass-ul nici nu a reuşit atât de bine. Probabil că acum are iar un mic infarct.

— Nu-ţi face griji. Medicul care se ocupă de el acum este un meseriaş. Puştiul ăsta îmi aduce aminte de tine.

— Aş vrea eu.

— Vorbeşte cu el să-l bage pe tratament cu Vasclear. Toată lumea de pe aici a început să vorbească de medicamentul ăsta. Acum trebuie să mă duc să-l ajut pe Dr. Giantasio. Examinează o doamnă care nu se simte deloc bine.

— Phil Giantasio?

— Exact. Îl cunoşti?

— De multă vreme, de când eram amândoi internişti, apoi rezidenţi. Habar n-aveam că este în Boston. Se pare că săptămâna asta este dedicată vechilor cunoştinţe. Sherry, spune-i, te rog, că sunt aici. O să trec pe acolo când o să fiu sigur că tata e bine. Ce zici?

— Nu văd de ce nu. Gata, trebuie să fug. Multă baftă pentru tatăl tău.

Vasclear. Brian nu ştia mai nimic despre acest medicament nou, şi toate informaţiile pe care le avea, le citise prin ziare. Nu mai era la curent cu noutăţile medicale, aşa cum se întâmpla în perioada în care participa la conferinţele din domeniul cardiologic de două ori pe săptămână sau citea ori frunzărea zeci de publicaţii diferite. Deşi rămânea în temă cu ajutorul casetelor şi a două cursuri la care era înscris, despre Vasclear, cel mai recent tratament experimental din generaţia medicamentelor împotriva arterosclerozei, nu se scrisese foarte mult.

Ethan Prince îşi dădu jos stetoscopul de la urechi, se uită din nou peste EKG-ul lui Jack, după care îi dădu stetoscopul lui Brian. Îl luă calm, încercând să nu pară nerăbdător şi lăsând ochii în jos pentru a nu se vedea recunoştinţa din ei. Încă mai persista un vârf de doi milimetri în segmentul ST care apărea în multe din cele 12 imagini standard ale diagramei.

— Pare să fie vorba de ceva persistent din trecut, spuse Brian.

— Exact. O să încep imediat formalităţile de internare. Între timp, trebuie să hotărâm dacă încercăm să topim blocajul. Înainte de a face asta, o să fac în aşa fel să-l vadă şi un cardiolog. Dr. Giantasio este în primul schimb, dar acum este în salonul 4 cu o femeie foarte bolnavă. Trebuie să văd cine mai este de serviciu.

Se întoarse spre Jack, ai cărui obraji căpătaseră ceva culoare.

— Domnule Holbrook, se pare că aveţi un mic blocaj şi de aceea o parte din inima dumneavoastră nu primeşte suficient sânge.

— Un atac de inimă, spuse Jack. Nu e nicio problemă, poţi să-i spui pe nume.

— De fapt, nu vom fi siguri că este vorba de un atac până nu facem câteva analize de la sânge şi nu vedem şi o altă cardiogramă.

— Pe pariu că aşa e.

— Poftim?

— Nu-l băga în seamă, spuse Brian, luând mâna lui Jack din nou. Când era la şcoală a jucat fotbal – atât în ofensivă, *cât şi* în defensivă. A primit prea multe lovituri la cap.

— Aha, înţeleg... Atunci, eu mă duc. Trebuie să aflu cine mai este de serviciu la cardiologie şi sper să mă întorc cu Dr. Giantasio.

— Vreau să te mai întreb un singur lucru. Sherry Gordon mi-a spus ceva că ar fi bine să-l trec pe Vasclear.

Medicul rezident dădu din umeri.

— Probabil că şi tu ştii la fel de multe ca şi mine. Este un medicament al celor de la Institut. Se zvoneşte că rezultatele ar fi promiţătoare.

— Mulţumesc.

— *Anesteziştii,* se auzi o voce la difuzor... *Anesteziştii sunt chemaţi în secţia de urgenţe...*

— Cred că femeia aceea din salonul 4 e pe ducă. Probabil că de-aia îi cheamă, ca să îi facă un tubaj.

Ethan Prince plecă în grabă, lăsând-o pe una dintre asistente să aibă grijă de Jack. Brian amorţise şi se mişca de pe un picior pe altul, simţindu-se stânjenit şi neputincios în acelaşi timp. Undeva, puţin mai departe de el, o pacientă avea probleme serioase. Brian ar fi putut să-i dea o mână de ajutor lui Phil Giantasio în condiţii normale. Din păcate, cunoştinţele lui nu puteau fi folosite.

— Dr. Holbrook?

În uşa salonului se zărea silueta îndesată şi autoritară a unei asistente brunete. Avea o expresie severă.

— Da?

— Dr. Holbrook, sunt Carol Benoit, asistenta şefă. Iertaţi-mă că vă întrerup, dar Dr. Prince mi-a comunicat faptul că starea tatălui dumneavoastră este stabilă. Aş putea să vă vorbesc câteva secunde?

— Desigur.

— Dr. Holbrook, în salonul patru avem o femeie în stare critică. Dr. Giantasio vă întreabă dacă aţi putea să veniţi până acolo.

Brian simţi brusc cum îi creşte adrenalina.

— Cu cea mai mare plăcere, răspunse el, poate prea nerăbdător.

Aruncă o privire spre Jack, care se odihnea cu ochii închişi. Respira destul de uşor, iar monitorul indica o îmbunătăţire evidentă. Nu era nicio problemă dacă îl lăsa singur pentru puţin timp. Brian se îndreptă spre uşă, dar sora şefă continua să-i blocheze calea. Îl conduse pe hol, într-un loc unde nu îi putea auzi nici Jack, nici angajaţii care se aflau acolo.

— Înainte de a merge dincolo, şopti ea cu voce severă, vreau să ştiţi că am insistat ca Sherry Gordon să-mi spună cine sunteţi şi la ce spital lucraţi. Tot ea mi-a spus că v-aţi pierdut licenţa de bună practică.

— Şi?

— Şi când i-am cerut o explicaţie a acestei situaţii, mi-a spus şi de ce.

Brian trecu brusc de la o atitudine precaută la una de uimire totală. Îşi îndreptă umerii cu mândrie.

— Aşa, şi?

— Nu vreau ca cineva care nu are licenţă să aibă de-a face cu pacienţii de la urgenţe.

— Sincer să fiu, nu ştiu de când exprimarea unei idei este echivalentă cu practicarea medicinii.

Carol Benoit îl privi cu ochi răi.

— Oricum o să vă supraveghez, mai spuse ea.

Brian intră din nou în salon pentru a-i spune lui Jack că se întoarce imediat. Apoi încercă să se relaxeze puţin, înghiţind nodul din gât şi se îndreptă spre salonul 4.

Trecuseră mai bine de zece ani de când el şi Phil Giantasio erau stagiari la Centrul Medical Eastern Mass. Lucraseră foarte bine împreună de-a lungul celor doi ani. Phil se obişnuise cu strălucirea şi încrederea de sine a lui Brian, în timp ce Brian aprecia că Phil, mai degrabă constant şi meticulos decât briliant, îşi cunoştea limitele şi nu îi era niciodată jenă să ceară ajutor. După rezidenţiat, Brian câştigase o bursă în cardiologie la unul din cele mai bune spitale din Chicago, iar Phil şi-a întrerupt o perioadă activitatea pentru a face armata. La început şi-au scris şi au vorbit la telefon. Încet, încet însă, legătura lor a slăbit şi la un moment dat s-a rupt.

Phil îl salută de cum îl zări. Întotdeauna fusese ceva mai plinuţ, dar de când nu îl mai văzuse se mai îngrăşase cu cel puţin cincisprezece kilograme. Părul său negru şi bogat pe care şi-l ţinea pieptănat pe spate lăsa să se vadă acum un început de chelie chiar în vârful capului. Singurul lucru care nu se schimbase era căldura şi blândeţea privirii sale. Totuşi, în acel moment, Phil părea îngrijorat. Nici nu-ţi era greu să-ţi dai seama de ce.

Pe pat era întinsă o femeie de vreo şaizeci şi cinci, poate chiar şaptezeci de ani, fără cunoştinţă, cu o faţă vineţie şi păr ciufulit. Respiraţia ei semăna mai degrabă cu o horcăială şi paloarea din jurul ochilor şi a gurii contrasta înspăimântător cu vineţiul feţei. În salon se mai afla Dr. Ethan Prince, Sherry, încă o asistentă, anestezistul, iar într-un colţ al camerei se afla un bărbat în vârstă, îmbrăcat într-un costum şifonat din al cărui buzunar ieşea capătul unui stetoscop. Medicul de familie, probabil, îşi spuse Brian. Era doar o presupunere de moment, dar omul părea absolut neputincios în faţa unei astfel de crize. Chiar în uşă stătea Carol Benoit, care mai mult supraveghea, decât participa.

Modelul de pe monitor... ritmul cardiac... citirea oximetrică a pulsului... aspectul tenului... coloritul

unghiilor... pătură de răcire... În drumul său de la uşă şi până la pat, mintea lui Brian deja procesase sute de biţi de informaţii. Simţea atmosfera acţiunii şi a urgenţelor. N-avea să dureze decât câteva minute efemere, dar ce mai conta.

— Brian, eşti o adevărată apariţie, spuse Phil. Parcă ai fi unul din zeii aceia din tragediile antice care se iveşte pe neaşteptate din spatele scenei exact atunci când este nevoie de el.

— Uşurel, uşurel. Am trecut de mult de faza asta cu zeii. Nu mi-a adus decât belele. Ia zi, care-i problema aici?

— Doamna Violet Corcoran este o pacientă de şaizeci şi opt de ani a Doctorului Dixon. Uite-l pe Fred Dixon. Fred, ţi-l prezint pe Brian Holbrook.

Brian şi doctorul mai în vârstă se salutară.

— Din câte îşi aminteşte Fred, nu i-a fost niciodată atât de rău.

Ceva din tonul lui Phil îi spunea că el nu ar fi riscat să şi-l ia drept medic curant pe Dixon. Însă bărbatul *venise* să-şi vadă pacienta duminica după-amiază şi pentru Brian acest fapt îi reducea un pic din incompetenţa profesională.

— Îi recomandase un tratament cu eritromicină pentru o infecţie respiratorie, continuă Phil. Acum câteva ore soţul ei a sunat, spunând că nu se simte prea bine. Are 40 temperatură. Pulsul 1-40. A făcut o pneumonie destul de serioasă. BP era 1-60. Acum a ajuns la o sută.

— Şoc septic?

— Probabil. Dar uită-te şi tu ce face.

Phil îi arătă ecranul monitorului cardiac, care prezenta un ritm al inimii de care Brian era sigur că reprezintă o tahicardie ventriculară. Acest tip de tahicardie era deosebit de instabilă în marea majoritate a situaţiilor şi deseori anunţa un atac de cord fatal.

— Eu zic că e tahicardie ventriculară, spuse Brian.

— Şi noi am zis la fel. De când a venit, ba îi apare, ba îi dispare. La început au fost ca nişte mici explozii. Acum durează mai mult.

— Tratament?

— Am încercat sa îi oprim puţin criza. Până acum am încercat Xilocainã, bretilium şi Pronestil, iar acum suntem pe punctul de a-i face o doză de digitalis. Nimic nu a dat rezultate.

— Criza evoluează prea rapid pentru a fi încetinită cu un stimulator cardiac.

— Exact.

Brian se întinse spre stetoscopul lui Phil.

— Îmi dai voie?

Carol Benoit văzuse şi auzise mai mult decât putea suporta.

— Dr. Giantasio, îi întrerupse ea, îmi pare rău că trebuie să vă reamintesc, dar Dr. Holbrook nu are licenţă pentru a putea trata sau chiar *atinge* pacienţii noştri.

Timp de câteva secunde nu se mişcă nimeni, iar în afara gâlgâitului din tubul de oxigen nu se auzi nici musca. Apoi, Giantasio îşi scoase stetoscopul de la gât, înconjură targa pe care era întinsă pacienta şi i-l întinse asistentei.

— Dacă-i aşa, atunci Doamnă Benoit, spuse el fără ranchiună, vă rog să evaluaţi starea acestei femei şi să ne oferiţi părerea *dumneavoastră* calificată.

Benoit căscă ochii mari şi se înroşi brusc. Împinse înapoi înspre Phil instrumentul oferit şi se dădu la o parte.

— Faceţi cum vreţi, mai spuse ea. Dar să ştiţi că vă voi declara responsabil pentru tot ce se va întâmpla.

— Îmi asum acest risc. Brian, dacă nu îţi vine nicio idee, am să o pun pe Sule să o tubeze şi nu ne rămâne decât să sperăm că o vom putea scoate din starea asta.

Brian luă stetoscopul lui Phil şi se îndreptă spre pat.

— Fără să ştiu exact motivul pentru care ea se află *în* starea asta şi ce trebuie să facem pentru a o scoate din ea, spuse el, totuşi nu cred că terapia cu electro-şocuri o să aducă vreo schimbare.

— Ar putea fi vorba de o infecţie generalizată în cazul unei femei care prezenta ceva semne ale unei boli cardiace.

— Şi asta e posibil.

— Indiferent ce e, grăbeşte-te Brian. Starea ei este critică din nou.

Mai întâi, Brian o studie pe Violet Corcoran din cap până în picioare. Era ceva în aspectul ei care îi amintea de un caz pe care-l mai văzuse cu ani în urma. *Unde? Şi despre ce era vorba?* O ascultă la inimă, la gât, apoi îi luă pulsul arterial la cot, la încheietură şi vintre. În cele din urmă, puse stetoscopul la urechi şi trecu cu diafragma peste inimă, piept şi gât. După aceea repetă examinarea, dar de data asta folosind bell side.

— Sule, pregătiţi-vă şi haide să o intubăm, spuse Phil. Apoi îi facem şocuri. La naiba! Ne scapă printre degete.

Brian nu răspunse. Era extrem de absorbit în ascultarea unui sunet – un sunet care venea chiar din gâtul lui Violet. Brusc îşi aminti. În stânga lui, anestezista introdusese atât de fin un tub respirator endotraheal încât Brian nici nu-şi dăduse seama ce făcea ea.

— Încercăm 200 de juli odată, apoi direct 3-50, comandă Phil.

— Stai, strigă Brian, arătând un punct de pe gâtul lui Violet. Phil, ascultă aici.

Brian era aproape sigur că sunetul acela ciudat care se desluşea destul de clar era un bruit – zgomotul unei turbulenţe cauzată în această situaţie, credea el, de sângele care trecea cu rapiditate printr-o glandă tiroidă hiperactivă.

— Tensiunea scade, spuse Sherry Gordon. Nouăzeci.

Phil ascultă câteva secunde.

— Am auzit zgomotul ăsta când am consultat-o prima dată, dar am crezut că este un ecou al bătăilor inimii.

— Eu nu cred asta.

— Atunci să fie tiroida?

— Sunt aproape sigur. Am văzut un singur caz de tiroidă hiperactivă în viaţa mea, şi era exact ca ăsta. Temperatură mare, puls sălbatic, comă, simptome de tahicardie ventriculară.

Giantasio ascultă sunetul din nou.

— Ar putea fi, spuse el emoţionat. Extraordinar, chiar ar putea fi. Fred, ştii cumva dacă doamna a mai suferit de crize de hipertiroidism?

Fred Dixon căută în notiţele sale şi în dosarul cu analize.

— Optzeci, strigă Sherry.

— Mda, spuse Dixon cu o voce tremurătoare, am observat o creştere uşoară a nivelului tiroidial la analizele de anul trecut. Însă oamenii de vârsta ei au de obicei hipotiroidă, în niciun caz hiper şi în plus nu credeam că…

— Brian, ce facem acum? îl întrerupse Phil.

— Cheamă un endocrinolog. Între timp însă, i-aş administra doze masive de steroizi, doze mari de propranolol IV pentru a diminua efectul hormonilor asupra inimii şi apoi ceva care să blocheze şi producerea de hormoni. Endocrinologul sau o carte ne-ar putea spune ce şi cât.

— Să-i dăm drumul, spuse Giantasio. Doamnă Benoit, aflaţi cine este de gardă la endocrine şi aduceţi-i aici cât puteţi de repede sau faceţi-ne legătura cu ei la telefon, dacă nu pot veni. Dacă îi prindeţi la telefon, Dr. Holbrook va discuta cu ei. Apoi duceţi-vă în salonul medicilor rezidenţi şi aduceţi-mi *Principiile Medicinii Interne* a lui Harrison şi cea mai mare carte de endocrinologie pe care o găsiţi. Dacă niciuna nu depăşeşte cel puţin trei centimetri grosime, atunci te duci la bibliotecă. Restul, vă rog, ascultaţi-mă. Ne confruntăm cu o situaţie inedită…

CAPITOLUL TREI

— Fără autografe, fără autografe, vă rog. Îmi pare rău, dar Doctorul Holbrook nu mai dă autografe astăzi.

Dând la o parte o mulţime de oameni imaginari, Phil Giantasio intră în salonul 6.

Brian, singur în cameră cu Jack, îl privea de pe marginea patului amuzat.

— Dacă nu termini cu prostiile astea, spuse el, o să-ţi dau eu un autograf chiar pe fund.

— Doamne, şi ce fund! exclamă Giantasio, dându-şi una peste partea dorsală. Un fund de rinocer. Sau dos de hipopotam. Magnific! Poţi să dai un autograf pe el şi să-ţi scrii autobiografia şi tot să mai ai loc şi pentru vreun sonet sau două. Doamne, Holbrook, cum ai salvat-o pe femeia asta. Ai fost extraordinar. Bătrâna Violet a scăpat ca prin urechile acului!

— Ce se întâmplă? murmură Jack, încă plutind în braţele Valiumului.

Jack încă nu depăşise momentul dificil, deşi părea că nu suferă decât de nişte julituri. Analizele iniţiale confirmaseră că, de fapt, suferise un infarct miocardic – deşi toate celelalte semne indicau doar un mic atac de cord, care nu-i putea pune în pericol viaţa. Însă la şaizeci şi trei de ani, cu trecutul său, Jack deja mergea pe marginea prăpastiei.

Chiar dacă Brian încă mai era emoţionat de salvarea doamnei Corcoran, era hotărât să-şi ascundă sentimentele, lăsându-l pe Giantasio să exulte pentru amândoi. Îi făcu semn lui Phil să se aşeze.

— Care-s noutăţile? întrebă el.

Giantasio se aşeză recunoscător.

— Noutăţile sunt că tipul ăsta pe care-l vezi aici a apărut de niciunde, exact când noi eram disperaţi, a analizat totul cu un calm incredibil, după care a dat o lovitură de au rămas toţi cu gura căscată. Astea-s noutăţile.

Brian se întoarse către tatăl său.

— Tată, copilul acesta teribilist este Phil Giantasio. Nu cred că ţi-l mai aminteşti, dar am lucrat împreună când eram medici rezidenţi.

— Cum să nu mi-l amintesc? Tatăl lui avea un restaurant. Şi o soţie drăguţă cu păr negru-negru.

Jack întinse mâna către Phil.

— Memoria dumneavoastră este absolut uluitoare, spuse Phil. Tata încă mai are restaurantul, iar Joanne este în continuare aceeaşi soţie drăguţă şi cu părul negru, dar mulţumesc lui Dumnezeu, nu mai e soţia mea.

— Şi Brian a divorţat, spuse Jack, fără a încerca vreo clipă să-şi ascundă teama.

— Gata cu Phoebe? întrebă Phil, ridicând o sprânceană.

— Da, ne-am despărţit acum doi ani. Oficial am divorţat cam acum un an, spuse Brian, simţind cum entuziasmul său dispare. Avem două fetiţe.

— Se pare că nu prea eşti încântat de chestia asta.

Brian ridică din umeri.

— Despărţirea nu a fost ideea mea, dacă la asta te referi. Phoebe s-a măritat cu mine în speranţa că voi deveni o mică celebritate şi de fapt eu am ajuns într-un centru de reabilitare.

Phil zâmbi trist.

— Joanne a avut tot timpul pe cineva în spital. În special de când ne-am mutat aici acum trei ani.

— Copii ai?

— Poate data viitoare. Dar hai să nu mai vorbim despre mine. Domnule Holbrook, ştiţi ce a făcut fiul dumneavoastră? În timp ce dumneavoastră moţăiaţi, a pus un diagnostic incredibil, pe baza unor simptome care nici nu existau aproape şi a salvat viaţa unei bătrâne micuţe şi simpatice.

— Foarte bine, spuse Jack, fără entuziasm.

Se întoarse pe-o parte cu faţa spre perete.

Phil se uită la Brian, care dădu din cap. N-ar fi trebuit menţioneze momentul reabilitării. Jack era un bărbat dur, dar nu când venea vorba de acest aspect.

— Mai târziu, mormăi el.

Phil dădu din cap cu simpatie. Era doctor. Şi avea şi el un tată. Cunoştea presiunea aşteptărilor.

— Ei bine, spuse Phil, dregându-şi vocea, după cum vezi, veştile de dincolo sunt bune. Chiar foarte bune. Cel de la Endocrine este cu ea acum. Şi a fost complet de acord cu diagnosticul şi cu tratamentul. Povestea asta cu sunetul scos de tiroida revoltată, deja a început să circule prin tot spitalul. Acest loc trăieşte pentru cazuri ca cel de astăzi. Iar eu m-am aflat în mijlocul lui şi nu am putut face nimic.

— Ai fost aproape. Însă grija ta principală era să o ţii în viaţă.

— Întotdeauna ai fost drăguţ.

— Dar ăsta este adevărul.

Brian fu întrerupt de tatăl său, care răspunse la întrebarea legată de starea sa cu o pufnitură olimpiană.

— Dar păreai foarte drăguţ acolo la vestiar, spuse Giantasio. Habar n-am avut că e ceva genetic.

— Phil, spune-mi ce-i cu Vasclear?

Expresia lui Giantasio se intensifică.

— E o chestie adevărată, Brian. Descoperirea lui e similară cu descoperirea elixirului tinereţii.

— Ce conţine?

— O parte fosfolipide şi o parte enzime. Iniţial a fost extras din scoarţa unui copac din America de Sud şi descoperit de un tip, Art Weber. Acum este sintetizat de inginerii chimişti de la Newbury Pharmaceuticals. Brian, lărgeşte arterele pur şi simplu.

— Serios?

— Arteriogramele de dinainte şi de după sunt absolut uimitoare.

— Care sunt efectele secundare?

Giantasio dădu din cap.

— Ştiu că ţi-e greu să crezi, dar Institutul Cardiovascular se apropie de finalul etapei a doua de teste clinice şi până acum nu s-a semnalat niciun efect secundar.

Brian simţi cum îi creşte pulsul. Era ca un medic oncolog care afla dintr-o dată de un leac universal pentru cancer şi care nu prezenta niciunul din efectele secundare ale chimioterapiei clasice. În ciuda respiraţiei destul de zgomotoase a lui Jack, i se adresă în şoaptă lui Phil.

— Phil, cum pot să-l bag pe tata în programul ăsta?

— Nu ştiu sigur. Cine e doctorul lui aici?

— Încă nu are unul. Medicul rezident îl căuta pe tipul care te înlocuieşte pe tine.

— Oh, Doamne, în niciun caz. Burt Ruststein se ocupă de pacienţi privaţi numai ca să strângă suficienţi bani pentru laboratorul lui de cercetare genetică şi pentru a-şi hrăni cei cinci copii. Pot să am eu grijă de tatăl tău dacă vrei. Dar am o idee mai bună. Carolyn Jessup este directorul programului Vasclear. Are foarte mulţi pacienţi privaţi şi o mare parte din ei sunt deja subiecţi ai acestui studiu. Ar trebui să încercăm să o determinăm să-l accepte pe tatăl tău ca pacient.

— Carolyn Jessup! Păi e persoana cea mai potrivită pentru aşa ceva. Am frecventat cursul ei despre bolile cardiovasculare acum câţiva ani. A fost unul din cele mai bune cursuri pe care le-am audiat vreodată.

Brian îşi aminti silueta înaltă şi elegantă a acelei femei în jur de 50 de ani, plimbându-se încrezătoare prin sala de conferinţe în faţa a peste 150 de cardiologi din întreaga lume – profesor şi medic de excepţie, păstra ceva şi din graţia şi siguranţa unui top-model.

— Locurile pentru cursul ei se ocupă chiar în ziua în care este anunţat, spuse Phil. Şi pe bună dreptate. Deşi e puţin distantă şi chiar intimidantă, Jessup este un medic excelent. Când am venit aici, tocmai se căuta un nou şef pentru institut. Toată lumea simţea că postul îi vine mănuşă. Nici până în ziua de azi n-am aflat motivul pentru care nu a obţinut postul. Poate din cauza stilului ei – poate fi destul de nesuferită –, poate pentru că e femeie sau nu are suficiente relaţii în politică. Dumnezeu ştie de ce nu a

fost aleasă, că dacă nici ea nu are sute de lucrări publicate…

— Ernest Pickard a luat postul, nu-i aşa?

— Exact. A venit de la NIH.

— Da, dar nici el nu e un oarecare.

— Nici n-am zis aşa ceva. Chiar a făcut o treabă bună aici. Şi dacă nu a fost niciun scandal între ei doi, să ştii că meritele le aparţin în întregime. Doar cunoşti foarte bine jungla din spital. Era suficient ca cineva să observe vreo privire aruncată aiurea şi gata, bârfele ar fi fost în floare.

— Ai putea s-o suni? întrebă Brian

— Sigur că da. O s-o sun. Dacă nu dau de ea în seara asta, mâine o găsesc sigur aici. Totuşi, e de datoria mea să-ţi explic că, deşi sunt pe punctul de a deveni medic primar şi ea ştie cine sunt, pe scara academică ca are mult mai multe nivele în faţa mea.

— Ei, să fii medic primar la una din cele mai mari şcoli medicale şi nu una oarecare, ci Institutul Cardiovascular Boston! Doamne, Phil, dar e minunat! Sunt tare mândru de tine.

Un moment de tăcere stranie urmă…

— Brian, să ştii că nu ţi-am zis chestia asta cu titlul, ca să te amărăsc. Sper că ţi-ai dat seama!

— Sunt ferm convins de treaba asta. În plus, am avut şi eu şansa mea şi am putut să aleg singur la fel ca şi tine. Poate că ar fi trebuit să cer ajutor mai devreme, dar niciodată nu m-am gândit că ceva e în neregulă şi că nu o să-i pot face faţă singur. Nu vreau să mă menajezi doar pentru că s-a întâmplat ce s-a întâmplat. Pentru că de când mă ştiu eu, mi-am trăit viaţa într-un ritm infernal, de parcă aş fi fost una din rachetele alea spaţiale care trebuie să prindă o anumită viteză pentru a învinge gravitaţia terestră. Acum, am înţeles că trebuie să învăţ cum să înaintez mai încet. Încă nu mă pricep prea bine la asta – viteza mea e oricum mai mare decât a majorităţii oamenilor chiar în clipele lor cele mai dinamice – dar nu mă dau bătut.

— Se vede, adăugă Phil. Se vede în ochii tăi. Ascultă, în ceea ce priveşte Vasclear...

— Da?

— Aşa cum ţi-am spus, medicamentul se află încă în faza de testare oarbă şi se administrează în doză slabă, în doză mare şi placebo. Grupurile care sunt studiate poartă numele de alfa, beta şi gama, dar, pentru că nu a fost încă dezvăluit codul secret al testării, nimeni nu ştie cu siguranţă ce anume i se administrează; nu ştiu nici Jessup şi nici măcar Art Weber, tipul care a inventat medicamentul. El este managerul de proiect din partea companiei farmaceutice.

Brian ştia că aşa trebuie să fie. Un studiu de acest gen era singura modalitate de evaluare şi validare a noului medicament. Pentru a elimina orice influenţe sau autosugestii, nici pacientul şi nici doctorul sau cei care evaluează tratamentul, nu ştiau dacă medicamentul utilizat era activ sau placebo. Această informaţie era deţinută numai de calculatorul care desemnase grupurile şi medicamentele pentru fiecare în parte. În mod ideal, ar fi trebuit să existe şi o altă modalitate de verificare şi anume grupurile care iau medicamentul activ să fie schimbate cu grupurile care iau placebo, păstrând totuşi secretul acestei inversiuni.

— Dar dacă medicamentul dă rezultatele de care-mi spui tu, sublinie Brian, cred că şi-au dat seama deja care ia placebo şi care ia medicamentul real.

— N-avem niciun dubiu că grupul beta este cel care ia doza cea mai mare. Aici au apărut rezultatele cele mai remarcabile. Dar computerul încă nu a strâns suficiente date pentru a autoriza dezvăluirea codului secret. Cauza ar putea fi totuşi un număr prea mic de pacienţi. De când au trecut la Etapa a doua acum câţiva ani, în program nu au intrat decât în jur de şase sute de pacienţi. Asta înseamnă două sute pentru fiecare grup. Dar chiar şi aşa se pare că în curând codul va fi dezvăluit. Ca să nu mai spun că se

zvoneşte că o şi iasă imediat pe piaţă – atât de bune sunt rezultatele.

— O să fie un miracol pentru întreaga lume, dar s-ar putea să fie prea târziu pentru Jack. Ocupă-te tu de asta, Phil. Te implor. Bietul tata a suferit rău…

— Aşa mi-a spus şi rezidentul. Giantasio se uită la ceas. Ar fi bine să mă duc să văd ce face mica mea Tiroidă Neobosită. Aşa i se va spune de aici înainte doamnei Corcoran. Jack o să fie şi el transferat în curând în altă parte. O să trec să-l văd imediat ce…

Cineva care îşi dregea glasul în uşa salonului le atrase atenţia. Un bărbat înalt, ascuţit, bine îmbrăcat stătea în picioare chiar acolo.

— Ernest, exclamă Phil.

— Aveam ceva treabă în birou şi mi-a ajuns la urechi ceva despre o salvare remarcabilă. Am coborât să mulţumesc celui care este responsabil pentru asta.

Phil îl prezentă pe Brian directorului Institutului Cardiovascular şi îi spuse acestuia că el este cel care merită laudele pentru tot ce s-a întâmplat în salonul 4.

— Mi-ar plăcea să fiu eu cel care primeşte complimentele, spuse Phil, dar singurul lucru de excepţie pe care l-am făcut a fost să-l chem pe vechiul meu prieten să facă o consultaţie.

— Uneori să chemi persoana potrivită este singurul lucru excepţional pe care cineva *poate* să-l facă. Încântat de cunoştinţă, Dr. Holbrook.

Strângerea de mână a lui Pickard era încrezătoare, iar limbajul lui trăda un om calculat şi educat.

— Dar dacă nu mă înşel, noi doi ne-am mai întâlnit înainte.

— Sunteţi sigur?

— Absolut. Eram în echipa de la Harvard şi în meciul acela ai reuşit să marchezi de cinci ori împotriva noastră. Tu erai tipul ăla, nu-i aşa?

— Da, e adevărat.

— Asta da performanţă.

— Poate, dar totuşi echipa voastră s-a descurcat mai bine decât noi atunci.

Pickard râse sincer.

— Probabil, spuse el. Probabil. În ziua în care te-am văzut jucând, puteam să bag mâna în foc că o să treci la profesionişti, atât erai de bun.

Brian schimbă o privire cu Phil, apoi spuse simplu:

— Din păcate, n-a fost să fie aşa.

— Nu-i nimic, medicina a câştigat un jucător foarte bun şi din câte am auzit eu se pare că şi spitalul nostru a beneficiat de cunoştinţele tale.

— Dacă nu te superi, Ernest, interveni Phil, mă duc să o verific pe doamna în cauză. Te aştept jos după ce terminaţi de vorbit.

Pickard trase două scaune cât mai departe de pat şi îi întinse unul din ele lui Brian.

— E tatăl tău, din câte am înţeles.

— El era antrenorul echipei atunci când m-ai văzut jucând în meciul ăla.

— Trebuie să fie tare mândru de tine.

Brian se întrebă cât de multe ştie Pickard despre el şi situaţia sa. Se uită la Jack, apoi cercetă ecranul monitorului.

— Uneori, răspunse el.

— Starea lui e stabilă acum?

— Cel puţin acum, da.

— Excelent. Ei bine, mi s-a comunicat că ai diagnosticat o tiroidă hiperactivă după o examinare de numai două minute, în cazul unei doamne care era în stare critică.

— Am mai văzut un caz în timpul studenţiei. Arăta exact ca ea.

— Remarcabil. Povesteşte-mi şi mie ce ai văzut.

Pentru un bărbat cu statutul şi responsabilităţile lui, Pickard părea relaxat şi foarte calm. Brian îi expuse toată evaluarea pas cu pas, punând accent pe istoricul de boală al lui Violet, modelul cardiologic, precum şi semnele fiziologice care toate la un loc l-au ajutat să pună diagnosticul.

Şeful Institutului Boston îl asculta absorbit. După ce auzi şi unele răspunsuri clarificatoare, se ridică în picioare şi îi strânse mâna lui Brian.

— Ai dat un diagnostic excepţional în condiţii de mare presiune, spuse el. Te felicit şi sper că nu vei refuza să ne relatezi din nou toată povestea atunci când o să prezentăm cazul doamnei în cadrul întrunirii noastre pentru cazuri de excepţie.

— Bineînţeles.

— Şi dacă vreodată vei avea nevoie de ceva, te rog să vii să-mi ceri.

Pickard se pregăti să plece, dar se întoarse când Brian spuse:

— De fapt, chiar aş vrea să vă rog ceva. Mi s-a spus că Dr. Jessup este directorul programului Vasclear.

— Corect.

— Mă întreb dacă nu aţi putea discuta cu dânsa să-l ia ca pacient pe tata.

— Cred că pot să fac asta. Carolyn este acasă acum. Am vorbit cu ea chiar acum o jumătate de oră. Dar trebuie să te previn că nu am nicio putere în ceea ce priveşte cine intră sau cine nu în programul Vasclear. Asta depinde numai de Dr. Webber şi de Dr. Jessup.

— Înţeleg.

— Atunci ne-am înţeles, spuse Pickard. O să o sun pe Carolyn imediat ce o văd şi eu pe pacienta asta a ta.

Se pregăti din nou să plece. Şi de data asta se întoarse când Brian vorbi.

— Dr. Pickard, ar mai fi ceva, se auzi Brian spunând.

— Da?

— Dacă este posibil, aş avea nevoie de un serviciu.

CAPITOLUL PATRU

Laboratorul strălucitor şi supersofisticat al institutului cardiovascular se afla la parter. Brian mergea pe lângă targa lui Jack în timp ce acesta era dus pe coridoarele de la White Memorial pentru a ajunge la Institut.

Trecuseră două zile de la infarctul lui Jack şi, aşa cum prevăzuse noua sa doctoriţă, Carolyn Jessup, nu mai suferise nicio complicaţie. Acum venise vremea pentru o analiză a arterelor sale coronariene pentru a stabili tratamentul viitor. Ce ştiau cu siguranţă era că Vasclear nu va face parte din acest tratament. Datorită intervenţiei lui Pickard, Jessup fusese de acord să-l ia pe Jack ca pacient. Dar protocolul studiului Vasclear, respectat în cele mai mici detalii, excludea în mod specific pacienţii care suferiseră o intervenţie chirurgicală pentru introducerea unui bypass.

— Cinci la doi că o să mă omoare aici, spuse Jack.

Jack se lamenta în continuare în legătură cu cateterizarea, dar Jessup reuşise în mod uimitor să-l facă să accepte. Brian avea senzaţia că tatăl său făcuse o pasiune pentru doctoriţa lui elegantă. Ideea îl făcu să zâmbească.

— Spui prostii, îi răspunse Brian. E cea mai bună dintre toţi.

— Eu credeam că *tu* eşti cel mai bun de aici.

— Eu nu intru la socoteală.

Deşi posibilitatea de a beneficia de Vasclear era destul de mică, cel puţin pentru moment, şansele lui Brian de a se angaja la ICB erau din ce în ce mai mari. Cu o zi înainte, la schimbul de ture de la Speedy şi Aphrodite, alergase în biroul de la etajul cinci al lui Ernest Pickard, ignorând ceasul şi petrecu aproape o jumătate de oră cu şeful institutului, vorbind despre viaţa sa, despre dependenţa şi recuperarea sa. La sfârşitul întâlnirii nu reuşi să citească nimic pe faţa lui Pickard, dar mai târziu în seara aceea, Brian găsi un mesaj pe robot de la fostul său partener Gary

Gold, care îi spunea că Pickard îl sunase pentru a-i cere părerea despre el.

Tehnicianul laborant care împingea targa lui Jack îl duse în sala de aşteptare. Brian, invitat de Jessup să ia parte la intervenţie, se îndreptă înspre vestiar, îşi luă uniforma pe deasupra şi intră în laborator. Deşi cardiologia avea multe aspecte interesante, cateterizarea devenise preferata lui. Exista o energie şi o tensiune a procedurii, similară cu cea de pe terenul de joc, de pe vremea când era mijlocaş. Trebuia să ai mâini sigure, dar delicate în acelaşi timp, plus capacitatea de a compara imaginea bidimensională de pe monitor cu cea tridimensională a inimii pacientului. Şi bineînţeles că exista tot timpul spectrul neplăcut al declanşării unei crize cardiace.

Fiind singur în laborator, îşi imagină în detaliu operaţia pe care urma să o facă Carolyn Jessup tatălui său. Prima mişcare ar fi fost anestezia locală în partea dreaptă şi inserarea „oarbă” prin piele a celor două catetere lungi şi subţiri până în vena femurală, apoi în vena cavă, în atriul drept şi în ventricul; celălalt ar fi fost introdus chiar lângă primul în artera femurală, apoi în aortă şi în cele două camere corespondente din partea stângă a inimii. Cateterele separate erau necesare, deoarece, cu excepţia anumitor situaţii congenitale, nu exista nicio legătură directă între camerele din dreapta, care pompează sângele în plămâni şi cele din stânga, care primesc sângele dinspre plămâni şi îl pompează prin aortă până în arterele coronare şi în restul corpului.

Imediat ce cateterele se aflau la locul lor, în urma verificării cu ajutorul aparatului cu raze X, se măsoară tensiunea sângelui în diversele camere şi vase. Apoi, cateterul din stânga ar fi fost repoziţionat în partea dreaptă, apoi în stânga, prin arterele coronariene, cele două vase principale care împart aorta pentru a pompa sânge suplimentar muşchiului inimii. În artere s-ar injecta după aceea o substanţă cu contrast specific, în timp ce camera video ar fi înregistrat fluxul şi simultan l-ar fi

proiectat pe ecran. Arterele ar fi prezentate din opt unghiuri diferite.

Recunoscător că se află din nou în lumea sa, chiar dacă indirect, Brian examina masa mecanizată, camera video de ultimă oră şi şirul de catetere învelite în celofan steril, care erau agăţate în cârlige, de-a lungul peretelui. Tocmai când se uita peste diagrama crash, tatăl său fu adus în cameră de tehnicianul laborant, un tânăr negru, deşirat şi slab, pe care îl chema Andrew.

— Dr. Jessup ne-a lăsat vorbă că o să participaţi şi dumneavoastră. Soseşte şi dânsa în curând. Bun venit la laborator.

— Auzi, ce-ar fi să mă dai jos de pe drăcia asta cu rotile şi să mă duci înapoi în camera mea, spuse Jack.

— Întotdeauna e aşa de drăguţ tatăl tău? întrebă Andrew cu o undă de reproş.

— Oh, nu. Deloc. Aş putea spune că e chiar blând acum, dar probabil din cauza medicamentelor.

Camera, care părea destul de spaţioasă când fusese numai Brian înăuntru, începu să se umple rapid. Asistenta din camera de comandă intră şi ea şi începu să pregătească monitoarele şi echipamentul. Câteva secunde mai târziu, îşi făcu apariţia din vestiar asistenta care urma să o ajute pe Carolyne; îmbrăcată în halat de cauciuc, îşi puse o pereche de mănuşi şi începu să pregătească instrumentarul. Brian îl ajută pe Andrew să-l mute pe Jack de pe targa pe masa fluoroscopică mecanizată.

— Doamne, Brian, parcă aş sta pe un bloc de gheaţă. De ce n-or încălzi şi ei mesele astea, habar n-am. Uită-te şi tu, nu e nimic aici, nici măcar ceva pe care să pun capul. Ce, razele X nu trec prin pernă? Andrew, băiete, ce-ar fi să-mi aduci tu o pernă? Se poate, nu-i aşa?

Brian ştia că vorbăria fără sfârşit a lui Jack şi şirul lung de lamentări nu însemna decât că e speriat de moarte. Andrew, dându-şi seama se pare şi el de acest lucru, îl bătu uşor pe umăr. Brian avu confirmarea intuiţiei sale când văzu că Jack nu respinse acest gest.

— Bună dimineaţa tuturor.

Carolyn Jessup intră dinspre vestiarul doamnelor şi preluă comanda instantaneu. Purta o cască de hârtie pe cap, mască, şorţuri de cauciuc şi tenişi şi părea să se simtă în această costumaţie de parcă ar fi fost îmbrăcată cu unul din costumele sale de la Channel. Prima dată se opri lângă Jack.

— Ai fost cuminte, Jack? întrebă ea.

— Năzuros, dar cuminte. Arăţi misterioasă aşa, când nu ţi se văd decât ochii.

Brian se abţinu cu greu să nu râdă. Dintr-odată, întunecatul Jack Holbrook, bărbatul a cărui carismă transforma un grup de jucători masivi în nişte mieluşei ce făceau flotările impuse de el fără să crâcnească, părea un căţeluş cuminte.

— Toate femeile par misterioase şi sexy într-o astfel de cameră, spuse Jessup. De-aia sunt înnebunite toate să lucreze aici. Înainte de a începe, ai vreo întrebare?

— Doar una singură, eu ce caut aici?

— Lăsând la o parte detaliile, te afli aici pentru că noi o să încercăm aşa, orbeşte, să găsim o cale prin care să te ajutăm.

— Asta nu ar fi o problemă, dar nu vreau să aud de operaţie.

Brian discutase cu Jessup despre coşmarul post-operatoriu prin care trecuse Jack. „E în stare să accepte orice, îi spusese Brian în prima seară, cu excepţia unui nou bypass.”

Expresia din ochii lui Carolyne era înţelegătoare.

— O să vedem, mai spuse ea.

Se aplecă spre el pentru a-i şopti câteva cuvinte de încurajare, după care se îndreptă spre asistenta ei care o ajută sa-şi pună mănuşile şi halatul.

Iar acum spectacolul poate începe, gândi Brian, observând cât de mic şi fragil părea tatăl său, prins cum era între masă şi imensa cameră fluoroscopică.

Gata echipată cu mănuşi, halat şi mască, Carolyn se apropie de masă, îi verifică pe toţi din cameră pentru a se asigura că sunt pregătiţi şi începu. Mişcările ei erau simple, dar sigure. Îndemânarea cu care introducea acele de ghidare în artera femurală era absolut uimitoare.

— Brian, să ştii că am trimis să mi se aducă filmele lui de la Suburban, spuse ea, trăgând în continuare de cateterele lungi fără a slăbi ritmul. Or să vină în cursul zilei de astăzi.

— Ultimele au fost făcute acum patru ani şi nu sunt prea sigur că te vor ajuta cu ceva. Ca să nu mai vorbim de cateterele astea arteriale pe care nu cred că le-am văzut vreodată.

— Da, ai observat bine. Este un prototip de la Ward Dunlop, furnizorul nostru de instrumente chirurgicale. Am lucrat împreună cu ei timp de trei ani la acest cateter. Acum ne numărăm printre instituţiile care îl evaluează. Numai aşa ceva folosim aici.

— Îmi dau seama de ce. Se vede clar că este mai bun decât cel de dinainte.

— Aşa este. Într-un an sau doi, ne aşteptăm ca toate laboratoarele de cateterizare din ţară să-l folosească. Hei, Jack, mă auzi?

— Da, da… Dar mai bine te-aş auzi de pe undeva din Hawaii.

Glasul lui Jack slăbise şi se înmuiase. Ochii erau închişi. Anestezicul îşi făcuse treaba la fix.

— Bine, spuse Jessup. Dacă te doare sau te jenează ceva, spune-ne.

— Aşa o să fac.

— Jack, vreau să ştii că am mai rugat un doctor să treacă pe aici să se uite împreună cu mine la arterele tale.

— Nicio problemă. Cum zici tu.

— Este vorba de Dr. Randa. Este şeful secţiei de chirurgie de aici, de la Institutul Cardiovascular.

— Fără operaţii, îngăimă Jack.

— Înţeleg ce simţi, spuse ea cu o voce care ascundea o nuanţă de flirt subtil, după părerea lui Brian, şi nici nu

vreau să sugerez ceva în acest moment. E vorba doar de o consultaţie. O să treacă pe aici, o să ne salute şi o să se uite şi el un pic pe filme. De acord?

— Dacă… spui… tu.

Brian fu încântat să-l vadă pe tatăl său capitulând atât de repede, deşi era perfect conştient că sedativul jucase un rol important în mica victorie a lui Carolyn. Era impresionat şi de venirea lui Laj Randa, căruia i se dusese vestea de a fi un nemernic cu două mâini de catifea.

Pe măsură ce împingea mai adânc cateterele în inima lui Jack, dr. Jessup le verifica poziţia, introducând o cantitate mică de substanţă opacă şi punând în funcţiune aparatul cu raze X – pentru a obţine imagini rapide – ajutându-se de o pedală fixată pe podea. Brian nu era deloc surprins că ea făcea mai puţine verificări decât majoritatea celorlalţi doctori. Executa măsurători ale tensiunii, urmate de scurte injectări în camerele din partea dreaptă a inimii, apoi îşi concentra atenţia asupra părţii opuse şi în mod special asupra arterelor coronariene.

— OK, spuse ea. Să începem cu partea dreaptă. Andrew, vreau o imagine oblic-stânga, dacă eşti drăguţ.

Tehnicianul ajusta poziţia uriaşului aparat pentru a obţine prima din cele opt imagini diferite şi Carolyn Jessup injecta prima cantitate de substanţă colorantă. Uitându-se când la monitorul EKG, când la tatăl său, Brian analiză cu atenţie arterele coronariene expuse pe ecran. Cu fiecare nouă injectare, arborele arterial se colora în alb strălucitor, contrastând puternic cu griul viu al inimii. Deşi vasele principale aveau o dispunere similară în cazul tuturor pacienţilor, totuşi, modelul arterial constituia o caracteristică unică pentru fiecare individ, la fel ca şi amprentele.

Vasele de sânge ale lui Jack nu arătau bine deloc. Plăci arterosclerotice vizibile blocau porţiuni întregi ale majorităţii arterelor importante. Două din grefele de la operaţia anterioară păreau că se închiseseră. În timpul mariajului lor de aproape trei decenii, Jack şi Shirley

Holbrook băuseră şi fumaseră în exces. După ce icterul provocat de alcool şi blocajul renal i-au adus moartea lui Shirley, Jack a terminat cu băutura. La fumat a renunţat vreo doi ani mai târziu, dar deja tutunul lăsase urme adânci.

După ultima injectare a părţii coronariene stângi – aşa numita Arteră Widowmaker – Brian fluieră încet şi îşi întoarse privirea. Dr. Jessup se uită la el.

— Nu e o imagine prea frumoasă, spuse ea blând.

Dr. Jessup tocmai retrăgea cateterele, când uşa de la vestiarul bărbaţilor se deschise brusc şi în laborator intră Laj Randa, urmat la o distanţă respectabilă de doi dintre discipolii săi. Şeful secţiei de chirurgie nu măsura mai mult de 1,65, avea un ten măsliniu, o barbă scurtă, neagră şi ochi întunecaţi, pătrunzători. Purta un turban din mătase albastră şi la încheietura mâinii drepte se zărea o brăţară de metal. „Un Sikh, îşi zise Brian. Mistic, fanatic religios, persecutat în statul Punjab din nordul Indiei de secole întregi.” Se pregătise împreună cu un sikh în timpul studenţiei. Era cea mai hotărâtă şi mai încăpăţânată persoană pe care o cunoscuse vreodată. Dacă şi Randa era la fel de credincios ca el, atunci părul de sub turban nu fusese niciodată tuns şi cu siguranţă barba sa era înfăşurată strâns sub bărbie.

— Deci, Carolyn, spuse Randa, trecând pe lângă Brian, omul ăsta câţi ani are?

Avea un accent ciudat, pe jumătate britanic, jumătate indian.

— 63. El…

— Şi cine l-a operat înainte?

— Steve Clarkin de la Suburban i-a făcut un bypass quintuplu acum şase ani, spuse Brian.

Randa se opri brusc şi se întoarse încet spre Brian, care îl domina cu statura sa.

— Da’ tu cine eşti?

— Fiul lui Jack, Brian Holbrook. Sunt…

Dar Laj deja uitase de el.

— Carolyn, spune-i asistentei să dea drumul la film.

Dr. Jessup dădu din cap către asistenta din camera de control, care oricum auzea tot ceea ce vorbeau ei înăuntru. Şi Randa ştia chestia asta, gândi Brian. Ar fi putut s-o roage chiar el pe asistentă. Dar nu era decât un nemernic. Cine îl poreclise aşa probabil că ştia ce ştia.

Câteva momente mai târziu, cateterizarea lui Jack era redată de monitorul în funcţiune.

— Vedeţi, le spuse Randa discipolilor lui, numai trei grefe mai sunt deschise, iar una dintre acestea e aproape sugrumată. O treabă atât de tipică pentru Clarkin.

Remarca era total nelalocul ei, indiferent de împrejurări, dar mai ales acum în prezenţa unui pacient al acestuia. Dr. Jessup era însă obişnuită cu stilul necioplit al chirurgului şi părea să ignore cuvintele acestuia.

— Deci, spuse Randa imediat ce imaginea de pe ecran dispăru, să înţeleg că ai de gând să-l tratezi cu sucul tău magic?

— Laj, hai să nu discutăm asta acum.

— Am citit un articol despre medicamentul ăsta al tău în *Boston Herald.* Auzi, în *Herald!* De ce nu în *National Enquirer!?*

— Nu ştiu de unde are presa informaţii despre Vasclear, spuse dr. Jessup calmă.

— Este evident atunci, că cineva ciripeşte. Nu-mi place ca informaţiile mele strict medicale să ajungă prin ziare. Încă de la început tagma noastră a avut la dispoziţie suficiente metode de a informa comunitatea ştiinţifică despre noile descoperiri. Dar printre ele sunt sigur că nu se numără şi *Boston Herald.*

— Sunt câteva zeci de reviste academice care au acceptat existenţa medicamentului şi chiar au publicat câte ceva despre el. FDA are la dispoziţie mii de pagini din documentele noastre de cercetare şi zeci de angiograme. Acum, te rog, Laj. Hai să discutăm despre asta altădată, da? Şi ca să-ţi răspund la întrebarea ta legată de pacient, ştii foarte bine că protocolul nostru de cercetare oarbă nu

permite tratarea cu Vasclear a unei persoane care a suferit o operaţie de bypass, aşa că domnul Holbrook iese din discuţie.

— Cum zici tu.

Randa trecu pe lângă ea şi se îndreptă spre masă. Brian văzu cum Jack deschise şi închise ochii. Era treaz şi foarte conştient.

— Eu sunt Dr. Randa, spuse şeful secţiei de chirurgie, fără să se sinchisească să dea mâna cu Jack sau măcar să verifice dacă este treaz. Arteriogramele tale ne arată că o mulţime de blocaje arterosclerotice sunt răspândite pe suprafaţa arterelor inimii. Trebuie să faci o operaţie de bypass cât mai curând posibil. Dr. Jessup îţi va da toate detaliile şi veţi stabili împreună data intervenţiei. Aş sugera ca, în funcţie de ferestrele existente în programul meu, să te operez înainte să pleci din spital. Dacă nu, va trebui să stai în pat să te odihneşti până când găsim o dată convenabilă. Unul dintre colaboratorii mei va trece mai târziu pe la tine. La revedere, Carolyn.

— Mulţumesc că ai trecut pe aici, îi spuse ea în timp ce îl conducea înspre uşă…

Brian se îndreptă imediat spre tatăl lui.

— Te simţi bine? întrebă el.

— Nu vreau nicio operaţie, spuse Jack.

— O să facem tot ce putem. Ascultă tată, nu vreau să te pierd, iar fetele cred că ar fi devastate de durere. O să-mi dau silinţa să te scap de operaţie, dar dacă numai cu un bypass te faci bine, o să-l recomand fără niciun fel de ezitare. Trebuie să-mi promiţi că vei accepta. Jack?

Tăcerea se prelungea şi mai mult.

— Nu-mi place tipul ăla, spuse Jack în cele din urmă.

— Nu trebuie să-l placi, Jack, spuse dr. Jessup. Trebuie doar să ne crezi că în ceea ce face este unul dintre cei mai buni din lume.

Îl luă pe Brian şi îl duse în capătul celălalt al camerei unde Jack nu-i putea auzi.

— Randa este un necioplit, ştiu, spuse ea. Dar, crede-mă că în materie de chirurgie este un adevărat vrăjitor. În ultima vreme a devenit şi mai nesuferit din cauza cercetărilor noastre. Nu-mi vine să cred că încă nu vrea măcar să accepte rezultatele pe care începe să le dea Vasclear.

— Dacă ce am auzit este corect, înţeleg de ce. Ar fi ca un fierar care vede trecând prin faţa atelierului său un Ford, Model T. Dr. Jessup, în legătură cu Jack şi posibilitatea de a-l trata cu Vasclear…

Femeia dădu din cap.

— Îmi pare rău, Brian. În cei trei ani de când au început cercetările, nu am încălcat protocolul niciodată. Tot ce pot să-ţi promit este că am să-i menţionez această situaţie şi lui Art Weber, managerul de proiect de la Newbury Pharmaceuticals. Dar să ştii, că şi dacă este de acord, deşi mă îndoiesc, Jack va fi repartizat în grupurile de tratament în mod aleatoriu, la fel ca şi în cazul celorlalţi pacienţi. Asta înseamnă că ar avea 33 la şută şanse să nimerească în grupul care ia doza maximă de tratament, ca să nu mai vorbim că are aceleaşi şanse să nimerească în grupul care ia placebo.

— Înţeleg perfect, dar vă rog să faceţi tot ce puteţi. Dacă o să insistăm cu adevărat, l-am putea convinge pe Jack să accepte operaţia. Dumneavoastră i-aţi intrat la inimă efectiv. Dar dacă există cea mai mică şansă de a fi tratat cu medicamente, atunci suntem datori să încercăm.

— Mda, dacă jonglăm puţin cu medicamentele lui, am putea să câştigăm ceva timp. Am câteva idei în acest sens, mai ales că am văzut care este situaţia. O să vorbesc cu Dr. Weber, îţi promit. Dar, după cum stau lucrurile, recomandarea mea rămâne totuşi operaţia.

— În regulă. Nu te contrazic. Dar am nevoie de timp să pun totul cap la cap şi să discut cu Jack. Nu cred că au existat prea mulţi pacienţi care să experimenteze un asemenea coşmar post-operatoriu. A fost la un pas de moarte.

— Ştiu.

— Oricum, îţi mulţumesc sincer. Nu cred că mai e nevoie să rămâi. O să stau eu cu Jack până va fi dus înapoi în salon.

Un zâmbet enigmatic apăru pe faţa ei.

— De fapt, spuse ea, am un motiv bine întemeiat să rămân. Hai cu mine în laborator.

Brian o urmă în laboratorul de cateterizare unde Jack tocmai era mutat de pe masă în patul ambulatoriu.

— Cum te simţi, tată?

— Nu prea m-am distrat, sincer să fiu, dacă la asta te referi. Tipul ăla e arab sau ce..?

— Indian. Şi ştiu că nu prea dă dovadă de compasiune.

Carolyn Jessup îi întrerupse, când se adresă celor din echipa ei.

— O să vă rog să vă retrageţi câteva momente în vestiar. Aş vrea să discut ceva cu aceşti doi domni. Vă mulţumesc.

Aşteptă până când uşile se închiseră, apoi scoase un plic alb din buzunar şi i-l dădu lui Jack.

— Directorul spitalului, Dr. Pickard, mi-a adus asta chiar înainte să vin aici. L-a primit tot în dimineaţa asta şi el. Regretă că nu poate să ţi-l înmâneze personal. În schimb, sunt fericită că ţi-l pot da chiar eu. Hai, Jack, deschide-l.

Cu mâinile puţin tremurânde, Jack dezlipi plicul şi scoase un carton alb de dimensiunile unei invitaţii. Se uită fix la el, vreo jumătate de minut, după care rosti încet, „Oh, Doamne.” îşi ridică privirea spre Carolyn. „E adevărat?” Ea dădu din cap afirmativ.

— Carolyn, nicio operaţie şi niciun medicament nu ar fi putut să mă vindece mai bine decât bucăţica asta de hârtie. Uite, băiete.

Şi întinse cartonul spre Brian. Acesta îşi dădu seama despre ce este vorba, abia în momentul în care începu să citească.

STATUL MASSACHUSETTS
CONSILIUL DE CERTIFICARE MEDICALĂ

David Connolly, Guvernator
EMITE ACEASTĂ LICENŢĂ LUI

Şi urma numele şi adresa lui Brian. O notă de subsol stipula că această licenţă este provizorie, dar oricum nu era nicio diferenţă. Brian fixa hârtia în continuare, nescoţând niciun cuvânt de frică să nu izbucnească în lacrimi.

— Intri în pâine chiar de lunea care vine, spuse Dr. Jessup. Marţi dimineaţa vei fi asistentul meu chiar în acest laborator. Dacă treci acest test de verificare, vei face cateterizări de unul singur în mai puţin de o lună. Trebuie, însă, să ne promiţi ceva!

— Orice, spuse Brian. Orice vrei.

— Jură-mi că nu o să ne mai umileşti cu vreun diagnostic din ăla cum a fost tiroida aia hiperactivă.

*

Angus „Mac” MacLanahan se mândrise întotdeauna cu filosofia lui de viaţă. Şi când era doar un simplu maşinist în Glasgow, sau mai târziu, după ce emigrase în State, când era mecanic şi fixa plafoanele automobilelor Jaguar, întotdeauna fusese un optimist – mulţumit de sine, dar gata să facă orice îi stătea în putinţă pentru a fi şi mai bun. Acum, fiecare pas făcut pe panta care lega clinica de blocul în care locuia era un efort chinuitor; totuşi încerca din răsputeri să alunge tristeţea aceea agonizantă pe care i-o provoca boala sa.

Multă vreme avusese o viaţă minunată. Era un tip solid şi blând, cunoscut pentru forţa şi energia sa. La Back Bay Jack, avansase până în poziţia de mecanic-şef. Apoi Mary i-a dat vestea cea proastă despre nodulul ei la sân şi totul a început să se dărâme – au urmat operaţia, vizitele la medic, oribila şi dureroasa chimioterapie şi în final durerile insuportabile din oase, slăbirea şi moartea îndurătoare.

La numai şase luni de la moartea lui Mary, Mac a avut prima durere acută în piept. Lucra sub o maşină când

durerea l-a lovit brusc – o arsură pe care a simţit-o la început în capul pieptului, dar care s-a extins repede în partea superioară a corpului – în umeri, în gât, în fălci, în urechi. Undeva în subconştient, ştia că e vorba de ceasornic. Dar mintea lui refuza să accepte o astfel de idee. Pur şi simplu a băut un pahar cu apă, s-a aşezat pe un scaun, şi-a şters transpiraţia de pe frunte şi de pe faţă şi a respirat încet până când durerea a început să scadă în intensitate.

N-a spus nimănui despre această întâmplare – nici fiilor lui, nici colegilor, nici medicului său. Timp de câteva luni, a lăsat-o mai moale şi se odihnea imediat ce simţea că durerea îşi face apariţia.

În cele din urmă însă, la o bere în Barul Tartan, a făcut greşeala de a pomeni despre simptomele sale unui prieten de-al său, Marty Anderson. Chiar în ziua următoare Marty l-a dus la cabinetul medicului său.

Acum, doi ani mai târziu, se întreba dacă n-ar fi fost mai bine să treacă peste toate şi să accepte să fie operat.

Drumul până acasă nu era lung, dar Mac se afla lângă magazinul 7-Eleven şi deja se oprise de trei ori. Doctoriţa de la clinică, o femeie foarte tânără, chemase un dietetician care să verifice regimul fără sare recomandat pentru a nu ştiu câta oară şi au hotărât ca din acel moment să ia pastilele diuretice de două ori pe zi. Mac i-a reamintit că deja ţinea o sticlă lângă pat în care urina de cel puţin trei-patru ori pe noapte, dar doctoriţa râse şi-l asigură că glezna umflată şi respiraţia greoaie ar dispărea dacă ar mânca mai puţine chipsuri şi ar bea mai puţină bere.

— Atunci de ce nu-mi daţi o pastilă să mă duc de tot pe lumea ailaltă, îi răspunse Mac, pe jumătate în glumă.

Intră, de-abia mişcându-şi picioarele, în magazin şi puse în coş nişte lapte, ketchup, un pachet de prăjiturele cu cremă de vanilie şi o pungă mică de Doritos. Efortul îl lăsă aproape fără răsuflare.

— Vă simţiţi bine? întrebă bărbatul de la casă.

— Da, reuşi Mac să spună. Sunt doar puţin… ameţit.

— Sunteţi sigur?

— Da, nicio problemă. O să mă simt imediat... mai bine. Poftim.

Îi întinse banii vânzătorului şi încercă din toate puterile să nu se mai sprijine de tejghea. Apoi se îndreptă încet spre ieşire.

— Chiar nu vreţi să chem un medic, ceva? strigă bărbatul după el.

Mai trebuie să trec de un bloc şi jumătate, îşi spuse Mac. Nu se afla în zilele lui cele mai bune, dar, la naiba, ar putea să meargă şi pe sticlă spartă atâta distanţă, dacă ar trebui. Totuşi, dacă starea lui nu avea de gând să se îmbunătăţească în curând, va trebui să se hotărască să nu mai locuiască singur. Însă nu avea niciun chef să devină o povară pentru copiii săi. Poate doctoriţa asta tinerică a avut dreptate, spuse el în sinea lui. Poate că schimbarea tratamentului o să-l ajute.

Picioarele îl dureau îngrozitor când ajunse în faţa blocului. Singurul gând care îl mai ţinea lucid era să ajungă în casă, să-şi scoată pantofii, şosetele şi să se relaxeze. Ultimul obstacol dintre el, paharul cu lapte, câteva prăjituri şi meciul de la televizor era un şir de scări. Deschise uşa de la intrare şi pe cea din interior. Ţinând într-o mână sacoşa de plastic cu cumpărături şi cu cealaltă apucând strâns balustrada, începu să urce treaptă cu treaptă.

În cele din urmă, la etajul doi, se sprijini de uşa apartamentului său şi cu răsuflarea întretăiată căută cheile. În apartament era, ca de obicei, întuneric beznă. La ce să lase să ardă un bec aiurea? Păşi înăuntru şi simţi clar un miros puternic de gaz. Probabil că iarăşi sărise capacul de la sobă, gândi el în timp ce închidea uşa. O să deschidă imediat un geam şi o să se ocupe şi de problema asta. Apăsă pe întrerupătorul care era lângă uşă, dar nu avea să mai observe niciodată scânteia produsă de firele prost legale.

Atmosfera încărcată de gaz transformă instantaneu micul apartament într-un infern. Timpanele lui Mac MacLanahan

se sparseră câteva momente înainte ca ochii lui să se topească şi hainele să fie arse complet. În clipa în care corpul său fu catapultat în peretele de lângă uşă, pielea şi căile respiratorii erau deja arse complet. Când peretele fu cuprins de flăcări, Mac îşi pierdu cunoştinţa definitiv.

*

Brian părăsi clădirea spitalului pe la 5 şi se îndreptă spre biserica metodistă din South End. Prima dată după ce se întorsese de la Centrul de Tratament Fairweather din Greenville, Carolina de Nord, cu cincisprezece luni în urmă, era suficient de conştient şi de stăpân pe sine ca să participe la întâlnirile grupurilor AA şi AN de oriunde, pentru că oricând era posibil să dea nas în nas cu vreun fost pacient. Şi totuşi prefera anonimatul oferit de Boston.

În timpul unei pauze de cafea, la a treia sau a patra întâlnire din subsolul bisericii metodiste, un negru bine făcut s-a apropiat de el. Purta ochelari rotunzi cu lentile colorate şi ar fi avut chiar un aer de profesor dacă F-ul din cicatricea uriaşă ce se vedea de-asupra deltoidului său curbat, nu ar fi fost atât de vizibil, iar pe pumnii săi nu s-ar fi zărit atât de evident inscripţia GHINION, tatuată în albastru.

— Ştii, spuse în noaptea aceea Freeman Sharpe, cu o voce baritonală, melodioasă, grupul acesta nu este pentru Acneicii Anonimi. Boala împotriva căreia ne luptăm cu toţii poate fi fatală. Este vicleană, puternică şi mai presus de toate, răbdătoare. Insişti să stai acolo aşezat pe ultimul rând, să fii extrem de încordat, dar, probabil, că mai devreme sau mai târziu, nu o să mai rezişti şi o să izbucneşti.

În seara aceea, Sharpe s-a oferit voluntar să fie îndrumătorul lui Brian, ajutându-l să se întâlnească cu alţi oameni şi ghidându-l pe căile şerpuitoare şi înşelătoare ale recuperării. Chiar şi în prezent, Brian vorbea cu el aproape în fiecare zi la telefon. Indiferent de problema lui Brian,

Freeman avea întotdeauna o soluţie rezonabilă. La orice întrebare găsea un răspuns.

În seara aceea totuşi, Brian simţea că nedumerirea sa avea să-l pună în încurcătură chiar şi pe Sharpe.

Nu mai trebuia să meargă nici la Aphrodite, nici la Speedy Rent-A-Car, scăpase de Darryl, urma să câştige decent şi nu-l mai despărţeau decât trei zile până când avea să-şi îngrijească primul pacient. Ce putea dori mai mult? Şi atunci, de ce se simţea atât de rău?

Sentimentul acesta ciudat începu să se accentueze şi mai tare când păşi în subsolul murdar al bisericii. Deşi majoritatea grupurilor de sprijin în care intrase aparţineau Narcomanilor Anonimi, nu ezita să meargă şi la întâlnirile AA (Alcoolicii Anonimi). Un drog rămâne un drog, învăţase la Fairweather, şi decizia de a sta departe de substanţele care modificau starea de spirit includea şi alcoolul.

Freeman Sharpe îi făcu semn din capătul celălalt al camerei şi îl întâmpină cu o strângere de mână, o îmbrăţişare şi o privire cercetătoare pe care Brian o aşteptase.

— Iartă-mă că îţi spun, tinere Holbrook, zise Freeman, dar nu prea arăţi ca un bărbat căruia tocmai i s-a luat de pe umeri cea mai grea povară din lume.

— Se vede, nu-i aşa?

— Normal că se vede.

— Cred că mi-e frică.

— De ce anume?

— Nu ştiu.

— Nu te cred. Ce-ar fi să încerci să îmi spui exact care e problema?

— Ei bine, Institutul Cardiovascular Boston este tot ce poate fi mai sus în domeniu.

— Deci?

— Cu un trecut ca al meu, oamenii vor fi cu ochii pe mine.

— Şi?

— Eu nu… Nu vreau să o dau în bară.

Freeman îşi şterse ochelarii cu o cârpă, strânse pumnii şi îşi privi tatuajele sale albastre.

— Înţeleg, zise el.

Oamenii deja începuseră să se adune pentru întâlnirea de vineri, aşa că Freeman îl conduse pe Brian până afară, în aerul răcoros al verii târzii. Dubiile lui Brian în ceea ce priveşte începutul său la Institut se potriveau negreşit cu tema vreunei lecţii importante, de vreme ce Freeman nu-şi făcu niciun fel de griji că pierde prima parte a întâlnirii.

— Bine, spuse Freeman, sprijinindu-se de clădire şi încrucişându-şi braţele, dar cu ochii îndreptaţi fix spre Brian, să înţeleg că ţi-e teamă să nu o dai în bară la marele Institut. Spune-mi, cine ţi-a dat mai exact slujba asta?

— Pickard. Ernest Pickard. Directorul institutului.

Brian deja simţea ce avea să urmeze, dar îi era recunoscător lui Freeman pentru acest lucru.

— Directorul zici… deci el te-a angajat.

— Exact.

— S-a uitat peste CV-ul tău, peste diplome şi celelalte rezultate ale tale?

— Da.

— Ţi-a verificat referinţele?

— Da.

— Şi totuşi a hotărât să te angajeze.

— Exact.

— Este un tip inteligent?

— Foarte.

— Păi, din câte văd – dar, corectează-mă dacă greşesc – tu nu prea eşti responsabil de obţinerea acestui post. O persoană inteligentă, care ştie ce presupune o astfel de poziţie şi care ştie să evalueze talentul medical şi care a studiat dosarul tău, a hotărât că eşti omul potrivit.

— Bănuiesc că da.

— Deci, care-i concluzia?

Sharpe, cu braţele încă încrucişate, îl privi fix. Omul era un maestru şi ştia cu exactitate când trebuie să dea un răspuns şi când trebuia să pună o întrebare.

— Trebuie să îmi dau toată silinţa şi să fac o treabă bună, răspunse Brian, neîndrăznind să adauge tonului său nicio urmă de amuzament.

— Deci nu să *fii* cel mai bun. Sper că ţi-ai dat seama până acum că această chestie cu să fii cel mai bun iese din discuţie. Pentru că dacă o dai în bară, asta înseamnă că ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă, dar deja nu mai e problema ta, e a lui Ernest Pickard. El te-a ales.

CAPITOLUL CINCI

Dr. Alexander Baird privea peste umăr cameramanii şi reporterii înghesuiţi în zona pentru presă din sala de audienţe. Imediat, două bliţuri luminară camera. Apoi altul. Comisia senatorială pentru Subcomitetul Afacerilor Interne de Supraveghere a Conducerii Guvernamentale se afla într-o pauză de cinci minute. Baird, preşedintele Comisiei pentru Controlul Alimentelor şi Medicamentelor (FDA/CAM) îşi dorea să se fi dus la baie înainte de a intra în sală. Acum părea o idee lipsită de sens să încerci să te strecori până la toaletă prin mulţimea aceea tasată.

Comisia de supraveghere urma să hotărască dacă FDA îşi îndeplinea sarcinile în mod corect. Termenul „corect” avea însă o conotaţie puternic politică. Cu vreo două, trei zile înainte aflase că va trebui să ia parte la această întâlnire. Cei din colectivul său îi şoptiseră lui Baird că de data asta întâlnirea va stârni un interes deosebit. Dar nimeni nu părea să ştie de ce. Acum, după trei sferturi de oră de întrebări şi răspunsuri obişnuite pe diverse teme, Baird încă nu avea o explicaţie pentru interesul atât de de mare al presei şi al observatorilor.

— Teri, am senzaţia că ăştia ştiu ceva ce eu nu ştiu, şopti el, privind şirurile de bănci care le permitea membrilor subcomitetului să ţină piept audienţei.

Dr. Teri Sennstrom, liderul comisiei pentru medicamentele cardiovasculare, umplu un pahar cu apă rece, dar şeful ei îl refuză.

— Şi eu am aceeaşi senzaţie, spuse ea. Se pare că vor să ne frigă cu ceva, nu-i aşa, generale Custer?

— Ce să-ţi spun… foarte amuzant!

— Vorbesc serios. Îmi miroase a ceva necurat aici, dar nu pot să-mi dau seama de unde o să ne lovească.

În cele zece luni de când era preşedintele FDA, Baird ajunsese să se bazeze complet pe opiniile lui Teri. Avea treizeci şi şase de ani, aceeaşi vârstă ca a fiicei lui. Dar

spre deosebire de Margaret, care făcuse o mulţime de şcoli, sărind de la educaţie la afaceri şi încă nu ştia ce vrea de la viaţă, Teri, care lucra pentru agenţie de peste trei ani de când Baird a preluat conducerea, era o persoană hotărâtă, energică şi loială. Poziţia de director adjunct în FDA nu apărea prea des, dar cu prima ocazie, Teri Sennstrom va fi prima pe lista lui cu candidaţi. Astăzi, stătea în dreapta lui Baird în calitate de consilier clinic. La stânga se afla avocatul FDA, un bărbat cu nasul coroiat, veteran al războaielor politice, pe nume Barry Weisman.

Întâlnirea subcomitetului, moderată de puternicul senator republican din Massachusetts, Walter Louderman, era cea de-a doua adunare în care Baird apărea în calitate de preşedinte al Comisiei pentru Controlul Alimentelor şi Medicamentelor (FDA). Prima apariţie, imediat după numirea sa, s-a dovedit a fi destul de în umbră – un fel de sesiune de acomodare în care zâmbetul constant al lui Louderman l-a informat subtil că, deşi Baird era omul Preşedintelui, liberal pur-sânge, Congresul şi toate comitetele importante erau totuşi controlate de GOP. De data asta, Louderman, un republican moderat cu aspiraţii naţionaliste nedeghizate, se părea că mai avea ceva de spus.

Iniţial, Baird fusese medic de familie într-un mic orăşel; pe când era profesor la Colegiul Medical din Missouri, a fost convocat de Preşedinte la Washington pentru a pune lucrurile la punct în FDA. Agenţia avusese un management îngrozitor în timpul fostei administraţii şi devenise subiectul multor scandaluri, printre care şi cel al urâtului episod în care agenţia a fost obligată să plătească daune pentru etichetarea frauduloasă a produselor comestibile pentru copii. Direct şi necruţător în ceea ce priveşte aspectele sociale, de la fumat şi până la controlul portului de armă, Baird era criticat şi pentru lipsa lui de graţie socială, de înţelepciune politică şi chiar de energia necesară pentru a mai supravieţui mult în această funcţie.

Se aplecă înspre Teri, acoperind microfonul cu mâna.

— Ce crezi că ar spune Harvey Wiley dacă ar vedea tot circul ăsta? întrebă el.

Wiley, un chimist de la începutul secolului şi un susţinător al dreptului consumatorului, dusese bătălia legislativă pentru promulgarea Actului din 1906, în care erau înregistrate produsele alimentare şi medicamentele contraindicate şi era considerat în general părintele FDA.

Teri îi zâmbi lui Baird.

— Wiley a fost politician, spuse ea. Ar înţelege perfect tot acest spectacol. Şi din câte am citit eu, era un adevărat bătăuş atunci când era nevoie. O singură corectură aş face, Dr. Baird. Circul, prin natura lui, a fost creat cu scopul de a speria şi a amuza în acelaşi timp. Prefer să consider aceste audieri ale subcomitetului de supraveghere mai degrabă nişte piese de teatru – teatru absurd.

Observă întoarcerea senatorilor la locurile lor şi cu un gest reflex îşi netezi părul deschis la culoare.

— Începe actul doi, spuse ea.

Barry Weisman deschise microfonul lui şi pe al lui Baird.

— Dragă Alex, spuse el, o luăm de la capăt. Eu sunt lângă tine. Chiar dacă ai nevoie doar de un respiro în ritm, pune mâna pe microfon şi şopteşte-mi ceva la ureche. Dă bine şi la televizor. Şi nu uita, oricât de mult te-ar complimenta ei, oricât de mult te-ar peria, nu lăsa garda jos. Nici măcar pentru o secundă.

— Nici măcar pentru o secundă, repetă Baird în şoaptă.

— Şi încă ceva. Cu cât imaginile transmise o vor avea mai mult în cadru pe Dr. Sennstrom, cu atât agenţia noastră va apărea într-o lumină mai bună.

— Să înţeleg că de data asta e vorba de discriminarea sexului masculin?

Weismann rânji. Era unul din prietenii apropiaţi ai lui Teri de mai mulţi ani, din ziua în care în sfârşit acceptase că ea nu are nici cea mai mică intenţie de a avea o relaţie cu el.

— E doar un truism biologic, răspunse el.

— Buuuun, atunci, Dr. Baird, începu Louderman, haideţi să trecem la treburile noastre. Stimatul meu coleg din

Texas, Senatorul Harrington, are câteva întrebări legate de unele situaţii recente prin care a trecut agenţia.

Teri acoperi microfonul şi şopti „Sper că ştii ce-i cu tipul ăsta, nu?”

Baird dădu din cap. Senatorul Bart Harrington era marioneta lui Louderman şi uneori chiar muşchii lui. Orice cuvânt rostit de Harrington fusese în mod indubitabil alimentat de preşedintele comitetului. Baird avu senzaţia că ştie ce va urma. Una din primele măsuri aplicate de Baird după ce preluase conducerea fusese scoaterea de pe piaţă a produsului Kinethane, un medicament controversat pentru slăbit, la trei ani după ce acesta primise aprobarea de uz general. Produsul, care adusese milioane de dolari unei companii cu sediul în Texas, părea să fie cauza unei forme de pancreatită neobişnuită, uneori mortală în cazul unui mic, dar semnificativ procent din milioanele de oameni care îl foloseau.

Douăzeci şi cinci de decese i se atribuiseră acestui medicament şi compania încă se mai afla în proces. Producătorii au contracarat acuzele cu ajutorul unei echipe de statisticieni celebri care au depus mărturie, demonstrând că, în comparaţie cu scăderea insuficientă în greutate şi apariţia „naturală” a acelei forme de pancreatită, beneficiile aduse de Kinethane depăşeau cu mult riscurile ei. Dar şi FDA a avut statisticienii lui. În cele din urmă, Baird a crezut că singura soluţie era retragerea acestuia de pe piaţă.

Baird ştia că cele mai dure audieri ale subcomitetului de supraveghere se învârteau adeseori în jurul aprobării pe care a dat-o agenţia unui medicament care s-a dovedit a fi mai târziu dăunător. Presimţea că va trebui să răspundă de ce a fost nevoie de atâta vreme pentru ca FDA să-şi dea seama că Kinethane nu este un medicament sigur, aşa că se pregătise cu multe date *şi* cu Teri Sennstrom. Scoase din servietă un dosar gros de două degete, anticipând atacul. Dar *acel* atac nu avea să vină niciodată.

— Dr. Baird, începu Harrington, aş dori să vă felicit pentru munca extraordinară depusă în aducerea FDA pe linia de plutire.

Baird se uită la Barry Weisman, care îşi frecă bărbia şi dădu din umeri.

— Vă mulţumesc, domnule senator, răspunse Baird. Ne dăm toată silinţa.

— Însă ceea ce mă interesează în mod special astăzi, Dr. Baird, este să ne oferiţi câteva date despre modul de investigare al noilor medicamente.

— Ce anume, mai exact?

— Păi, să zicem, de cât timp este nevoie pentru ca un medicament să iasă pe piaţă?

— După ce trece de etapa testării pe animale?

— Da.

— Acum, depinde foarte mult de tipul de medicament, de perseverenţa companiei farmaceutice care îl sponsorizează şi de mulţi alţi factori. Dar, să zicem că întregul proces poate dura între cinci şi zece ani sau chiar mai mult şi poate costa până la o sută douăzeci şi cinci de milioane de dolari.

— Există trei faze ale testării umane în cercetarea medicamentelor, corect?

Baird era uimit de specificitatea întrebărilor, dar răspunse fără ezitare.

— În principiu, da. Fiecare din aceste trei etape implică un număr mai mare de pacienţi, decât în cea anterioară şi în acelaşi timp implică şi mai multe instituţii de investigare.

— S-a întâmplat vreodată ca medicamente promiţătoare, care pot salva vieţi omeneşti, să primească aprobarea de a ieşi pe piaţă, deşi se aflau încă în faza a doua de cercetare?

— Da, senator Harrington, au existat şi astfel de situaţii.

Harrington, al cărui chip şi nas roşu, străbătute de vinişoare îi sugerau lui Baird o înclinaţie puternică pentru alcool, îşi consultă notiţele şi îşi drese vocea.

— Dr. Baird, ne puteţi spune ceva despre medicamentul Lovastatin?

— Mai exact, ce v-ar interesa?

— O scurtă istorie a medicamentului din punctul de vedere al FDA.

Teri acoperi microfonul.

— Ai vreo idee unde vrea să ajungă? şopti ea.

Baird dădu din cap că nu.

— Atunci, ia-o încet, îl avertiză ea.

— Lovastatin este un agent excepţional de scădere a colesterolului descoperit de Merck&Company. A fost avizat să intre pe piaţă în august 1987.

— Procedura de avizare a aplicaţiei unui nou medicament, cunoscută şi sub numele de AND, reprezintă ultimul pas înainte ca medicamentul să fie lansat pe piaţă, corect?

— Corect, domnule Senator.

— Atunci, te rugăm, doctore, să ne spui la câtă vreme de la depunerea aplicaţiei pentru Lovastatin, a primit acesta aprobarea?

— Înainte de a răspunde, spuse Baird, alegându-şi încet şi cu grijă cuvintele, mă simt obligat să explic faptul că aplicaţia pentru un nou medicament se depune la agenţia noastră numai după ce Etapele Unu, Doi şi Trei sunt...

— Da, da, înţeleg, doctore. Aţi vrea totuşi să răspundeţi la întrebarea mea?

Întreruperea nepoliticoasă şi tonul iritat al lui Harrington îl puseră în gardă.

Nu te pierde, încet, îi scrise Weisman pe micul blocnotes care se afla între ei pe masă.

— La nouă luni de la depunerea cererii, spuse Baird, a fost aprobat. Dar cercetările de până atunci erau...

— Mulţumesc, doctore.

— Nu, domnule senator, daţi-mi voie, aş vrea totuşi să-mi termin fraza. Compania Merck a condus studii meticuloase de cercetare clinică asupra medicamentului şi datele oferite de ei au fost remarcabil de consistente. De fapt, primele cercetări în Lovastatin au fost iniţiate spre sfârşitul anilor şaptezeci.

— Atunci, dacă sunteţi amabil, spune-ne mai exact cât timp a trecut de la începutul Etapei a doua în testarea umană până la momentul avizării Lovastatinului de către NDA?

— Nu deţin această informaţie la îndemână, dar aş fi fericit să vă pot...

— Doar trei ani, doctor Baird. Doar trei ani de la începutul Etapei a doua de încercare până la aprobarea medicamentului.

Harrington, a cărui expresie satisfăcută era aproape comică, se întoarse spre Walter Louderman şi dădu din cap că predă mai departe chestiunea. Louderman, un tip dur şi în vârstă, absolvent de Harvard, răsfoi nişte hârtii. Apoi sorbi încet dintr-un pahar şi îşi drese vocea înainte de a-l fixa pe Baird cu ochii săi albaştri.

— Dr. Baird, spuse el, mai există un medicament despre care aş dori să ne mai povestiţi. Corectaţi-mă, vă rog, dacă nu-l pronunţ corect. Este vorba de Zidovudin.

— Pronunţia dumneavoastră este perfectă, senator Louderman. *De ce n-ar fi? Probabil că ai exersat pronunţia cuvântului de o sută de ori înainte de a apărea în faţa camerelor.* Medicamentul de care sunteţi interesat s-a numit la început AZT şi aceasta este mai degrabă titulatura sub care este cunoscut.

Barry Weisman îi făcu un semn cu mâna lui Baird că îl întrerupe şi trase microfonul înspre el.

— Domnule Senator, întrebă el, credeţi că am putea afla şi noi cam care este scopul unor astfel de întrebări?

— Dacă mai aveţi puţină răbdare, domnule Weisman, veţi primi şi răspunsul dorit. Acum, doctore, ne puteţi face un istoric similar pentru AZT, aşa cum ne-aţi făcut în cazul Lovastatinului?

Baird încercă să dibuie capcana din spatele întrebării, dar nu găsi niciuna.

— AZT este un agent antiviral dezvoltat de Burroughs-Wellcome & Company, cunoscută acum sub numele de

Glaxo Wellcome, şi care s-a dovedit a fi un tratament excelent împotriva virusului care cauzează SIDA.

— Şi când au început studiile clinice în *acest* caz?

— Nu sunt sigur. Probabil, undeva pe la mijlocul anilor optzeci.

— Mai exact, doctore, Faza Unu de testare a AZT-ului a început în iunie, 1985. Faza Doi, şapte luni mai târziu. Testarea umană s-a terminat în septembrie, 1986, la opt luni după ce studiile pentru Faza Doi începuseră. Faza Trei nu a mai apucat să existe.

Baird de-abia se abţinea acum să nu facă pe el şi se înjura că nu a rezolvat situaţia asta în timpul pauzei. În plus, oboseala, iritarea şi angoasa începuseră să-l înconjoare, aşa că, luând câteva înghiţituri din apa rece pe care i-o turnase Teri, îi făcu semn să răspundă ea la această declaraţie.

— Nu suntem siguri că înţelegem ce vreţi să spuneţi mai exact, domnule senator, spuse ea. Noi, cei de la FDA, suntem mândri de rapiditatea cu care am reuşit să scoatem pe piaţă Lovastatinul şi AZT-ul.

— Aşa şi trebuie să fiţi, doctor Sennstrom. Pentru că ambele medicamente au potenţial şi pot salva viaţa unui număr mare de oameni…

Louderman făcu o pauză, privi spre şirul de camere de luat vederi, apoi răsfoi încă o dată hârtiile din faţa lui.

Acum trebuie să urmeze, scrise Weisman, desenând alături un chip încruntat.

— Dr. Baird şi Dr. Sennstrom, spuse în cele din urmă Louderman, ştiţi ceva despre un medicament numit Vasclear, aflat în momentul de faţă în Etapa Doi de studii clinice?

— Sigur că ştim, răspunse Baird.

— Ne puteţi da câteva informaţii referitoare la efectele medicamentului?

— Vă pot spune cel mult ce se *intenţionează* a se obţine cu acest produs. Proprietăţile pentru care este investigat se presupune că *ar putea* dizolva arterioscleroza.

— Să dizolve arterioscleroza… Susţineţi că poate vindeca îngroşarea arterelor?

În acel moment, Baird îşi aminti că Newbury Pharmaceuticals, mica firmă de medicamente care urma să fabrice Vasclearul, avea sediul în Boston, locul de provenienţă al lui Louderman. Brusc, realiză care era motivul şi scopul real al întregii sesiuni. O ambuscadă. Acoperi microfonul.

— Barry, şopti el, ştim ce vrea Louderman. Dacă o să încerce să strângă laţul prea tare, vreau să ieşi din sală şi vezi dacă reuşeşti să-l găseşti pe Preşedinte, ca să vină să pună capăt la toată chestia asta.

Se întoarse spre Louderman.

— Din câte informaţii avem despre acest medicament, domnule senator, şi trebuie să recunosc că nu sunt foarte multe în acest moment, vindecarea arterelor îngroşate reprezintă o posibilitate. Aş vrea totuşi să subliniez, în faţa dumneavoastră şi a celor care privesc acum această întrunire, că cercetările legate de Vasclear se află totuşi într-o fază preliminară.

— Un medicament care vindecă îngroşarea arterelor şi dumneata nu ştii foarte multe despre el?

— Un medicament care *ar putea* să vindece îngroşarea arterelor, domnule senator. În prezent urmărim sute de investigaţii ale noilor medicamente. Şi cum am mai spus deja, Vasclear se află într-o fază preliminară.

— Nu vă supăraţi, domnule, adăugă Louderman, dar cercetările în cazul acestui medicament sunt destul de înaintate şi poporul american are dreptul să ştie că rezultatele obţinute până acum sunt uimitoare. Ştiu sigur că cei de la Newbury Pharmaceuticals au depus o cerere de avizare de două ori până acum la *agenţia voastră,* sperând să primească aceeaşi atenţie ca şi în cazul *medicamentului aceluia împotriva SIDA,* şi de două ori au fost refuzaţi de *oamenii dumneavoastră.*

Dă-i drumul! Scrise Baird pe un bloc-notes. Barry Weisman îşi scoase celularul din servietă, îl băgă în

buzunarul de la jachetă şi se grăbi să iasă din sala de audienţe. Baird trase de timp şi mai sorbi nişte apă din pahar. Din ceea ce ştia el, cercetările la Vasclear erau foarte promiţătoare. Dar mai ştia şi că oamenii lui Louderman făcuseră presiuni asupra echipei desemnată să evalueze datele clinice primite de la compania Newbury Pharmaceuticals.

Profitul adus de un medicament care ar putea elimina arterioscleroza ar fi imens. Louderman se îndrepta vertiginos spre alegerile prezidenţiale. Sprijinul său public acordat unui medicament ar fi o adevărată armă politică şi cumva profiturile obţinute de pe urma acestui medicament ar fi ajuns şi în mâinile celor care îi organizau campania electorală.

Totuşi, din câte auzise Baird de la subalternii săi, oricât de remarcabile păreau rezultatele studiului aflat în Etapa a Doua, Vasclear mai trebuia cercetat.

— Nu vă supăraţi, doctore, spuse Louderman, vreţi să-mi răspundeţi la întrebare?

— Aăăăă… mi-e teamă, domnule senator, că va trebui să repetaţi.

— Agenţia dumneavoastră a împins deja două medicamente pe piaţă înainte de termen, Lovastatinul şi Zidovudinul, pentru că puteau salva vieţi omeneşti. Vasclearul nu poate fi considerat un medicament salvator pentru o boală cu cheltuieli extrem de mari şi de cele mai multe ori fatală?

— În acest moment, domnule senator, eu nu l-aş numi decât un medicament cu un potenţial foarte mare.

— Te-ai înşela profund în acest caz! bătu Louderman cu pumnul în masă pentru o impresie mai puternică. Este evident că nu ai revizuit personal datele legate de acest medicament. Dacă ai fi făcut-o, acum ai arăta ceva mai mult entuziasm.

— Poate, fu singurul răspuns care îi veni lui Baird în cap.

— Comitetul de faţă urmează să se întrunească peste o lună, Dr. Baird. Poate până atunci vei putea răspunde

americanilor de ce un medicament salvator, dătător de viaţă, epocal...

Unul din colaboratorii lui apăruse chiar în spatele său şi îi dădu un telefon. Louderman ascultă timp de treizeci de secunde, spuse doar câteva cuvinte şi apoi dădu telefonul înapoi. Zâmbetul lui era de gheaţă. Lui Baird i se păru că senatorului îi zvâcneşte o venă chiar lângă ochi.

— Ei bine, spuse el. Se pare că ai un protector devotat chiar la Casa Albă. Dorinţa lui este să îţi oferim timpul necesar pentru a evalua situaţia Vasclearului, înţelegând prin aceasta că va deveni prioritatea dumneavoastră numărul unu.

Baird întâlni privirea dură a senatorului.

— Îmi voi da toată silinţa, domnule, spuse el.

— Sper, replică Louderman. Se ridică brusc şi adoptă o atitudine rigidă, uitându-se mai mult la camerele video, decât la Baird.

— Şi mai sper, domnule, că toţi oamenii aceia care sunt ţintuiţi la pat cu dureri de piept şi atacuri de inimă, sunt la fel de răbdători ca şi Preşedintele nostru.

Fără să mai aştepte vreun răspuns, Louderman declară sesiunea încheiată.

Baird aşteptă până când scaunele se goliră, apoi se întoarse spre Teri.

— N-am vrut să-i spun că tu conduci acest proiect.

— Ar fi fost bine dacă i-ai fi zis. Ştim tot ce se întâmplă cu medicamentul ăsta.

— Ştiu că ştiţi. Ce crezi de cele spuse de Louderman?

— Nu-mi place mesajul subliminal: adică suntem gata să acceptăm orice medicament pentru SIDA, dar ţinem în loc leacul miraculos pe care şi-l doreşte orice american de vârstă medie. Am senzaţia că, de fapt, Louderman vrea să participe la alegerile prezidenţiale.

— Ai dreptate. Dar eşti de acord că ar trebui să grăbim puţin lucrurile în ceea ce priveşte acest medicament?

— Nu pot să mă pronunţ încă. Dar pare foarte promiţător. Şi n-am niciun dubiu că va intra în categoria celor salvatoare.

Baird îi studie chipul câteva secunde. Weisman avea dreptate, gândi el. Aspectul plăcut şi inteligent al lui Teri Sennstrom nu putea să-i ajute, dar punea agenţia într-o lumină pozitivă.

— Atunci, ne-am înţeles, spuse el. Ştii ce ai de făcut. Nu-mi place să mi se forţeze mâna, dar ştiam că postul pe care-l am era unul politic atunci când l-am acceptat. Medicamentul ăsta o să devină una din priorităţile mele, dar am nevoie de de ajutorul tău pentru a obţine suficiente date necesare unei revizii atente.

— S-a făcut.

— Porneşte deja la treabă şi să zicem că ne vedem peste o săptămână.

— În regulă.

— Teri?!

— Da. Ce este?

— Louderman poate să facă pe muşchiulosul cât o vrea. Asta e doar politică. Dar la urma urmei trebuie să ne amintim care sunt responsabilităţile noastre. Nu mai vreau să avem un alt caz Kinethane. Nu mai vreau un Thalidomid. Dacă medicamentul ăsta are probleme, trebuie să-l ţinem departe de marele public, cu sau fără binecuvântarea lui Louderman.

CAPITOLUL ŞASE

Corespondenţa, Centrul de comunicări, Pază, Personal, Financiar. Una după alta, Brian le bifa pe o schemă alcătuită eficient, pe măsură ce îşi făcea loc prin labirintul de coridoare, clădiri şi birouri din cadrul Spitalului White Memorial. Trecuseră mai bine de zece ani de când învăţase să se orienteze într-un spital şi se simţea la fel de tensionat şi nervos exact ca în ziua aceea din Chicago, când şi-a început practica la cardiologie.

La spălătorie, Brian încercă să explice că situaţia lui va fi exact ca a unui stagiar, însă titlul său – medic rezident – îl plasa undeva mai sus. După o deliberare îndelungată, femeia care se ocupa de uniforme, deşi confuză încă, se hotărî să-i dea două halate scurte pentru stagiarul din el şi două halate de laborator lungi până la genunchi pentru celălalt mai evoluat.

— Pantaloni albi nu vă dau, spuse ea cu un puternic accent asiatic. Pantalonii albi doar pentru tinerii rezidenţi.

Ultima escală o făcu la biroul de asistenţă pentru angajaţi, care, la cererea Dr-ului Pickard, îl adăugase deja pe Brian pe lista medicilor, a asistentelor şi a altor persoane care erau supuse aleatoriu unor teste de urină pentru a depista abuzul de alcool sau substanţe dependente. Sora medicală care făcea analizele era drăguţă şi foarte amabilă şi părea foarte experimentată, dar Brian se simţea în continuare foarte stânjenit.

Urma ca, cel puţin o dată pe săptămână, într-o zi aleasă aleator de un calculator, să primească un mesaj pe pager care va spune: „la legătura cu Dr. Jones.” Din acel moment avea două ore să se prezinte pentru un test. Orice întârziere în afara celor două ore nu putea fi scuzată, decât dacă se afla la Urgenţe sau în timpul unei operaţii.

Neplăcut, dar nu imposibil, gândi el. Şi cu siguranţă nu se putea considera nedreptăţit.

Brian completă formularele şi contractul de asigurări, luă copiile şi broşurile cu instrucţiuni, îndreptându-se spre sala de conferinţă unde urma să îl întâlnească pe Phil Giantasio, care hotărâse să facă un tur al clădirii împreună cu el. Phil îl aştepta cu o mică prăjitură în formă de inimă şi cu o brunetă zveltă de vreo treizeci de ani. Carrie Sherwood era secretara salonului de cercetări clinice.

— Am adus-o cu mine pentru că ea conduce serviciul clinic şi aş vrea să intri în graţiile ei chiar de la început. Ultimul rezident care a călcat-o rău pe coadă s-a aruncat de pe clădirea Cromwell.

— Philip, termină.

Brian îşi dădu seama imediat după modul în care secretara bine proporţionată reacţiona la tachineria lui, că sunt amanţi. După câteva minute de discuţii lejere, ea se întoarse în biroul ei, aruncându-le la fiecare câte o privire foarte lungă. Brian dădu din cap în semn de aprobare.

— Drăguţă doamnă, spuse el.

— Ştii ce îmi place cel mai mult la ea? replică Phil. Pare să nu dea doi lei pe faptul că am talia ceva mai groasă. Ca să nu mai vorbim că are o mulţime de prietene. Chiar acum îmi vin în cap două dintre ele care nu ar avea nimic împotrivă să se îmbârlige cu un rezident – un amestec de Joe Montana şi Alex Trebek.

— Vise…

— Acuma serios – ai pe cineva?

Brian dădu din cap că nu.

— Am avut câteva încercări, dar nu eram pregătit pentru asta.

— Ei bine, din ce îmi spune Carrie, prietenele astea două ale ei ar putea să îţi atragă atenţia vreo noapte sau două.

— Nu vrei să începem totuşi cu începutul?

Lui Brian nu-i venea să creadă că refuzase oferta prietenului său atât de dur şi de direct. Chiar aşa de tăntălău devenise?

— Am vrut să spun, adăugă el, că trebuie să mă laşi un pic să mă acomodez. Apoi vom vorbi cu Carrie.

— Perfect. Atunci, uite cum facem. Dr. Pickard mi-a sugerat ca mai întâi să trecem prin cercetare, apoi să vizităm laboratoarele şi în cele din urmă să mergem la clinica Vasclear. Dar, mai întâi, de vreme ce clinica Vasclear va reprezenta un punct important pentru tine, vrei să vezi o casetă video?

— O casetă video?

— Angajaţii o numesc *Vasclear Uber Alles.* Este un material informativ pe care îl arătăm celor care lucrează la domiciliu, vizitatorilor şi chiar pacienţilor. Este un material chiar foarte bun, deşi un pic simplist pentru doctori şi puţin prea complex pentru majoritatea pacienţilor.

Interesul lui Brian deja fusese stârnit.

— Aş vrea să o văd.

— Dorinţa ta e poruncă şi sper să nu te superi dacă dispar cât te vei uita la ea. Deja cunosc pe de rost toate replicile acestui filmuleţ. Apropo de Vasclear, ai auzit ceva de la Jessup legat de tatăl tău?

— Nu prea. Mă gândeam să vorbesc cu ea mâine, pentru că tot ne întâlnim la laborator, deşi nu prea îmi vine ca din prima săptămână aici să bat la cap un director adjunct. După ce l-am externat pe Jack m-a sunat doar o dată să mă întrebe cum se mai simte. Foarte drăguţ din partea ei, dar n-a zis nimic de Vasclear. Înainte de externare, mi-a promis totuşi că va discuta cu Dr. Weber de posibilitatea de a-l introduce şi pe tata în program.

— Nu cred că ar trebui să-ţi faci speranţe prea mari, spuse Phil. Weber este un tip destul de la locul lui pentru cineva care habar n-are ce înseamnă simţul umorului. Dar este hotărât să respecte la sânge fiecare aspect al protocolului Vasclear. Presupun că şi eu, dacă aş avea în mâinile mele un astfel de leac miraculos, ca să nu mai vorbim de miliardele de dolari, aş fi la fel de obsedat. Şi în ceea ce priveşte tratamentul lui Jack, cam care e părerea ei?

— În cele din urmă singura opţiune ar fi intervenţia chirurgicală.

— Şi tatăl tău e de acord cu asta?

— Sincer să-ţi spun Phil, după ce am trăit alături de el acele opt luni de coşmar, parcă înclinam tot spre soluţia cu Vasclear.

— Numai să nimerească în grupul beta.

Numai să nimerească în grupul beta. Brian se îndreptă înspre fereastră şi privi spre râul Cambridge. Dacă nu găsea nicio cale să-l introducă pe tatăl său în grupul beta, era suficient de disperat încât să fure medicamentul? Întrebarea îl ardea ca un fier roşu. De-abia când fălcile începură să-i trosnească, îşi dădu seama că strângea foarte tare din dinţi.

— Dă drumul la film, spuse el, trăgând draperiile. Şi salut-o pe Carrie.

Phil îi dădu telecomanda şi plecă. Brian se aşeză într-unul din scaunele acelea roşii cu spătar, din piele de bou, se lăsă pe spate şi îşi urcă picioarele pe masă. Ziarul *Globe* de ieri avusese un articol mic despre presiunile făcute de Senatorul Louderman asupra FDA pentru a grăbi procesul de avizare a Vasclearului. Chiar dacă Jack nu avea să fie primit în cadrul studiului, exista şansa ca tratamentul lui Carolyne să îl ajute suficient timp, pentru ca Louderman să câştige bătălia.

Cu mintea încordată, apăsă pe butonul *play.*

Ar fi fost nedrept să afirmi că materialul informativ, care ţinea aproximativ douăzeci şi cinci de minute, era plauzibil doar pentru că fusese creat pe baza unui buget mare; ar fi fost nedrept faţă de imagini, muzică, sunete, animaţie şi un scenariu care părea scris de un evanghelist.

VASCLEAR
Căutarea s-a terminat
Răspunsul se află aici

La început câteva picturi şi litografii ale lui Ponce de Leon, în căutarea elixirului tinereţii. Apoi imagini filmate din avion deasupra junglei, susţinute de o melodie care părea

coborâtă din Indiana Jones şi o înşiruire de medicamente din plante care creşteau în junglă. În final, câteva imagini, introduse aproape gratuit, ale unor băştinaşi din America de Sud – persoane care consumă carne, dar care descoperiseră secretul prevenirii arterosclerozei şi care trăiau, conform vocii paternale de pe fundal, aproape o sută de ani şi chiar mai mult.

Apoi, urma o scurtă trecere în revistă a celor de la Newbury Pharmaceuticals – era un tribut adus realizărilor lor modeste din trecut, un tur al fabricii lor strălucitoare şi renovate din zona industrială a Bostonului, precum şi câteva flash-uri ale laboratoarelor de cercetare. Spre final, vocea de pe fundal îl prezentă pe Dr. Art Weber, directorul de proiect care urma să explice miracolul Vasclearului.

Weber, bronzat, cu părul auriu şi ochi albaştri, avea un chip tânăr şi frumuseţea unui actor de la Hollywood. Accentul său părea al unui est-european. Cu ajutorul animaţiei şi al perspectivei camerei de filmat, Weber descria geneza arterosclerozei şi eforturile medicinii moderne de a combate ceea ce el numea ravagiile provocate de criminalul numărul unu al lumii civilizate – regimul alimentar, medicamentele, modificările de comportament şi evident intervenţia chirurgicală.

Operaţia de bypass prezentată în film era una foarte sângeroasă, observă Brian. Cu siguranţă nu era una făcută de Laj Randa. Un pacient pus faţă-n faţă cu o asemenea procedură ar fi fost fericit să participe voluntar în orice alt program alternativ, oferit ca o variantă la bisturiu.

„Curăţarea arterelor cu Vasclear s-a dovedit a fi stabilă”, continua Weber. „Aici avem o radiografie a arterelor unuia dintre pacienţii noştri, iar aici este o radiografie a aceluiaşi pacient, dar după douăsprezece luni de terapie cu Vasclear. Observaţi deblocarea cheagurilor din partea stângă a inimii, chiar aici în punctele acestea şi în jurul lor. Care a fost oare reacţia pacientului? Cel mai bine ar fi s-o lăsăm pe ea să ne spună.”

Harpe, cornuri angelice, unghiuri de filmare dramatice, dublate de vocea veselă a unei femei care spunea: „Aveam o durere aici sus, care se întindea între gât şi umeri. Dintr-o întâmplare am fost la doctor şi am făcut un control la inimă. Eram un dezastru pe punctul de a se declanşa. Mi-au dat posibilitatea să aleg: să fac o operaţie de bypass sau să fac parte din studiul Vasclear. Nu ştiu nici acum în ce grup de tratament am fost primită, dar presupun că este vorba de cel în care doza de medicament este bună, pentru că simptomele mele au dispărut imediat şi nici nu au mai reapărut."

În acel moment camera îşi fixă obiectivul chiar pe faţa ei. Era genul de bunicuţă pe care şi l-ar fi dorit oricine – expansivă, zâmbet cald, ochi strălucitori.

„În acest moment," spunea Art Weber, „nu putem afirma că Vasclear va avea acelaşi efect asupra tuturor. Dar testele noastre pe oameni sugerează că aproximativ un procent de 75% dintre pacienţi pot obţine beneficii considerabile. În prezent, cercetătorii de la Newbury Pharmaceuticals, în cooperare cu medicii de la renumitul Institut Cardiovascular Boston, se află în căutarea unor modalităţi de majorare a acestui procent."

Filmul se termina cu imagini dramatice şi impresionante ale posibilelor efecte pozitive ale Vasclearului. Când ecranul se înnegri, Brian făcuse deja o obsesie pentru acest medicament. Vasclear era bomboana care se ascundea în holurile de porţelan din dormitorul mătuşii Bea, iar Brian era copilul căruia i se interzisese de către tată să o ia.

*

Ploaia torenţială de după-amiază îl blocase pe Bill Elovitz şi pe alţi vreo zece ca el în faţa magazinului Filene. Având în vedere că mai era doar o săptămână până la ziua de naştere a lui Devorah, ştia că fusese o nebunie din partea lui să vină în Boston pe o asemenea zi. Dar o vânzare era o vânzare şi soţia lui nu fusese niciodată atât de categorică în

privinţa cadoului – dar numai dacă ar putea să obţină halatul acela roz cu un discount de 40 la sută.

Pe partea cealaltă a străzii, o armată de turişti uzi fleaşcă se înghesuiau care să intre primul la adăpostul staţiei de metrou. Elovitz trase peste cap gluga de la parpalac şi îi strânse cu atenţie şireturile chiar sub bărbie. Parpalacul cel olive i-l dăruise Devorah cu câţiva ani în urmă, cadou de ziua lui, dar îl purtase doar de patru sau cinci ori.

Intrarea îngustă de la Filene îi oferi puţină protecţie împotriva rafalelor de vânt. Elovitz avea şaptezeci şi patru de ani şi era pensionar. Niciodată nu se mai aventurase pe o astfel de vreme urâtă. Doi băieţi, care râdeau şi ţipau unul la altul, trecură în fugă pe lângă el, stropindu-se.

— E bine să fii tânăr, spuse femeia în vârstă care stătea lângă el.

— E bine să exişti oricum, răspunse Elovitz. Hmm, cred că ploaia nu are de gând să se oprească. Vă doresc o zi bună.

Prinse cu atenţie şi mai multă putere sacoşa cea mare şi se repezi către staţie. Când ajunse în dreptul scărilor, deja gâfâia. Se sprijini de perete cam un minut înainte de a se simţi suficient de bine pentru a coborî scările. Ştia că o parte din vină o avea aerul umed şi greu, dar cu siguranţă mai era şi altceva la mijloc. De câteva săptămâni, îi era din ce mai greu ori de câte ori făcea un efort fizic. Mai devreme sau mai târziu trebuia să vadă despre ce este vorba. Dar acum, trebuia să ajungă acasă.

Începu să coboare scările. În faţa lui, o femeie alunecă pe betonul umed. Se lovi de bărbatul masiv din faţa ei şi astfel evită o căzătură urâtă. Elovitz era în mod obişnuit un tip placid şi calm. De data asta însă, mulţimea de oameni uzi şi stresaţi, şi aerul dens erau pe punctul de a-l scoate din minţi.

Charleston, oraşul în care Elovitz şi soţia lui trăiau şi munceau de peste douăzeci şi cinci de ani, era situat lângă Orange Line, la vreo zece staţii sau cam aşa ceva de staţia de metrou Downtown Crossing. Când ajunse pe peron, avea

deja răsuflarea tăiată şi simţi cum îl cuprinde un atac subit de claustrofobie. Căută disperat un loc în care să fie departe de mulţime – un spaţiu în care să-şi tragă sufletul cu adevărat.

Peronul de beton, creat special pentru plecări şi sosiri era înţesat de călători. Mirosul hainelor umede, al părului ud şi al transpiraţiei era neplăcut şi ciudat de înfricoşător în acelaşi timp.

— Scuzaţi-mă, vă rog. Scuzaţi-mă, gâfâia Elovitz, strecurându-se printre trupurile înghesuite către marginea peronului. Scuzaţi-mă. Îmi pare rău. Scuzaţi-mă, vă rog.

Imediat ce avea să ajungă chiar în rândul din faţă, era sigur că va putea respira în voie.

— Hei, vezi pe unde mergi! strigă un bărbat din spatele lui.

— Lua-te-ar dracu! mormăi un altul.

Elovitz strânse şi mai tare pachetul din mână, îşi fixă privirea spre spaţiul ce se deschidea în faţa lui şi se împinse şi mai tare. În clipa în care crezu că o să leşine, îşi făcu loc cu forţa printre două femei şi ajunse la marginea peronului. Aerul care venea dinspre tunelul din apropiere părea mai degrabă uşor şi dulce. Trase aer în plămâni cu putere deşi era înghesuit din toate părţile. Din dreapta auzea zgomotul metroului care se apropia.

Brusc, chiar în momentul în care se zăreau luminile locomotivei, mulţimea din spate se mişcă înainte. Presiunea enormă îl făcu să se împiedice şi să se dezechilibreze. Genunchii îi cedară, iar picioarele îi alunecară de pe peron. Printre ţipetele de deasupra, căzu, lovindu-se zdravăn de şine. Oasele de la încheietura din stânga pocniră, o durere ascuţită cuprinzându-i tot braţul. Capul i se izbi şi el de şine. Ameţit, se rostogoli şi încercă să se ridice în genunchi. Aerul începu să şuiere asurzitor, în timp ce garnitura de metrou încerca să frâneze brusc. Douăzeci de metri… zece… cinci metri… Elovitz reuşi cu un efort supraomenesc să se ridice în picioare şi să facă câţiva

paşi înapoi. Asta îi salvă viaţa. Metroul se opri doar la câţiva centimetri de el.

În acel moment toată lumea părea că strigă la el.

— Opreşte-te! ţipau ei. A treia şină!... Fereşte-te de a treia şină!... Nu te mişca!... Pericol de tensiune!... Nu te mişca!

Îngrozit şi dezorientat, Elovitz se întoarse spre sunetele acelea confuze, clipind des înspre mulţime şi lumina ce venea de acolo.

— Nu te mişca!!... E tensiune!... Stai!... Nu!

Un bărbat sări jos şi se îndreptă spre el. Din reflex, Elovitz făcu un pas spre stânga. Îşi prinse pantoful între şine, dezechilibrându-se spre spate. Ţipetele de deasupra se intensificară atunci când îşi pierdu echilibrul de tot şi, cu o mişcare agonizantă, căzu încet pe şina de înaltă tensiune.

*

Phil încă nu se întorsese, aşa că Brian profită şi sună să vadă ce face tatăl său. Jack putea fi lăsat singur uneori, dar cum Brian era mai tot timpul plecat, mesele hrănitoare şi vizitele regulate deveneau o prioritate. Grija continuă a prietenilor lui Jack şi a vecinilor fusese de-a dreptul uimitoare. O doamnă pusese la cale chiar un program de vizite şi îi rugase pe ceilalţi să se înscrie. Mai mult decât atât, tatăl său nu comenta aproape deloc apropo de atenţia care i se acorda.

— Tată, cum te descurci?

— N-am de ce să mă plâng.

Vocea îi tremura.

— Te-ai plimbat, ţi-ai făcut exerciţiile?

— Puţin.

— Ai avut dureri?

— Mici.

Doamne, tată, ar fi vrut să-i strige Brian. *Vrei să nu mai faci atât pe durul şi să-mi spui ce se întâmplă?*

— Într-o jumătate de oră o să treacă pe la tine asistenta, spuse el în schimb. Roag-o să mă sune să-mi dea raportul. Ai numărul meu de pager.

— *Tu* ce faci? Ai mai salvat vreo viaţă?

— Nu, dar nici n-am omorât pe nimeni. Asta este tot ce-mi doresc.

— Pun pariu pe cinci dolari că în următoarele douăzeci şi patru de ore salvezi viaţa cuiva.

— Tată, lucrurile nu merg chiar aşa. Numai la televizor unde trebuie să ţină ratingul mare.

— Pe cinci dolari.

— Bine, accept. O să te uiţi la Sox în seara asta?... Jack? Tăcerea se prelungea prea mult. Jack, ce faci?

— Nimic, spuse în cele din urmă tatăl lui, cu o voce şi mai tensionată. Sunt bine.

Brian putea să jure că tocmai îşi băgase o nitroglicerină sub limbă. Durerea din piept atunci când se odihnea nu era un semn bun.

— Spune-i asistentei să mă sune, mai zise el.

Phil se întoarse cu gogoşi şi cafea.

— Puţină energie pentru doi doctori înfometaţi înainte de a-şi termina turul orientativ, strigă el.

— Phil, tu eşti cardiolog. Cum poţi să mănânci prostiile astea?

— Ce pot să zic? N-am voinţă. Întreab-o pe Carrie. Partea frumoasă e că cel puţin licenţa nu o voi pierde doar pentru că mănânc gogoşele.

— Ai şi tu dreptate. Însă imediat ce o să mă acomodez cu serviciul, intrăm amândoi la regim.

— Dacă ai senzaţia că dezvăţatul de pastile a fost o treabă grea, stai să vezi cum o să fie când o să încerci să mă duci pe mine la fitness.

Trecură printr-un salon al clinicii – o cameră cu douăzeci şi cinci de paturi, excelent echipată, apoi în sus pe scări şi prin sala de operaţii – regatul lui Laj Randa.

— OK, spuse Phil. Ce-ar fi să trecem pe la laboratoare? ICB are o grămadă de găgăuţi care cică se ocupă cu

cercetarea. Chiar şi eu am un mic laborator unde încerc să enervez şi să îndop nişte hamsteri ca să-i fac să se îmbolnăvească de inimă.

— Şi reuşeşti?

— Cui îi pasă? Articolele pe care le-am făcut cu ajutorul acestor mici ticăloşi cu blană mi-au oferit un anumit statut. De fapt, asta-i toată chestia cu experimentele. Medicină academică, prietene. Hamsteri sau eşti mort.

— Am înţeles cum stă treaba. Ascultă, dacă nu te superi, o să văd laboratoarele altă dată, însă acum aş vrea să merg la clinica Vasclear. Sunt de gardă acolo mâine seară. În plus, unul dintre motivele pentru care nu m-am lăsat cucerit de medicina academică, a fost dorinţa mea de a evita cercetarea.

— Atunci, clinica Vasclear să fie, spuse Giantasio. Dar numai dacă nu te superi că te voi lăsa în grija lui Lucy Kendall, asistenta şefă de aici. Am o mulţime de lucruri de făcut la birou şi cred că ar fi bine să le iau pe rând, încet, încet.

— Nicio problemă. Spune-mi însă ceva, Phil. Cât de multe ştiu oamenii despre mine?

— Ce vrei sa spui!

— Ei bine, Lucy Kendall, de exemplu. Ştie că de-abia mi-am luat licenţa înapoi şi motivul?

Giantasio ridica din umeri.

— Dacă bârfele nu au nicio legătură cu Lucy, mă îndoiesc că le-ar da vreo atenţie, spuse el. Dar spitalele sunt spitale. Oamenilor le place să se hărţuiască unii pe alţii, iar doctorii sunt primele ţinte din acest punct de vedere. Mie nu mai îmi pasă cine ştie şi cine nu de relaţia mea cu Carrie. E mult mai simplu aşa. E posibil ca oamenii să vorbească despre tine, în special după ce ai salvat-o pe doamna aceea la Urgenţe. Dar până acum nu am auzit nimic. Oricum te voi ţine la curent dacă aflu ceva.

— Aşa să faci, Phil. Te rog.

Clinica Vasclear era o bijuterie, dar acest lucru nu-l mira – zece camere de administrare a medicamentelor,

mochetate, decorate profesional, cu paturi spaţioase, controlate în mod electronic şi cu sisteme acustice pentru fiecare pacient în parte. Lucy Kendall, asistenta şefă, făcu împreună cu Brian un tur al clinicii, reuşind în acelaşi timp să-l pună în temă şi cu o bună parte din viaţa ei. Era căsătorită cu un medic generalist din suburbii şi tocmai dăduse naştere celui de-al doilea copil – un băiat.

În general, Brian nu prea băga în seamă flecăreala uşoară cu note de flirt a femeilor. În timpul căsătoriei lor, Phoebe îi accentua tot timpul diferenţa dintre o femeie care este sociabilă şi una care flirtează. Însă chiar şi pentru el, Lucy Kendall era ca o carte deschisă. Fu foarte energică şi familiară cu el chiar de la început şi îi spusese de mai multe ori cât de mulţumită era că silueta ei revenise la normal imediat după naştere. Buimăcit, Brian înţelese în cele din urmă apropourile ei şi îi dădu dreptate.

De fapt, era chiar uşurat la gândul că va lucra cu o persoană care este atât de obsedată de ea însăşi, pentru că astfel persoana şi viaţa lui particulară nu îi vor stârni niciun interes. În plus, nu credea că ea îşi dă seama că, ori de câte ori avea ocazia, alterna întrebările legate de viaţa ei cu cele despre Vasclear.

Ştia exact ceea ce face atunci când o împingea să îi dea şi mai multe informaţii despre cum se administra medicamentul, unde era depozitat, cum era etichetat, cum se producea şi unde se ţineau toate dosarele. Era perfect conştient de manevrele lui, dar îi venea greu să accepte aşa ceva.

Încerca să cunoască locul – aşa cum făcuse şi cu farmacia spitalului Suburban. Profita de Lucy Kendall în acelaşi fel în care profitase de tânăra farmacistă a spitalului Suburban, în încercarea de a exploata un punct sensibil al sistemului impenetrabil. Numai că de data asta nu căuta pastile cu care să-şi satisfacă dependenţa. Acum punea la cale un plan în cazul în care Jessup şi Weber refuzau să-l primească pe Jack în studiul Vasclear, sau în cazul în care, deşi îl primeau, pica în grupul beta.

Brian simţi cum începe să tremure. Nici nu trecuse o zi de când venise la muncă şi deja plănuia să fure un medicament. Oare era vreo diferenţă între a fura un medicament experimental pentru a-şi salva tatăl şi a fura pastile ca să pună capăt disconfortului personal – propriei sale dureri? Programul său de recuperare se baza pe o sinceritate care nu accepta compromisuri. Era oare pregătit din punct de vedere sentimental să înşele sistemul din nou, era oare posibil să nu se fi schimbat deloc – să-i fi păcălit oare pe toţi terapeuţii săi, pe îndrumătorul lui şi, mai rău, chiar pe sine însuşi?

Toate aceste întrebări îl necăjeau foarte tare... dar nu îl determinară să se oprească.

CAPITOLUL ŞAPTE

THE WASHINGTON POST

FDA acuzată ca trage de timp în cazul medicamentului miraculos pentru bolile de inimă

Preşedintele Comitetului pentru Afaceri Guvernamentale de pe lângă Senat, Senatorul Walter Louderman l-a acuzat pe directorul FDA, Dr. Alexander Baird, că amână aprobarea unui medicament despre care Louderman susţine că ar putea salva vieţile a sute de mii de americani în fiecare an…

Seara începuse să se lase de-a binelea atunci când Lucy termină turul clinicii făcut împreună cu Brian şi se îndreptă să se ocupe de pacienţi. Din vorbăria ei, Brian aflase multe despre pregătirea şi administrarea Vasclearului, dar totuşi mai lipseau câteva piese din puzzle – piese pe care le va afla atunci când va lucra efectiv o tură chiar în clinică.

Privi afară de la etajul cinci traficul aglomerat, îngreunat şi mai tare de ploaia deasă. Până la Reading îi lua de obicei douăzeci şi cinci de minute, dar de data asta, probabil că va face de două sau de trei ori mai mult. Raportul dat de asistenta lui Jack nu era deloc alarmant şi, anticipând o zi mai lungă la serviciu, îşi rugase vecinii să îl verifice pe Jack până pe la 9 seara. N-avea niciun motiv să se grăbească acasă şi în plus avea toate motivele să se familiarizeze cu spitalul White Memorial şi cu Institutul Cardiovascular Boston.

Se pregătea să sune la Lexington să le spună fetelor noapte bună şi să o informeze pe Phoebe că a supravieţuit cu bine primei zile, când pagerul său începu să bipăie. Phil îi răspunse imediat, când îl sună.

— Bri, ai terminat acolo?

— Cam aşa ceva. De ce?

— Mă duc spre urgenţe să consult pe cineva şi m-am gândit că ai vrea să fie vedem acolo. Vreau să ştiu şi eu cum a mers totul la clinică.

— O să-i sun pe copii mai întâi, Phil. Dar după aia, sigur că vin acolo. Vreun caz mai special?

— Nuuuuuuuu, doar ceva obişnuit. Un tip de şaptezeci şi patru de ani care a căzut pe o şină plină de curent la staţia de metrou Downtown Crossing.

— Şi mai trăieşte?

— Nu numai că trăieşte, dar se pare că deja i se face fişa de externare.

— Asta pare genul meu de pacient. Tu du-te acolo. Vin şi eu în câteva minute.

Brian formă numărul lui Phoebe de acasă, întrebându-se dacă va face vreodată acest lucru fără să se aştepte la nota de dezaprobare şi de cinism pe care încă o mai simţea în vocea ei.

Când Brian s-a întâlnit prima dată cu Phoebe, era deja dependent de calmante, deşi ei i-a trebuit multă vreme să-şi dea seama de acest lucru. Confruntarea lui cu grijile ei nu a făcut altceva decât să precipite dezaprobările furioase, urmate de ani în plus de minciuni, negare şi dezamăgire. Aşa cum sublinia şi Freeman, puţine lucruri erau mai puternice decât pierderea încrederii. Phoebe avea în continuare temerile ei legate de lipsa de onestitate şi de dependenţa de medicamente, iar acestea nu puteau fi înlăturate decât în timp – şi în urma schimbărilor pe care le putea aduce recuperarea lui Brian.

Caitlin răspunse chiar după primul ţârâit al telefonului. Avea nouă ani – studioasă şi serioasă exact ca mama ei şi semănând fizic atât de mult cu fosta lui soţie, încât Brian avea uneori senzaţia că atunci când stătea pe scaun citind o vedea pe Phoebe. Chiar şi după doi ani de când plecase de acasă, Caitlin părea să nu accepte situaţia şi rareori vorbea despre acest aspect. În seara asta era nerăbdătoare să-i povestească despre ora ei de franceză, despre *Heidi,*

pe care tocmai o terminase de citit şi despre ultima lecţie de pian. Reacţionă foarte calm când îi spuse că va petrece o zi împreună cu el şi cu Jack. Aparent, Phoebe încă nu îi explicase că, deoarece Brian îşi primise înapoi dreptul de practică, Caitlin şi Becky puteau să-şi vadă tatăl ori de câte ori voiau. Vizitele sub supraveghere erau deja istorie.

— *Je t'aime, Papa,* spuse Caitlin înainte de a da telefonul surorii ei mai mici.

— Şi eu te iubesc, draga mea, răspunse Brian, înghiţind cu greu nodul care i se materializase brusc în gât.

— Cioc, cioc, ciripi Becky în loc de salut.

Avea aproape şapte ani, era radioasă, energică, atletică şi foarte cu picioarele pe pământ, spre deosebire de Caitlin, care era foarte fragilă. Brian le întrebase odată dacă sunt vreodată de acord una cu cealaltă. Evident că una a răspuns da, iar cealaltă nu.

— Cine-i acolo? întrebă el.

— Ivan.

— Care Ivan?

— Ivan care lucrează la drumuri. Ia-o pe mama. Pa.

— Becky! strigă Phoebe după ea. Vino înapoi şi mai vorbeşte cu tatăl tău… S-a dus.

— Nu-i nimic. Cel puţin am scos de la ea o glumă cu Ivan de la drumuri. Mă mulţumesc şi cu atât.

— Face bine.

— Ştiu. Amândouă fac bine… Deci, din acest moment sunt în mod oficial angajat.

— Felicitări. Ar trebui să fii mândru de tine.

— Săptămâna viitoare primesc o parte din salariu. Nu o să câştig foarte mult, dar cecul pe care ţi-l voi trimite va fi mai consistent.

— Asta e bine pentru noi toţi, spuse Phoebe, tăios ca de fiecare dată. Contul meu din bancă vuieşte ori de câte ori depun ceva bani în el. Dacă ceea ce spui este adevărat, foarte curând o să îmi reduc câteva ore de muncă – şi poate mă pot apuca şi eu de altceva.

— E o idee foarte bună, răspunse el, evitând cu grijă orice reacţie la aluzia ei deloc subtilă, apropos de anii în care nu şi-a ţinut promisiunile.

Urmă un moment de tăcere, în timpul căruia Brian îşi dădu seama că ea aştepta o replică din partea lui.

— Ştii, spuse ea în cele din urmă, oricât de furioasă şi de frustrată am fost din cauza ta, întotdeauna am simţit că poţi trece prin asta.

E vorba doar de o zi, ar fi vrut Brian să o avertizeze. În schimb, îi mulţumi. Era vorba de un sentiment pe care ea nu şi-l mai exprimase niciodată.

În secţia de urgenţe se simţea liniştea dinaintea furtunii. Brian traversă recepţia murdară şi îl găsi pe Giantasio în faţa salonului numărul 4. Phil era aplecat asupra unui bărbat aflat într-un scaun cu rotile, ascultându-l cu stetoscopul pe sub cămaşa descheiată. Pacientul lui, care îşi arăta pe deplin cei şaptezeci şi patru de ani, avea mâna stângă în ghips. Părul său rebel era argintiu. Chipul lui cu trăsături puternice, parcă sculptate, avea un aspect plăcut, deosebit, deşi în acel moment era marcat de angoasă. Un om care a trecut prin multe încercări, dar a răzbit în cele din urmă, gândi Brian.

Phil îşi scoase stetoscopul de la urechi şi se îndreptă.

— Wilhelm Elovitz, iar dânsul este Dr. Holbrook.

— Bill. Toată lumea îmi spune Bill, spuse Elovitz cu un zâmbet extrem de larg şi cu un uşor accent evreiesc. Arătă înspre doamna între două vârste care îi ţinea scaunul. Dânsa este vecina mea, Doamna Levine. A venit să mă ducă acasă.

— Bill o să apară la ştirile de la ora zece, mai spuse Phil. Poate chiar la CNN şi posibil chiar în show-ul *Ripley's Believe It or Not.* Peronul de la staţia de metrou Downtown Crossing era aşa de aglomerat, încât a fost azvârlit chiar în faţa unei garnituri care intra în staţie. Conductorul a reuşit să oprească la timp, dar atunci Bill s-a împiedicat când a încercat să se ridice în picioare şi a picat exact pe şina cu

tensiune. Parpalacul lui cauciucat l-a salvat de electrocutare şi s-a ales doar cu o fractură la mână.

— *Ţie* ţi-e uşor să spui că totul s-a terminat doar cu o fractură, că doar nu e mâna ta, remarcă sec Elovitz.

— De ce au cerut cei de la Urgenţe un control cardiologic? întrebă Brian.

— Ah, pe de o parte pentru că ei cred că oricine cade pe zece trilioane de volţi ar trebui să fie consultat de noi, fie că a condus electricitatea sau nu şi în plus face parte şi din programul Vasclear. Este unul dintre primii pacienţi.

Acest lucru stârni imediat interesul lui Brian.

— Vă simţiţi bine acum?

— Nu ştiu ce înţelegeţi *dumneavoastră* prin binele ăsta, spuse Elovitz, dar din punctul *meu* de vedere mă simt bine. Acum, vă rog. Soţia mea este cam bolnavă şi sigur este îngrijorată pentru mine. Trebuie să ajung acasă.

Brian observă că la fiecare frază rostită, bărbatul trăgea ceva mai mult aer în piept.

— Dispnee? îl întrebă pe Phil.

— Doar un mic atac (CHF) – insuficienţă cardiacă congestivă – lichidul adunându-se în plămâni din cauza unei inimi slăbite. Ascultă, Bill. Respiraţia ta este puţin greoaie. Eu nu mai lucrez la clinica Vasclear, dar Dr. Holbrook lucrează şi ar vrea să te consulte un pic. Ai putea să suni mâine la clinică şi să stabileşti o întâlnire cu el?

Elovitz dădu din cap şi se uită la Brian.

— Eşti un doctor bun? întrebă el.

— Destul de bun, răspunse Brian. Da.

— Atunci, o să sun. Mulţumesc, Dr. Phil. Hai să mergem dragă.

Înainte ca vreunul dintre cei doi medici să spună ceva, dna. Levine deja împinsese căruciorul pe coridor şi dăduse colţul.

— E drăguţ, spuse Brian. Cum îi merge ceasornicul?

— Are nevoie de ceva calmante. Nu prea pot să ofer consultaţii profesioniste atunci când pacienţii sunt îmbrăcaţi şi se tot chinuie să iasă pe uşă. De aceea i-am

spus să se întâlnească cu tine. Ai putea să verifici cu secretara de la Vasclear în vreo două zile. Dacă n-a stabilit nicio întâlnire, atunci poate ar trebui să-l sunăm noi. Acum, hai să mergem în sala rezidenţilor. Vreau să ştiu dacă Zemoasa Lucy s-a dat la tine sau nu.

Douăzeci de minute mai târziu, Brian îl conducea pe Phil afară, pentru ca mai târziu să se întoarcă şi să-şi continue turul de orientare. Giantasio nu se afla în situaţia de a spune exact dacă Wilhelm Elovitz reprezenta un eşec al tratamentului cu Vasclear sau simptomele pe care le prezenta se datorau altor factori, care nu aveau nicio legătură cu îngroşarea arterelor. Dar îşi spusese punctul de vedere, iar Brian ştia foarte bine acest lucru – deşi medicamentul se dovedise plin de succes, după toate standardele, exista totuşi un procent de douăzeci şi cinci la sută dintre pacienţi care nu răspundeau pozitiv la acest tratament.

Brian se întoarse la Institut şi trecu pe la etajul cu sălile de operaţii, precum şi pe la laboratoarele de la etajul doi. Birourile administrative şi de înregistrare a pacienţilor se aflau la etajul unu, alături de clinica de cardiologie. Parterul adăpostea laboratoarele de cercetare la un capăt, iar în celălalt capăt camerele de întreţinere a animalelor. Între ele se găsea o cantină mecanizată. Brian îşi dădu seama brusc că nu mâncase nimic de la micul dejun, cu excepţia prăjiturii de la Phil.

O luă pe scara de lângă cel mai aproape laborator şi coborî la parter. A doua zi dimineaţă va face acelaşi drum pentru a se îmbrăca în halatul de operaţii pentru prima dată după un an şi jumătate şi va sta alături de Carolyn Jessup, nici mai mult, nici mai puţin. Laboratorul de cateterizare şi videoteca de lângă el erau închise, iar coridorul părea pustiu, deşi dinspre capătul zonei pentru animale se vedeau câteva lumini în spatele uşilor de sticlă. Se apropia de cantină, când un bărbat se ivi brusc, ducând în mână o cutie mică de carton în care se zăreau două

cafele şi nişte sandvişuri. Era înalt, chiar mai înalt decât Brian, dar cu umeri foarte largi şi talie îngustă; avea ochii mici şi negri, pometi înalţi, iar tenul avea urme de vărsat de vânt. Purta blugi şi o cămaşă albastră încheiată în capse şi se sperie atât de tare când îl văzu pe Brian, încât aproape scăpă mâncarea pe jos.

Pentru o clipă, privirile lor se întâlniră. Brian văzu numai ostilitate şi niciun strop de inteligenţă. Bărbatul mormăi un salut, avu o tentativă eşuată de a zâmbi şi se dădu câţiva paşi înapoi înainte de a se întoarce. Apoi mai ezită încă o dată înainte de a o lua pe scara pe care venise Brian – cea care ducea la subsol. Brian îşi verifică harta. Etajele desenate pe hârtie se terminau cu parterul. Încercă să-şi dea seama unde lucra bărbatul respectiv, luând în consideraţie îmbrăcămintea, înălţimea impresionantă şi faptul că se îndreptase spre subsol. Era de la Administraţie? Spălătorie? Pază? De la centrala de încălzire?

Câteva momente mai târziu, Brian îşi încălzea la cuptorul cu microunde un sandviş cu piept de pui, sorbind dintr-un pahar de hârtie nişte zeamă de cafea cu un gust oribil. Expresia ciudată de şoarece surprins de reflectoare a bărbatului cu faţa ciupită refuza să îi iasă din minte. Oare ce făcuse tipul ăsta? Furase mâncare de la cantină? Gândurile îi fură întrerupte de sunetul pagerului. Numărul de pe ecran era cel de acasă. Se uită în jur după un telefon, apoi îşi luă ce mai rămăsese din sandviş şi din cafea şi se îndreptă spre luminile strălucitoare de la capătul celălalt al holului, unde Biroul Administrativ al Secţiei pentru Animale se vedea zugrăvit în galben prin cele două perechi de uşi din sticlă. Abia când ajunse dincolo de prima uşă Brian simţi şi auzi animalele. După ce trecu şi de cea de-a doua, mirosul şi zgomotul deveniră şi mai puternice.

— Pot să vă ajut cu ceva?

Bărbatul, care stătea cu picioarele ridicate pe un birou vechi şi decolorat, era numai piele şi os şi avea un aspect bolnăvicios. Brian observă perciunii grizonaţi, părul negru înspicat, blugii, precum şi halatul pătat care îi venea până

la genunchi. Un suport de pixuri gol, care avea şi o plăcuţă lipită spunea că numele lui este Earl.

— Numele meu este Holbrook, Dr. Brian Holbrook. Astăzi este prima mea zi în institut şi încerc să mă orientez cât de cât. Aş vrea să folosesc telefonul dumneavoastră, dacă îmi permiteţi.

— Desigur, vă rog, spuse Earl cu un accent apalaş. Am auzit că urmează să veniţi astăzi. O să ajutaţi la studiul despre Vasclear, aşa e?

Brian era surprins că tipul acesta înfundat într-un colţ de spital ştia de el. *E posibil ca oamenii să vorbească despre tine, dar, până acum, n-am auzit nimic.* Nu asta îi spusese Phil?

Bărbatul avea dinţii pătaţi de tutun şi foarte cariaţi şi contribuia în mod evident la mirosul neplăcut care plutea în cameră. În afară însă de acest miros al mizeriei, dinspre el Brian mai simţea şi un alt iz – ceva la care el devenise extrem de sensibil în ultimele optsprezece luni – alcoolul.

— Da, aşa este, spuse Brian. O să lucrez de gardă şi în unele seri o să fiu de serviciu şi la clinica Vasclear. Te ocupi de testele făcute pe animale?

— Normal.

Brian ridică receptorul, aruncându-şi nonşalant restul de sandviş la gunoi. Mirosul neplăcut emanat de corpul bărbatului, dublat de vaporii de alcool, îi tăiaseră orice poftă de mâncare. Telefonul suna ocupat. Doar cu câteva ore în urmă asistenta îi raportase că starea lui Jack este stabilă şi în limite normale. Brian verifică lista cu cei care veneau să aibă grijă de el. Acum ar fi trebuit să fie cu Sally. Probabil că era vorba de ceva neînsemnat, cu siguranţă.

— E ocupat, spuse el. Te deranjează dacă mă uit şi eu pe aici înainte de a mai încerca odată?

— Simte-te ca acasă. Pe mine mă găseşti aici.

— Ce animale au folosit în faza preliminară a studiului despre Vasclear?

— Aproape de toate, răspunse Earl. Aşa se face de obicei. Mai întâi şobolani şi iepuri, apoi o grămadă de porci,

câteva oi, nişte câini şi în cele din urmă ceva maimuţe. Cel mai mult le place să lucreze cu inimile porcilor. Se pare că seamănă pe undeva cu inima oamenilor. Şi nici nu mă mir㠖 Pot să-ţi arăt o grămadă de oameni care nu sunt altceva decât nişte porci.

Râsul său gâlgâit se transformă într-un atac de tuse.

— Au apărut ceva probleme în timpul testărilor? întrebă Brian.

Earl îl privi curios.

— Nu, n-au apărut, spuse el în cele din urmă. Dar de ce te interesează aşa ceva?

Brian rânji, încercând să înlăture suspiciunea apărută pe faţa celuilalt.

— Am vrut să ştiu şi io ce se-ntâmplă cu medicamentul ăsta cu care o să lucrez, atâta tot, spuse el, adăugând conştient un pic de accent apalaş în voce.

— Ei bine, pentru liniştea ta, testarea pe animale a decurs perfect.

— Mă bucur să aud asta. O să mă întorc imediat să mai încerc la telefon.

Brian se întoarse brusc şi se îndreptă înspre uşa de sticlă din dreapta biroului lui Earl, pentru a ajunge la primul rând de cuşti.

Teritoriul lui Earl era chiar spaţios – şi arăta mult mai bine decât stăpânul care avea grijă de el. De la stânga la dreapta, cuştile şi animalele din ele creşteau în dimensiuni. Şoareci, hamsteri, şobolani, iepuri şi chiar câini mici. Brian nu avusese în copilărie un animal de casă şi poate de aceea nu era aşa pornit împotriva testării pe animale, atâta timp cât acestea erau bine îngrijite. Acum însă, uitându-se la ele, cuşcă după cuşcă, rămase impresionat.

Undeva în dreapta, separate de restul clădirii printr-un perete de sticlă, se găseau o serie de cuşti mai mari. Multe dintre ele erau goale în acel moment; două din ele adăposteau nişte oi; alte două, câini mari; iar opt dintre ele găzduiau primate – şase giboni masivi şi doi cimpanzei.

Cuştile primatelor aveau un metru lăţime şi aproape doi metri înălţime – suficient de înalte pentru ca un om să stea în picioare. Brian rămase încântat la vederea barelor pentru legănat şi a jucăriilor – semne de tandreţe. Maimuţele păreau la fel de curioase ca şi el. La un moment dat unul dintre cimpanzei îi atrase privirea. Era cel mai micuţ dintre cei doi, deşi avea înălţimea unui copil de şase ani. Stătea întins într-un colţ al cuştii şi părea că doarme. Însă respiraţia îi era sonoră şi greoaie, iar abdomenul îi era vizibil balonat. În plus, membrele inferioare păreau şi ele extrem de umflate.

Brian era aproape sigur că animalul somnolent părea să experimenteze o retenţie severă de apă. Plămâni, rinichi, ficat, inimă – instinctiv, Brian verifică toate cauzele posibile care ar fi putut determina o astfel de stare fizică, fiind conştient de faptul că şi o anumită dereglare hormonală ar putea avea acelaşi efect.

Lângă el, de perete era sprijinit un spălător. Brian îl apucă de partea cu pământuful şi strecură coada acestuia printre gratii, atingând uşor animalul. Nimic. Nicio reacţie. Repetă manevra, de data asta mai ferm, împingând cu coada spălătorului chiar abdomenul umflat al cimpanzeului. Acesta deschise un ochi ameţit şi privi încet în jos. Totuşi aceasta a fost şi singura reacţie. Animalul era bolnav, aproape pe moarte. Brian notă numărul de pe plăcuţa fixată de cuşcă – 4386. Apoi se întoarse la birou, unde Earl citea rubrica de glume din *Herald.*

Înainte de a spune ceva despre animal, Brian sună la Jack încă o dată. Tatăl lui răspunse chiar după primul apel.

— Brian?

— Da, tată. Eşti bine?

— Desigur. Am sunat doar să văd când vii acasă.

Brian se strâmbă. Unul din bărbaţii cei mai siguri pe ei din câţi cunoscuse el vreodată, tatăl său devenea din ce în ce mai dependent, pe măsură ce boala progresa. Brian întâlnise acest sindrom la mulţi dintre pacienţii săi, dar Jack avea doar şaizeci şi trei de ani. Era ca şi când procesul

natural de îmbătrânire se accelera. Fără tăgadă, Brian ştia că nu are cum să schimbe consecinţele. Jack se transforma rapid în cel de-al treilea copil al lui.

— Aş fi vrut să se mai liniştească traficul ăsta, răspunse Brian. Şapte jumate, chiar opt. Vrei să-ţi aduc ceva?

— Ce-ai zice de nişte îngheţată?

— Jack, ştii foarte bine că n-ai voie îngheţată… oh, la naiba. Ascultă, o să vin pe la opt şi îţi aduc un cornet de la Schiller.

— Ar fi excelent. Din ăla cu multă napolitană, da?

— Bine, tată. Din ăla să fie.

Brian îşi luă la revedere şi puse receptorul în furcă, întrebându-se cum se va termina totul.

— Mulţumesc, zise el către Earl. Mulţumesc mult. Ascultă, m-am uitat un pic la cimpanzei şi pot să jur că cel din cuşca 4386 este bolnav.

— Prostii. Bătrânul Jack e doar gras şi puturos. Şi e la fel de sănătos ca mine şi ca tine.

— Probabil, dar cred că suferă de o retenţie de apă serioasă. Vino cu mine şi o să-ţi arăt.

— Eu nu merg nicăierea. O să trec să-l văd înainte să plec.

Vocea lui dădea semne clare de iritare.

— Uşurel, spuse Brian, încercând să rămână vesel, deşi simţea cum se enervează şi el. Nu durează decât un minut să ne uităm la el. Făcu un gest către *Herald.* Revista o să fie tot aici când te întorci.

În momentul în care pronunţă aceste cuvinte, Brian îşi dădu seama că făcuse o mişcare greşită.

Earl se ridică brusc în picioare şi se aşeză în faţa lui cu o faţă schimonosită. Izul de alcool era şi mai puternic acum.

— Ascultă, spuse Earl, am zis că o să-l văd pe Jack atunci când vreau io şi aşa o să fac. Tu nu eşti decât un drogat. Toată lumea spune asta. Aşa că vezi-ţi de treaba ta şi ai grijă cui vrei să comanzi.

Brian era şocat. Se gândi să plece şi să lase lucrurile aşa cum sunt. Dar era prea târziu să mai dea înapoi.

— Earl, oi fi eu nou pe aici, dar sunt totuşi doctor în această instituţie şi nu cred că ceea ce îţi cer este atât de neobişnuit. Uite, spune-mi măcar din ce studiu face parte maimuţa. O să vorbesc chiar eu cu cercetătorul respectiv.

— Astea sunt animalele mele. Dacă e ceva de raportat, eu sunt cel care o face.

— Hei, nu ştiu ce se întâmplă cu tine, dar se vede că eşti băut – chiar bine de tot, cred. O să vorbesc cu Dr. Pickard despre ce se întâmplă aici.

Earl îşi împinse bărbia înainte.

— N-ai decât, mai spuse el. Poţi să mă spui la cine dracu vrei tu. Pun pariu că o să rămâi fără slujbă cât ai zice peşte. Şi acum ieşi afară.

Brian se abţinu din toate puterile, dar cu greu. Nu merita să-şi facă probleme pentru un incident de genul acesta. Cu pumnii strânşi, se întoarse şi plecă.

CAPITOLUL OPT

BOSTON HERALD

Lansarea Noului Medicament Minune ar putea avea loc doar în câteva săptămâni

Reprezentanţii de la Newbury Pharmaceuticals din Boston spun că testarea noului medicament experimental, Vasclear, a adus rezultate remarcabile pentru 75 la sută din pacienţii bolnavi de inimă. Au cerut ca descoperirea lor să primească statut de medicament salvator, pentru a deveni disponibil marelui public, fără a mai trece prin alte faze de testare.

Brian dormi mai puţin de două ore înaintea primei sale zile de lucru. Nu era deloc modul în care ar fi vrut să-şi pregătească mintea şi corpul pentru o dimineaţă în laborator şi o după amiază în clinică. Însă vârtejul emoţional din timpul zilei de acomodare nu voia să se potolească.

...Poţi să mă spui la cine dracu vrei tu. Pun pariu că o să rămâi fără slujbă cât ai zice peşte...

Doamne! În ciuda asigurărilor lui Giantasio, *se ştia* despre el. Şi, deşi urma să lucreze în managementul pacienţilor, în resuscitare, deşi urma să realizeze cateterizări cardiace şi să fie implicat în programul Vasclear, totuşi nu făcea nici cât o ceapă degerată pentru cei din Institut. În acelaşi timp se simţea însă suficient de puternic să facă faţă tuturor situaţiilor neplăcute care s-ar fi putut ivi în continuare.

Momentul adevărului venise cu optsprezece luni în urmă în a doua zi petrecută la Centrul Fairweather. Consilierul său, Lois, şi ea de altfel după o lungă recuperare, după dependenţă, avea deasupra biroului ei prinse două plăcuţe.

**TIMPUL ESTE MODUL
ÎN CARE NATURA ÎMPIEDICĂ
LUCRURILE SĂ SE ÎNTÂMPLE
ÎNTR-O SINGURĂ CLIPĂ.**

**CÂND VORBIM DE ZIUA
DE MÂINE, ZEII RÂD.**

Brian citea cuvintele fără să înţeleagă foarte clar mesajul lor când Lois pocni biroul cu o linie.

— Aşa, Dr. Holbrook, spuse ea, a venit momentul întrebării de şaizeci şi patru de mii de dolari. Ce eşti pregătit să faci ca să ieşi din rahatul care te înconjoară?

Nu trecuse decât o săptămână de când doi reprezentanţi ai Agenţiei de Supraveghere a Drogurilor intraseră la el în birou cu o hârtie ce conţinea comenzile de Percocet din depozit, precum şi vreo douăzeci de reţete pentru nenumăraţi membri ai familiei Holbrook, astfel încât Brian era prea speriat, uimit şi deprimat ca să-i răspundă femeii imediat. Habar n-avea că nu exista decât un singur răspuns acceptabil şi anume că se va lăsa. În cele din urmă, îşi îndreptă privirea înspre ea, arătându-i nişte ochi înroşiţi şi o faţă nebărbierită.

— Sunt gata să fac orice, spuse el. Doar spune-mi ce trebuie să fac.

Nici acum nu ştia de unde îi veniseră toate cuvintele astea. Şi în acele clipe nici nu avea cum să observe strălucirea din ochii consilierului său când îl auzi spunând aşa ceva. Însă acele cuvinte marcaseră începutul unei schimbări radicale din viaţa sa.

Centrul Fairweather era specializat în cure de dezintoxicare pentru cei care lucrau în domeniul medical. Mare parte din cei aproape şaptezeci de rezidenţi ai acelui centru erau medici ca şi Brian. Şi aproape toţi, inclusiv Brian, trebuiau să-şi învingă aroganţa, instinctul, disciplina, refuzul şi logica pentru a scăpa de dependenţă. Trebuiau să accepte că ceea ce funcţiona pentru ei în chimia organică –

intelect şi voinţă pură – nu era suficient pentru o recuperare completă şi că, de fapt, constituia un impediment în fazele iniţiale.

Pentru Brian, sfaturile lui Lois şi toate celelalte erau ca un trunchi de copac ce trece plutind pe lângă un om care se îneacă. Apucă bine această şansă, neştiind exact unde îl va purta curentul. Pentru alţi pacienţi de la Fairweather, întâlnirile, îndrumătorii şi abdicarea în faţa unei puteri, mai mari nu aveau niciun sens. În timp ce aceştia comentau, raţionalizau şi opuneau rezistenţă, pierdeau din vedere trunchiul de care se puteau agăţa. O parte dintre aceşti doctori – specialişti cu atâta pregătire, oameni atât de inteligenţi şi care aveau ce să ofere lumii – erau deja morţi.

— În ultimele trei luni ai dus o viaţă liniştită aici la Fairweather, îi spuse Lois, dându-i nota de externare. Dar crede-mă, viaţa reală te aşteaptă acolo în Massachusetts, şi viaţa reală poate fi al naibii de crudă câteodată, în special pentru un medic cu un trecut ca al tău. Aşa că nu uita, ziua e zi, ora e oră şi minutul e minut. Trebuie să faci orice pentru a trece de o anumită situaţie fără a fi nevoie să recurgi la medicamente.

…Poţi să mă spui la cine dracu vrei tu. Pun pariu că o să rămâi fără slujbă cât ai zice peşte…

…Viaţa poate fi al naibii de crudă câteodată…

Cuvintele încă îi mai sunau în cap când Brian intră în recepţia spitalului White Memorial. Era încă zguduit de ceea ce se întâmplase în laboratorul cu animale seara trecută, dar ştia că va îndura orice s-ar întâmpla. Singura lui dorinţă fusese să revină în lumea medicinii. Acum venise momentul să dovedească tot ce poate. Şi dacă asta însemna să întoarcă obrazul unor nenorociţi de teapa lui Earl, atunci asta va face. Erau prea multe în joc ca să procedeze altfel – atât pentru el, cât şi pentru tatăl lui.

La opt şi un sfert, seara trecută, când Brian ajunse acasă, îl găsise pe Jack dormind pe scaun. Sally Johansen, vecina care avea grijă de el, duse degetul la buze, apoi îi arată cutia cu nitroglicerină şi ridică trei degete. Trei crize. Brian

îi mulţumi în tăcere, o sărută pe obraz şi o conduse până la uşă. Apoi îl trezi pe Jack încet să-i dea cornetul. Jack rămase treaz suficient de mult pentru a termina toată îngheţata şi acceptă să fie dus la culcare, o concesie care nu-i stătea deloc în fire. Bărbatul era pe ducă. Deciziile dificile nu mai puteau fi amânate multă vreme.

Brian strânse un set de lucrări cardiologice şi le puse pe podea lângă canapea. Apoi, brusc, îşi trase pe el nişte pantaloni de trening şi ieşi afară pentru a alerga câţiva kilometri în aerul răcoros – era prima dată după luni de zile când făcea jogging. Incidentul cu Earl fusese destul de dur, dar în cele din urmă, după vreo doi kilometri, reuşi să se lase în voia imaginaţiei, închipuindu-şi cum o să fie când o să aibă cabinetul lui şi un venit decent.

La întoarcere făcu un duş, apoi studie neîntrerupt câteva ore bune. Moţăia pe canapeaua din sufragerie când îl auzi pe Jack mormăind, intrând la baie şi apoi întorcându-se în pat. Brian termină capitolul pe care îl începuse, apoi se duse în uşa dormitorului pentru a-l verifica. Tatăl său stătea sprijinit de tăblia patului cu tubul de nitroglicerină în mână.

— Durerea te-a trezit, nu-i aşa? îl întrebă Brian, făcându-l pe Jack să tresară.

— Oh, bună… nu… Adică, un pic. Ieri nu m-am simţit tocmai bine.

— E valabil şi pentru mine, spuse Brian înainte de a se gândi de două ori.

— Ce vrei să spui? La telefon mi-ai spus că totul merge bine.

— Da, e bine. Oamenii sunt drăguţi… dar problema eşti tu şi angina ta.

— Uite ce e, spuse Jack, băgând o nitroglicerină sub limbă, când o să fii sincer cu mine, atunci o să fiu şi eu sincer cu tine.

Închise ochii şi se sprijini de pernă, aşteptând ca medicamentul să-i dilate arterele coronariene şi să ofere ceva sânge în plus inimii lui care tânjea după oxigen. După

câteva minute, Jack adormi şi începu să sforăie. Brian mai aşteptă câteva minute, privindu-l.

Dacă nu jucam aşa cum ai vrut tu? se întrebă el.

Brian ajunse la laborator după ce vizită optsprezece pacienţi împreună cu Phil, un alt coleg cardiolog, doi rezidenţi, doi studenţi la medicină şi câteva asistente. Nu se miră deloc când văzu că vechiul lui prieten este în acelaşi timp un profesor excelent şi un medic plin de compasiune. Numai doi dintre cei optsprezece pacienţi făceau parte din programul Vasclear şi amândoi erau în stare critică, aparţineau grupului gamma, despre care Phil era sigur că este cel cu placebo. Însă Brian era sigur că Jack ar putea fi salvat, chiar dacă existau pacienţi din grupul beta care nu simţeau nicio ameliorare.

Cazul la care urma să lucreze cu Carolyn Jessup era o femeie de şaizeci şi nouă de ani, pe nume Hennessey Nellie, care făcuse tratament cu Vasclear. Brian coborî de la etajul cinci până la parter, imaginea lui Earl şi cea a bărbatului cu faţa ciupită de vărsat, alternându-i în minte ca o reclamă de neon.

Înainte de a intra în laborator, aruncă o privire pe coridor înspre secţia de animale. *Numărul 4386.* Merita oare să vorbească cu cineva despre pateticul cimpanzeu sau despre comportamentul abominabil al lui Earl? Aşa cum stăteau lucrurile, răspunsul la ambele întrebări nu putea fi decât un *Nu* răsunător. Dacă voia să facă valuri, atunci acestea trebuiau să fie legate de introducerea lui Jack în programul Vasclear.

Andrew, tehnicianul de la laborator, tocmai se schimba în halatul de cauciuc.

— ’Neaţa, Dr. Holbrook, spuse el. Bine aţi venit în echipa noastră.

Expresia de pe chipul lui era sinceră. Brian îi întinse mâna şi bărbatul i-o strânse ferm. Când s-au cunoscut la operaţia lui Jack, Brian l-a plăcut imediat. Acum se simţea puţin stânjenit la gândul că Andrew, la fel ca toată lumea

din Institut, avea idee de trecutul lui. *Obişnuieşte-te,* îşi spuse, parafrazând ceea ce Freeman îi spusese de atâtea ori. *Obişnuieşte-te, apoi uită.*

— Spune-mi Brian.

— Bine, atunci, Brian. Ce mai face tatăl tău?

— Îmm, doar ai văzut analizele lui.

— Da, le-am văzut. Sper că spectacolul dat de Dr. Randa nu v-a speriat şi îi veţi urma sfaturile. Aşa e el.

— De fapt, chiar Randa însuşi mi-a zis să-l bag pe tata în programul Vasclear.

— Şi?

— Deocamdată niciun rezultat. Se pare că bypass-ul lui anterior ar constitui o problemă.

— Îmi pare rău că aud asta. Sunt sigur că Vasclear ar fi făcut o minune pentru el. Doamna Hennessey, pe care o să o vedem în dimineaţa asta, era cam în aceeaşi situaţie cu a tatălui tău înainte de a începe tratamentul. Şi s-o vezi acum.

— E deja aici?

— E afară în sala de aşteptare împreună cu Jennifer, asistenta noastră.

Lauren va avea grijă de consolă în camera de control. Amândouă au fost aici când i-am făcut analizele tatălui tău.

— Ei bine, sunt gata.

Brian intră în laborator chiar în momentul în care Nellie era ajutată să treacă de pe targă pe masa de cateterizare. Mai văzuse faţa aceea plăcută, vioaie, dar avu nevoie de câteva secunde ca să-şi aducă aminte unde. Era chipul acela de neuitat din caseta cu Vasclear. Brian îşi aminti albastrul uimitor al ochilor ei.

— Nellie, ia uită-te la bărbaţii ăştia doi, spuse Jennifer. Două turnuri gemene. Arată ca nişte jucători de baschet.

Nellie arătă înspre Brian.

— Pe Andrew îl ştiu, drăguţă. Dar el cine e?

— E un medic nou. Dr. Holbrook. O s-o ajute pe Dr. Jessup.

Nellie îi făcu un semn lui Jennifer să se apropie mai mult.

— E foarte drăguţ, o auzi spunând în şoaptă.

— Doamnă Hennessey, îmi pare bine de cunoştinţă, spuse el, luându-i mâna. Dar cred că într-un fel ne-am întâlnit ieri când am văzut filmul despre Vasclear.

— Ah, da, spuse Nellie. Cele cincisprezece minute de celebritate ale mele. De când sunteţi doctor?

— Păi sunt de ceva vreme. Dar de foarte puţin timp *aici.*

Ea se gândi câteva clipe la vorbele lui.

— Trebuie să ştiţi, spuse ea, că Dr. Jessup este cea mai bună. O să vă înveţe tot ce trebuie.

— Mulţumesc, Nellie, se auzi Dr. Jessup, intrând în cameră, înfăşurată în halat, cu boneta pe cap şi masca la gură. Bună dimineaţa tuturor. Bănuiesc că vă aduceţi aminte cu toţii de Dr. Holbrook. Brian, de ce nu te schimbi şi tu? Începem imediat ce te întorci.

Între laborator şi vestiar se afla un mic spaţiu pentru pregătiri. Brian îşi puse o mască şi o bonetă şi timp de patru minute se spălă cu atenţie în chiuveta de oţel inoxidabil. În ciuda faptului că mai făcuse mai bine de o mie de cateterizări cardiace şi chiar dacă astăzi avea numai să asiste, inima îi bătea nebuneşte. Îşi scutură mâinile de apă, intră din nou în laborator şi o lăsă pe asistentă să-l ajute să-şi pună mănuşile şi halatul.

— Ok, băieţi, spuse Carolyn, să-i dăm drumul. Nellie, eşti pregătită?

— Mă doare deja spatele. Hai să terminăm o dată.

— Hai, nu te mai văita atât.

Jessup îi spuse istoria lui Nellie în timp ce lucra.

— Dna. H. este o fostă profesoară de şcoală în vârstă de şaizeci şi nouă de ani.

— Şaizeci şi opt şi jumătate, interveni Nellie.

— Şaizeci şi opt şi jumătate şi a venit acum doi ani la mine pentru o durere în piept.

— De fapt, mă durea până aici la umăr şi uneori şi în zona gâtului, adăugă Nellie, cu o voce din ce în ce mai slabă. Niciodată nu a fost în piept.

Jessup îi luă cu două degete pulsul arterial şi introduse încet acul imens prin pielea anesteziată de sub degetele ei, până în vasele de sânge. Apoi împinse cateterul arterial până în partea stângă a cordului.

— Cu Nellie ca pacient e ca şi când am fi din nou la şcoală. Iei note pentru orice.

— Tot 10 îţi dau draga mea, spuse Nellie, cu limba şi gura aproape încleştate.

— Cateterul ăsta Ward-Dunlop e de-o fineţe remarcabilă, observă Brian.

— Când ai să lucrezi singur la astfel de cazuri am să te rog să-l foloseşti în mod exclusiv.

— Nicio problemă.

— Aşaaa, testul de rutină (treadmill stress) a ieşit pozitiv, şi o catete-rizare ulterioară a scos la iveală o boală arterială severă. Era candidatul perfect pentru a fi introdus în studiul Vasclear. Nu-i aşa, Nellie?

Nellie, cu ochii închişi, respira adânc şi regulat.

— Jennifer, continuă Jessup, poate ar trebui să îi dăm mai puţine anestezice. Dacă eu stau trează pentru toată treaba asta, atunci toată lumea trebuie să fie trează. Se uită înspre asistentă cu ochii zâmbind. Serios, ai făcut treabă bună. E perfectă… Oricum, Brian, simptomele au dispărut aproape imediat şi nu au mai apărut. Aceasta este a treia şi ultima cateterizare de control. După asta deja îşi va lua licenţa.

— În ce grup Vasclear este? întrebă Brian, deşi ştia deja răspunsul.

— Beta. Acum, doctore, treci. Hai să schimbăm poziţiile. Faci partea dreaptă a inimii şi după aceea schimbăm din nou şi fac eu pozele din zona arterială. Nellie doarme, aşa că nu trebuie să-ţi faci probleme. Relaxează-te şi distrează-te.

— Mulţumesc.

Surprins şi încântat să facă altceva decât să stea şi să se uite, Brian se mută în spatele lui Carolyn pentru a-i lua locul.

— Ward-Dunlop-ul ăsta seamănă foarte mult cu ceea ce ai lucrat tu înainte, spuse ea, cu excepţia faptului că îl poţi controla mai uşor, iar conexiunile porturilor sunt uşor de manevrat, faci un clic şi s-au închis.

— Impresionant, spuse Brian, începând să măsoare tensiunea şi să injecteze.

Asistenta, Jennifer, lucra chiar lângă el, privind-o cu atenţie pe Nellie şi verificându-i tensiunea sângelui.

— Totul e în regulă? o întrebă Brian.

— Toate funcţiile vitale sunt bune, răspunse ea.

Brian mai făcu câteva măsurători ale tensiunii din cateter, apoi mai injectă puţină substanţă pentru a verifica valvele pulmonare şi tricuspide. Momentul pe care credea că nu o să-l mai apuce vreodată era acolo. Se afla în laboratorul de cateterizare, recâştigându-şi controlul, puţin câte puţin, asupra destinului său.

— Văd că te simţi în largul tău, colega, spuse Jessup, întorcându-se la loc în poziţia sa pentru a examina partea stângă a inimii şi arterele.

— E ca şi mersul pe bicicletă. Inima ei pare să fie perfect sănătoasă.

— Aşteaptă să vezi arterele coronariene. Aceste poze pe care le vom face acum intră la categoria „după optsprezece luni”. Cele de dinainte sunt în videotecă, este sala aia chiar de lângă vestiarul femeilor. Ţi-au dat cei de la Pază un cod de acces?

— Da.

— Excelent. Să te duci cât mai curând şi să arunci o privire peste filmele anterioare ale lui Nellie. Avem două aparate de proiectat Vangard. Unul e de rezervă.

— Sunt impresionat, spuse Brian. Aparatele de proiectat, din câte îşi amintea el, costau în jur de douăzeci de mii de dolari bucata.

— O să fii şi mai impresionat când o să te uiţi la filmele ei, zise Carolyn. Acum hai să ne ocupăm de partea stângă a cordului şi de coronariene.

Cateterul experimental Ward-Dunlop era extrem de uşor de manevrat şi se comporta excelent la razele X.

— Partea anterioară stânga, oblic cranial… partea anterioară dreapta, oblic caudal…

Jessup spunea cu voce tare fiecare unghi, îl aştepta pe Andrew să poziţioneze aparatul cu raze X, apoi mai injecta nişte substanţă, activând camera cu ajutorul pedalei de picior. Deasupra lor, un ecran arăta albul strălucitor al substanţei injectate şi radiată cu raze X, pe măsură ce aceasta umplea arterele coronariene ale lui Nellie, iar un alt ecran monitoriza bătăile inimii, oxigenarea şi alte semne vitale. În camera de control, aflată în dreapta lor, cealaltă asistentă, Lauren, monitoriza cele două ecrane şi supraveghea aparatul care înregistra pe casetă injectările. Mai târziu, caseta avea să fie vizionată de Jessup, cu scopul de a redacta un raport. Lăţimea fiecărei artere semnificative şi fiecare blocaj în parte va fi măsurat cu atenţie de computer şi înregistrat.

— …Partea anterioară dreapta, oblic cranial, spuse Carolyn, completând ultima din cele cinci fotografieri ale arterelor coronariene. Gata, dacă cineva cunoaşte vreun motiv pentru care această femeie să rămână legată de acest cateter, să vorbească acum sau veşnic să păstreze tăcerea… Pentru că nu există nicio obiecţie în acest sens, voi îndepărta cateterul.

Carolyn retrase cateterul cu aceeaşi îndemânare şi încredere afişate de-a lungul întregii proceduri. Brusc însă, monitorul indică o înteţire a bătăilor inimii. Apoi şi mai tare.

Câteva clipe mai târziu, Nellie Hennessey gemu.

Apoi deschise ochii.

Şi începu să ţipe.

CAPITOLUL NOUĂ

— Oh, Doamne!... Pieptul meu, pieptul meu!... Oh, Doamne, nu pot să respir!

Nellie Hennessey, văitându-se jalnic, se prinse de piept, lovind cu mâinile în stânga şi în dreapta în încercarea de a îndepărta tubul cu raze X care se afla încă peste ea. Deasupra, monitorul continua să înregistreze mici explozii de bătăi de inimă neregulate, de cele mai multe ori semnalul evident al unui infarct iminent.

Brian nu avu niciun dubiu legat de ceea ce se întâmplă. Femeia suferea de o ocluzie coronariană – un atac de cord. Dar de ce? Tocmai îi examinaseră arterele coronariene şi în mod virtual acestea nu mai prezentau nicio urmă de arterosclerozăă. Doar două explicaţii aveau sens.

— Dă-i morfină, ordonă Jessup imediat. Trei unităţi. Nu, patru. Tensiunea?

— Unu-optzeci cu unu-zece, răspunse Jennifer.

— Brian, ce crezi?

— Fie are un spasm coronarian, spuse Brian, fie vârful cateterului s-a rupt atunci când ai încercat să-l scoţi afară. S-a mai întâmplat vreodată?

— Nu, spuse Carolyn prea repede. Adică, nu aici. Nu acum de curând... Nellie... Nellie! Încearcă să stai liniştită. Jennifer, unde-i morfina aia?

— Patru miligrame injectate.

— Pune-i o perfuzie cu nitroglicerină, te rog.

— Imediat.

— Oh, Doamne! urlă Nellie. Ajută-mă!... Te rog, ajută-mă!

Brian ştia că el este acolo doar ca să asiste şi că Dr. Jessup era o adevărată specialistă, un profesor de clasă. Totuşi, viaţa lui Nellie Hennessey era în pericol. Îşi petrecuse şapte ani într-o clinică particulară, iar ultimii trei ca şef al unui laborator de cateterizare foarte solicitat. Dacă va observa ceva peste care Carolyn a trecut cu

vederea, îi era foarte clar că nu va ezita să îi spună. Dar în acel moment, manevra totul impecabil. Şi indiferent de cine era şeful acolo, Nellie Hennessey era în mare pericol.

— Să-i dăm şaptezeci şi cinci de Xilocainã să potolim naibii bătăile alea de inimă, spuse Carolyn. Nellie, te rog, încearcă să stai liniştită! Andrew, dă-mi un unghi caudal LAO. Trebuie să văd dacă s-a rupt vârful cateterului şi a rămas înfipt în vreo arteră.

Andrew mută camera electronică în poziţia anterior stânga, oblic. Nellie, care probabil începea să intre sub efectul morfinei, se linişti un pic, dar continua să geamă cuprinsă de dureri. Jessup aprinse camera fluoroscopică cu vârful piciorului.

— Uite acolo, spuse Brian.

Celorlalţi le luă câteva secunde până văzură fragmentul, dar era acolo

— O linie mică, de un alb strălucitor pe ecranul alb-negru. Avea vreo doi centimetri şi era aşezat chiar pe partea superioară a cordului, mişcându-se la fiecare bătaie.

— Ce părere ai? îl întrebă Jessup. Pe partea stângă?

— Greu de spus. Dar aşa am senzaţia.

Aproape sigur, vârful cateterului se rupsese şi se înfipsese în artera coronariană principală din stânga – artera Widowmaker.

— Lauren, cheamă-i pe cei de la urgenţe, te rog, spuse Jessup către asistenta din camera de control. Spune-le să formeze o echipă pentru o intervenţie chirurgicală şi să aducă orice chirurg disponibil. O să-l scoatem, dar vreau să ştiu că sunt pregătiţi pentru orice eventualitate cât mai repede posibil.

— Oh, Isuse, nu pot să respir! ţipa Nellie. Faceţi ceva!… Mă omoară pieptul!… Vă rog, vii rog, oh, Doamne, fă ceva!

Tensiunea din cameră, şi aşa destul de ridicată, se accentuă şi mai tare după ţipetele jalnice ale femeii. Brian era impresionat şi uşurat în acelaşi timp când vedea că toţi cei din echipă făceau faţă cu brio la această încercare. Pentru o clipă privirea lui întâlni ochii lui Andrew. Deşi la

prima vedere dădea senzaţia că este extrem de calm, tehnicianul era încordat la maximum.

— Jennifer, spuse Jessup, dacă tensiunea e bună, mai dă-i două unităţi de morfină.

— Chiar acum.

— Brian, ce zici, să o intubăm? Crezi că te descurci?

— În primii ani de practică am lucrat la Urgenţe. Dacă cei de la anestezie nu ajung aici, cred că pot să o fac.

— Lauren, anunţă-i pe anestezişti. Andrew, pregăteşte totul pentru intubare. Nu uita să verifici tubul. Nellie, rezistă. Mă auzi? – Nellie dădu din cap încet – Bine. Atunci, ascultă-mă, te rog. O bucăţică din cateterul pe care l-am folosit s-a rupt într-una din arterele tale şi blochează circulaţia sângelui. O să-l scoatem. Înţelegi?… Bun. După ce o să-l scoatem, o să te simţi mai bine. Ia spune-mi, cine a venit cu tine azi?

— Fiica… mea.

— O să vorbim cu ea imediat. Între timp, tu spune-i Dr-ului Holbrook dacă durerea creşte, ca să îţi mai dea nişte medicamente. Andrew, am nevoie de un lanţ Microvena. Rapid, te rog.

Lanţul era o buclă de sârmă, trasă prin cateter şi pus în funcţiune de un mic mosoraş. Era greu de folosit chiar şi în cele mai bune condiţii. Iar Nellie nu putea să stea nemişcată mai mult de cincisprezece, douăzeci de secunde, fragmentul de cateter se mişca la fiecare bătaie de inimă, deci extragerea acestuia avea să fie o adevărată corvoadă.

Brian era teribil de impresionat de cât de bine face faţă Jessup la această încercare. Dar după ce prima şi cea de-a doua încercare de a folosi lanţul dădu greş, Brian simţi cum nesiguranţa se strecoară în vocea ei. Ochii erau îngustaţi. Scutură din cap pentru a-şi destinde puţin muşchii.

Criza lui Nellie evolua destul de rapid. O mare parte din muşchiul din faţă al inimii nu mai primea aproape deloc sânge şi reacţiona la cantitatea mică de oxigen cu dureri vizibile şi instabilitate electrică – explozii continue de bătăi de inimă periculoase. Încă nu se produsese nimic fatal. Dar

foarte curând, cu siguranţă înainte de a fi dusă la urgenţe, avea să se întâmple. Şi dacă două din bătăile de inimă premature s-ar simultaneiza, inima ei se va opri – infarct... Brian făcu tot posibilul să alunge acest gând.

Jessup încercă a treia oară... apoi a patra oară. Pumnii ei erau încleştaţi din cauza neputinţei.

— Lauren, ce se aude cu cei de la Urgenţe, sunt gata?

— Încă nu.

— Tensiunea scade, spuse Jennifer încet.

Jessup pregăti lanţul pentru o nouă încercare. Apoi îi aruncă o privire lui Brian. Ochii ei erau lipsiţi de expresie, înfrânţi. Nu mai era nimic de făcut, spuneau aceştia – decât să spere că echipa pe care o chemase pentru Nellie va fi gata înainte ca inima ei să cedeze. Dar chiar şi atunci, odată ce Nellie va ajunge acolo, o altă luptă se va da – aceea de a salva cât se va mai putea din inima ei. Cu fiecare secundă care trecea, posibilitatea de a o salva fără urmări grave se micşora, ca să nu mai vorbim că şansele de a o pierde definitiv erau foarte mari.

— Oh, te rog... Oh, te rog... Oh, te rog...

Nellie gemea încontinuu acum.

Brian îi verifică pupilele şi văzu nivelul maxim de comprimare narcotică. Ar fi fost riscant să-i dea mai multă morfină. O scădere a tensiunii sau o blocare a respiraţiei din cauza calmantelor nu ar face decât să înrăutăţească situaţia.

— Ai vreo idee? întrebă Carolyn încet.

— Una singură, răspunse Brian. Încearcă să foloseşti un forceps pentru biopsie în loc de lanţ.

— Ce?

— Andrew, avem vreun forceps de biopsie BIPAL?

— Cred că da.

— L-am folosit de câteva ori pentru biopsiile endocardiale. Are doi mici cleştişori cu care poţi smulge bucăţi mici de ţesut. Aş vrea să fac o încercare să prind cu ei vârful de cateter.

— Am găsit unul, strigă Andrew.

— Fă-o, te rog, spuse Jessup, dându-se la o parte să-i facă loc lui Brian.

— Cei de la Urgenţe au sunat, se auzi vocea lui Lauren din camera de control. Sunt gata.

Jessup ezită. O greşeală acum ar consuma tot timpul care îi mai rămăsese lui Nellie, dar şi la Urgenţe nu era nimic sigur. Timp de cinci, zece secunde, pluti liniştea.

— Brian, ştiu că a trecut ceva vreme, spuse ea în cele din urmă. Crezi că poţi s-o faci?

Brian se uită la Nellie Hennessey, care zăcea acolo, cu ochii închişi, văitându-se încet. Lacrimi de durere i se împreunau sub bărbie. Ştia, la fel ca şi Carolyn, că se îndreptau rapid spre un dezastru. Dacă obstrucţia nu era îndepărtată imediat, singurul lucru la care mai putea spera Nellie era o viaţă de invalidă.

— Pot să încerc.

— Atunci, fă-o.

Brian trase adânc aer în piept şi ghidă cei doi cleştişori prin aortă către fragment. De-a lungul anilor, petrecuse ore nenumărate studiind cărţi despre inimă, asistând la intervenţii pe cord şi lucrând în laboratoare de cateterizare. Acum, toată acea experienţă era pusă la treabă, ajutându-l să vizualizeze inima lui Nellie tridimensional – să vadă prin imaginea plată de pe ecranul monitorului şi să încline forcepsul în unghiul potrivit.

Consiliul de Licenţiere în Medicină a hotărât să vă suspende licenţa de practică medicală pentru o perioadă de…

În mod straniu, amintirea cuvintelor din scrisoarea primită de la consiliu îi trecu prin cap exact în momentul în care închise cleştii forcepsului BIPAL. Pe monitor, fragmentul de cateter se vedea clar.

— Cred că l-ai prins, spuse Jessup şoptit.

Încet, foarte încet, Brian retrase instrumentul. Pentru o secundă, fragmentul păru să se fi înţepenit în ceva. Apoi, docil, se mişcă din nou, indicând faptul că era încă prins în cleştişorii forcepsului. Brian retrase BIPAL-ul din artera

coronariană stângă milimetru cu milimetru, peste aorta arhică, apoi în jos de-a lungul aortei inferioare. Aproape instantaneu, bătăile premature ale inimii dispărură de pe electrocardiograma expusă pe monitor. Şi chiar înainte ca bucăţica să fie scoasă din Nellie, aceasta se opri din zbaterea ei continuă, marcată de durere.

— Oh, Doamne, spuse ea. E mai bine. Durerea dispare.

Toţi cei din încăpere răsuflară uşuraţi. Entuziasmul lui Brian depăşea în intensitate orice sentiment trăit pe terenul de fotbal.

Licenţa dumneavoastră în medicină a fost suspendată…

— Mulţumesc, Doamne, murmură Brian uşor.

— Lauren, spuse Jessup, cu ochii strălucitori, sună-i pe cei de la Urgenţe şi spune-le că nu mai avem nevoie de ei.

CAPITOLUL ZECE

Era aproape două după masă, când Carolyn Jessup reuşi să îşi găsească o fereastră în programul foarte încărcat, pentru a putea răspunde cererii lui Brian de a se întâlni cu ea. Părea relaxată şi ca întotdeauna era îmbrăcată elegant într-un costum gri de bumbac şi o bluză albă. Părul negru era strâns într-o coadă la spate. Biroul ei rivaliza în opulenţă cu cel al lui Pickard, având două rânduri de rafturi cu cărţi până la tavan, pe unul dintre pereţi, şi diverse certificate, atestări, diplome, fotografii cu celebrităţi şi scrisori de felicitare pe celălalt perete. Brian nu găsi însă nicio fotografie de familie sau vreun instantaneu de-al lui Jessup în timpul ei liber. Având însă subiecte mai serioase în cap, înlătură rapid curiozităţile lui legate de această femeie. Putea să citească oricând despre ea în *Cine este cine în Medicina Americană.*

Brian se aşeză într-un scaun cu spătar de piele chiar în faţa biroului ei. O întâlnire urgentă o împiedicase pe Jessup să stea de vorbă cu el după salvarea miraculoasă a lui Nellie Hennessey. Acum, ea îşi fixă ochii căprui asupra lui şi dădu din cap cu plăcere.

— Se poate spune că în foarte scurt timp ai avut un impact major asupra acestui loc, zise ea.

Brian dădu din mână.

— Întotdeauna mi-a fost greu să rămân în umbră, spuse el.

— Întotdeauna ai vrut să fii doctor?

— Nu. De fapt, eu am vrut să fiu jucător de fotbal profesionist. Totuşi, mi-a plăcut ştiinţa. Şi după ce mi-am distrus genunchiul într-unul din meciuri, am ştiut că trebuie să fac altceva, aşa că m-am gândit să încerc medicina.

— Înţeleg. Ideea e că doi pacienţi ai acestui spital ar trebui să fie recunoscători că te-ai gândit să încerci. Şi eu îţi sunt recunoscătoare.

— Mulţumesc. Şi îţi mulţumesc că ai avut încredere în judecata mea în momentele acelea.

Brian se abţinu să aducă vorba de Jack şi Vasclear, sperând că o va face chiar Carolyn.

— Adevărul e, spuse ea, că nu a fost vorba numai de încredere. Nu credeam că Nellie va supravieţui dacă ar fi trebuit să o ducem la Urgenţe. Era o situaţie de viaţă şi de moarte. Şi ca să-ţi spun tot adevărul, nu credeam că ai să-l poţi scoate. Dar presupun, sau cel puţin *sper,* nu cred că ai venit să mă vezi ca să-ţi spun ce treabă bună ai făcut.

— Nu, deşi îmi face bine să aud. Aş vrea să vorbesc cu tine despre Jack.

— Sigur. Aş fi fericită să evaluez situaţia lui împreună cu tine. Dar mai întâi, mai e un lucru pe care aş vrea să-l menţionez şi pe care n-am apucat să ţi-l spun în laborator înainte să plec.

— Da?

— În orice moment, aici, la Institutul Cardiovascular Boston, există câteva medicamente sau produse care sunt evaluate de noi. Uneori suntem doar unul din centrele care cooperează cu producătorii respectivi. Alteori suntem unicii responsabili ai studiului. Întotdeauna este în joc o afacere mare – zeci, chiar sute de milioane de dolari. Personalul, echipamentul, posturile de cercetare, catedrele pentru profesori, postul *tău* – toate sunt strâns legate de economia cercetării şi dezvoltării.

— Înţeleg, spuse Brian, puţin încurcat, pentru că nu vedea unde bate Jessup.

— Bine. Acum… una din strategiile pe care Dr. Pickard şi predecesorul său le-a aplicat, despre care noi credem că este esenţială pentru continua dezvoltare a institutului nostru, este ca toate problemele legate de produse să îmi fie raportate direct mie sau Dr-ului Pickard. Noi vom analiza situaţia şi vom hotărî dacă trebuie să facem ceva şi ce anume.

Brian simţi cum îşi pierde curajul.

— Înţeleg, reuşi el să spună.

— Personalul care lucrează în laborator, în saloane sau în clinică ştie că discutarea oricărei probleme legate de munca făcută aici cu oricine – din interiorul sau din afara institutului – reprezintă un motiv pentru a fi dat afară. Acest sistem de raportare există dintr-un motiv foarte serios. De multe ori producătorul poate corecta problemele ivite la produsul sau medicamentul respectiv în doar câteva săptămâni. Dar dacă birocraţia din Washington sau FDA-ul din Rockville află ceva, atunci ar putea dura ani de zile. Toţi cei de aici cunosc această politică a Institutului, dar sunt sigură că nimeni nu ţi-a vorbit despre asta până acum.

Brian avea senzaţia că pică în gol de la mare înălţime.

— De fapt, nimeni nu mi-a zis.

— Şi?

— Ei bine, am vorbit cu Phil Giantasio despre ce s-a întâmplat. Noi doi ne cunoaştem de când eram medici rezidenţi.

— Ştiu. Nu asta e problema. Philip este unul din cei mai buni şi cei mai loiali oameni pe care îi avem. Are un viitor frumos aici.

— Sunt sigur de asta. Ăăăăă... şi ar mai fi ceva. Întotdeauna am fost obsedat de hârtii şi rapoarte şi fac tot posibilul să scap de ele cât mai repede. Aşa că nici nu mă dezbrăcasem de halat şi am şi dictat raportul operaţiei. Nota a inclus şi indicaţii despre extragerea fragmentului de cateter, deşi nu am menţionat că am folosit un forceps BIPAL.

— Nicio problemă, răspunse Jessup. Imediat ce primeşti o copie a acestei înregistrări, trimite-mi-o şi mie. O să fac eu o înregistrare peste, aşa că nu trebuie să-ţi mai faci probleme.

Brian simţea că îi vine rău de-a dreptul, gândindu-se la ceea ce nu dezvăluise încă. Considera că a minţit prin omisiune, pur şi simplu uitând să menţioneze ceea ce mai făcuse. Dar cu siguranţă mai devreme sau mai târziu avea să se afle. Şi când se va întâmpla, atunci cariera lui la Institut va ajunge la final.

— Mi-e teamă că mai e ceva, spuse el.

Expresia de pe faţa ei se întunecă.

— Spune.

— Păi, după ce am terminat de dictat, am observat că pe birou într-un dosar se aflau nişte formulare de observaţii pentru FDA. De vreme ce eram implicat în acest caz, am completat unul şi l-am trimis.

Brian observă cum fălcile ei se încleştară.

— Completarea acelui formular este strict opţională, spuse ea.

— Ştiu. Dar întotdeauna am crezut că doctorii sunt prea ocupaţi sau prea leneşi ca să raporteze marea majoritate a problemelor legate de instrumentar sau medicamente, aşa că m-am simţit cumva obligat să o fac eu.

Ce prostie din partea ta.

Brian se întrebă dacă Jessup chiar spusese acele cuvinte sau erau doar rodul imaginaţiei lui.

— Ce ai făcut cu plicul mai exact? îl întrebă ea.

— Poftim?

— Cu plicul? Plicul cu raportul făcut. Vocea ei era aspră. L-ai expediat?

— Eu… da. Da, l-am lăsat în camera de expediere a corespondenţei. Dr. Jessup, îmi pare extrem de rău. Dacă aş fi ştiut…

Jessup deja pusese mâna pe telefon şi ceru operatoarei să-i facă legătura cu Expediţiile poştale. După câteva minute de aşteptare în tăcere, uitându-se aiurea, dar nu la Brian, puse receptorul jos.

— Corespondenţa a plecat, spuse ea fără expresie. Avem o înţelegere cu Ward-Dunlop să le permitem să remedieze orice problemă ar apărea la cateter. Aşa facem noi afaceri. Va merge spre aprobare guvernamentală spre sfârşitul anului. Până în ianuarie, spitalele din toată lumea îl vor folosi.

Dar este stricat, gândi Brian. Şi nu spusese Jessup că a mai existat un episod similar într-o altă instituţie?

Ghicindu-i parcă gândurile, Jessup se înmuie puţin.

— Brian, eu ştiu că intenţiile tale au fost bune şi sunt complet de acord cu medicii care îşi protejează pacienţii împotriva produselor cu deficienţe sau periculoase. Dar există o cale mult mai bună, mai eficientă şi cu siguranţă mai ieftină de a face acest lucru decât să te bazezi pe cea mai aberantă şi birocratică agenţie dintre agenţiile guvernamentale. Ce s-a întâmplat în laborator este probabil un incident izolat şi nu este vorba de un instrument conceput greşit.

— Înţeleg. Crede-mă, nu se va mai întâmpla niciodată.

— Sper să nu. Cei de la Ward-Dunlop vor face tot ce le stă în putinţă să diminueze efectele raportului tău. Îşi verifică agenda şi apoi ceasul. Mai vrei să-mi spui ceva? întrebă ea.

Brian n-avea niciun dubiu că ea era încă iritată.

— Tatăl meu? întrebă el.

— Ah, da. Pare să se descurce binişor cu tratamentul pe care i l-am dat.

— De fapt, am senzaţia că starea lui este instabilă. Viaţa lui nu este deloc bună. Uitându-mă azi dimineaţă la filmele lui Nellie, sunt mai dornic ca niciodată să-l introduc pe Jack în programul Vasclear.

— Are nevoie de operaţie, Brian.

— Dr. Jessup, tatăl meu pariază pe diverse lucruri. Este un fel de hobby. Daţi-i şaptezeci şi cinci la sută din şansa pe care a avut-o Nellie Hennessey când a început tratamentul cu Vasclear şi va alege oricând Vasclearul în locul operaţiei.

— Brian, te rog. Sunt doctorul lui şi recomandarea mea este încă un bypass. E clar?

— Aţi spus că o să vorbiţi cu Dr. Weber.

— Îmi pare rău. N-am avut ocazia. Dar îşi protejează studiul foarte bine. Ştiu că nu va fi de acord să luăm pacienţi cu operaţii de bypass.

— De ce nu încercaţi să alcătuiţi o nouă grupă de studiu?

— Şi chiar dacă l-am primi, ar fi introdus aleatoriu la fel ca şi ceilalţi pacienţi. Asta ar însemna treizeci şi trei la sută

şanse pentru a beneficia de rezultatele despre care vorbeşti.

— Este aceeaşi şansă pe care a avut-o şi Nellie Hennessey şi uite ce s-a întâmplat. Dr. Jessup, îl vreau pe tata înapoi şi nu vreau să mai treacă prin ce a trecut la operaţia anterioară.

— Dr. Randa, în ciuda personalităţii sale imperfecte, nu suferă comparaţie cu Dr. Clarkin.

— Sunt sigur că Randa are şi el eşecurile lui.

— Doamne, dar ştiu că eşti insistent. Uite ce e. Dr. Weber a fost plecat, dar acum cred că s-a întors. După-amiază o să mai fii pe aici?

— Da, sunt chiar la clinica Vasclear.

— Bine. Pentru că ai salvat-o pe Nellie azi de dimineaţă, o să-mi dau toată silinţa. Voi vorbi cu el şi iau eu legătura cu tine la clinică.

— Nici nu cer mai mult.

— Şi fără rapoarte către FDA?

— Sigur.

— Bine. Atunci, am terminat.

Brian se îndreptă spre uşă, dar se întoarse.

— Apropo de insistenţa de care vorbeaţi…

— Da?

— Tata m-a învăţat să fiu aşa.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Mausoleul Iwo Jima domina Potomacul, chiar lângă Cimitirul Naţional din Arlington. Aşa cum i se comunicase, Dr. Alexander Baird se urcă în limuzina trimisă special pentru el, se dădu jos acolo unde oprise şoferul şi porni la pas pe lângă magnificul monument spre o bancă anume. Acolo, izolat de cărările şi aleile principale, lângă un mic tufiş de imortele, începu să aştepte.

Baird îşi începea programul zilnic la şase, făcând jogging pe străzile din Georgetown, după care lua micul dejun împreună cu soţia sa. Astăzi, spre nemulţumirea sa, fusese obligat să renunţe la ambele plăceri din cauza unui drum până la biroul său din Rockville. Toată dimineaţa studiase două mormane imense de documente, referitoare la Vasclear şi rezultatele cercetărilor.

Era trecut puţin de ora unu şi cu excepţia câtorva oameni care alergau, parcul era pustiu. Peste râu, soarele lumina statuile lui Jefferson şi Lincoln şi învăluia într-o strălucire orbitoare vârful Capitoliului. De la distanţă, D.C. părea un diamant perfect. Dar Baird, chiar dacă era încântat de oraş în anumite aspecte ale lui – înfăţişare, putere, ţel – nu însemna şi că este fermecat de frumuseţea, simetria şi mişcările de cobră ale urbei.

Trecuseră patru zile de la audierea în faţa comitetului de supraveghere al lui Walter Louderman. În tot acest timp, aşa cum promisese, Baird suplimentase echipa lui Teri Sennstrom cu încă trei cercetători pentru a se ocupa în mod special de studiul Vasclearului şi a datelor referitoare la cateterizările cardiace. Însă senatorul Louderman, la fel ca mulţi alţii din Washington, păreau să nu aibă încredere decât în el.

Începuseră să circule zvonuri care sugerau că alte companii farmaceutice mai puternice decât Newbury făceau presiuni asupra lui Baird să facă tot posibilul să nu dea deocamdată undă verde distribuirii Vasclearului, atâta

vreme cât cercetătorii lor se aflau în căutarea unui compus chimic diferit de Vasclear, dar similar ca acţiune şi eficienţă. În acelaşi timp, în presa din lumea întreagă începuseră să apară articole în care se elogiau rezultatele remarcabile ale medicamentului minune şi se estimau numărul de vieţi omeneşti pierdute şi de bani cheltuiţi doar pentru că medicamentul rămânea în continuare închis în depozitele de la Newbury. *Elixirul vieţii împiedicat de o hârtiuţă,* era titlul unui articol dintr-un ziar New Yorkez.

Dacă oamenii lui Louderman îi vor conduce campania prezidenţială la fel de bine, preşedintele actual va avea de luptat cu un candidat serios. Aluziile făcute în presă la medicamentul AZT, împotriva SIDA, au fost suficiente pentru a declanşa un val de scrisori către redactorul şef şi către congresman, care cereau ca leacului pentru inimă să i se acorde de către FDA aceeaşi prioritate pe care a avut-o medicamentul pe care unii dintre cei mai înverşunaţi protestatari îl numeau virusul Domnului.

Mass media nici că se putea să fie mai eficientă de atât. Brusc, părea că şi cea mai neavizată persoană ştia că AZT a fost aprobat în 1987 după numai doi ani de testări clinice şi trei luni de controale din partea FDA. Şi deşi în perioada aceea el încă mai era profesor la facultatea de Medicină, în Missouri, Alexander Baird era găsit responsabil pentru modul părtinitor în care rezolvase cele două situaţii similare. În cele din urmă, confirmând bănuielile lui Baird, Şeful de Personal de la Casa Albă, Stan Pomeroy, îl sunase şi stabilise o întâlnire cu el.

Baird îşi frecă ochii obosiţi şi apoi privi cu invidie spre cei doi alergători care veneau pe aleea din stânga. Toată lumea era de acord că făcuse o treabă excelentă de când preluase agenţia, recâştigând încrederea publicului în instituţia pe care o conducea. Acum, presiunea politică părea să dezechilibreze precauţiile pe care şi le luase FDA în cele nouă luni, de când era el preşedinte. Şi singurele arme pe care le putea folosi ca să contracareze atacul erau

propria lui intuiţie şi un respect de nezdruncinat pentru procesul ştiinţific.

— Gânduri profunde?

Stan Pomeroy intrase în micul umbrar printre copacii din spatele lui Baird. Se aşeză pe bancă şi îi întinse mâna. Baird o scutură cu căldură. Pomeroy era primul şef de culoare de la Casa Albă şi era cu adevărat stimat într-un oraş în care stima adevărată nu exista. Când Baird nici nu a vrut să audă de propunerea de a intra în iadul din FDA, Pomeroy a fost cel care a zburat până în Missouri să-l convingă.

— Nimic pe care să nu-l poţi rezolva dacă ai cunoaşte secretul vieţii, răspunse Baird.

— Aha. Păi, în cazul ăsta nu te grăbi.

— E-n regulă. O să mă amân filozofeala până diseară când o să intru la duş.

— Îţi mulţumesc că ai acceptat să te întâlneşti cu mine aici, Alex.

— Aveam de ales?

Pomeroy dădu din umeri.

— Întotdeauna ai de ales. Ţi-am spus asta şi când te-am rugat să vii la conducerea FDA. Preşedintele ştia ce funcţie controversată şi ingrată urma să ai. Şi e valabil şi acum. Tu eşti şeful.

Da, numai că e vorba totuşi de preşedintele Statelor Unite, gândi Baird. *Bărbatul din faţa căruia se dau la o parte până şi gorilele de 100 de kilograme.*

— Apreciez asta, Stan, răspunse el.

Pomeroy îşi deschise servieta şi scoase din ea un dosar plin cu articole tăiate din ziar. O scurtă răsfoire a lor şi Baird îşi dădu seama că erau din toată lumea.

— Ai văzut astea?

— Suficiente.

— Şi?

— Stan, tot ce pot să spun este că până şi o frunzărire superficială a presei de specialitate va produce zeci – Doamne, chiar sute – de articole care să elogieze ultimele

descoperiri legate de cancer, bolile de inimă, boala Alzheimer sau SIDA. Opinia publică e ahtiată după veştile bune din lumea medicală, dar în mod special când vine vorba de aceste boli. Scurgerea de informaţii în presă este o formă de extorcare folosită de cercetători pentru a mai obţine nişte bani sau de companiile producătoare de medicamente pentru a influenţa opinia publică. Problema e că, de cele mai multe ori, există un motiv pentru care cercetătorii şi cei din domeniul farmaceutic aleg această cale publică în loc de cea ştiinţifică – iar motivul este că munca lor nu se ridică la standardele ştiinţifice impuse.

— Dar *tu* ce părere ai despre *acest* produs, Alex?

Baird se foi agitat şi privi fix orizontul înainte de a răspunde.

— Adevărul e, spuse el în cele din urmă, că rezultatele – cel puţin până acum – sunt impresionante. Pacienţii din Etapa a doua au fost repartizaţi aleatoriu în trei grupe de tratament, fiecare a câte două sute de persoane şi se pare că unul dintre grupuri are rezultate mai bune decât celelalte două şi că unul dintre acestea are rezultate proaste.

— Atunci, care e problema?

— Nu ştiu, Stan. E un presentiment – ceva care-mi apasă ceafa. În primul rând, Newbury Pharmaceuticals. Au apărut din senin cu chestia asta. Până la Vasclear, tot ce au produs au fost doar vitamine şi câteva reproduceri după medicamentele standard. Nu uita că FDA nu are nici bugetul, nici resursele necesare pentru a face propriile cercetări ştiinţifice sau clinice. Tot ce putem să întreprindem este să evaluăm munca celor care supun medicamentul respectiv analizei noastre. Cu cât suntem mai familiari cu metodele companiei, cu atât ne este mai uşor să oferim acea încredere de care se vorbeşte atât. Şi apoi mai e vorba şi de medicament în sine.

— Continuă.

— Păi, medicamentul e aproape prea bun ca să existe cu adevărat. Poate că sunt înspăimântat de potenţialul

incredibil de vindecare – înspăimântat că ceva *nu va* merge bine în cele din urmă. În acest moment, tot ce avem sunt câteva rezultate spectaculoase în cazul unei boli devastatoare şi doar câteva efecte secundare, minore. De obicei, statisticienii noştri se bat cu producătorii în ceea ce priveşte raportul risc-beneficiu, încercând să hotărască dacă succesele unui tratament la scară mică merită să i se dea o şansă cunoscând efectele secundare dezastruoase care pot apărea în viitor. În cazul Vasclearului – în condiţiile în care tot ce ştim este perfect adevărat – nu avem niciun dubiu deocamdată. Singurul lucru negativ pe care l-am observat până acum este că nu este eficient pentru toată lumea. Aproape 25 la sută din grupul beta – sunt cei care, bănuiesc eu, iau doza cea mai mare de Vasclear – nu au prezentat nicio ameliorare a stării de sănătate. Totuşi, o rată a succesului de 75% cu efecte secundare minime ar ridica orice medicament pe culmile cele mai glorioase.

— Atunci, te întreb din nou, Alex, care este problema?

Baird oftă şi îşi masă tâmplele.

— Poate niciuna. Dar datele pe care le avem noi reflectă numai doi ani de tratament pentru şase sute de pacienţi. Îţi garantez că în doar câteva zile de la aprobarea Vasclearului, sute de mii de oameni vor începe tratamentul cu el. Poate milioane. Nu vorbim de o cremă împotriva iritaţiilor, Stan. Acesta este un medicament pe care oamenii îl aşteaptă – un medicament care are potenţialul de a schimba lumea civilizată, ca să nu mai vorbim de anii, la naiba, de deceniile de existenţă sănătoasă pentru mulţi dintre noi.

— Acesta este şi punctul de vedere al Preşedintelui.

— Dar a fost testat doar pe şase sute de oameni.

— Nu supravegheaţi medicamentele noi şi după lansare, pentru a urmări efectele secundare?

— Ba da. Dar raportările şi programele de supraveghere sunt de cele mai multe ori voluntare şi prezintă lacune, iar acest medicament se va lansa cu viteza luminii. Odată ce va ajunge pe piaţă şi camioanele vor începe să-l descarce,

dacă există efecte secundare pe termen lung de care noi nu ştim acum, totul se va transforma într-un dezastru înainte de a mai putea face ceva.

— Dar până acum nu există un astfel de dezastru, corect?

— Aşa este.

— Studiul a fost făcut cum trebuie?

— Din câte ne putem da noi seama, da. Unul din oamenii mei cei mai buni se ocupă de datele de la Newbury Pharmaceuticals. Teri Sennstrom, o ştii, nu-i aşa?

— Cred că da. Tânără parcă, blondă şi drăguţică, nu?

— Da, ea e, deşi cred că drăguţică este un termen mult prea sărac pentru ea. Este foarte deşteaptă şi perseverentă.

— A fost la Boston să vadă totul la faţa locului şi să îi întâlnească pe cei care conduc studiul?

— O dată, dar asta s-a întâmplat demult.

— Ce-ar fi să o trimiţi din nou? Sau şi mai bine, du-te chiar tu dacă ai senzaţia că o să-ţi fie mai uşor să iei decizii astfel.

— Te referi probabil la decizia legată de acest medicament.

Pomeroy simţi imediat iritarea din vocea lui Baird. Se întoarse, sprijinindu-şi genunchiul de bancă, pentru a-l vedea mai bine pe şeful FDA. Intensitatea privirii lui îi oglindea cuvintele.

— Alex, dacă nu ar fi important pentru noi, al dracu de important, n-aş fi aici.

— Când am fost de acord cu funcţia asta, mi-ai promis că o să am libertate totală în conducerea agenţiei.

— Şi o ai şi în continuare.

— Oare? Atunci de ce am senzaţia că trebuie să pup mâna preşedintelui?

Pomeroy rânji vizualizând imaginea şi începu să-l privească şi mai intens pe Baird.

— Spune-mi ceva, Alex. Adevărul. Dacă ai avea dureri, chiar acum, ce ai alege, Vasclear sau operaţia de bypass? Cu ceea ce ştii *chiar acum...*

Întrebarea era ipotetică şi nu era cinstit şi expresia de pe faţa lui Pomeroy confirma faptul că e conştient de asta. Întrebarea reală era când aveau să fie datele adunate în timpul unei cercetări suficiente? În mâini talentate, statistica devenea maleabilă ca plastilina.

— Dă-mi numere, îi spusese unul din cei mai deştepţi statisticieni de la FDA, şi îţi voi da ce rezultate vrei tu, fără să te înşel. Totul depinde de testele statistice alese, în aceeaşi măsură în care depinde de testele pe care *nu* le faci.

Baird privi înspre oraş.

— Cu datele şi rapoartele pe care le am acum, spuse el în cele din urmă, acceptând că e pe punctul de a capitula, şi ştiind exact cât ştiu acum, aş lua medicamentul.

Pomeroy răsuflă uşurat.

— Mulţumesc, Alex. Îţi mulţumesc pentru sinceritate. Dacă aşa stau lucrurile, tu şi Dr. Sennstrom aveţi trei săptămâni. Preşedintele ar vrea să fie lângă voi când veţi da aprobarea pentru noul medicament şi pentru a anunţa că cercetările sprijinite parţial şi de administraţia sa sunt pe punctul de a marca un pas uriaş în vindecarea bolilor cardiovasculare. Dacă, între timp, găseşti vreun motiv rezonabil pentru care ar trebui să amânăm aprobarea lui, arată-mi-l şi atunci o să ai tot timpul din lume… Alex, ştiu că te gândeşti să demisionezi din cauza asta, dar tot ce pot să fac este să te rog să nu o faci.

Baird învârtea absent verigheta de pe inelar.

— Bine, Stan, se auzi dintr-o dată spunând, ca şi când s-ar fi aflat undeva într-un tunel, trei săptămâni.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Brian îşi făcu rondul, vizitând ultimii şaptesprezece pacienţi din saloanele spitalului şi se îndreptă spre clinica Vasclear. Carolyn Jessup încă nu-l sunase să-i spună rezultatele întâlnirii ei cu Art Weber, dar îi promisese că o să-l caute înainte să plece acasă. Jack trecuse relativ uşor de noaptea trecută, dar chiar şi aşa ducea o viaţă de invalid. Şi era conştient de acest lucru. După ce îl ajutase să ajungă în cameră, Brian s-a aşezat pe marginea patului şi a discutat încă o dată cu el despre operaţie şi despre Vasclear.

— Vreau să mor, spusese Jack. Uită-te la mine. La ce trebuie să mă aştept de aici înainte? Isuse, nici la film nu pot să mă duc, ca să nu mai vorbesc de vreun joc de fotbal.

— Dar nu înţelegi tată, că dacă te simţi atât de neajutorat este pentru că eşti bolnav? Şi uiţi că ai nişte nepoate, mă ai pe mine, acum când mi-am revenit, mai ai de călătorit, poate chiar ai să mai antrenezi. Vreau să spun că ai doar şaizeci şi trei de ani. Astăzi nu ne ai decât pe noi – nici mai mult, nici mai puţin. Ascultă-mă Jack, indiferent că va fi Vasclear sau operaţie, când corpul tău se va simţi mai bine şi mintea ta va fi mai liniştită. Trebuie doar să rezişti.

— N-aş mai putea rezista la încă o operaţie, Brian. Toate tuburile alea, nu, nu pot.

Brian luase o loţiune cu lanolină şi vitamina E şi începu să maseze pielea uscată şi aspră de pe picioarele tatălui său. Bluza de pijama a lui Jack era descheiată, dezvăluind cicatricea uriaşă a operaţiei anterioare şi nenumăratele „gropiţe” rămase de la tuburile de drenaj.

— Încerc să te introduc în studiul Vasclear, tată. Chiar încerc. Dar dacă nu intri în grupa beta atunci trebuie să mă laşi să vorbesc cu Dr. Randa. Ai avut o experienţă nefericită cu fostul bypass. Ştiu. Dar o mulţime de oameni repetă procedura şi ies din spital în mai puţin de patru, cinci zile.

Sunt de acord că Randa este un ticălos, dar este şi un chirurg de primă mână.

— Nu, Brian. Vreau medicamentul, îmi plac şansele oferite de el.

Lucy Kendall fusese luată prin surprindere la prima vizită a lui Brian la clinică. Astăzi însă era pregătită. Purta nişte pantaloni strâmţi şi un pulovăr care nu putea decât să zăpăcească ritmul cardiac al pacienţilor ei. Plângându-se de căldura sufocantă din clinică, îşi dădu jos halatul şi îl puse pe spătarul unui scaun. Apoi, de nenumărate ori, în timp ce îi arăta lui Brian acele părţi din clinică pe care le ratase la prima vizită, îşi făcu simţită prezenţa fizică, apăsându-şi sânii săi mari de braţul lui Brian.

— Deci, câţi pacienţi sunt programaţi în seara asta? întrebă el, iritat de flirtul ei, subtil ca un ciocan, dar hotărât să se folosească de el pentru a afla ceea voia să ştie.

— Patru pe oră, timp de cinci ore. Cam asta e media. Spuneai că stai în Reading. Locuieşti singur?

— Nu, cu tatăl meu. Şi, medicamentele sunt aduse în fiecare zi?

— Pentru cine?

— Pentru pacienţii care iau Vasclear.

— Ah… nu, nu. În fiecare săptămână. Trimit o listă în fiecare săptămână la Newbury, iar ei îmi trimit tuburile cu Vasclear aferente. Ia spune-mi, vrei să ne oprim undeva să bem ceva după program?

— Mulţumesc, mi-ar face plăcere, dar trebuie să ajung acasă la tata. Nu de mult a suferit un pre-infarct. Pe tine nu te aşteaptă copiii acasă?

— Am o fată care are grijă de ei. Special am ales o tânără suedeză, frumuşică foc, ca să-i mai dau lui Jerry ocazia să viseze şi la altcineva în afară de mine.

— Şi dacă cineva nu apare la clinică? Ce faci cu medicamentele lor?

— Nu prea sunt din ăştia, dar se întâmplă şi ca oamenii să nu vină pentru că nu au cum. Pur şi simplu le păstrez

medicamentele în dulap. Apoi, după câteva săptămâni, fac o listă cu ce a rămas şi le arunc. Îţi place să dansezi?

— Sigur. Dar nu prea obişnuiesc, pentru că nu sunt foarte graţios, însă îmi place. Există vreo cheie pentru frigiderul în care este ţinut Vasclearul?

— Opt-patru-nouă-zero.

— Poftim?

— Codul de acces al frigiderului. Opt-patru-nouă-zero. Ar trebui să-mi pun şi eu un cod din ăsta la frigiderul de acasă. Poate aşa Jerry o să înţeleagă aluzia şi o să-şi dea seama că nu e frumos să ai o talie aşa de groasă ca a lui. Tu porţi cam 48, nu-i aşa?

— Exact. Aş vrea să repet un pic ce mi-ai spus despre administrarea medicamentului. De cinci ori pe săptămână timp de două săptămâni, apoi o dată pe săptămână?

— Corect. Patruzeci şi şase la talie, patru zeci şi patru la pantaloni, aşa e? întrebă ea, dându-se un pic în spate, pentru a-l putea aprecia ca un expert.

— Din nou ai dreptate. Impresionant. Mă întreb cine a stabilit acest program şi cât de strict este.

— Sunt prevăzute şi zile pentru cei care ratează luarea medicamentului, de asta sunt sigură. Clinica este închisă în timpul anumitor sărbători legale şi celor de la Newbury nu prea le pasă dacă vreun pacient nu ia medicamentul într-o zi. Raportăm într-un formular special, doar dacă cineva lipseşte la ambele vizite dintr-o săptămână sau două săptămâni la rând dintr-o perioadă de două luni când trec la regimul săptămânal. Asta-i tot. Eşti un partener de conversaţie foarte plăcut, ştii asta?

— Mulţumesc. E valabil şi pentru tine.

— Şi eşti sigur că nu poţi merge să bem ceva în seara asta?

— În altă zi ar fi minunat. Nu crezi că ar trebui să începem? Sunt o mulţime de oameni în sala de aşteptare.

Brian începu să primească pacienţii, programându-i pentru administrarea Vasclearului. Sarcina era mai dificilă decât îşi imaginase el. Mulţi dintre ei erau chiar grav

bolnavi cu inima. Şi toţi cei bolnavi, observă el, făceau parte din grupurile alfa sau gama. Pentru că aştepta telefonul lui Carolyn, nu-i rămânea altceva de făcut decât să încerce să se concentreze asupra muncii sale.

Însă, mai exista un motiv pentru care avea probleme cu concentrarea. Avea tot ce-i trebuie, mai rămânea să ia decizia. Dacă lui Jack i se refuza intrarea în studiul Vasclear sau era introdus în alte grupe, decât beta, avea de gând ca în seara asta să fure prima doză de beta şi să folosească în continuare diverse metode pentru a le obţine până când codul va fi spart, studiul atât de atent controlat va lua sfârşit, iar medicamentul va fi lansat pentru uzul general.

Era, fără îndoială, cea mai înspăimântătoare şi mai periculoasă alegere pe care o făcuse de când îşi începuse recuperarea. Dar ce opţiuni mai avea?

Mai trebuia totuşi să ia o hotărâre, ştia asta. De mai bine de un an, Freeman Sharpe fusese lângă el – la început ca un ghid pe drumul deseori atât de sărac marcat al recuperării, iar apoi ca prieten.

— Nu-ţi cer altceva decât, repeta Sharpe într-una, ca înainte să bei sau să înghiţi ceva, să mă suni.

În plus, având în vedere că până la recuperarea finală era drum lung, Brian se consulta cu Sharpe înainte de orice presupunea un risc emoţional. O să vrea Freeman Sharpe să vorbească cu el despre însuşirea acestui medicament? se întreba Brian. Merita acest om să fie pus într-o astfel de situaţie? În acel moment Jack avea trei zeci şi trei la sută şanse să nimerească în grupul beta şi în acest caz nu ar mai fi nevoit să răspundă la astfel de întrebări.

Primul val de pacienţi era internat deja şi aceştia deja aveau perfuziile instalate pentru o jumătate de oră. Brian profită de ocazie şi îşi revizui planul pentru ultima dată. Existau două surse de unde putea lua Vasclearul pentru Jack: din stocul de rezervă şi din dozele puse de o parte pentru pacienţii care erau puşi pe perfuzii. Din câte îşi dădea el seama, stocul de rezervă nu era numărat, dar se umbla foarte des la el. Dacă Lucy Kendall ar suspecta că

medicamentele dispar, atunci controalele s-ar înteţi cu siguranţă. Se hotărâse ca o dată la trei zile, cel puţin în primele două săptămâni, să înlocuiască mai degrabă salina normală cu Vasclear pentru o doză de infuzie beta, decât să ia efectiv din rezervă o fiolă cu Vasclear. Lucy specificase clar că programul prevedea şi zile în care pacienţii nu urmau tratamentul. O doză lipsă nu putea să facă rău. Nu avea să fie nicio problemă.

Doamne, spera însă ca planul său să nu-i rezerve vreo surpriză.

Trecu pe lângă camerele unde se făceau tratamentele pentru a se asigura că totul e în regulă, după care se strecură în depozitul de medicamente pentru a încerca dacă merge codul şi pentru a vedea dozele beta cu ochii lui. Uşa era de sticlă, aşa că n-avea niciun motiv să o închidă. Imediat ce intră, aruncă o privire pe coridor, după care pretextă că inspectează rafturile cu diverse medicamente pentru cardiaci, precum şi diagramele de utilizare. Nu putea să sufere să se furişeze aşa.

— Opt, patru, nouă, zero.

Brian îngenunche lângă micul frigider şi şopti numerele, pe măsură ce le tasta. Uşa se deschise imediat. Se puteau vedea trei cutii înguste de carton – două pe raftul din mijloc şi una pe cel de jos, fiecare având inscripţionată câte o literă grecească. Cutia beta avea patru flacoane în ea, nu atât de multe pe cât ar fi sperat el. Totuşi, dacă avea să jongleze cu atenţie, va reuşi chiar din primele cinci zile. După aceea, va…

— Dr. Holbrook?

Vocea bărbatului din spatele lui ar fi îngheţat pe cineva cu o inimă mai slabă. Brian se ridică în picioare şi se întoarse, închizând uşa de la frigider în acelaşi timp. Dr. Art Weber stătea în prag, zâmbind. Era un bărbat la vreo patruzeci de ani şi nu aşa de înalt cum îl văzuse Brian în filmul video. Era solid însă şi foarte arătos, cu trăsături ferme şi ochi albaştri-cenuşii strălucitori.

— Ah... da... salut, spuse Brian, recăpătându-şi rapid sângele rece. Spune-mi Brian, te rog.

— Sunt Art. Art Weber.

Îl pronunţa pe *v* ca pe un *f* mai degrabă.

— Ştiu, răspunse Brian. Tocmai v-am văzut în caseta video despre Vasclear.

— Şi ce impresie ai?

— Excelentă. Minunat. Dacă Vasclear face ce zici tu, cardiologia, aşa cum o ştim noi, se va schimba pentru totdeauna.

— Nu se pune problema *dacă.*

Brian ieşi din depozit şi închise uşa în spatele lui.

— Da, doamna Nellie Hennessey confirmă acest lucru, spuse Brian vesel, încercând să înmoaie puţin asprimea din vocea celuilalt. Am asistat la cateterizarea ei azi dimineaţă.

— Carolyn mi-a spus ce ai făcut astăzi.

— Am avut noroc. Fragmentul de cateter era aşezat într-o poziţie parcă specială pentru a fi scos cu ajutorul forcepsului BIPAL.

— Nu la asta m-am referit, ci la faptul că ai trimis un raport către FDA.

Brian gemu în sinea sa.

— Am înţeles că acţiunea mea a fost contrară politicii institutului. Şi i-am spus şi doamnei Jessup că nu se va mai întâmpla niciodată.

— Foarte bine. Şi asta este valabil şi pentru Vasclear. Nu am avut nicio problemă semnificativă, dar dacă va apărea ceva legat de programul nostru, mă aştept să te duci să-i raportezi doctoriţei Jessup.

— Nicio problemă.

— Şi mă refer atât la pacienţii noştri, *cât şi* la animalele pe care se fac teste.

Earl. Brian se hotărî rapid să nu răspundă la provocare. Era clar că paznicul animalelor nu se juca cu vorbele atunci când ameninţa cu relaţiile sale.

— Înţeleg perfect, spuse Brian.

Simţi că momentul pe care-l aşteptase atât venise.

— Excelent, spuse Weber. Ne apropiem din ce în ce mai tare de clipa în care statisticienii ne vor permite să spargem codul studiului nostru. Din acest punct de vedere, sperăm ca după aceea să nu mai dureze mult până când FDA va aproba lansarea Vasclearului pe piaţă.

— Ar fi minunat.

— Da, ar fi. Ca să nu mai vorbim că, pentru a determina o organizaţie atât de birocratică cum este FDA să scurteze procesul de evaluare, este nevoie de date impresionante şi impecabile, plus un raport risc-beneficiu de necontestat.

— Pe care îl aveţi.

— Pe care îl avem, spuse Weber. Deci, de aici înainte, toate problemele care apar ni le raportezi direct nouă, da?

— Da, răspunse Brian, forţându-se să-i susţină privirea.

— Aşa, am înţeles de la Carolyn că ţi-ai exprimat dorinţa ca tatăl tău să fie inclus în studiul Vasclear.

— Da.

— Mi-a relatat exact povestea lui, şi mi-a spus inclusiv de recomandarea ei pentru un bypass repetat.

— A trecut prin nişte momente oribile la prima operaţie. E gata să îndure orice altceva, numai ca să nu mai facă operaţie din nou.

— Ar face bine să se mai gândească, Brian. Îmi pare foarte rău de tatăl tău şi de problemele lui şi am făcut tot ce am putut. L-am rugat pe statisticianul care este responsabil cu studiul nostru să-l introducă şi pe tatăl tău şi iată rezultatul.

Băgă mâna în buzunarul de la sacou şi extrase o cartelă mică, de trei pe cinci centimetri. Pe cartelă era imprimat numele lui Jack, data naşterii, sexul, numele cardiologului şi un număr, care reflecta gravitatea bolii sale de inimă. Sub aceste informaţii, cu litere mari, se afla un singur cuvânt: ALPHA.

Alpha. Aproape sigur, grupul care lua placebo. Brian avu senzaţia că îşi pierde puterile.

— Nu există nicio altă modalitate de a fi pus în grupul beta? întrebă el.

Weber dădu din cap că nu.

— Mi-e teamă că nu, spuse el. Ştiu că pare absurd, dar până când statistica nu ne permite să spargem codul, identificând dozele primite de pacienţii alfa, beta şi gama, trebuie să ne comportăm ca şi când noi nu ştim care grup este avantajat. În acest moment, când avem rezultate atât de bătătoare la ochi, totul pare o şaradă. Problema e că încă nu avem un număr suficient de mare de pacienţi în toate cele trei grupuri pentru a termina studiul.

— Ai idee cât timp va mai trece până veţi putea sparge codul?

— Curând. Poate doar câteva săptămâni. FDA trimite pe cineva să se întâlnească cu mine, cu Dr. Jessup şi statisticienii noştri.

— Are vreun sens ca Jack să participe în cadrul studiului chiar şi în grupul alfa? Adică, va fi de vreun folos statisticii?

— Adevărul e că probabil nu are niciun sens. Până când prezenţa lui va avea importanţă, studiul se va termina. Sugestia mea este să urmaţi recomandarea Dr-ului Jessup şi să alegeţi operaţia.

Weber citi dezamăgirea de pe faţa lui Brian şi adăugă:

— Îmi pare rău. Sincer, îmi pare rău.

— Mulţumesc, spuse Brian.

Dar şeful proiectului Vasclear deja se întorsese şi plecase. Brian privi din nou frigiderul, apoi se uită la ceas şi se grăbi spre telefonul din camera unde se dictau rapoartele. Mai avea cinci minute până la următorul val de pacienţi şi voia să vorbească cu Freeman Sharpe.

Telefonul sună de cinci ori înainte ca Sharpe să răspundă. Ca întotdeauna vocea lui caldă de bariton îl calmă imediat.

— Freeman, sunt eu, Brian.

— Salutare. E vreun doctor pe-acolo?

— Ah, da. Este. Ai un minut liber?

— Ai grijă de tine?

— Desigur.

— Atunci am un minut.

— Freeman, l-au acceptat pe Jack în studiul Vasclear, dar sunt sigur că grupul în care a fost repartizat este cel care ia placebo.

— Ce păcat. E vreo şansă ca ăştia să se răzgândească şi să-i dea medicamentul care trebuie?

— Nu cred, nu. Ei au spus că Jack trebuie să mai facă un bypass.

— Iar tu crezi că el ar trebui să ia medicamentul.

— Azi dimineaţă am ajutat la un studiu de cateterizare al unei femei care este cu cinci ani mai bătrână decât Jack. Boala ei era la fel de gravă ca a lui Jack, chiar dacă n-a făcut niciun infarct sau vreun bypass. A fost repartizată în grupul care ia doza maximă, iar acum are artere ca ale unei femei de patruzeci de ani şi nu prezintă niciun fel de simptome.

Sharpe fluieră încet.

— Şi să înţeleg că te gândeşti la ceva acum, să furi medicamentul, nu-i aşa?

— Nu pot să-l obţin altfel.

— Poţi să faci rost de o cantitate suficientă?

— Pentru două săptămâni, trei cel mult. Dar e posibil ca de atât să am nevoie. Cred că FDA are de gând să aprobe medicamentul în curând. Dacă are efecte asupra lui, oricât de mici ar fi ele, Jack o să reziste.

— Şi dacă nu?

— Dacă ne luăm după rezultatele obţinute până acum, are 75 la sută şanse să supravieţuiască. Lui îi convin şansele astea. Şi mie la fel.

— Poţi să faci asta fără să fii prins?

— Probabil.

— Şi fără să faci rău cuiva?

— Cred că da.

— Sunt sigur că ştii, că doar ai mai furat medicamente din spital. Crezi că poţi să te abţii să nu-ţi faci rău?

— Cu ajutorul tău.

— Cu ajutorul lui Dumnezeu băiete. A fost o chestie isteaţă că m-ai întrebat pe mine, dar ar trebui să ai o discuţie calmă şi cu ăia mai puternici.

— Aşa o să fac. Mulţumesc, Freeman. Ai grijă de tine, acum.

— Ştii ce ai de gând să faci? întrebă Sharpe.

— Ştiu, răspunse Brian.

Brian puse receptorul jos şi se întoarse în depozit. Avu nevoie de doar câteva minute ca să golească două flacoane de Vasclear beta în câteva siringi, făcu nişte semne minuscule pe flacoane şi le reumplu cu salină. Apoi introduse seringile pline în buzunarul de la halat şi se îndreptă spre cabinet. O oră mai târziu, după ce puse seringile şi un instrumentar pentru perfuzii în servieta sa, sună acasă.

— Jack, cum te mai simţi?

— La fel, la fel.

— Ei bine, am veşti bune. În seara asta intri pe doza maximă de Vasclear.

— Hei, minunat. Dr. Jessup a făcut asta?

— Nu. Un alt doctor. De fapt, chiar trebuie să-mi promiţi că n-o să-i spui nimic lui Dr. Jessup despre asta.

Urmă o pauză lungă.

— Cum zici tu, adăugă Jack în cele din urmă.

— Perfect. În câteva ore ajung acasă. Jack?

— Da?

— Îţi datorez zece dolari.

— Pentru ce?

— Am salvat pe cineva astăzi – de fapt, am salvat două persoane.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Brian aranjă perfuzia chiar lângă scaunul lui Jack, luă o seringă plină cu Vasclear şi o injecta într-o pungă de 250 ce cu dextroză şi apă.

— Eşti pregătit pentru încă o porţie de elixir? îl întrebă el.

Jack râse sardonic.

— Elixir zici tu… Nu e bun, nu-i aşa?

— Haide, tată, zău. În acest moment nu trebuie să tragem nici o concluzie. Nu te descuraja. Eşti de-abia la a şasea doză. Din ce am reuşit să aflu, majoritatea pacienţilor au luat mult mai multe doze înainte ca simptomele să înceapă să dispară. De fapt, unii chiar au continuat să le aibă luni de zile, chiar dacă analizele lor arătau că totul revine la normal.

— Nu cred că o să reuşesc.

— La naiba, Jack, încetează să mai vorbeşti aşa. Atitudinea asta poate influenţa starea ta de sănătate.

— Am obosit, Brian. Am obosit să mai fiu bolnav.

— Încă o săptămână, tată. Încă o săptămână şi pun pariu că te vei simţi mult mai bine.

— Şi dacă nu va fi aşa?

— Dacă nu, mergem la Randa.

Observând expresia întunecată de pe faţa lui Jack, adăugă:

— Dar cred că săptămâna asta o să înceapă să aibă efecte.

În ultimele săptămâni, Brian nu întâmpinase nicio dificultate în ceea ce priveşte manipularea rezervei de Vasclear beta din frigiderul clinicii. În plus, schimbase salina cu Vasclearul la doi pacienţi de-ai săi. Părea imposibil ca vreunul din ei să păţească ceva rău. Totuşi, instinctul îi spunea că nu e bine ceea ce face.

Se agăţa de ideea că dacă va putea câştiga puţin timp, nu va mai fi nevoie să înşele pe nimeni. A doua zi, la prânz, în sala de conferinţe de la White Memorial era programată

o prezentare Vasclear, susţinută de Art Weber, unde urma să fie şi un reprezentant al FDA. Brian începuse să facă nişte calcule legate de cât de repede va putea Jack să înceapă să ia în mod legal Vasclear, asta în cazul în care tratamentul actual ar fi început să dea rezultate.

La muncă, primele două zile atât de tumultuoase nu se mai repetaseră şi totul devenise o rutină confortabilă, chiar dacă foarte solicitantă. Îi făcea plăcere să se ocupe de saloane şi începea să-şi recâştige încrederea în el ca doctor, pe măsură ce termina orice grup nou de pacienţi şi ori de câte ori avea de-a face cu câte un caz mai dificil. Phil Giantasio îi era de mare ajutor şi apărea din senin de fiecare dată când se găsea într-o situaţie de criză. Muncea extraordinar de mult şi avea o atitudine grozavă, pentru că găsea motive de amuzament în orice împrejurare. În acelaşi timp, Brian nu mai lucrase niciodată cu un tip cu atâta sânge rece şi atât de calm.

— Jack, te doare aici pe unde intră medicamentul?

— Nu.

Brian îi verifică tensiunea, care rămânea destul de mică şi pulsul, care era în regulă. Introdusese un mic cateter într-o venă din braţul lui Jack, pe care o izola şi o ţinea deschisă cu anticoagulant între tratamente. Deşi Jack continua să susţină că nu se simte mai bine, Brian observă că nu mai lua atât de multe nitroglicerine. În plus ieşise în grădină, o dată cu nepoatele lui, şi altădată singur.

Erau semne încurajatoare, dar Brian ştia că nu trebuie să-şi pună prea mari speranţe în ele. O parte a problemei cu cercetarea medicaţiei clinice era efectul placebo. Cu cât pacienţii, familiile acestora şi medicii doreau ca această terapie în grup să funcţioneze, cu atât simptomele sugerau că tratamentul funcţionează – cel puţin până la un punct.

Brian tânjea să vorbească cu Carolyn Jessup despre tatăl lui – să verifice dacă efectele asupra lui Jack erau similare cu cele ale celorlalţi pacienţi. Dar dacă i-ar fi dezvăluit că fură Vasclear beta ar fi fost teleportat imediat pe tărâmul numit Fără Muncă şi Fără Licenţă. Deci, în ceea ce priveşte

experienţa legată de medicament, Brian era legat la ochi. Curând, îşi tot spunea. Curând, fie simptomele lui Jack se îmbunătăţesc şi Vasclear se legalizează, fie va face operaţie şi secretele vor dispărea. Curând.

În săptămâna care trecuse, oricât de bună a fost ea, *avusese* totuşi parte de o întâlnire neplăcută. Brian tocmai îşi aranjase micul cărucior cu medicamente când îl observă pe Laj Randa apropiindu-se de el, urmat îndeaproape de perechea omniprezentă de discipoli. Purta un turban roşu în ziua aceea, o culoare care nu putea decât să accentueze şi mai tare înfăţişarea lui de războinic.

— Hei, Holbrook, ce mai face tatăl tău? întrebă el.

— E acasă, se odihneşte.

— Ştiu asta. L-ai băgat pe Vasclear?

— Nu, spuse Brian, dar sper ca medicamentul să iasă pe piaţă destul de repede.

— Spune-mi ceva, Holbrook. De ce crezi tu că Weber şi compania lui fac presiuni şi un lobby aşa de zgomotos pentru a grăbi lansarea produsului pe piaţă?

— Nu ştiu. Bani?

— Nu, nu doar bani, scumpule, o cantitate uriaşă de bani. O singură doză de tratament va costa peste o sută de dolari. Asta înseamnă două mii de dolari în două săptămâni pentru fiecare pacient. O sută de mii de pacienţi, o sută de milioane de dolari. *În două săptămâni.* Şi o sută de mii nici măcar nu reprezintă numărul real al celor care vor începe să ia medicamentul în câteva luni.

— Şi?

— În goana lor după câştig, cei de la Newbury Pharmaceuticals fac tot acest tam-tam pentru a evita procedurile ştiinţifice standard. Un studiu de testare limitat, fără niciun fel de intervenţii suplimentare şi fără implicarea nici unui component instituţional. Asta e tot ce au. Întotdeauna este ceva necurat la mijloc în astfel de situaţii, Holbrook. Întotdeauna. Ai fost la cursurile de biostatistică în facultate. Ştii foarte bine că există un motiv pentru care un studiu nu este viabil din punct de vedere statistic până

când *n* din ecuaţii – *numărul de cazuri* – nu depăşeşte o valoare minimă.

— Dar rezultatele lor sunt impresionante.

— Rezultatele sunt lipsite de sens până când calculele matematice nu spun altfel.

Randa începuse să ridice vocea, suficient de mult pentru a atrage atenţia celor din jurul lor.

— Dr. Randa răspunse Brian, tatăl meu a stat în spital aproape opt săptămâni după ultimul său bypass. A fost mai mult mort decât viu. Şi ştii la fel de bine ca şi mine ce înseamnă repetarea operaţiilor. A doua oară este extrem de riscantă.

— Nu în mâinile mele.

— Spune-mi ceva, se aventură Brian. Prejudecăţile tale legate de Newbury Pharmaceuticals, medicamentele şi metodele lor au vreo legătură cu faptul că odată cu apariţia Vasclearului bolile de inimă nu se vor mai trata chirurgical?

Sikhul îi aruncă o privire arogantă.

— Eşti un prost, Holbrook, spuse el. Tatăl tău trebuie operat. Nu poate să facă operaţia de care are nevoie din cauza isteriei provocată de medicamentul ăsta. Până când comunitatea ştiinţifică nu va fi de acord cu el, nu e altceva decât ulei de şarpe. Faci o greşeală pentru că aştepţi să iasă pe piaţă.

Fără să mai aştepte răspuns, se îndepărtă.

Domul lui Hipocrate se afla deasupra clădirii Pinkham din cadrul spitalului White Memorial. Era un amfiteatru, construit chiar pe locul în care a avut loc prima operaţie sub anestezie generală şi foarte repede toată lumea i-a spus Hippodome. Cele patru sute de bănci de lemn, care se cojeau, erau aşezate sub o cupolă plină de vitralii de sticlă care prezentau diverse momente semnificative din istoria medicinii. După mai bine de o sută de ani, domul se afla în plină renovare, atât în interior cât şi la exterior, deasupra lui tronând o macara uriaşă.

La 12 fără 20, când Brian intră pe terasa luminată de soare chiar în faţa lui Pinkham 1, Phil îl aştepta cu două căni de cafea în faţă.

— Tot fără zahăr şi cu un cub de gheaţă?

— Absolut.

Era o cafea stil rezidenţial, făcută special pentru a fi băută în drumul de la un pacient la altul.

— Aăăă... mmm... n-am ştiut dacă vrei şi gogoaşă, aşa că nu ţi-am luat,

— Înţeleaptă hotărâre, spuse Brian, atâta vreme cât nu mi-ai luat una *înainte* de a hotărî dacă vreau sau nu.

— Doamne, cât eşti tu de înţelept.

— Hai, lasă, mai bine zi-mi, care-i treaba cu tot spectacolul ăsta?

— Habar n-am. Un reprezentant de la FDA apărând pe scenă împreună cu Ernie Pickard şi Art Weber nu poate să însemne decât veşti bune pentru echipa „V”.

— Sper din toată inima. Şi pentru tata ar fi veşti bune.

— Ce mai face?

Brian ezită, simţindu-se prost la gândul că îi ascunde adevărul vechiului său prieten. Dar, la urma urmei, nu merita să-l încurce şi pe Phil, spunându-i că Jack lua pe ascuns Vasclear beta.

— Adevărul e, spuse Brian, că nu se simte foarte bine.

— Şi cu operaţia cum rămâne?

— Ultima dată când i-am vorbit de ea, nu a mai refuzat-o aşa de ferm ca altădată. Cred că depinde de ce s-a hotărât FDA să facă în ceea ce priveşte Vasclearul. Spune-mi ceva, Phil. Din experienţa ta, cam după cât timp apar primele simptome pozitive în cazul pacienţilor care iau Vasclear beta?

— Depinde. La unii doar după câteva zile. Pentru majoritatea în două săptămâni. La unii după câteva luni. Dar nu uita că un sfert dintre ei nu cunosc nicio îmbunătăţire. Mare parte dintre aceştia din urmă au ajuns la Urgenţe. Iar câţiva chiar au murit.

Brian dădu din cap. Phil ştia de asemenea că, exceptând tratamentele simple, cum era penicilina pentru infecţiile respiratorii, niciun alt medicament nu se putea lăuda cu o astfel de rată a succesului. Şi în niciun caz medicamentele pentru bolile de inimă. Brian se uită la ceas.

— Hai să mergem şi noi acolo, ce zici? Vreau să prindem locuri bune.

În faţa celor două lifturi mulţimea se îmbulzea. Protestând la fiecare pas, Phil îl urmă pe Brian pe scări. Sala de la Hippodome era deja pe jumătate plină şi restul de locuri se ocupau foarte repede. Brian nu era deloc surprins. Articole despre Vasclear apăreau acum şi în *Star* şi în *Enquierer* ca şi în diverse alte emisiuni de televiziune. Medicamentul devenea o celebritate naţională.

Găsiră două locuri pe partea dreaptă, la şase rânduri de scenă, care era în formă de semicerc, lungă de vreo 40 de metri şi lată de 20, ridicată la vreo trei metri de podea. Lumina lăptoasă a soarelui se strecura prin vitralii, inundând camera. Ecranul uriaş din spatele scenei era stins. Aşezaţi între el şi pupitru se aflau Ernest Pickard, Art Weber, Carolyn Jessup şi, spre capătul cel mai apropiat de locul în care stăteau Phil şi Brian, se afla o femeie la vreo treizeci de ani.

— Ea e persoana de la FDA? întrebă Phil, incredul. Arată ca Jodie Foster în zilele ei bune.

— De unde şi până unde neîncrederea asta din tonul tău, măi porcuşor sexist?

— Dacă ăsta sunt, Bri. Femeia aia de acolo nu numai că arată ca Jodie Foster, dar e M.D (Doctor în Medicină) sau Ph. D (Doctor în Filosofie), ori chiar amândouă. Mă impresionează la fel de mult pe cât mă intimidează.

— Jodie Foster a absolvit Yale, Phil.

— Păi, şi *ea* mă intimidează. E chestie genetică. Mie mi-a fost al naibii de frică de mama.

Brian nu era convins că femeia de pe scenă semăna cu Jodie Foster atât de mult, dar ar fi minţit dacă n-ar fi recunoscut că îi plăceau trăsăturile şi tenul ei. Era un fel de

Carolyn Jessup de San Francisco. Şi în acel moment, în faţa unei săli imense plină cu medici care de care mai bine pregătiţi, nu se simţea deloc stânjenită.

Fix la ora douăsprezece, Ernest Pickard se apropie de pupitru.

Phil se aplecă înspre Brian şi îi şopti:

— Distinsul Ernie, Eleganta Carolyn, Conducătorul Art şi Jodie. Parcă am asista la castingul unui film. Mai lipseşte manieratul reporter Clark Kent.

— Doamnelor şi domnilor, începu Pickard, bine aţi venit. Noi cei de la spitalul White Memorial şi Institutul Cardiovascular Boston trăim vremuri emoţionante. După cum bine ştiţi, în ultimii ani ne-am concentrat eforturile într-un studiu de cercetare împreună cu cei de la Newbury Pharmaceuticals. Astăzi, am dori să vă împărtăşim rezultatele investigaţiilor noastre. Dar mai întâi, aş vrea să vi-i prezint pe cei care vor conduce împreună cu mine aceste discuţii. Dr. Carolyn Jessup, profesor de cardiologie şi director adjunct al ICB; Dr. Art Weber, directorul proiectului Vasclear şi persoana de legătură dintre noi şi Newbury Pharmaceuticals; precum şi invitatul nostru special, Dr. Teri Sennstrom, şeful comisiei de evaluare a medicamentelor pentru bolile cardio-vasculare din cadrul FDA.

— Teri, şopti Phil, îmi place numele. Şi ţie trebuie să îţi placă. Nu ţi-ai luat ochii de la ea.

— Las-o baltă, Phil.

În prima jumătate de oră Brian nu află nimic nou. Prezentarea caracteristicilor medicamentului Vasclear era dublată de diapozitive frumos realizate şi prezentate de Weber care puncta în mod cronologic principalele etape din dezvoltarea lui. După Weber, Carolyn Jessup intră în amănunte mai ştiinţifice, discutând dozajele şi rezultatele clinice şi prezentând arteriograme ale diverşilor pacienţi înainte şi după utilizarea lui. Era ca un dirijor pentru care scena, pupitrul, ecranul şi publicul deveniseră o simfonie.

În timpul prezentărilor, deşi îi era greu să admită că Giantasio avea dreptate, îi veni foarte greu să-şi dezlipească privirea de Teri Sennstrom. Partea cea mai tulburătoare era că şi ea părea să îl privească fix. Privirile lor se întâlneau doar timp de câteva secunde, dar niciodată nu dădură din cap în semn de salut. Însă privirile lor erau reale. Brian era sigur de asta.

Jessup îşi termină prezentarea şi începu să răspundă la câteva întrebări ştiinţifice, la care dădu nişte răspunsuri atât de complete şi de la obiect, încât Brian se întrebă dacă nu cumva totul fusese plănuit dinainte. Apoi o prezentă pe Teri Sennstrom.

— I-ai luat şi numărul de telefon deja? şopti Giantasio, în timp ce Teri se apropia de pupitru. Am avut senzaţia că ochii ei ţi-au transmis nişte mesaje Morse.

— Philip, ce-i cu tine?

— „Când în lumina lunii, ea te sorbi din ochi…” Ahhhh, dar inelul de logodnă unde e?

Brian era prea mândru ca să recunoască faptul că şi el observase asta. Printre calităţile lui nu se număra şi aceea de a accepta vesel să fie tachinat.

— Acum vine ştiinţa, replică el. Fii atent.

Teri Sennstrom purta un costum maron şi o bluză crem. Părul ei blond şaten era prins la spate, lăsând să se vadă o pereche de cercei mici cu perle. Cum stătea acolo în faţa a patru sute de oameni, înghesuiţi într-un amfiteatru, părea mult mai ispititoare decât atunci când stătea în spate.

Te rog, spuse Brian în gând în timp ce ea îşi aranja nişte notiţe. *Te rog, spune-mi la ce să mă aştept pentru tata.*

— Asta da zi, începu Teri, după ce mulţumi gazdelor şi transmise cele mai bune urări din partea directorului FDA, Dr. Alexander Baird. Se pare că ne aflăm chiar pe punctul de a face un pas miraculos în dezvoltarea farmacologiei cardiovasculare. Datele prezentate pe scurt aici reprezintă doar un rezumat al miilor de pagini de rapoarte şi zeci de arteriograme, pe care echipa mea de la FDA le studiază de peste un an. Suntem impresionaţi, Dr. Weber, de grija şi

meticulozitatea proiectului dumneavoastră. Am rămas impresionaţi, Dr. Pickard şi Dr. Jessup, de maniera scrupuloasă în care s-a desfăşurat protocolul de cercetare. Şi, ce este mai important, suntem impresionaţi de rezultatele obţinute până în prezent.

— Este dorinţa Dr-ului Baird, precum şi a Preşedintelui, ca toţi pacienţii care au nevoie de acest medicament să înceapă tratamentul cu el cât mai curând posibil. Pentru ca acest lucru să fie posibil trebuie să facem anumite concesii în ceea ce priveşte importanţa Vasclearului, aşa cum agenţia noastră a mai procedat şi în trecut. Dr. Weber, Dr. Jessup, Dr. Pickard şi noi, cei de la FDA, credem că ne aflăm spre sfârşitul procesului de evaluare. Dr. Baird simte că Vasclear merită statutul de nou medicament vital şi intenţionează să înainteze cererea de aprobare pentru a fi lansat pe piaţă.

Câţiva începură să aplaude şi în curând toată sala păru să se cutremure de zgomotul asurzitor al palmelor.

Da! gândi Brian. *Da!*

— Obiectivul nostru este să semnăm cererea de aprobare pentru Vasclear chiar în acest amfiteatru istoric peste două săptămâni.

Din nou se auziră aplauze. Giantasio strângea din pumni.

— Crezi că tatăl tău mai rezistă atât? întrebă el.

— O să facem tot posibilul, răspunse Brian, gândindu-se brusc la factorii care cauzau eşecul celor douăzeci şi cinci la sută. *Două săptămâni,* gândi el. *O să reuşim.*

— Totuşi, continuă Teri, a venit momentul ca noi, cei de la FDA, să vă cerem o favoare. Aşa cum ştiţi, responsabilitatea noastră este să protejăm siguranţa publicului fără a întârzia în mod inutil lansarea oricărui medicament necesar. Aş vrea să sugerez tuturor celor care au întrebări sau informaţii despre Vasclear – pozitive sau negative – să mă contacteze. Dr. Weber şi Dr. Jessup ştiau că intenţionez să fac această cerere şi au fost întru totul de acord. Vă rog să daţi drumul la retro-proiector.

Luminile se stinseră şi pe ecran se proiectă un diapozitiv cu numele lui Teri, adresa FDA şi un număr de telefon cu apelare gratuită.

— Se scrie cu „i”, şopti Giantasio. Mă înnebunesc după femeile ale căror nume se termină cu „i”.

— Chiar şi atunci când au titlu de MD sau PHD?

— Nu ştiu. Nu cred că am mai întâlnit combinaţia asta înainte.

— Încă o dată, adăugă Teri Sennstrom, oricine a lucrat cu acest medicament sau cu pacienţi care l-au utilizat în tratamentul lor, este rugat să nu ezite să ne contacteze pentru a raporta orice efect secundar sau simptom inexplicabil. Vă garantez că fiecare apel va beneficia de cea mai strictă confidenţialitate. Nu pot să subliniez îndeajuns că este mult, mult mai uşor să împiedici un medicament să iasă pe piaţă decât să împiedici vânzarea lui şi să-l retragi, odată ce a fost lansat pentru uzul general. În următoarele două săptămâni, o să trec de mai multe ori pe aici. Voi fi fericită să mă întâlnesc cu fiecare în parte pentru a discuta orice aspect legat de Vasclear. Între timp, cred că puteţi cu toţii să vă mândriţi cu realizările institutului dumneavoastră. Vă mulţumesc.

Urmară aplauze viguroase şi, pentru o clipă, Brian avu senzaţia că cei din sală aveau să ovaţioneze.

— Trebuie să recunosc că e o învingătoare, spuse Phil, în timp ce mulţimea se îndrepta spre ieşire.

— Aşa este, răspunse Brian, plănuind deja cum avea să obţină cantitatea necesară de Vasclear pentru următoarele două săptămâni.

— O să te întâlneşti cu ea?

— Poate altă dată.

— De ce nu acum?

Brian dădu din cap.

— Nu pot.

— Cred că ar trebui să te mai gândeşti.

— De ce?

— Pentru că e la douăzeci de metri în spatele tău şi vine chiar înspre noi. De aici înainte eşti de unul singur. Eu o să privesc maestrul la lucru de la depărtare.

Înainte ca Brian să mai apuce să răspundă, Phil deja o luase pe scări. Brian, aflat în mijlocul unui grup de colegi, se întoarse exact când Teri ajunse în dreptul lui. Dădu mâna cu fiecare, dar ezită un moment în plus când îi veni rândul lui Brian, şi se îndepărtă de grup suficient de mult încât să-i poată vorbi fără a fi auziţi. Ochii lor se întâlniră.

— Sună-mă, te rog, la hotelul Radisson, camera 14, spuse ea încet înainte de a se îndrepta spre unul dintre oficialii spitalului.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Hotelul Radisson era situat la mică distanţă de White Memorial. Brian se despărţi de Phil după o oră şi jumătate şi, respectând instrucţiunile lui Teri Sennstrom, ocoli prin Beacon Hill, trecu pe lângă sediul Tribunalului şi se întoarse la hotel. Intră prin holul principal, apoi urcă pe scări până la etajul patru şi ajunse la camera 418. Teri insistase să nu spună nimănui de întâlnirea lor şi asta îl includea şi pe prietenul lui. Ea nu adăugase nimic atunci când a protestat, doar îi promisese o explicaţie completă pentru această întâlnire misterioasă. În cele din urmă, Brian îi spuse lui Phil Giantasio că terapeutul lui se gândise în ultima clipă să-i schimbe ora şedinţei.

Brian ajunse la Radisson pe la două şi douăzeci şi cinci. Ziua, care începuse pentru el la şase dimineaţa, nu avea să se termine mai devreme de după amiaza din ziua următoare. Avea program la clinica Vasclear de la ora patru la opt, apoi avea să fie de gardă toată noaptea la spital – prima noapte de gardă după atâta vreme. Urma să acopere toate secţiile spitalului. Indiferent de tipul de urgenţă el avea să facă parte din echipa de intervenţie. Noaptea de gardă avea să fie o dată la zece zile, aşa că se simţea euforic. Într-un spital atât de mare ca White Memorial, era sigur că urma să aibă parte de ceva acţiune.

Ciocăni la uşa camerei 418 şi Teri răspunse imediat. Era îmbrăcată la fel ca la conferinţă, dar sacoul şi-l dăduse jos. Avea un trup mlădios şi subţire, dar bluza îi scotea în evidenţă sânii plini, deloc feciorelnici. Brian se simţi stânjenit la gândul că se află cu ea singur într-o cameră de hotel, iar dacă Teri se simţea la fel, nu dădea deloc senzaţia.

— Intră, intră, spuse ea, dând mâna cu el încă o dată. Degetele ei, fine şi lungi, erau încă în mâna lui. M-am gândit că nu o să ai timp să mănânci, aşa că am comandat

ceva în cameră. Arătă înspre o măsuţă cu mâncare aşezată chiar lângă pat. Te deranjează?

— Dacă ai şti ce aş fi mâncat la spital, nici nu m-ai mai întreba.

Teri Sennstrom nu părea să fie dată cu parfum, dar era învăluită de un miros subtil, proaspăt, penetrant, care lui Brian i se părea că seamănă cu aroma ploii de primăvară. Ea luă scaunul de lângă pat şi el se aşeză exact în faţa lui, la o distanţă ceva mai mare de masă, hotărât să nu se repeadă asupra mâncării, deşi toată ziua nu băgase în gură altceva decât o gogoaşă.

Ca şi când i-ar fi citit gândurile, Teri trecu peste momentul de stânjeneală, descoperind imediat mâncarea şi începând să mănânce din salată.

— Sunt prea nervoasă ca să mănânc înaintea unei astfel de prezentări, spuse ea, fără să dea importanţă faptului că nu terminase tot de mestecat şi vorbea cu gura plină, şi prea disperată ca să nu mănânc după.

— Te-ai descurcat foarte bine azi.

— Mulţumesc. Am luat nişte ore de teatru la Princeton. Habar n-am avut că teatrul o să-mi folosească atât de mult în cariera mea.

— Îţi place să lucrezi pentru FDA?

— Întotdeauna am avut o înclinaţie aparte pentru matematică şi statistică, dar şi pentru biologie. Aşa că, într-un fel, serviciul ăsta e perfect pentru mine. Însă momentul adevărului l-am trăit în prima zi când am intrat într-un salon, în anul trei de facultate, şi un alcoolic a început să vomite sânge pe mine. Ups, iartă-mă, am uitat că mâncăm.

— Sunt la fel de sensibil ca un iac la chestii de genul ăsta, spuse Brian. Dacă vreun alcoolic ar vomita pe mine sânge, probabil că nici nu aş observa. Eu mi-am dorit întotdeauna să fiu jucător de fotbal.

— Da, ştiu.

Brian lăsă furculiţa jos şi se uită fix la ea.

— Mijlocaş, adăugă ea. Şi încă unul foarte bun.

— Nu cred că îmi place chestia asta.

— Cred că nici mie nu mi-ar plăcea. Iartă-mă că am fost aşa de dramatică. Vrei să îţi dau ceva explicaţii sau terminăm de mâncat mai întâi?

— Amândouă mai bine. Nu prea am timp la dispoziţie şi nici curiozitatea nu mi-o pot ţine în frâu prea bine.

Zâmbetul lui Teri îi luminã ochii verzi ca oceanul şi gura senzuală.

— Ei bine, după cum probabil bănuieşti, începu ea, Vasclear este cel mai fierbinte proiect pe care l-a întâlnit FDA în ultimii ani, poate chiar vreodată. Şeful meu, Dr. Alexander Baird, este din Missouri – şi la propriu şi la figurat.

— Genul demonstrează-mi ca să te cred?

— Exact. Întotdeauna a fost un tip precaut şi a respectat la sânge procedura, dar acum se fac presiuni asupra lui, atât politice, cât şi medicale, să accepte ceva ce este contra firii lui – să renunţe la procesul ştiinţific. Aşa cum am menţionat şi la conferinţă, Dr. Baird a fost de acord să aprobe cererea de lansare a Vasclearului peste două săptămâni. Dar asta nu înseamnă să renunţe la investigaţii. Întrebări?

— Niciuna în afara celeia legate de motivul prezenţei mele aici.

În stânga lui Teri, chiar lângă pat se afla o valiză. Teri o deschise brusc, scoase o bucată de hârtie şi o aşează pe pat lângă Brian. Acesta îi aruncă o privire, dar nu mai era nevoie să o ridice. Era o copie după raportul pe care-l completase în legătură cu cateterul defect Ward-Dunlop.

— Toată lumea de la FDA este conştientă de presiunile la care este supus Dr. Baird. Probabil că ai văzut la ştiri cum a fost înghesuit de Senatorul Louderman la audierea publică a sub-comitetului de supraveghere. Încercăm să-l ajutăm cât putem. Şeful programului de Supraveghere Medicală a observat că lucrezi la Institutul Cardiovascular Boston şi i-a trimis un raport lui Baird, care a insistat să vorbesc cu tine când vin aici.

— Dar mai întâi a făcut şi o scurtă verificare.

Brian aruncase din nou mingea la ea în teren. Spre surprinderea sa, ea nu se pierdu deloc. Se uită fix în ochii lui fără a-şi lăsa privirea în jos. Instinctiv el îşi drese glasul, înghiţi destul de greu şi în cele din urmă luă o gură de Cola. Nu era genul care să ajungă pe coperţile revistelor de modă, dar aspectul ei avea ceva care îl excita tare mult.

— Mi-e teamă că exprimarea ta nu prea are vreo legătură cu ceea ce am vrut noi să facem, spuse ea. Urăsc chestiile astea, Brian, dar dacă lucrezi fie şi pentru puţin timp în Paranoington, D.C, ajungi să te obişnuieşti.

Luă un dosar bej din servietă şi îl deschise în faţa lui. Primul lucru pe care îl văzu fu o poză de-a lui din panoul de la liceu.

— Doamne, murmură el în timp ce frunzărea hârtiile.

Era biografia lui care umplea trei coli, împreună cu nenumărate fotografii şi copii după articole de ziar, multe din ele tăiate din paginile de sport. Erau acolo şi notele de la şcoală, liceu şi de la facultate, un raport detaliat al creditelor, care îl situa la un nivel de credibilitate inferior, fotografii cu Phoebe şi fetiţele lui şi câteva tăieturi de ziar care aveau ca subiect neregulile de prescriere a reţetelor.

— Există o agenţie în Washington care face asta, spuse ea. Am rămas la fel de uimită când am văzut cât de meticuloşi sunt. E ca şi când ar avea totul pe tavă. Fie ştiu tot, fie nu. Că e vorba de Aldrich Arnes sau de Brian Holbrook, nu-i interesează. Din câte îmi dau seama un astfel de dosar despre mine există în cabinetul cuiva. Ai trecut prin multe. Te admir pentru felul în care ai reuşit să te pui pe picioare din nou.

Brian se uită la ea furios.

— Mă mir că nu au scris în detaliu şi programul meu zilnic de la Fairweather.

— Dacă e vorba de spitalul în care ai fost anul trecut, cred că au încercat.

— Şi?

— Unul dintre articole susţinea că problemele tale au început după ce te-ai lovit la un meci.

— Mda, nu e un sport pentru cineva cu genunchi.

— Lui Baird nu-i place să facă astfel de lucruri, Brian. Trebuie să mă crezi pe cuvânt. Dar este foarte încordat din cauza hotărârii pe care trebuie să o ia cu Vasclearul. Nu uita, evaluarea unui medicament de către FDA necesită o cantitate mare de încredere în compania care urmează să beneficieze de pe urma lansării produsului respectiv. Nu avem resursele necesare de a face lucrurile altfel. Însă cu Newbury Pharmaceuticals nu avem niciun fel de legătură şi *au* existat cazuri în trecut când informaţiile au fost omise în mod intenţionat din rapoarte, sau numerele au fost schimbate pentru a sări de la un rezultat *probabil* la unul *categoric.*

— Mai bine ai trece la subiect.

— Brian, nimeni nu trimite un raport despre un produs cu deficienţe aşa cum ai făcut tu. Majoritatea centrelor medicale conduc proiecte de cercetare a produselor care au la bază o înţelegere profitabilă cu producătorul sau farmaciile.

— Aşa mi s-a spus şi mie.

— Ei bine, s-a dovedit că o altă persoană de la centrul medical universitar din Wisconsin a întâlnit acelaşi defect ca şi tine. FDA investighează chiar acum, şi deja am dat peste un al treilea caz, credem noi. Nu este confirmat încă, însă în primul caz pacientul a cerut o operaţie pentru a i se scoate bucăţica de cateter, iar ultimul a murit. Suntem chiar pe punctul de a emite o moţiune prin care vom interzice utilizarea cateterului până la o notificare ulterioară. Putem face asta foarte uşor, pentru că nu a fost aprobat pentru uzul general. E posibil să fi salvat viaţa multor oameni.

— E posibil să-mi fi pierdut chiar slujba.

— Mă îndoiesc. Serios. Femeia din Wisconsin care a raportat incidentul încă mai lucrează la spitalul de acolo. Dar, tu ai întrebat care este scopul întâlnirii noastre. Dr. Baird are nevoie de oameni oneşti, hotărâţi, care să-l

asigure că ştie tot ceea ce trebuie despre Vasclear. Raportul pe care l-ai trimis te-a inclus pe lista lui.

Brusc Brian simţi cum îl strânge cămaşa. Îşi lărgi nodul de la cravată şi se descheie la primul nasture de la gât.

— Haide să ne lămurim, spuse el. Şeful FDA vrea ca eu să-i spionez pe oamenii care tocmai m-au angajat când nimeni altcineva nu ar fi făcut-o şi care încă nu ştiu probabil că raportul trimis de mine ar putea să-i coste milioane de dolari?

— Brian, suntem hotărâţi să facem tot ce trebuie în cazul Vasclear. Ştiu că ai senzaţia că eşti folosit, dar aşa cum am spus şi azi dimineaţă, este mult mai simplu să împiedici apariţia lui pe piaţă decât să-l scoţi după aceea, când marile companii farmaceutice îi vrăjesc şi îi curtează pe medici şi reţetele curg una după alta.

Brian se gândi un timp, după care spuse:

— Teri, nu-ţi promit nimic. Nimic. Dar pot să-ţi spun că, de când m-am angajat la ICB, m-am interesat în mod special de Vasclear. Femeia din raportul meu este un pacient Vasclear şi am văzut zeci de oameni ca ea. Din ceea ce am observat până acum, medicamentul este exact cum a fost prezentat.

— Asta şi speram să auzim. Dr. Baird vrea doar să fii ochi şi urechi. Şi dacă auzi ceva, orice, îmi raportezi mie.

Scrise un număr de telefon pe cartea ei de vizită, pe care i-o dădu.

— Acesta e numărul meu de telefon din Chevy Chase. Locuiesc singură şi stau trează până noaptea târziu, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji legate de oră. Dacă nu mă găseşti, lasă-mi un mesaj pe robot, acasă sau la birou. Le verific foarte des, ori de câte ori sunt plecată.

Brian băgă cartea de vizită în portofel, întrebându-se cum ar putea să afle dacă telefoanele lui trebuiau să fie neapărat legate de afaceri. Însă era mult prea nepregătit pentru o astfel de întrebare.

Oh, daa, Phil, m-am dus în camera ei de hotel. La început mi-a făcut masaj cu ulei cald. Apoi am făcut dragoste

câteva ore bune. Apoi am mâncat în cameră şi am mai făcut dragoste pentru alte câteva ore... Ştiu, ştiu. Alex Trebek şi Joe Montana...

— Nu garantez că voi suna, spuse el.

— Te înţeleg. Fă ce crezi tu că e mai bine. Dr. Baird spunea că s-ar putea să stea el personal de vorbă cu tine. Chestia asta e al naibii de importantă pentru el. Şi, te rog, nu te lăsa intimidat de el. E puţin cam rezervat şi destul de morocănos, dar e un tip extraordinar.

Se ridică, îndreptându-şi fusta şi puse dosarul cel bej înapoi în servietă. Întâlnirea lor luase sfârşit. Brian vru să spună ceva, orice ar fi putut să prelungească timpul petrecut lângă ea, dar nimic din atitudinea ei nu-l încurajă să facă asta şi, în plus, trebuia să se întoarcă la spital. Ştia de asemenea că divorţul şi suspendarea licenţei sale medicale îi erodase încrederea în sine mai mult decât voia să recunoască. Adevărul e că nu era pregătit pentru o femeie ca Teri Sennstrom, şi de fapt pentru nicio femeie. Principiile de bază de la întâlnirile de terapie îi alergau prin minte. Parcă îl şi auzea pe Freeman pronunţând cuvintele. Nu era momentul cel mai propice pentru a-şi face griji legate de viaţa socială.

Teri îl conduse până la uşă. Înainte de a ieşi, el îi inspiră aroma încă o dată.

— Ascultă, Brian, spuse ea în timp ce ieşea pe hol. Îmi pare rău că ai fost pus într-o astfel de situaţie. Când am încercat să-l conving să renunţe la chestia asta, Dr. Baird nici n-a vrut să audă şi, să ştii, chiar am încercat.

— Îţi mulţumesc.

— Eu... o să mă întorc în Boston peste trei zile. Dacă nu te deranjează, aş vrea să te sun înainte să vin. Poate luăm cina împreună.

Brian simţi cum i se opreşte pulsul, pentru a porni brusc mai puternic.

— Sigur, spuse el, încercând să pară detaşat. Mi-ar face mare plăcere.

Îi zâmbi, se întoarse şi intră în căruciorul cameristei.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Brian îşi începu cele patru ore în clinica Vasclear prin a face rost de medicamentele pentru Jack – două doze dintr-o rezervă nouă şi una de la un pacient beta pe nume Jessie Pulman, care era programată pentru vizita de la ora şase. Acasă mai avea o doză ascunsă bine în frigider, în caz că, dintr-un motiv sau altul, stocul de la clinică devenea inaccesibil. Două săptămâni. Presupunând că medicamentul începea să dea rezultate, în două săptămâni îl vor putea achiziţiona de la farmacie.

Gândindu-se la Jack, Vasclear, recuperare, Teri, Freeman, FDA şi noaptea de gardă care avea să-l solicite la maxim, Brian luă fişa primului pacient Vasclear. Era a lui Wilhelm Elovitz, bătrânul acela de şaptezeci şi patru de ani care scăpase din contactul periculos cu linia de înaltă tensiune. Elovitz trecuse pe Vasclear, înainte ca studiul să înceapă efectiv şi deja avea doi ani de când făcea tratamentul.

— Domnule Elovitz, mă bucur că vă întâlnesc din nou, spuse Brian. Sunt Dr. Holbrook.

— Bill, îi aminti Elovitz. Toată lumea îmi spune Bill.

Părul cărunt îi era la fel de zburlit, iar zâmbetul la fel de generos. Brian se uită la ghipsul de la mâna stângă, apoi observă rândul de numere albastre tatuate pe braţul drept. Era un supravieţuitor al Holocaustului.

Preocupat de numere şi de propriile sale griji, Brian nu era concentrat şi extrem de atent aşa cum obişnuia să fie cu pacienţii. De-abia când se aşeză la micul său birou, observă că Elovitz avea gleznele umflate. Apoi îşi aminti respiraţia sacadată pe care el şi Phil o observaseră la Urgenţe. Dispneea nu mai era atât de evidentă astăzi, dar totuşi îşi făcea simţită prezenţa. Bărbatul se îndrepta încet, dar sigur spre un atac de cord.

— Te rog să mai stai un minut, Bill, spuse Brian, deoarece aş vrea să-ţi studiez un pic fişa medicală.

Deschise dosarul şi îl răsfoi cu un ochi expert. Elovitz locuia în Charlestone şi fusese măcelar; îi fusese recomandat lui Carolyn Jessup de medicul său de familie, în urma durerilor de inimă. A fost imediat trecut pe Vasclear şi părea că a experimentat unele ameliorări ale simptomelor, durerile scăzând în intensitate. Apoi, săptămână după săptămână, lună după lună, starea inimii sale se înrăutăţise din nou.

Cu opt luni în urmă, fusese internat în spital timp de două zile pentru un infarct. De atunci, venea la clinică în fiecare lună pentru tratamentul cu Vasclear, dar observaţiile notate de diverşi medici rezidenţi, asistente sau colegi de-ai săi, medici cardiologi, erau destul de sumare. Din ceea ce putea vedea el, în ultimele şase luni nu i se mai făcuse nicio radiografie şi niciun set complet de analize. Toţi îl tratau pe Elovitz pentru insuficienţă cardiacă congestivă – o insuficienţă destul de obişnuită a muşchiului inimii, cauzată de obicei de arterioscleroză. Părea că la un moment dat, unul dintre medici dăduse acest diagnostic şi toată lumea era de acord cu el. Puţin cam neglijent, pentru un loc cum este ICB, se gândi Brian. Probabil că acesta era totuşi diagnosticul.

— Deci, spuse Brian.

— Deci?

— Cum te mai simţi?

— Ah, la asta te refereai, spuse Elovitz făcând o pauză ca să respire. Ei bine, Dr. Holbrook, adevărul e că nu prea bine.

— Spune-mi de ce.

Elovitz se bătu pe piept.

— Respiraţia. E ceva în neregulă cu ea.

— Dormi întins noaptea?

— Oh, nu. Mă sufoc când stau aşa. Dorm pe trei perne. Soţia mea nu foloseşte niciuna.

— Reuşeşti să urci câteva scări?

— Da, stau la etajul unu, dar trebuie să mă opresc o dată.

Brian examină lista cu medicamente a lui Elovitz, care crescuse în ultimele şase luni; toate indicau arterioscleroză şi insuficienţă cardiacă. Digitalis, nitroglicerină ca vasodilatator, aspirină pentru subţierea sângelui şi un diuretic foarte puternic.

— Când au început să ţi se umfle gleznele aşa? întrebă el.

Elovitz dădu din umeri.

— Când încep toate cu adevărat? întrebă el, oprindu-se între propoziţii ca să-şi tragă răsuflarea. Apare, dispare, nu prea dai atenţie... Apare, de data asta durează ceva mai mult, dar tot nu te gândeşti mai serios... Apoi, într-o zi, îţi dai seama că a apărut din nou, dar de data asta nu mai dispare. Aşa s-a întâmplat şi cu gleznele mele umflate, aşa s-a întâmplat şi cu respiraţia mea... Am trecut prin multe, în viaţa mea, Dr. Holbrook, spuse el, uitându-se spre tatuaje, şi majoritatea au fost neplăcute. Dacă ceva nu mă deranjează cu adevărat, de obicei aştept până dispare.

— Dar problemele de respiraţie nu dispar, aşa e?

— Nu, spuse Elovitz trist. Mi-e teamă că nu au de gând.

Brian aruncă o privire prin uşa de sticlă pe holul clinicii. Ştia că e în urmă cu programul. Ştia că pacienţii aşteaptă să termine odată ca să-şi poată lua porţia de Vasclear. Dar acest bărbat, care îndurase atât de multe, care plătise atât de multe poliţe în viaţa lui, avea nevoie de mai multă atenţie. Avea nevoie de o evaluare meticuloasă şi un tratament care să fie direcţionat cu grijă către cauzele reale ale problemelor sale de inimă. Diagnosticul celorlalţi medici era posibil să fie corect, dar atenţia care trebuia să i se acorde nu era deloc suficientă.

Îl mută pe Elovitz din camera de administrare a Vasclearului într-unul din cele două cabinete în care erau şi mese de consultaţie. Apoi o rugă pe Lucy Kendall să se ocupe ea de ceilalţi doi pacienţi care urmau.

— O să mă revanşez faţă de tine, spuse el, ruşinat că îşi subliniase cuvintele, făcându-i cu ochiul.

— Când? întrebă ea.

Brian începu să-i facă lui Elovitz un consult vascular foarte atent – tensiunea, minimă şi maximă, pentru fiecare braţ; examinare oftalmoscopică a arterelor şi venelor pe ambele suprafeţe ale retinei; investigare atentă a pulsului în zona venei jugulare; palparea pulsului arterial la gât, braţe, pântec, în spatele genunchiului, glezne, picioare. În cele din urmă, după o examinare îndelungată a abdomenului şi a plămânilor, îşi îndreptă atenţia spre inima lui Elovitz.

Cu excepţia dificultăţii pe care o experimenta din cauza poziţiei pe spate, Bill Elovitz era un pacient perfect. Timp de un minut, sau două, Brian ascultă, întorcându-l pe partea stângă, apoi pe dreapta, ridicându-l, aşezându-l din nou. Când era student, Brian învăţase numele şi semnificaţia fiecărui sunet normal sau patologic pe care-l scotea inima. Dar trebuiră să treacă mulţi ani de practică pentru ca urechea lui să devină expertă cu adevărat. Acum, după ce terminase examinarea lui Elovitz şi îşi dădu jos stetoscopul, îi trecu prin minte un schimb de replici pe care l-a avut cu şeful secţiei de cardiologie pediatrică exact în prima zi de lucru.

— Nu vă supăraţi, domnule, întrebase Brian, dar nu văd cum aţi putea auzi tot ce aţi descris, când inima copilului are o sută patruzeci de bătăi pe minut.

— Fiule, răspunse profesorul răbdător, atunci când vei termina perioada de practică în departamentul tău, urechea ta se va obişnui atât de tare, încât între două bătăi deja te vei plictisi, aşteptând-o pe următoarea.

Examenul cardiac făcut lui Bill nu suna bine deloc. Auzise nişte sunete pe care nu le mai observase până atunci. O creştere în componenta pulmonică a sunetului stâng secundar. Un al patrulea sunet din ventriculul drept. Murmure fine, sugerând dereglări anormale în ambele valve, pulmonică şi tricuspidă. Şi toate astea fără ca prin pieptul lui Bill să se audă curgând prea mult sânge.

Era posibil să fie vorba de ceea ce spuseseră medicii rezidenţi – insuficienţă cardiacă provocată de îngroşarea

arterelor coronariene. O zicală medicală spunea că „Atunci când auzi copite pe câmpiile din Arizona, nu te uita după zebre.” Dar, pe baza descoperirilor lui Brian, se mai putea vorbi de o altă posibilitate în afara insuficienţei cardiace – era totuşi o zebră.

Insuficienţa rămânea totuşi cea mai probabilă cauză a acelor sunete ciudate. Dar dacă nu era aşa, atunci Elovitz avea o problemă la plămâni, iar disfuncţiile inimii şi gleznele umflate erau doar efecte secundare. Zebra care continua să galopeze în mintea lui Brian se numea hipertensiune pulmonară. HP, îngroşarea pereţilor arterelor din plămâni, avea ca efecte problemele de respiraţie, mărind rezistenţa fluxului de sânge, care exercita astfel o presiune enormă asupra inimii. Boala era foarte rară, iniţial era destul de subtilă, pentru ca în cele din urmă să devină fatală. Cauzele erau numeroase, de la cheagurile de sânge din picioare şi pelvis care urcau în plămâni, infecţii diverse, SIDA, anumite boli degenerative de plămâni, până la nenumărate toxine şi medicamente.

Exista şi o versiune foarte rară a HP, numită HPP – hipertensiune pulmonară primară – care părea să nu aibă nicio cauză detectabilă. Ar putea avea acest pacient Vasclear hipertensiune pulmonară, care să explice simptomele sale? Ar fi fost extrem de bine dacă ar fi putut afla. Dar era aproape imposibil de determinat dacă la baza problemei stătea o boală de plămâni nedescoperită, toxicitatea vreunui medicament sau era vorba de un efect secundar al Vasclearului. Însă părea vital să încerce cel puţin.

— Bill, cine a venit cu tine? întrebă Brian.

— Soţia mea. S-a dus până jos să-şi cumpere o cafea.

— Atunci ar fi bine să o aşteptăm şi pe ea până se întoarce pentru a a vă spune ce cred eu.

— Nu, spuse Elovitz cu forţă. Nu va fi necesar… Devorah are probleme cu nervii. Şi ea ia medicamente… Nu vreau să o supăr. Dacă ai de spus ceva, spune-mi mie.

Brian dădu din umeri.

— Bine, spuse el. Doctorii care au avut grijă de tine până acum cred că tu suferi de o boală care se numeşte insuficienţă cardiacă. Şi e posibil să aibă dreptate. Însă eu mă întreb dacă nu cumva tu ai o problemă destul de neobişnuită la plămâni, numită hipertensiune pulmonară. Noi îi spunem HP. Vreau totuşi să subliniez că nu sunt sigur că la tine e vorba de HP. Tocmai pentru că este un diagnostic atât de greu de dat şi implică o mulţime de teste, aş vrea să-ţi sugerez să accepţi să fii internat timp de câteva zile chiar aici la clinică.

Dintr-o dată Bill Elovitz păli foarte puternic. Dădu din cap, la început încet, apoi din ce în ce mai tare.

— Va trebui să găseşti o altă cale, Dr. Holbrook, spuse el.

— Dar de ce?

Elovitz îi arătă tatuajul de pe mână.

— *De-aia.* E vorba de soţia mea… Nu mă deranjează să vin să fac analize, dar în lagărul Buchenwald era un spital… Nu există loc mai oribil şi mai depravat decât ăla… Eu şi prietenii mei, familia mea, am fost duşi acolo de multe ori… În toţi aceşti cincizeci de ani am fost internat o singură dată în spital, timp de două zile, atunci când am făcut infarct… Fă ce teste vrei, Dr. Holbrook. Fă tot ce doreşti… Dar nu mă băga în spital… decât dacă numai aşa scap cu viaţă.

— În momentul de faţă, nu eşti în pericol de moarte, spuse Brian. Dar va trebui atunci să vii de mai multe ori ca să facem toate analizele.

— Nu cred că e o surpriză pentru tine dacă îţi spun că oricum nu am altceva mai bun de făcut… Spune-mi doar cum trebuie să procedez.

Brian se apucă să scrie pe un formular analizele pe care voia să i le facă: EKG, radiografie, electrocardiogramă, scanare a plămânilor (ventilaţie/ perfuzie), nivelul gazelor din tensiunea arterială, analiza completă a sângelui. Imediat ce le va avea pe toate, va hotărî dacă este nevoie şi de analiza cea mai exhaustivă, arteriograma pulmonară.

— Secretara îţi va face o programare pentru aceste analize, Bill, spuse el. Cele la sânge le poţi face chiar acum. Între timp o să-ţi schimb tratamentul puţin.

— Şi cu Vasclearul cum rămâne?

— Poftim?

Elovitz rânji.

— Cu Vasclearul… Acesta este *unul* din motivele pentru care am venit în seara asta aici.

— Ah, da. Bill, eu zic că în condiţiile actuale şi luând în consideraţie faptul că faci parte din studiu de multă vreme ar fi mai bine să întrerupem tratamentul cu Vasclear până primim rezultatele. Hai să mergem, o să te ajut chiar eu cu programarea lor.

În timp ce Brian mergea alături de Bill pe hol, se gândea la explozia de cazuri de hipertensiune pulmonară din Spania din anii ’80, determinată de uleiul de gătit infectat, şi câţiva ani mai târziu, la cazurile din New Mexico, cauzate de somniferele vândute pe sub mână, care conţineau L-triptofan. Apoi, mai recent, se înregistrase o creştere a cazurilor de HP, care fusese asociată cu anumite medicamente ce eliminau senzaţia de foame. Însă cu excepţia acestor cazuri izolate, totuşi boala era foarte rară… la fel de rară ca şi zebrele în Arizona. Iar de la venirea sa în Institut, nu auzise absolut nimic despre HP, ca fiind un efect secundar al Vasclearului, chiar nimic.

Era destul de probabil să se înşele de data asta. Şi chiar dacă Bill Elovitz suferea de HP, era vorba de un caz unic, izolat. Nu avea cum să demonstreze şi nici măcar să sugereze că Vasclearul avea legătură cu situaţia lui. Totuşi, Bill Elovitz era bolnav şi se îmbolnăvea din ce în ce mai tare. Cu excepţia unor mici inconveniente şi o modificare modestă a asigurării de sănătate, nu exista niciun motiv real să nu procedeze astfel. Dacă avea HP, calitatea şi într-o oarecare măsură cantitatea vieţii sale putea fi îmbunătăţită, deşi cursul bolii ducea către un sfârşit ce nu putea fi împiedicat.

Exact când ajunseră în zona recepţiei, Brian văzu vreo zece baloane imense legate cu funde, plutind deasupra biroului secretarei. Ajungând mai aproape, văzu pe birou un tort ornat, suficient de mare pentru a hrăni un pluton.

— Grăbeşte-te, strigă Lucy Kendall emoţionată. Suntem morţi de foame.

Brian încă mai avea câţiva metri de făcut când reuşi să citească ceea ce scria pe tort: *Mulţumim, Dr. Holbrook.*

În jurul cuvintelor se ridica o replică apetisantă a intrării principale în White Memorial. Când se apropie, Lucy şi asistenta cealaltă se dădură într-o parte. În spatele lor, strălucitoare, era Nellie Hennessey. Purta blugi albaştri şi un tricou galben aprins pe care scria *Am mărşăluit pentru cei înfometaţi.* Brian ocoli biroul şi o îmbrăţişă, în timp ce colegii lui şi câţiva pacienţi care se aflau acolo aplaudară.

— Tortul e minunat, spuse el.

— Mulţumesc. Ornarea reprezintă unul din hobby-urile mele preferate, adăugă ea simplu.

Apoi îl prezentă pe Brian fiicei ei, o roşcată veselă, care avea zâmbetul viu şi ochii lui Nellie.

— Dacă Megan n-ar fi fost măritată cu cel mai bun bărbat din lume, i-aş fi spus să-ţi dea o şansă.

Cei din sală râseră şi aplaudară din nou. Lucy Kendall prinse privirea lui Brian şi îi aruncă un zâmbet obraznic. Nerăbdător să iasă din centrul atenţiei cât mai repede, Brian tăie prima felie.

— Şi, ia zi Nellie, întrebă unul din pacienţi, mai exact, ce a făcut doctorul acesta înalt, brunet şi frumos ca să-ţi salveze viaţa?

Pentru câteva clipe, Brian observă cum pe chipul îngeresc al lui Nellie se aşternu o expresie nedumerită.

— Păi, spuse ea, una din arterele mele a avut nu ştiu ce problemă şi el a deschis-o.

Din nou, câţiva oameni aplaudară şi asta a fost tot. Nu s-a pomenit nimic de instrumentul cu defect de la Ward-Dunlop. Nu s-a pomenit nimic de vârful de cateter.

Oare ştia ceva Nellie? Se întrebă Brian. Fusese mituită cumva? Sau era incredibil de intuitivă pentru a-şi da seama imediat când trebuie să păstreze discreţia?

O conduse şi o prezentă lui Bill Elovitz, apoi se dădu de o parte în momentul în care cei doi începură să-şi povestească din amintirile lor. Nellie făcea parte din cei 75 la sută. Te îmbolnăveşti, iei Vasclear, te faci bine. Simplu ca bună ziua.

Dar ce se întâmpla cu Bill Elovitz?

La început starea lui se îmbunătăţise considerabil, apoi regresase. Intrase astfel în grupul celor 25 la sută – cei care nu răspundeau la Vasclear în niciun fel. Iar acum, exista posibilitatea să fi dezvoltat o boală de plămâni extrem de rară. Era boala reală sau doar un diagnostic fals? Dacă *era* reală, era vorba de o coincidenţă sau de o complicaţie?

Şi dacă exista, care erau consecinţele pentru Jack?

Chiar dacă analizele arătau că Elovitz are HP, nu avea cum să facă legătură cu Vasclearul. Şi o rată a succesului de 75 la sută era totuşi o rată a succesului de 75 la sută. Simptomele lui Bill nu puteau fi considerate un motiv serios pentru ca Jack să nu mai urmeze tratamentul.

— Nellie, spune-mi ceva, întrebă Brian. La câtă vreme după ce ai început tratamentul cu Vasclear, au început să dispară simptomele?

— După cât timp? Nu a durat foarte mult. De asta pot să te asigur.

— Eu îmi aduc aminte exact, interveni Megan. Ai început tratamentul în august şi durerile ţi-au dispărut exact de ziua mea. Mi-ai ornat tortul cu inimioare şi chipuri zâmbitoare, nu-ţi aduci aminte?

— Deci cam după câtă vreme? întrebă Brian din nou.

— Ah, răspunse Megan. Ziua mea este pe douăzeci şi patru. Exact după două săptămâni de la prima doză şi durerea s-a dus.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Seara continuă cu mai puţine evenimente decât se aşteptase Brian. Nu fusese încă nicăieri chemat de urgenţă şi după orele de la Clinică, mai făcuse doar o internare, un bărbat de 38 de ani, care urma să încerce un medicament experimental pentru miocardita lui, o infecţie virală a muşchiului inimii. Medicamentul era încă în Prima Etapă de încercări – toxicitatea şi ajustarea dozajului. Din ce putea Brian să-şi dea seama, pentru acest pacient tratamentul era o explozie. Insuficienţa lui cardiacă se înrăutăţea din ce în ce mai tare şi lua din ce în ce mai multe medicamente. Era un candidat perfect pentru transplant de inimă, dar la fel ca mulţi alţii se afla la coada listei şi probabil că boala avea să-l doboare înainte de a fi chemat pentru operaţie.

Brian se uită peste fişa lui, îi făcu un examen fizic şi completă un ordin de internare. Apoi se îndreptă spre biroul de unde se făceau apelările pentru a verifica fişa bărbatului şi pentru a scrie observaţiile sale la calculatorul conectat acolo. Într-un serviciu solicitant, scrierea rapoartelor mânca deseori foarte mult timp şi atunci rezidenţii nu aveau altceva de făcut decât să dicteze. Dar prin folosirea terminalelor, sintezele de caz erau mult mai complete şi mai corecte, se puteau scoate la imprimantă imediat, nu mai era nevoie de o mulţime de secretare care să facă transcrierea şi posibilitatea unei erori administrative era astfel eliminată.

Brian aşează dosarul şi o ceaşcă de cafea stil medical chiar lângă terminal şi se aşează confortabil pe scaun înainte de a atinge vreo tastă şi de a observa că ecranul rămâne negru. Încercarea lui de a restarta calculatorul, de altfel şi unica soluţie pe care o ştia când calculatoarele aveau vreo problemă, dădu greş. Dictarea rămânea o posibilitate, dar voia să facă o analiză proprie a dosarului. Ceru o casetă neînregistrată în birou şi raportă problema de la calculator.

Apoi se hotărî să încerce terminalul din studioul de dictare, aflat în clinica Vasclear.

Le informă pe asistentele de serviciu unde se duce şi intră în clinică, folosindu-se de cartelă.

Locul era pustiu, întunecat şi ciudat de liniştit. Cămăruţa cu uşi de sticlă era situată la câţiva metri în stânga. Fără să se mai chinuie să găsească vreun întrerupător, se folosi de micul său pix lanternă pentru a nimeri uşa. Preferă lumina incandescentă şi plăcută a lămpii de birou, decât cea rece a neonului. Apoi închise uşa şi trase jaluzelele. Ca într-un cocon.

Era zece şi jumătate, dar ştia că sub nicio formă Jack nu dormea la ora asta. Încă de la primul apel răspunse asistenta pe care o angajaseră să stea cu Jack atunci când vecinii nu puteau.

— Cum se mai simte, doamnă Rice? întrebă Brian.

— Nicio schimbare faţă de ultima dată când aţi sunat la şase. Stă şi se uită la sport.

Părea frustrată, plictisită sau chiar amândouă.

— Păi da, că înainte el chiar *făcea* sport, spuse Brian cu un ton iritat în mod intenţionat, şi încă foarte bine. L-a durut pieptul?

— Puţin când s-a dus până la baie. Şi-a pus o pastilă sub limbă. Vreau să-i fac o frecţie până plec la 12, când mi se termină tura, dar nu mă lasă.

— Poţi să mi-l dai la telefon?

— Bună, Bri.

— Bună, Jack, de ce îi faci zile negre doamnei Rice?

— Pentru că e o pacoste, de-aia. Şi în plus nu vreau frecţie. Eu vreau nişte Vasclear.

— În seara asta nu iei. Ţi-am mai spus asta de o mie de ori.

— Eeee, cred că am uitat. Acum uit toate alea. Ştii doar că te bat la cap atâta cu Vasclearul, pentru că am senzaţia că-mi face bine.

Brian se emoţionă puţin.

— Ce vrei să zici? Povesteşte-mi.

— Păi, nu prea am ce să-ţi spun, decât că în seara asta mă simt ceva mai bine.

— Asta e foarte bine tată. Minunat. Dar doamna Rice mi-a spus că ai luat nişte nitroglicerină mai devreme.

— Doar doua. Îţi spun eu Brian, chestia asta funcţionează.

— Astea sunt veşti extraordinare. Mâine îţi mai aduc câteva.

— Aşa să faci.

— Vorbim dimineaţă, Jack.

Brian puse receptorul în furcă, se lăsă pe spate şi închise ochii. Era minunat că îşi auzea tatăl spunând şi altceva decât că se simte mizerabil. Şi totuşi continua să înghită nitroglicerină doar ca să ajungă la baie. Oare aceste semne pozitive reprezentau ceva temporar în procesul său de decădere fizică sau chiar semnificau o schimbare radicală spre mai bine?

Deschise dosarul gros cu cazurile de miocardită şi tocmai îl aranjase bine lângă calculator când auzi uşa de la clinică deschizându-se. Câteva momente mai târziu se auziră voci. Jaluzelele aveau o gaură micuţă în ele, prin care se insinua pâlpâitul fluorescent al neoanelor. Lăsă stiloul jos şi trase cu ochiul prin gaură. După câteva secunde Art Weber şi Carolyn Jessup trecură pe lângă cămăruţă, fără să arunce nicio privire înspre ea. Alături de ei mergea un bărbat înalt, solid, cu un început de chelie, care purta haine la fel de scumpe ca ale lui Weber.

Brian nu apucă să vadă chipul bărbatului, dar simţi ceva familiar în aspectul lui. Cei doi medici îl conduseră în camera 1, biroul administrativ care se afla chiar lângă camera în care lucra Brian. Mai târziu aprinseră lumina. Brian întredeschise uşa puţin. Vocile celorlalţi se auzeau şi de pe hol.

— Mai întâi facem o scurtă examinare să vedem că totul este în regulă, o auzi pe Jessup spunând, după care vom face o cardiogramă înainte de a-ţi da tratamentul.

— Cum te mai simţi? întrebă Weber.

— Excelent. Durerea care m-a adus la Carolyn a dispărut numai după două sau trei săptămâni de tratament şi nu a mai revenit aproape deloc.

Şi vocea i se părea familiară.

— Mă bucur să aud asta, spuse Weber.

— Medicamentul ăsta al vostru e o adevărată reuşită, Art. O operă de artă. Nu că nu aş mai avea din când în când câte un junghi, dar nu ţin foarte multă vreme.

— Este ceva normal, spuse Jessup. Toată lumea peste douăzeci de ani mai simte temporar câte un junghi în piept. Un doctor trebuie să ştie să separe adevărata durere cardiacă – angina pectoris – de un spasm muscular între coaste, sau de acidul gastric din stomac ce urcă până în esofag, sau gazele care se adună în spatele diafragmei, sau umflături ale plămânilor ori chiar o întindere în zona umărului. Uneori nu e foarte simplu să le diferenţiezi. Şi lista poate continua la nesfârşit.

— La naiba, câte chestii nasoale pot apărea în partea asta a corpului, spuse bărbatul.

Cine e persoana? se întrebă Brian, simţind că în curând îşi va da seama cine e.

— De cele mai multe ori e vorba de probleme minore şi nesemnificative, Walter, răspunse Jessup. Se poate spune că majoritatea durerilor de piept reprezintă răspunsul normal al corpului la stresul zilnic din viaţa noastră. Şi asta este valabil şi în cazul tău, pentru că din fericire, mulţumită Dr-ului Weber şi a băieţilor de la Newbury Pharmaceuticals, boala ta cardiacă a dispărut practic.

— Extraordinar, spuse bărbatul.

Walter? Brian îşi trase scaunul mai aproape de uşa întredeschisă.

— Cardiograma ta arată ca a unui adolescent, se bucură Jessup. Rezultatul este uimitor. Art, cred că suntem gata, putem să aplicăm tratamentul. Aranjez eu perfuzia, iar tu adu Vasclearul.

— Imediat. Un cocktail Vasclear este pe drum.

Weber ieşi din cameră şi se îndreptă înspre depozitul de medicamente. Brian stătea nemişcat, încercând să înţeleagă tot ce auzise. Era clar că bărbatul, pe nume Walter era un VIP – un VIP care îşi trata boala de inimă cu Vasclear. Dar fusese el oare introdus aleatoriu în grupul beta? Părea puţin probabil.

Weber se întoarse în cameră foarte repede.

— Iată, domnule senator, spuse el. Ai zis că vrei o porţie mare, nu-i aşa?

Walter Louderman! Brian îşi ţinu răsuflarea. Rareori vota cu Republicanii, dar dacă fostul jucător de fotbal cu chipul de piatră s-ar înscrie în cursa prezidenţială, probabil că ar face o excepţie. Nu avea nici cel mai mic dubiu că Weber şi Jessup spărseseră codul pentru a se asigura că senatorul va lua „porţia cea mare” – doza beta. În acelaşi timp, uimitor era faptul că senatorul Louderman suferea de inimă – sau cel puţin suferise înainte de tratamentul cu Vasclear. O astfel de ştire ar fi pus capăt aspiraţiilor sale prezidenţiale.

Ar fi trebuit să aibă încredere în mine, gândi Brian furios.

Viaţa tatălui său era în pericol. Toată lumea ştia că beta era grupul care primea doza maximă. Trişau cu Louderman. De ce n-au putut să treacă peste tot rahatul ăla cu repartizarea aleatorie şi nu l-au lăsat şi pe Jack să ia medicamentul? Ar fi putut să facă asta, fără ca el măcar să ştie că totul e de fapt un aranjament. În schimb, Jessup a lăsat calculatorul să-l repartizeze pe Jack în nenorocita aia de grupă placebo. Apoi continuase să-i bată la cap cu bypass-ul repetat.

Merita să îi confrunte chiar acum? Ar avea ceva de câştigat?

Brian mai ascultă vreo treizeci de secunde, împinse uşa uşor până se închise şi se aşeză din nou în faţa calculatorului. Se conectă pe terminalul de acolo şi îşi introduse parola, GODEEP. Imediat accesă directorul cu înregistrări al clinicii şi introduse numele lui Walter Louderman. Evident că răspunsul era unul negativ. Era posibilă varianta unui pseudonim, dar Brian se îndoi că un

om cu ambiţii politice ca ale lui Louderman ar fi acceptat aşa ceva.

Îşi notă în gând să nu uite să cerceteze şi videoteca de lângă laboratorul de cateterizare. Dar ştia că era puţin probabil ca fişa medicală a lui Louderman sau casetele cu cateterizările lui cardiace să se găsească în altă parte decât într-un seif, bine închise în biroul lui Carolyn. Era posibil să le ţină chiar acasă. Brusc deveni atent la sunetele şi mişcările din stânga sa. Art Weber stătea chiar în faţa uşii deschise, uitându-se la el, cu o expresie de gheaţă.

Brian se uită din nou în calculator. Acolo unde stătea Weber, acesta nu avea cum să vadă că ceea ce căuta el era dosarul lui Louderman.

— Bună, intră, spuse Brian cu o veselie forţată.

Weber deschise uşa larg cu piciorul, dar rămase nemişcat.

— Ai ajuns aici înainte să venim noi? întrebă el.

— Aăăăă… da. Computerul din spital este stricat. Lucrez de puţin timp la fişa unui nou pacient internat.

— Văd. Şi ne-ai văzut când am intrat cu… pacientul nostru?

— Da, v-am văzut.

— L-ai recunoscut?

Brian încă nu era în stare să înţeleagă ceva din expresia de pe chipul directorului. Ezită, apoi renunţă la ideea de a-l minţi pe Weber. În cele din urmă, Brian dădu din cap.

— Ascultă, tu rămâi aici să-ţi continui munca, spuse Weber. Iar eu am să mă duc să vorbesc cu Dr. Jessup.

Weber închise uşa după el, apoi făcu acelaşi lucru şi cu uşa de la camera 1. Brian simţi cum furia i se transformă încet, încet în teamă. Ar putea să-l concedieze? Ar risca ei să facă acest lucru, ştiind că el deţine astfel de informaţii? Adevărul era că se puteau dispensa foarte uşor de el şi dependenţii – fie ei recuperaţi sau nu – nu prea valorau nimic pe scara credibilităţii.

Carolyn Jessup ieşi din camera 1, ciocăni uşor la uşa de sticlă, o deschise şi intră. Unghiile ei erau proaspăt

manichiurate şi date cu o ojă roşie strălucitoare. Dacă Phil Giantasio se simţea intimidat de Teri Sennstrom, atunci femeia asta probabil că îl îngrozea.

— Aşa, Brian, începu ea, alegându-şi vorbele cu grijă, iată-ne din nou discutând despre lucrurile care trebuie făcute spre binele Institutului Cardiovascular Boston.

— Aşa se pare.

— Dr. Weber mi-a spus că eşti perfect conştient de identitatea musafirului nostru misterios.

— Nu prea poţi să nu-l recunoşti pe senatorul Louderman.

Jessup zâmbi ambiguu.

— Da, sunt de acord, spuse ea, desfăcându-şi braţele, dar privindu-l fix cu ochii ei negri. Senatorul mi-a fost recomandat acum ceva timp pentru nişte dureri de piept. I-am făcut un test de rutină, în speranţa că va ieşi negativ, dar n-a fost să fie. Era clar că avea o boală cardiovasculară. Având în vedere natura *delicată* a poziţiei şi a planurilor sale politice, a fost cateterizat în secret de mine, când ştiam deja că partea stângă a arterei inferioare era deja ocluzionată în proporţie de 90 la sută, ca să nu mai vorbesc de blocajele mai puţin importante din partea dreaptă. A fost trecut pe tratament cu Vasclear imediat şi rezultatele au fost atât de remarcabile, încât acum nu cred că se mai poate pune problema sănătăţii sale – în particular *sau* public.

— 90 la sută, spuse Brian. E un rezultat fantastic. Sunt sigur că înseamnă ceva ca Vasclearul să dea rezultate atât de bune în cazul unui bărbat atât de puternic cum este senatorul.

— Întotdeauna e bine să ai prieteni sus-puşi, răspunse Carolyn calm. E cam ca în situaţia ta, eu şi Dr. Pickard suntem prietenii tăi.

Ameninţarea nu era deloc subtilă şi Brian replică rapid.

— V-am mai spus şi înainte, Dr. Jessup, vă sunt foarte recunoscător la amândoi pentru şansa pe care mi-aţi dat-o.

Ultimul lucru pe care l-aş face este să-mi periclitez poziţia de aici. Sunt mult prea multe în joc.

— Corect. În acest caz, Brian, spre binele carierei tale, trebuie să-mi promiţi că nu vei menţiona situaţia senatorului Louderman nimănui. Şi vreau să spun, chiar *nimănui.* Dacă se află ceva legat de tratamentul lui, va fi un dezastru – pentru el *şi* pentru noi.

— Înţeleg.

— Excelent.

Jessup aruncă o privire în spatele ei.

— Art, mai vrei să spui ceva?

Weber păşi în pragul uşii.

— Vreau doar şi te felicit, Brian, pentru că ai reuşit să înţelegi seriozitatea situaţiei, spuse el. Dacă există ceva ce am putea face pentru tine ca să-ţi mulţumim, spune-ne.

Brian ezită un moment, dar ştia că nu o să se poată abţine.

— De fapt, ar fi ceva, spuse el. Ăaaa… presupun că Secatorul Louderman nu a fost repartiza aleator în grupul beta.

Weber şi Jessup schimbară o privire.

— Brian, discutăm despre o persoană care ar putea fi următorul nostru Preşedinte, spuse Jessup. Nu aveam cum să riscăm să-l supunem unei astfel de repartizări.

— Desigur, răspunse Brian. Dar oricât de important o fi el senatorul, pentru mine cel mai important om din lume este tata.

— Bineînţeles. Şi vrei să fie plasat în grupul beta.

— Asta mi-am dorit mereu şi încă îmi mai doresc. Dar indiferent de decizia voastră în această privinţă, vreau să vă asigur încă o dată că înţeleg perfect necesitatea de a păstra secretul senatorului Louderman.

În ochii lui Carolyn Jessup se putea citi uimire, dar şi respect. *Bine aţi venit printre noi, Dr. Holbrook,* păreau ei să spună. *Se pare că ai stofa necesară pentru a reuşi aici.*

— Ei bine, Brian, spuse ea, să ştii că nu ceri foarte mult, serios. Să presupunem că începem tratamentul tatălui tău

mâine după amiază, pe la cinci să zicem. O să anunţ asistentele că a fost repartizat în grupa beta.

— Cred că un drum în oraş ar fi prea mult pentru el acum. Dacă nu vă deranjează foarte tare, aş vrea să-i fac tratamentul acasă.

— Atâta vreme cât ştii că recomandarea mea rămâne în continuare operaţia şi asta cât mai repede.

— Înţeleg. Nu am apucat să văd filmele ei, Dr. Jessup, dar din descrierea pe care aţi făcut-o, arteriogramele lui Nellie Hennessey erau la fel de rele ca ale tatălui meu. Am văzut-o astăzi la clinică. E cu şase ani mai mare decât Jack şi arată, şi se comportă ca o persoană cu zece ani mai tânără. Aş vrea să-i ofer o şansă rezonabilă cu Vasclear.

— Atunci, să rămână Vasclear, grupul beta. Art o să-ţi aducă mâine doza pentru o săptămână.

— Vă sunt recunoscător.

Admiraţia din ochii lui Carolyn se transformă într-o răceală de oţel.

— Sper, Brian, spuse ea.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

THE BOSTON GLOBE
O Companie Farmaceutică din Boston pe punctul de a da lovitura

Până în această lună, cele mai mari profituri realizate de Newbury Pharmaceuticals, o companie din Boston proveneau din exporturile de vitamine către Rusia şi alte republici din fosta Uniune Sovietică.

Se pare că, în prezent, firma este pe punctul de a da o lovitură financiară, pe care experţii o estimează la suma de 10 miliarde de dolari în primii trei ani. Impulsul care stă la baza acestei dezvoltări spectaculoase este iminenta aprobare a FDA, chiar spre sfârşitul acestei luni, pentru medicamentul Vasclear. Acesta s-a dovedit a fi eficient în 75 la sută din cazuri, reducând îngroşarea arterelor, ne informează surse de la producător.

„Banii vor începe să se mişte exact în momentul în care camioanele vor porni la drum, spune unul din analiştii în domeniu. Profiturile vor fi fără precedent într-un domeniu cunoscut oricum pentru profituri fără precedent.”

Până în urmă cu optsprezece ani, într-o seară de noiembrie, toamna fusese anotimpul preferat al lui Brian. De atunci, deşi parfumul frunzelor uscate şi al pământului reavăn, culorile splendide şi aerul curat şi proaspăt din New England încă îl mai încântau, toamna îi aducea în suflet o durere şi o tristeţe inevitabile. Chiar de la începutul vieţii sale, fusese crescut ca să joace fotbal şi era puţin probabil ca orice altă experienţă trăită în afara terenului de joc, chiar şi cele din viaţa medicală, să se poată compara cu

vraja şi entuziasmul nebun care-l cuprindeau încă de la prima pasă a meciului.

Astăzi însă, Brian simţea ceva special pentru toamna de afară, un fel de emoţie de nestăpânit. Teri Sennstrom sunase şi în mai puţin de o oră, urma să se întâlnească cu ea la cină. Venise vremea să facă şi el o pauză – trebuia să-şi mai încarce şi el bateriile, fie şi măcar pentru câteva ore.

În ziua următoare startului oficial în tratamentul cu Vasclear, Jack se simţise relativ bine, dar Brian avea dubii serioase legate de îmbunătăţirea stării de sănătate a tatălui său. Deja trecuseră zece zile de când luase prima doză beta. Brian începuse să ţină o socoteală strictă la numărul de tablete de nitroglicerină şi făcuse un fel de jurnal în care asistentele şi vecinii care aveau grijă de el să poată înregistra nivelul de activitate al lui Jack în fiecare zi. Suişurile şi coborâşurile emoţionale erau epuizante – odată se entuziasma la culme pentru semnele mici de îmbunătăţire, pentru ca în ora următoare să cadă într-o depresie adâncă din cauza durerilor. Încă trei zile, se hotărî Brian. Atât îi mai acordă lui Jack. După aceea, vor merge şi îi vor face o vizită lui Laj Randa.

Teri îl rugase să se întâlnească într-un loc în care nimeni din Institut nu ar fi avut vreo şansă să-i vadă. Brian alesese un local micuţ în care se cânta blues, deschis de curând în Burlington, un orăşel de lângă Reading. Era aproape şase când plecă de la spital şi îl sună pe Jack.

— Ce faci, tată?

— Nu prea bine în seara asta.

Lucrurile păreau să se ducă în jos de tot.

— Te doare inima?

— Nu foarte tare. Nu ştiu exact ce se întâmplă. Pur şi simplu, nu ştiu – mă simt speriat.

Jack Holbrook, jucătorul liliputan care îşi rupsese odată piciorul în timpul unui meci şi continuase să mai joace încă un sfert de oră aşa, nu numai că era înspăimântat de situaţia sa, dar o şi accepta. Era la capătul puterilor.

— Vrei să vin acasă?

— Credeam că te duci să iei masa cu cineva.

— E adevărat. Dar pot să renunţ, dacă nu te simţi bine.

— Prostii, totul e în regulă. Doar un pic plictisit şi angoasat. Meciurile încep peste o oră. Să te distrezi bine.

— Eşti sigur?

— Bineînţeles că sunt sigur. Sally e aici cu mine şi cineva a venit şi mi-a lăsat o lasagna. Oricum o să-mi iau Vasclearul în seara asta.

— Imediat ce ajung acasă. Pe la zece jumate, unsprezece cel târziu. Ultima şansă. Eşti sigur că nu vrei să vin acum?

— Absolut.

— Am pagerul la mine.

— Perfect. Nu trebuie să-ţi faci griji. N-o să am de ce să te sun.

— Bine atunci, vizionare plăcută. Tată?... Te iubesc, să ştii.

Urmă un scurt moment de tăcere.

— Să te distrezi, spuse Jack.

Brian ascultă tonul din telefon cam o jumătate de minut înainte de a pune receptorul jos. *Te iubesc.* În cadrul programului de recuperare fusese încurajat să îşi exprime sentimentele fără teamă, deschis, dar era pentru prima dată, absolut pentru prima dată când îi spunea asta tatălui său de... de când, nici el nu ştia.

Te iubesc.

De ce acum?

Simţindu-se emoţionat la gândul ca avea să o vadă pe Teri din nou, dar în acelaşi timp un pic golit din cauza scurtei conversaţii cu Jack, Brian se schimbă, trăgându-şi pe el o pereche de blugi şi o cămaşă uni, şi se îndreptă spre garajul spitalului.

Teri îl aştepta la o masă în Blues Barn, un local proaspăt reamenajat, care aducea cu o fermă veche. Părând că se simte perfect în jacheta scurtă şi tricoul galben, ea îl întâmpină călduros şi îl sărută pe obraz.

— Nu ţi-a fost greu să găseşti locul? întrebă el.

— Nu. Mi-ai dat nişte indicaţii foarte bune. Făcu un semn spre locul aglomerat. Este exact genul de restaurant în care aş fi vrut să fiu în seara asta.

— Muzica începe la opt, spuse Brian. N-am mai auzit de grupul ăsta.

— Nu contează. Am muncit non-stop la ştii tu ce. Seara asta echivalează cu o vacanţă de 2 săptămâni.

Ospătăriţa de la bar se apropie de ei. Brian îşi comandă o Cola Light cu lămâie. Teri ceru la fel.

— Sper că nu eviţi alcoolul din cauza mea, spuse el.

— Dacă fac asta, nu contează. Pot să comand alcool sau nu.

— Adevărul e că nu îmi amintesc vreo ocazie în care un pahar să nu fi fost primul pas spre beţie sau uitare. Asta era adevărat chiar şi înainte de a avea problema cu calmantele.

— Important e că faci ceva în privinţa asta, ducându-te la întâlniri şi la consiliere. Asta contează.

— Ah, da, dosarul. Deja ştii istoria vieţii mele.

— Mă simt foarte stânjenită din cauza asta.

Îşi dădu o şuviţă de păr de pe frunte, dar aceasta reveni imediat în poziţia iniţială. Brian trebui să se abţină la maximum să nu se întindă înspre ea, pentru a repeta el gestul.

— Cred că ar trebui să îi faci puţină teorie părului tău. Povesteşte-mi despre tine.

— Dacă dosarul meu există cu adevărat undeva în D.C. nu e atât de interesant ca al tău. Mai am o soră, ne-am născut în Indiana, am fost prima din familia mea care a făcut colegiul, ca să nu mai vorbim de facultatea de medicină. Tata încă mai lucrează pe brânci într-o moară, bea de stinge şi devine violent, atât verbal, cât şi fizic, când se îmbată. Mama găteşte, face curat, zâmbeşte forţat şi, deşi ea încasează cei mai mulţi pumni, e bună cu toată lumea.

— Mutilare şi martiriu. Pare o gospodărie amuzantă.

— Oh, da. Sora mea mai mare, Diane, a rămas gravidă şi s-a măritat înainte să împlinească 18 ani. Vechiul truc de a scăpa de acasă.

— Cel puţin a luat un băiat bun?

— Tu ce crezi? Mai dă-i treizeci de ani în plus şi schimbă-i tipul de bere şi îl ai în faţă chiar pe tata.

— Şi tu?

— Am aşteptat până am făcut 19 ani pentru a fugi şi a mă mărita. Era student la Medicină. Aşa am ajuns să fiu interesată de toate astea.

— Ce s-a întâmplat?

— Toate care purtau fustă. Peter era incredibil de nesigur pe el. Avea nevoia de mai multă recunoaştere decât îi puteam oferi eu. L-am prins, m-a minţit, l-am prins din nou, a devenit agresiv şi a dat vina pe mine. Fusesem acceptată la Princeton încă din liceu şi îi refuzasem ca să pot pleca cu Peter; lucram într-un magazin şi mergeam în paralel şi la cursurile colegiului din localitate. Comisia de la Princeton a fost foarte amabilă, când, după ce i-am contactat, m-au acceptat din nou. Mi-au oferit chiar şi o bursă. Când Peter a aflat, a hotărât că are nevoie de o persoană care să aibă mai mult timp şi care să se ocupe exclusiv de şosetele lui.

Ospătăriţa veni să ia comanda.

— Pari mult prea sănătoasă pentru astea, dar îţi recomand costiţele, spuse Brian.

Băgă mâna în geantă şi scoase un pachet cu prăjiturele din ciocolată.

— Pentru urgenţe, spuse ea. În cazul în care sunt prinsă undeva într-o mină. O să iau costiţele şi o porţie de cartofi prăjiţi.

Aşteptând cina, priviră orchestra cum se pregăteşte şi discutară despre Boston şi Washington, muzică, filme şi cărţi şi împărtăşiră poveşti de la serviciu. Apoi, o vreme, cât mâncară, au stat liniştiţi, fără să vorbească prea mult.

— Şi, tu? întrebă Teri în cele din urmă.

— Eu *ce?* Nu e dosarul deja plin de detalii?

— Cum te-ai rănit?

— La fotbal. Doar ştii asta.

— Nu, cum te-ai rănit efectiv? Cred că e corect să te avertizez că eu şi o prietenă avem bilete, cu locuri exact în faţă pentru Redskins. Îmi place jocul la nebunie.

— Am senzaţia că am murit şi am ajuns în rai.

— Deci, cum te-ai lovit?

— În primul rând trebuie să ştii că tata a fost antrenorul meu. La grădiniţă, la şcoală, la liceu. M-am dus la Umass, pentru că tocmai îi oferiseră postul de antrenor acolo. Întunecatul Jack Holbrook. Nu ştiu cum s-a ales cu porecla asta, ştiu doar că îi place să parieze pe diverse lucruri.

— Tată şi antrenor. Îmi imaginez că era destul de greu să păstreze distanţa între aceste două roluri.

— E ceva normal. Nici acum nu ştiu cum să-l strig. Eram – *suntem* – amândoi foarte încăpăţânaţi. Uneori, în special când eram mai mic, greşeam în mod intenţionat pasele, atunci când eram supărat pe el. Însă de cele mai multe ori muream şi înviam în funcţie de ce gândea despre mine şi despre prestaţia mea în joc. M-am rănit într-un meci acasă, chiar în ultimul an. Toate revistele americane vorbeau despre mine, chiar dacă nu jucam într-o echipă celebră. Anul fusese foarte bun, jucam foarte bine, chiar dacă pierdusem cinci puncte şi mai erau şase secunde până la sfârşitul meciului…

În timp ce vorbea, deşi opuse rezistenţă, Brian se întoarse în timp, în după amiaza aceea perfectă de toamnă. Era o zi atât de strălucitoare – marcase de trei ori, fără să fie interceptat. Dar acum mai avea cinci metri în faţa lui ca să marcheze pentru victorie şi timp doar pentru o singură lovitură. Şase secunde… cinci…

— Time-out, strigă Brian.

Se îndreaptă înspre tuşă, rotind cât putea de mult genunchiul, pentru a-l ţine drept. Dar oricât ar fi încercat, nu putea să ascundă că şchiopăta. În momentul în care a lovit în al doilea careu, a ştiut că genunchiul se întinsese, se fisurase sau se rupsese. Dar a continuat să joace,

aducându-şi aminte că antrenorul Holbrook jucase un sfert de meci cu un picior rupt. Tatăl lui l-a tras deoparte.

— Nu-mi place cum calci. Crezi că poţi să mai joci?

— De ce mă întrebi aşa ceva?

— Pentru că sunt tatăl tău, de-aia. Bine, dacă vrei să rămâi pe teren, aş vrea să nu faci mai mult de trei paşi şi să scapi de minge cât mai repede posibil. Dă-i o pasă rapidă lui Tucker. Unghiul să fie cam doi-şase.

— Tată, Tucker deja a pierdut două pase. Ce-ar fi să mă prefac că-i dau o pasă şi să mă arunc înainte în forţă?

— Nu vreau să rişti nimic cu piciorul. Unghi de doi-şase. Ne-am înţeles?

— Da.

Brian se întoarse în grămadă.

— Buclă la stânga, ieşire în zet, aruncare în forţă, spuse el echipei. La doi.

Rotula se clătina încet pe măsură ce se apropia de centrul terenului. Un junghi ascuţit îl străbătu până în măduva oaselor. Dar piciorul nu cedă. Brian aruncă o privire înspre tatăl său. Ochii lor se întâlniră. Antrenorul bătu din palme şi îi arătă semnul că totul e OK. Era timpul. În astfel de momente, lui Brian i se părea că totul se mişcă cu încetinitorul. Zgomotul făcut de public se auzea mai întâi ca un murmur în urechile lui, apoi nu se mai auzea deloc. Poziţia fiecăruia dintre adversari, ochii lor, atitudinea, mişcările lor uşoare, erau toate analizate în mintea lui. Era clar că muşcaseră din momeală – se aşezaseră în formaţie de apărare înşelătoare, semn clar că se aşteptau să aibă loc o pasă. Dar pentru ce avea el să facă erau foarte prost aşezaţi. Pasa pe care voia antrenorul să o dea putea avea succes sau nu. Dar planul lui Brian nu avea cum să dea greş.

— Jos… pregătiţi-vă…. unu… doi.

Mingea ajunge în mâinile lui. Brian o ţine în aşa fel încât adversarii lui să creadă că e gata să o arunce. Se dă doi paşi înapoi. În faţa lui se deschisese acum o alee – un drum clar până la linia de gol atât de larg, încât aproape că

zâmbi. Ezită încă o fracţiune de secundă şi apoi se repezi înainte. Când se sprijini prima dată pe piciorul drept, două dintre ligamentele care ţineau partea de sus şi de jos a piciorului se rupseră. Partea de la genunchi în jos se bălăngănea într-un unghi grotesc şi ciudat. O durere cum nu mai simţise niciodată îi cuprinse genunchiul.

Brian începu să ţipe încă înainte să atingă pământul. Trăgea aer în piept şi ţipa. Îşi băgă în gură un pumn de pământ, muşcându-l cu toată puterea. Chiar şi aşa putea să-şi audă gemetele agonizante. Ca prin ceaţă, auzi vocea tatălui său strigându-l.

— Brian… Brian…

Stânjenit, Brian recunoscu brusc că ce auzea el era vocea lui Teri. Mâna ei era peste a lui, strângându-l tare.

— Oau, spuse el, dând din cap, apoi ştergându-şi broboanele de sudoare care îi apăruseră deasupra buzei de sus. Nu cred că ne mai aflăm în Kansas, Toto. De mult nu m-am mai pierdut în gânduri în halul ăsta. Ai înţeles ceva?

— Normal că am înţeles, Brian. Perfect. Crezi că dacă ai fi pasat cum a vrut tatăl tău ai fi ajuns să joci fotbal profesionist?

— Şi nu dependent de calmante? Tata aşa crede şi asta e tot ce contează. Niciodată nu şi-a revenit după asta.

Începu să povestească din nou.

Orchestra, care nu era aşa de rea, începuse să cânte şi tocmai interpreta un blues lent, emoţionant.

— Îţi place să dansezi? întrebă Teri, pe neaşteptate.

— Ştii, e a doua oară săptămâna asta când cineva îmi pune această întrebare. Ai asigurare pentru picioare?

Se alăturară celor trei perechi care dansau aproape de orchestră. Teri, foarte natural, îşi ridică braţele şi le puse în jurul gâtului său şi îşi lipi obrazul de pieptul lui. Brian se simţi pierdut când părul ei îi atinse faţa, iar corpul i se lipi de al lui, obligându-l să o înconjoare cu braţele. Îşi dădu seama, probabil pentru prima dată, cât de tensionată fusese viaţa lui din momentul în care Jack suferise atacul de cord la Towne Deli – o stare permanentă de alertă. Erau

toate acolo, aşteptându-l – serviciul, pacienţii, monitorizarea, medicamentul, tatăl lui. Încet, încet însă, nu mai rămaseră decât muzica şi femeia de lângă el.

Au mai rămas îmbrăţişaţi câteva clipe după ce muzica se opri, se întoarseră la masa lor, în timp ce orchestra începu să cânte o melodie plină de ritm.

— Nu cred că sunt pregătit să dansez pe un tempo atât de dinamic, spuse el. De fapt, cred că *lumea* nu este pregătită nici ca pentru aşa ceva.

— Prostii. Ai făcut sport. Iar sportivii au o graţie aparte care transpare în fiecare mişcare.

— Corectare, sunt cardiolog. Un cardiolog de 1.85, care poartă 44 la picior. Ce combinaţie poate fi mai ciudată decât asta?

— Hai, lasă! Să zicem că pentru moment îţi accept modestia. Dar, te avertizez, cu sau fără tine, eu am de gând să dansez.

— S-a notat.

— Şi pentru că ai adus vorba de cardiologie, adăugă ea, chiar nu vreau să vorbesc despre afaceri în seara asta, dar nici nu vreau să mă trezesc că mă duc să-mi ridic ajutorul de şomaj – sau, şi mai rău, să citesc titluri de ziare care să spună că un medicament la care am pus umărul să iasă mai repede pe piaţă a ras jumătate din populaţia statului Iowa. Te-ai mai gândit la propunerea noastră?

Brian oftă.

— Din când în când, răspunse el. Aş vrea să existe o cale prin care Dr. Jessup şi Dr. Pickard să cunoască aceste aspecte.

— Nu ar fi o mişcare înţeleaptă. Brian, nu e prima dată când agenţia noastră are de-a face cu un medicament sau un produs care putea să facă anumiţi oameni putred de bogaţi. Şi nu ar fi prima dată când oameni de ştiinţă respectaţi ar ascunde informaţii de noi. Nu avem niciun motiv să suspectăm ceva în ceea ce priveşte Vasclearul, dar cunoşti foarte bine miza jocului.

Brian îşi aminti ameninţarea primită din partea doctoriţei Jessup după ce trimisese raportul acela către Comisia de Supraveghere şi apoi îşi dădu seama că, de fapt, îl minţiseră. Îi spuseseră sus şi tare că nici măcar „o dată” protocolul nu fusese încălcat.

— Şi spuneai că Jessup şi Pickard au fost de acord ca agenţia să primească în mod confidenţial orice fel de informaţii?

— Desigur.

— Bine atunci. O să fiu ochi şi urechi. Ezită, apoi adăugă:

— Atunci presupun că trebuie să-ţi raportez un caz care ar putea fi interesant, al unuia dintre pacienţii Vasclear.

— Spune, te rog.

— Nu prea sunt multe de spus, să ştii. Şi nici nu aş menţiona vreun nume, nici măcar ţie.

— Înţeleg.

— Este vorba de un bărbat mai în vârstă pe care l-am văzut la clinică, care este şi unul dintre primii pacienţi Vasclear.

— Etapa I?

— Cred că da. Iniţial se pare că a dat rezultate, apoi a regresat. Acum, după doi ani de tratament, este foarte bolnav. Încă nu am rezultatul analizelor, dar cred că s-ar putea să sufere de hipertensiune pulmonară.

În privirea lui Teri apăru brusc un semn de interes.

— Hipertensiune pulmonară. A luat pastile pentru slăbit? Sau a mâncat recent ulei de salată din Spania?

Brian zâmbi.

— Se pare că ştii foarte bine istoria medicală. Până acum nu pare să existe niciun factor anume care să fi determinat boala. Dar de-abia am început analizele. Deocamdată HP nu rămâne decât o posibilitate îndepărtată.

— Când o să afli ceva?

— În câteva zile.

— O să mă ţii la curent?

— Numai dacă pot să te văd.

— Promit.

— Teri, mai vreau să-ţi spun ceva. Tatăl meu suferă de o boală serioasă de inimă. A avut un infarct destul de grav acum zece ani, iar bypass-ul pe care l-a făcut acum şase ani începe să cedeze. Face parte din programul Vasclear acum. Aşa că poţi să-ţi imaginezi cât de tare cred eu în medicamentul ăsta.

— Sper să fi nimerit în grupul beta.

— Din fericire, da. Hei, ţi-ar plăcea să-l cunoşti? Stăm la câţiva kilometri de aici. Prezenţa ta i-ar face mult bine lui Jack. Îţi garantez. Poţi chiar să te uiţi cum îi administrez Vasclearul. I-l dau acasă.

— Dacă tu crezi că i-ar plăcea.

— Ar fi înnebunit, crede-mă…

— S-a întâmplat ceva?

— Pagerul meu! Tocmai mi-am dat seama că nu e la mine. Niciodată nu plec fără… Ah, îmi amintesc. Mi-am schimbat pantalonii la spital. Iar pagerul se află pe undeva prin maşina mea într-o geantă. O să-l sun să-i spun că venim.

— Eu mă duc până la toaletă atunci şi ne vedem aici.

Brian găsi un telefon public chiar la intrare. După ce sună de patru ori, auzi propria lui voce înregistrată pe robot.

— Bună, aici este familia Holbrook…

Închise, cu inima bătându-i nebuneşte şi aşteptă douăzeci de secunde interminabile până când veni din nou tonul. Apoi sună din nou. Acelaşi rezultat.

Alergă până la maşină şi începu să caute înnebunit în portbagaj. Pagerul era agăţat de cureaua pantalonilor, care se găseau în geantă. Ledul aprins indica un apel de acasă.

— Isuse, murmură el, repezindu-se din nou la telefon. Haide… răspunde… Răspunde, la naiba!

Trei apeluri, după care intră mesajul din nou.

— Tată, vin chiar acum acasă, strigă el după ce auzi semnalul pentru înregistrare. Vin acasă chiar acum!

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Brian intră în restaurant exact când Teri se întoarse la masă.

— S-a întâmplat ceva, spuse el. Nu răspunde nimeni acasă. Jack *nu* are cum să nu fie acolo şi în seara asta era şi cineva cu el să-l îngrijească. Şi a încercat să mă găsească pe pager. La naiba. Nu-mi vine să cred. Singura noapte în care nu am avut pagerul la mine.

Aruncă pe masă două bancnote de douăzeci de dolari, o luă pe Teri de mână şi o trase după el afară.

— Vrei să te urmez până acasă? întrebă ea.

— Nu! Adică, poate ar trebui. Sigur.

Brian începu să conducă cu viteză, concentrându-se asupra drumului şi a imaginilor din oglinda retrovizoare. Dădu colţul la strada sa, aşteptându-se să vadă vreun echipaj al Salvării chiar în faţa casei sale. Însă cu excepţia luminii din sufragerie, locul părea pustiu. Fără să o mai aştepte pe Teri, se repezi înăuntru. Chiar pe lampa de lângă scaunul lui Jack era lipit un bilet – o notă scrisă de vecina care avea grijă de el.

Brian,

9:00 PM. Am încercat să dăm de tine pe pager, dar probabil că era închis. Tatăl tău a avut dureri serioase de piept şi a refuzat să sunăm la Salvare pentru că el vrea să meargă la Institutul Boston şi zicea că cei de la Salvare or să-l ducă la Suburban. Voia să cheme un taxi, în schimb o să-l ducem eu şi cu Harold cu maşina. Mi-a zis să-ţi spun că a luat o aspirină în plus, aşa cum i-ai zis tu să faci.

Sally Johansen

Brian îi dădu biletul lui Teri şi apelă secţia de Urgenţe de la White Memorial. Trecură câteva minute angoasante înainte ca unul dintre rezidenţi să răspundă.

— Dr. Holbrook, sunt Stu Meitzer, rezident stagiar. Tatăl tău este aici, dar situaţia lui nu e deloc roză. A suferit un atac de inimă destul de grav şi avem probleme cu tensiunea.

Atac de cord anterior grav – un infarct masiv, care implica muşchiul ventriculului stâng, principalul motor de pompare a sângelui. Împreună cu ruptura învelişului inimii formau cele mai grave dezastre cardiace.

— La naiba, spuse Brian. E conştient?

— Din când în când.

— Cine e cu el?

— Acum este echipa de la Urgenţe, dar mi s-a spus că Dr. Jessup este pe drum şi Dr. Randa tocmai a sosit.

— Mulţumesc. Stu, spune-i tatălui meu că vin acolo.

— Bine.

— Stu?

— Da?

— Fă tot ce crezi că este necesar.

— Înţeleg.

Brian se uită la Teri.

— Are probleme mari.

— Am auzit. Du-te înainte. Mă descurc să ajung la Radisson. Sună-mă imediat ce ai veşti.

— Nu-mi vine să cred că se întâmplă aşa ceva. Of, Doamne, bietul tata.

În timp ce se îndrepta spre maşină, ea îl strigă. Apoi se apropie, îl trase înspre ea şi-l sărută uşor pe gură.

— Crezi că îţi va fi mai uşor dacă o să conduc eu? întrebă ea.

— Nu, nu. O să mă descurc. Dacă pot, o să te sun la hotel imediat ce aflu cum se simte.

— Sună-mă mai târziu sau dacă nu, mâine dimineaţă.

— Bine. Haide. Ţine-te după mine până pe autostradă şi după aia te descurci. Teri, îţi mulţumesc pentru seara asta.

— Eu *îţi* mulţumesc, strigă ea în timp ce Brian alerga spre Lebaron-ul lui. Ai grijă cum conduci.

Brian aşteptă până când auzi motorul maşinii lui Teri, apăsă acceleraţia şi se îndreptă spre Boston. Atac de cord grav, presiunea sângelui în scădere, Laj Randa lângă patul tatălui său… Brian îi dăduse lui Jack şanse de trei la unu. Acum era foarte clar, pierduse. Întrebarea era cât de mult.

Camera de gardă de la White Memorial era ca de obicei într-o agitaţie maximă. Brian ştia exact unde să se ducă şi se repezi spre salonul 4 din spate. Nimic din ceea ce văzuse sau făcuse în domeniul medical nu-l pregătise suficient pentru a face faţă imaginii tatălui său, aflat în postura de actor principal într-un caz dramatic, de urgenţă cardiacă extrem de gravă.

— Feriţi! strigă Carolyn Jessup.

Brian auzi zgomotul paletelor electrice care transmiteau curent în corpul lui Jack. Prin mulţimea de cincisprezece tehnicieni, asistente şi medici văzu braţele lui Jack cum se ridică şi cum cad înapoi. Ecranul monitorului de deasupra arătă câteva secunde o linie absolut dreaptă, apoi câteva complexe de linii bine-organizate începură să se mişte pe ecran – încet la început, apoi mai repede.

— Pare un ritm nodal.

— A apărut pulsul. A apărut pulsul.

— E în sinus acum. Ritm regulat de sinus.

— Tensiunea, 70.

— Ridicaţi Levophedul, ordonă Jessup. Pregătiţi epidrifina. Nu mai facem cateterizare. Imediat ce putem, mergem direct la Institut.

Înainte ca Brian să poată ajunge lângă pat, doi dintre colegii lui Randa intrară în cameră, plini de autoritate.

— Dr. Randa vrea un balon intra-aortic chiar acum, spuse dur unul dintre ei. Vă informează că bypassul pentru inimă-plămâni este pregătit şi în 15 minute se va putea ocupa de acest bărbat.

Brian încercă să evite mulţimea de oameni, decât să intre direct printre ei. Carolyn Jessup îşi ridică o clipă

privirea, îl văzu şi dădu din cap. Expresia ei era destul de naturală, dar Brian simţea dincolo de suprafaţă o grimasă.

Ar fi trebuit să mă asculţi, Brian. Ţi-am spus să mergi pe mâna lui Randa.

— Se pare că tatăl tău era conştient când l-au adus prietenii lui aici, îi spuse Jessup, în timp ce echipa chirurgicală introducea un balon neumflat de mărimea unui cârnat în artera femurală dreaptă şi până în aortă. Dar tensiunea era 90 şi EKG-ul indica un atac de cord anterior masiv. Imediat după ce l-au pus pe pat, tensiunea a început să scadă. Ritmul este instabil acum. De-abia acum l-am supus la şocuri electrice.

— Intră la operaţie?

— Dacă putem să-l ducem acolo. Am vrut să încerc în laboratorul de cateterizare să văd dacă am putea deschide obstrucţia cu anticoagulante sau o sondă. Dar sunetele scoase de pieptul său mi-au indicat că funcţiile valvei mitrale au fost afectate serios de atac. Ultrasunetele au confirmat disfuncţia muşchiului papilar-mitral. Odată cu bypass-ul va trebui înlocuită şi valva, asta în cazul în care rezistă până atunci.

Dacă rezistă până atunci.

Brian privea împietrit mica targa pe care stătea tatăl său, cu ochii închişi, trăsăturile colţuroase, dure începând deja să se înmoaie. Din nas îi ieşea un tub nasogastric, care se prelungea până în dreptul stomacului, iar din gură un tub respirator endotraheal şi mai mare, care trecea printre coardele vocale până în trahee. Culoarea sa era înspăimântătoare: un gri închis aproape.

Antrenorul lui.

Colegii lui Randa se mişcau rapid şi cu îndemânare. Balonul intra-aortic, tras peste un cateter subţire, fu introdus şi cusut în câteva minute. Era sincronizat electric pentru a se umfla între bătăile de inimă, forţând cantitatea de sânge suplimentară să intre în ventriculul stâng – camera de pompare. Mica creştere a volumului de umplere păstra arterele coronariene cât mai larg deschise şi de

multe ori acest lucru reprezenta pragul dintre viaţă şi moarte.

Haide, Jack. Rezistă. Rezistă.

— Trebuie să mergem, spuse unul dintre chirurgi. Dr. Randa aşteaptă.

Perfuziile, monitorul şi pompa pentru balon erau pregătite pentru deplasare şi chiar înainte ca Brian să reacţioneze, Jack dispăru. Nu mai putea face altceva decât să aştepte.

Imediat, asistentele începură să cureţe mizeria, care acoperea podeaua. Camera 4 trebuia aranjată rapid şi pregătită pentru următoarea urgenţă. Carolyn Jessup îl conduse pe Brian în hol. Se vedea clar că plecase pe fugă de acasă şi nu era machiată. Părul ei negru, până la umeri, pe care îl purta de obicei într-un coc lejer, era prins acum cu două agrafe în părţi. Pentru prima dată de când o întâlnise Brian, îşi arăta vârsta.

— Facem tot ce este posibil, spuse ea.

Brian se uită în jos.

— Ştiu. Mulţumesc. Şi îţi mai mulţumesc că nu mi-ai zis „Şi doar ţi-am spus.”

— Niciodată n-am crezut că tatăl tău are suficient timp să se bazeze pe Vasclear.

— Mă simt îngrozitor acum, că nu te-am ascultat. El nu voia operaţia şi singurul lucru rezonabil mi s-a părut acest medicament, la care aveam şanse să ajungem.

— Înţeleg. Dar vreau să fii sigur că, şi dacă ar fi început tratamentul cu Vasclear o săptămână mai devreme, aşa cum ai cerut, tot n-ar fi fost suficient timp.

Brian dădu din cap. N-avea niciun sens să-i spună adevărul acum.

— Mulţumesc pentru tot ce aţi făcut.

— Aş vrea să fi putut mai mult. O să mă duc şi eu să asist peste câteva minute. Apoi, după ce mă asigur că Randa l-a conectat la pompă, va trebui să mă duc acasă. Imediat ce mă trezesc, o să sun să văd ce face.

Brian îi mulţumi încă o dată, apoi făcu o plimbare incredibil de singuratică până la Institutul Boston. Pe drum, se opri şi dădu două telefoane. Primul la Phoebe, căreia îi promise că o va suna imediat ce se termină operaţia, indiferent de oră. Apoi îl sună pe Freeman Sharpe.

— Freeman, Brian la telefon, spuse el. Jack a suferit un atac de cord grav. Tocmai l-au dus la chirurgie să-l opereze.

— Vin imediat acolo, fu tot ce spuse Sharpe.

Brian se uită la ceas – aproape de miezul nopţii. Era prea târziu să o sune pe Teri, hotărî el. În schimb îi lăsă un mesaj la hotel că Jack intrase în operaţie şi că o va suna de dimineaţă. Apoi se grăbi înspre sala de operaţii de la etajul trei.

La fel ca şi celelalte încăperi din Institut, sala de operaţii era ultra-modernă şi super-dotată. Cei care voiau să asiste la operaţie puteau privi prin foliile de Plexiglas care despărţeau cele două săli sau pe monitoarele TV, prinse pe pereţi. Mai aveau la dispoziţie şi binocluri puternice, prin care puteau observa detaliile cele mai mici ale inciziei.

Brian ajunse exact când Randa, care stătea pe ceea ce părea o platformă hidraulică, terminase de tăiat prin sternul lui Jack, pentru a expune inima. Colegii lui Randa aranjaseră deja tuburile arteriale şi venale folosite pentru a ataşa pompa bypass şi căutau venele de la picioare care nu mai fuseseră folosite în timpul primei operaţii. Tehnicianul care se ocupa de bypass-ul cardiopulmonar pregătise aparatul pentru plămâni şi inimă. În câteva momente, circulaţia sângelui şi oxigenarea aveau să treacă în mâinile ei. O soluţie de potasiu avea să fie atunci injectată în arterele coronariene ale lui Jack, paralizându-i inima.

Din acel moment, operaţia nu mai avea cum să fie oprită. Variabila decisivă era talentul şi viteza lui Randa. Cu cât Jack stătea mai mult legat la pompa bypass, cu atât devenea mai dificil să-l deconectezi – desigur asta numai în cazul în care mai era suficient din muşchiul inimii pentru a mai fi adus înapoi. Având în vedere nenumăratele grefe care trebuiau realizate pe suprafaţa cordului şi faptul că

valva dintre atriul stâng şi ventricul trebuia înlocuită, operaţia avea să dureze cel puţin patru ore, dacă nu şi mai mult.

Aceasta era una din zecile de operaţii de bypass la care asistase sau participase Brian. De unde stătea, nu putea să vadă capul tatălui său care era acoperit de un cearceaf chirurgical. Fără această conexiune, Brian privea totul cu o detaşare stranie. Se gândi să se ducă chiar în sala de aşteptare, dar ştia că nu putea să se mişte de acolo. Atât timp cât era concentrat asupra procedurii, putea să-şi ţină sentimentele în frâu. În acel moment, Randa îşi ridică privirea şi se uită la el. Apoi, la fel de repede, chirurgul îşi îndreptă atenţia către microscop.

— Nu obişnuiesc să dau voie membrilor familiei să privească cum sunt operaţi cei dragi lor, transmise Randa prin difuzor, continuând în acelaşi timp să lucreze.

— Dacă îmi permiţi, pe mine nu mă deranjează, Dr. Randa, răspunse Brian. Dacă aş sta în sala de aşteptare, probabil că aş înnebuni.

— Foarte bine atunci. Dar aş vrea să ştii că nu sunt deloc optimist. Nu am de unde să ştiu cât din muşchiul inimii s-a pierdut până am ajuns aici.

— Înţeleg.

— Muşchiul papilar care îi susţine valva mitrală nu mai funcţionează deloc. O să schimbăm valva asta.

— Ştiu.

Randa era dur – dar îl pregătea pe Brian pentru ce era mai rău. Brian făcuse şi el aşa, la rândul lui, de multe ori. Era o prostie să faci promisiuni irealizabile în situaţii atât de grave. Chiar şi un chirurg de talia lui Randa ştia acest lucru.

Brian simţi că Randa se pregăteşte să-i spună ceva. Dar trebuia să mai aşteple câteva minute. Între timp, Freeman Sharpe fusese adus în zona de asistare de către un gardian şi stătea tăcut lângă el.

— Deci, spuse Randa rece, cât timp a trecut de când i-am recomandat tatălui tău operaţia? Trei săptămâni?

— Aproximativ.

— Şi ce ai făcut pentru el în tot acest timp?

Brian simţi nevoia să-şi dreagă glasul înainte de a răspunde.

— Procedura standard de îngrijire, spuse el, plus Vasclear.

— Ei bine, pot să te informez pe faţă că medicamentul tău miraculos n-a dat niciun rezultat în cazul lui. Arterele tatălui tău sunt ca mărgelele dintr-un rozariu, iar aorta este sugrumată de arterosclerozăşi depuneri de calciu.

— Am bănuit şi eu acest lucru.

— Când ai ales varianta aceea, ai luat o decizie foarte proastă.

Freeman făcu o grimasă, văzând insensibilitatea chirurgului. Brian, incapabil să răspundă pe loc, dădu din cap neajutorat şi se uită într-o parte.

— Am acţionat conform dorinţelor tatălui meu şi cunoscând rezultatele Vasclearului, am ales ce am crezut eu că este mai bine pentru el, reuşi el să spună în cele din urmă.

— Aşa nebun de pacient, aşa nebun de doctor, care mai e şi ruda pacientului.

Freeman îi şopti lui Brian la ureche:

— Auzi, cum se închide microfonul ăsta?

Brian îi arătă un comutator chiar lângă geam şi Sharpe apăsă pe el.

— Doamne, de unde l-au scos pe ăsta? întrebă el.

— Ca să ajungi la Panoul de Onoare al chirurgilor nu ai nevoie de tact. În plus, are dreptate. Eu *sunt* nebunul.

— L-am auzit pe tatăl tău vorbind de operaţia trecută. Şi nu cred că eşti deloc nebun. Ce face?

— E conectat la maşina bypass plămâni-inimă. E imposibil să dau vreun verdict până când operaţia nu se termină şi nu-l deconectează. Mai avem de aşteptat câteva ore bune.

— Ai luat ceva?

Brian se uită la consilierul lui, nevenindu-i să creadă ce aude.

— Freeman, cum poţi să întrebi aşa ceva?

— Păi, dacă îţi vine să crezi sau nu, dependenţii *iau* de obicei droguri – în situaţii stresante, sau nu. În afara de asta, a pune întrebări face parte din meseria mea.

— Nu. Răspunsul este nu. Freeman, nu pot să cred ce se întâmplă.

— Ştiu, amice. Apropo de ce a spus piticul ăla nesuferit înainte, legat de decizia greşită – tu crezi că are dreptate?

— Nu ştiu ce să cred. În medicină, când viaţa cuiva este la mijloc, întotdeauna aleg soluţia cea mai bună din motive greşite în loc să aleg soluţii greşite, din motive corecte.

— Şi tu mi-ai zis că pacienţii care suferă o a doua operaţie au mai puţine şanse decât la prima intervenţie.

— Exact. Şi de data asta pot să-ţi spun şi cifrele – statisticile referitoare la Vasclear şi bypass repetat – ca să nu mai vorbim de trecutul lui Jack şi dorinţa lui de a nu mai suporta încă o operaţie… Freeman, îţi mulţumesc că eşti aici cu mine. Mă simt atât de singur.

Sharpe îl înconjură cu braţul după umeri.

— Nu eşti singur, amice, spuse el. Şi câtă vreme o să ai minunatele alea de fetiţe, credinţă şi pe mine să te ţin pe calea cea dreaptă, nu o să fii singur niciodată.

— Cinci bypass-uri terminate, spuse Randa. Trecem la valvă.

Brian se uită la ceas. Mai puţin de o oră şi jumătate. La un pacient care mai suferise o operaţie de bypass, *trei ore* pentru această parte a intervenţiei ar fi fost ceva normal. Închise ochii. *Ţine-o tot aşa, Randa, fii cât poţi tu de-al dracu',* gândi el, *numai continuă tot aşa.*

Chirurgii ceilalţi şi Randa funcţionau ca o echipă de intervenţii speciale bine acordată. Aşa cum erau strânşi în jurul lui Jack, nu prea puteai să vezi ceva prin binoclu sau la monitorul TV. Freeman nu se uita la niciunul din ele.

— Am văzut destule piepturi deschise în Nam, spuse el.

Mai trecu o oră, timp în care Randa înlocui valva mitrală. O perioadă, Freeman încercă să-i atragă atenţia lui Brian cu

subiecte lejere, apoi se lăsă pe spate şi îl lăsă pe Brian să conducă conversaţia.

Pentru Brian, detaşarea care îl protejase până atunci începuse să se topească. Această transformare îi aduse în minte un caleidoscop de imagini. Una dintre ele care ieşea în evidenţă era chipul tatălui său la unul din meciurile de când era Brian la şcoala generală. Nici dacă era la Super Bowl, Jack nu putea să arate mai încântat. De-abia când Sharpe îi întinse un şerveţel şi îl luă pe după umeri, Brian îşi dădu seama că plângea.

— Gata, toată lumea, inima este închisă, să ne pregătim să-l deconectăm de la pompă. Dr. Holbrook, mai eşti aici?

Brian dădu drumul la microfon, în timp ce se uită la ceas. Un bypass quintuplu repetat şi o înlocuire de valvă mitrală în 175 de minute. Micul Sikh era un magician.

— Sunt aici, răspunse el.

— Ai fost tare tăcut.

— Sunt foarte îngrijorat.

— Ai toate motivele. Operaţia a decurs bine din punct de vedere tehnic, dar nu pot să-ţi promit nimic despre ceea ce vom descoperi când vom încerca să pornim inima tatălui tău din nou.

— Înţeleg.

— Vrei să stai aici?

Brian se uită la Freeman.

— Aş prefera să rămân, decât să aştept în altă parte, răspunse el.

— Am introdus o sondă cu ultrasunete în esofag ca să putem monitoriza permanent contracţiile muşchiului inimii.

Brian luă un binoclu şi confirmă că pe ecranul cu ultrasunete se vede foarte bine.

— Mulţumesc că m-ai lăsat să rămân, spuse el răguşit, aranjându-şi mai bine spătarul scaunului.

— Încetiniţi ritmul pompei. Daţi drumul la pacemaker (stimulator), spuse Randa.

— Pompa închisă.

— Pacer la 75. Nimic încă.

— A intrat în fibrilaţie. A intrat în fibrilaţie.

— Semn rău. Daţi drumul la pompă. Paletele, vă rog. 20 de juli… Feriţi!

— Nimic… Nu, stai, uite, nişte complexe. Ritm la 75.

— Daţi drumul mai tare la pompă, spuse Randa.

Chirurgul se uită în sus la Brian şi dădu din cap. Repriza întâi se terminase. Pierduseră. Jack nu avea să scape de pompă aşa uşor. Dar şi mai îngrijorătoare erau semnalele transmise de ultrasunete. Se părea că nu mai este suficient muşchi rămas în partea stângă a inimii pentru a genera tensiunea necesară. Trecură 15 minute de tăcere îngrozitoare înainte ca Randa să comande din nou să fie dat drumul la pacemaker şi pompa să fie oprită din nou. Din nou Jack intră în fibrilaţie. Ritmul de şoc se repetă. Din nou slabe contracţii şi nicio mişcare a sângelui. Din nou Randa strigă să se dea drumul la pompă. Repriza a doua, pierdută.

Încă douăzeci de minute. Brian ştia din instinct că aceasta va fi ultima încercare. Aparatul de ultrasunete continua să indice o slăbiciune a muşchiului din camera de pompare. Dar un test rămânea doar un test, gândi el. Pacienţii erau diferiţi între ei şi Jack Holbrook jucase odată o bună bucată dintr-un meci cu fibula ruptă.

Haide, tată. Haide, ştiu că poţi.

Vocile din sala de operaţii ajungeau până la el, în timp ce Randa comunica cu echipa lui.

— Pacemaker până la 90, strigă el. Opriţi pompa încet.

— Pacemaker la 90.

— Activitate electrică minimă, spuse primul asistent.

— Nicio contracţie, spuse celălalt chirurg.

— Volumul e în regulă? întrebă Randa.

— Perfect.

— Eşti sigur?

— Da, totul funcţionează cum trebuie.

— Totul, cu excepţia acestei inimi.

— Tot nimic, spuse asistentul.

Laj Randa se îndreptă încet şi plecă de lângă monitorul pentru ultrasunete.

Ochii lui întunecaţi se îndreptară spre sala de observare. Apoi îşi ridică mâna înmănuşată şi plină de sânge, pentru a-şi da jos masca de la gură.

— Îmi pare rău, spuse el. Îmi pare tare rău.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

ŞTIRILE DE NOAPTE DE LA NBC

Raport Medical

Casa Albă a confirmat că Preşedintele se va alătura directorului FDA, Alexander Baird, pentru a participa la ceremonia de săptămâna viitoare în cadrul căreia miraculosul tratament cardiac atât de mediatizat, Vasclear, va primi aprobarea pentru uz general. Medicamentul, creat şi fabricat de compania Newbury Pharmaceuticals din Boston, îndepărtează plăcile arterosclerotice care blochează arterele coronariene şi cauzează atacurile de cord. Conform surselor noastre de la Newbury, medicamentul este eficient în 75 la sută din cazurile tratate.

Şeful de Personal de la Casa Albă, Stan Pomeroy spune că ceremonia va avea loc la Spitalul White Memorial din Boston, locul în care au avut loc cele mai multe teste clinice.

Senatorul Walter Louderman, un susţinător puternic al aprobării timpurii a medicamentului, şi-a exprimat surprinderea şi plăcerea de a vedea, aşa cum spune el, „această întoarcere la 180 de grade a politicii administraţiei în ceea ce priveşte un tratament de care americanii au nevoie disperată şi pe care îl aşteaptă de atâta vreme…”

Brian stătea trântit pe canapeaua din sufragerie, mestecând o bucată de pizza veche de o zi, de-abia înţelegând ce se spunea la televizor. Camera de zi, sufrageria şi bucătăria apartamentului din Reading erau pline de flori şi coşuri cu fructe, unele proaspete, altele nu, iar pereţii erau acoperiţi cu amintiri triste ale zilelor bune şi proaste. Teri îi trimisese atât flori, cât şi un coşuleţ cu

brânzeturi şi biscuiţi. Îl sunase de nenumărate ori şi îşi exprimase regretul că şeful ei de la FDA nu a crezut de cuviinţă că ea trebuie să ia parte la funeralii. Brian îi răspunsese că telefoanele şi grija arătată însemnau mult mai mult decât prezenţa ei la înmormântare.

Trecuse o săptămână de la moartea lui Jack şi patru zile de la înmormântare. Cu excepţia zilei în care îl înmormântase, timpul părea să fi îngheţat pentru Brian. Nimeni, cu excepţia lui Freeman Sharpe, nu-i putea înţelege pe deplin tulburarea interioară şi disperarea intermitentă.

Singura alinare din săptămâna aceea fusese Phoebe, care îi aducea mâncare, făcea curat, se asigura că Becky şi Caitlin erau disponibile ori de câte ori Brian voia să le vadă şi se ocupa de toţi vizitatorii din afara oraşului când el nu se simţea în stare.

— S-a purtat ca o doamnă cu clasă, spusese Freeman.

— Da, cu clasă, dar ea e doamna care reprezintă naufragiul meu din trecut, îl corectă Brian.

În cei doi ani de la separarea lor şi unul de la divorţ, acum era pentru prima dată când stăteau mai mult timp împreună. Şi erau momente când durerea de a realiza ceea ce pierduse prin Phoebe şi viaţa de familie era la fel de mare ca durerea provocată de moartea lui Jack.

Freeman ieşi din baie cu aparatul lui de ras pe care-l băgă în geantă. Grupul lor de consiliere se asigurase ca Brian să nu petreacă nicio noapte singur de la moartea lui Jack. Dar acum, după ce stătuse cu el o zi şi jumătate, Freeman simţea că Brian era pregătit.

— Ziceau ceva la ştiri despre medicamentul ăla? întrebă el.

— Medicamentul miraculos vindecă toată Coasta de Est cu excepţia unei singure persoane.

— Ai curajul să bagi mâna în foc?

— Iartă-mă.

— Bietul de mine, bietul de mine, *vai de capul meu.*

— Ştiu. Ştiu.

— Trebuie să încetezi odată să te mai învinovăţeşti, Brian. Ai făcut o alegere – o alegere *informată* – şi nu a dat rezultatele pe care tu le aşteptai. Nu e ca şi când ai fi vrut să te dai mare că ştii să tragi cu arma şi din greşeală puşca s-a descărcat şi ţi-ai omorât tatăl.

— Ştiu. Dar mi-e greu să mă obişnuiesc cu ideea, asta-i tot.

— Crezi că te descurci dacă mă duc acasă?

— Sigur. Sunt un pic stresat că mâine trebuie să mă duc la serviciu, dar nu cred că pot să-mi mai permit să stau mult acasă.

Sharpe se aşează la capătul celălalt al canapelei.

— O să-ţi fie mai bine la serviciu decât să pierzi vremea pe aici, oricum, asta-i sigur. Gândeşte-te aşa – fiecare întâlnire la care ai mers în ultimul an şi jumătate, fiecare minut pe care l-ai petrecut meditând sau discutând cu mine, orice lucru făcut pentru a avea grijă de tine şi pentru a arăta că eşti o persoană merituoasă, fiecare din ele reprezintă o sumă de bani depusă la bancă. Pentru un timp va trebui să trăieşti din dobânda sumelor depuse sau chiar vei putea retrage ceva bani dacă va fi nevoie.

— Şi dacă nu am suficient?

— Ai, Brian. Te cunosc de ceva vreme şi trebuie să mă crezi în privinţă asta. Ai. Dar nu trebuie să te mai torturezi. Va fi greu. Însă, pentru numele lui Dumnezeu, orice s-ar întâmpla, nu uita că orice lucru rău din viaţa ta devine şi mai rău dacă bei sau iei droguri.

Brian se gândi o vreme, apoi se duse la bibliotecă, scoase un volum gros şi se întoarse la locul lui. Scoase din el un tub de calmante şi-l aruncă înspre Freeman.

— Fostul medic cardiolog al lui Jack i-a prescris astea. Le-am ascuns aici după înmormântare… ca să fie.

Sharpe se uită la eticheta de pe tub, apoi se duse în baie cu ele, aruncă pastilele una câte una în veceu şi trase apa.

— O decizie înţeleaptă să mi le dai mie, spuse el. Mai ales că nu ai luat niciuna înainte. Îţi vine să crezi sau nu, dar aşa se spune că trebuie să se întâmple. O să te

descurci, amice, dar numai dacă îmi promiţi că o să mă suni imediat ce te simţi nesigur pe tine. Nu contează ora.

— Promit. Freeman… îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc că ai fost alături de mine.

Freeman dădu mâna cu Brian şi îl bătu pe spate.

— Aş vrea să-l fi cunoscut pe tipul ăla care a fost alături de mine când mi-am venit eu în fire prima dată, spuse el.

Pentru un timp, Brian se învârti prin apartament, simţindu-se copleşit de tăcerea apăsătoare. Rememora într-una anii în care Jack fusese bolnav. Cu mult înainte să ia decizia de a încerca Vasclearul în loc de operaţie, fuseseră multe momente în care ar fi putut proceda diferit. Oare ar fi putut evita acest sfârşit tragic?

Ai făcut o alegere – o alegere informată… nu trebuie să te mai chinui atât…

Telefonul sună de două ori înainte ca măcar Brian să-şi dea seama că sună. Lăsându-se copleşit de milă pentru sine, hotărî să lase să intre robotul.

— Brian, sunt eu, Teri. Dacă eşti acolo, răspunde.

Brian se repezi la telefonul care se găsea lângă scaunul lui Jack, dărâmând o lampă de aramă. Teri sunase şi în ziua de după înmormântare, dar de atunci nu mai vorbiseră.

— Bună, eu sunt. Sunt aici. Sunt aici.

— Salut. Ce mai faci?

— Adevărul? Am avut şi zile mai bune. Cu mult mai bune de fapt. Încerc să mă hotărăsc ce să fac, să alerg câţiva kilometri, să iau metroul, să plec în lume, sau să intru cu maşina într-un parapet. Într-un cuvânt, am o noapte proastă.

— E cineva cu tine?

— A fost până acum o jumătate de oră. Prietenul meu Freeman tocmai a plecat.

— Şi mai vrei pe cineva?

— Oh, doamnă, nici că s-ar potrivi mai bine. Mi-ar face o deosebită plăcere.

— De-abia m-am cazat la Newton Mariott, la camera 128. Cei de aici îmi spun că până la tine fac douăzeci de minute.

— Te descurci să ajungi?

— Am cumpărat un ghid al străzilor. Şi am descoperit şi strada ta. Ia spune-mi, chiar alergi cu problema pe care o ai la genunchi?

— Mai mult sar. Şi genunchiul meu se adaptează şi el mai mult sau mai puţin.

— Bine, atunci îmi aduc şi eu echipamentul. Alergi cu mine câţiva kilometri?

— Depinde. Defineşte *câţiva.*

Patruzeci de minute mai târziu, alergau umăr la umăr pe străzile întunecate, pustii ale oraşului.

— Sunt foarte flexibil când vine vorba de alergat pe distanţe mari, îi spusese el în timp ce se încălzeau. Fac două mile, două mile jumătate sau două şi trei sferturi fără să mă opresc. Cât de mult alergi de obicei?

— Nu contează, haide să facem două şi jumătate.

— Se vede că vrei să alergăm mai mult. Trei. Sunt gata să alerg trei mile fără nicio oprire. Acum spune-mi. Cât alergi de obicei?

— Nu alerg tot timpul. Avem un soi de club organizat în cadrul agenţiei şi acolo mai alerg…

— Suficient. Cunosc acest tip de cluburi. Douăsprezece mile înainte de prânz, apoi un shake din ouă şi ficat, un duş pentru cei care transpiră şi înapoi la muncă. Facem trei mile.

Teri se mişca cu agilitatea naturală a unui alergător experimentat, având mişcări relaxate şi frumos coordonate. Brian se chinuia să ţină pasul cu ea, dar ştia că ea nu dă tot ce poate. Era o noapte perfectă de toamnă, fără lună, răcoroasă şi liniştită. Din momentul în care făcuseră primii paşi, Brian ştiu că era exact lucrul de care avea nevoie.

— Poţi să o iei înainte dacă vrei, spuse el, respirând ceva mai greu după prima milă. Poate transpiri şi tu vreun pic.

— E bine aşa. Opreşte-mă dacă vorbesc prea mult. Când alerg la club, o fac de obicei împreună cu doi sau trei colegi şi pălăvrăgim tot timpul.

— Dacă nu vorbim despre spital, atunci e în regulă. Intru mâine de dimineaţă la prima oră. Şi n-am chef să mă gândesc de pe acum.

— S-a făcut.

— Ştii, spuse el, când mama a murit, am fost atât de îngrijorat pentru Jack, încât nu am avut timp să o plâng. Acum, am senzaţia că m-au lovit ambele morţi.

— Da, dar Jack nu ţi-a fost numai tată. Ai avut grijă de el. A fost ca şi când ai pierdut un tată şi un fiu în acelaşi timp. *Doi* părinţi şi un copil, din ce spui tu.

— Mă bucur că eşti aici în seara asta. Şi mă bucur că facem asta. Ce mă nedumereşte este cum reuşeşti să alergi fără ca paşii tăi să se audă. Când alerg eu se aude de la o poştă.

— Zece, răspunse ea.

— Ce?

— Zece. Zece mile alergăm de obicei înainte de prânz. Nu douăsprezece. Dacă şi tu ai alerga atât de mult, nu ai mai face aşa de mult zgomot.

Pe parcursul celor trei mile, Brian se simţi din ce în ce mai legat de Teri. Şi, la un moment dat, spre sfârşit, îşi dădu seama că, intenţionat sau nu, alergarea aceea reprezenta de fapt un preludiu. Când mai avea două blocuri până la casa lui, sprintă şi trecu pe lângă ea.

— Hei, care-i graba? strigă ea.

— Ghici, îi zise el.

Teri îl depăşi chiar în faţa casei, apoi se agăţă de el şi îl ajută să intre în sufragerie, încercând să-şi tragă răsuflarea.

— Eşti bună, gâfâi el.

— Încă nu ştii asta, spuse ea, în timp ce îi ridică mâinile în sus pentru a-i scoate tricoul ud de sudoare.

— Sunt transpirat.

— Nu-i nimic, răspunse ea, ridicându-şi braţele deasupra capului pentru ca el să-i facă acelaşi lucru. Sunt doctoriţă.

Îşi desfăcu sutienul, apoi îngenunche în faţa lui pentru a-i scoate adidaşii. Apoi, încet, încet îi trase în jos şortul şi slipul. Erecţia lui fu instantanee.

— În caz că nu ţi-ai dat seama, spuse el, nu prea mai am practică şi mă excit uşor.

Ea îşi plimbă buzele pe corpul lui până ajunse la gură. Brian o prinse de talie şi îi dădu jos şortul.

— Nici eu nu sunt prea experimentată, spuse ea, trăgându-i faţa în părul ei umed. Nu ştiu dacă să fiu mândră sau să mă simt stânjenită când mă gândesc la cât de mult a trecut de când n-am mai făcut-o.

Se sărutară la nesfârşit cu hainele încă în jurul lor, explorându-se reciproc cu degetele. În cele din urmă, împinseră mai departe adidaşii şi scăpară de restul hainelor de pe ei.

— De când te-am văzut la spital, mi-am dorit să se întâmple asta, spuse el.

— Şi eu la fel, în caz că nu ţi-ai dat seama. Îmi pare atât de rău că nu am putut să fiu cu tine săptămâna asta.

— Te-ai revanşat până acum. Dar dacă funcţionezi mai bine când te simţi vinovată, atunci nu ezita şi păstrează sentimentul ăsta.

O conduse în dormitorul pe care Jack îl renovase cu câţiva ani în urmă. Pe jos era mochetă. Din cameră se deschidea o mică cameră de baie în care se găsea o cadă suficient de mare şi o cabină de duş. Au ales duşul.

— Rece, caldă sau fierbinte? întrebă el, incapabil să-şi ţină mâinile departe de ea.

Ea îi apucă penisul cu ambele mâini şi îl mângâie în timp ce îi săruta buzele din nou.

— Nu contează temperatura, dacă rămâi aşa, şopti ea.

Se săpuniră pe spate şi pe faţă şi-şi spălară părul unul altuia. În timp ce apa caldă picura pe ei, el o trase înspre el şi o sărută adânc. Coborându-şi mâinile pe coapsele ei, o ridică în braţe. Ea îşi încrucişă picioarele în jurul taliei lui şi se agăţă cu mâinile de gâtul lui.

— Poţi s-o faci aşa? şopti ea.

— Nu ştiu. Dar, atâta vreme cât nu e niciun arbitru român care să dea puncte pentru stil, pot să încerc.

O coborî înspre el.

— Potrivire perfectă, spuse ea visător. Şi uite chiar acolo în spatele tău e un tip micuţ cu aspect de român care tocmai ţi-a dat nota zece.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Brian ajunse la spital înainte de şapte, deşi toată noaptea vorbise şi făcuse dragoste cu Teri. Nici acum nu ştia mai multe despre ea decât ştia ea despre el, dar *aflase* că avusese o relaţie de durată cu un pilot, care se terminase cu un an în urmă şi că de atunci evitase bărbaţii.

— Acum vreau calitate, spusese Teri. Nu cantitate.

Lui Brian i se făcuse deja dor de ea.

Se duse direct în saloane şi îşi începu ziua studiind fişele celor şaptesprezece pacienţi care erau internaţi acolo. Colegii erau îngrijoraţi şi se purtau cu delicateţe. Părea că toată lumea cunoştea împrejurările în care a murit tatăl său. Când Brian termină cu fişele, vizitele încă nu puteau fi începute. Se duse în camera pentru Corespondenţă pentru a-şi ridica scrisorile care veniseră între timp. Apoi se îndreptă înspre saloane, oprindu-se la masa pentru cafea din recepţia facultăţii. În perioada dintre moartea lui Jack şi descoperirea noii lui iubite, Brian trecuse prin momente destul de tensionate. Poate că citirea corespondenţei o să-l ajute să revină cu picioarele pe pământ un pic.

Lucruri simple, îşi aminti el, repetând sfatul pe care credea că îl învăţase de la tatăl lui. Când orice altceva nu dă rezultate, împarte viaţa în lucruri simple şi ocupă-te de ele pe rând.

Teancul de corespondenţă cuprindea unele dictări care trebuiau revizuite şi semnate, buletinele spitalului, două note de mulţumire din partea pacienţilor şi o mulţime de reviste livrate gratuit, ziare, jurnale, toate finanţate într-un fel sau altul de companiile farmaceutice. În plus, mai avea şi câteva radiografii şi analize scoase la calculator. Brian le studie pe rând atent, ştiind cât de periculos este să nu fii concentrat, dar nu foarte în amănunt.

Nu găsi nimic notabil până când ajunse la analizele lui Bill Elovitz. Cu tot ce se întâmplase în săptămâna care trecuse, nu se mai gândise deloc la bărbatul din

Charlestown. Analizele la sânge nu indicau în mod special diagnosticul de hipertensiune pulmonară, dar pentru că diversitatea de cauze era atât de mare, orice indiciu era important. Colesterolul şi trigliceridele, lipidele care influenţau apariţia arterosclerozei aveau un nivel ridicat. Mai erau şi câteva rezultate anormale la ficat, care puteau fi cauzate de absolut orice, dar probabil că se datorau umflării ficatului în urma presiunii sângelui, care încerca să-şi facă loc printre plămânii şi inima care nu funcţionau deloc bine. Oricum, Brian notă rezultatele pe o foaie ca să i le dea lui Teri.

Una dintre asistente bătu şi băgă capul pe uşă.

— A venit toată lumea. Phil spune că începem vizitele în cinci minute.

— Vin şi eu acum.

Presat de timp, începu să citească pagina a doua din analizele lui Bill; hematologia – numărul de celule roşii. Imediat îi atrase atenţia un rezultat. Numărul celulelor eosinofile era mare – chiar foarte mare. Aşa numitele eo erau un tip de celule albe granulare, care păreau roşii când erau studiate la microscop. Numărul lor creştea în cazul multor boli, inclusiv în infecţiile parazitare, precum infecţia cu viermi tropicali sau trichineloză şi în reacţiile alergice, cum erau astmul, eczemele şi rinita. În acelaşi timp, eosinofilia era determinată şi de reacţia la medicamente.

Brian bifă rezultatul, îl încercui şi îl notă pe fişa lui Elovitz. Era un indiciu destul de serios al hipertensiunii pulmonare la un pacient care lua un medicament nou. Putea să nu fie nimic, dar putea să fie ceva. Indiferent de ce era, simţea că nu trebuie să treacă cu vederea eosinofilia.

Strânse rapoartele şi câteva jurnale pe care le băgă în servieta sa şi se îndreptă înspre saloane. Phil Giantasio, aflându-se la orele de practică lunară, aduna studenţii, stagiarii, rezidenţii şi asistentele în jurul primului pacient. Phil venise la înmormântare şi îi arătase că este un prieten adevărat, sunându-l să vadă ce face, oprindu-se pe la el pe-

acasă de două ori şi odată reuşind chiar să-l facă pe Brian să ia prânzul cu el.

Brian se alătură grupului, dar nu auzea decât frânturi din ce se spunea. Respiraţia grea şi gleznele umflate ale lui Bill Elovitz puteau să nu fie altceva decât semne ale unei boli de inimă cauzate de îngroşarea arterelor. Dar acum mai avea de explicat încă ceva – un număr anormal de mare de eo.

Mintea lui Brian căuta diverse posibilităţi. Din câte îşi aducea aminte, cazurile de HP asociate cu uleiul toxic din Spania, dar şi cu L-triptofanul şi pastilele de slăbit, prezentau eosinofilie la marea majoritate a pacienţilor.

Antitbioticele, iodidele, chiar şi aspirina – lista de medicamente care produceau reacţii asociate cu o creştere a nivelului de eo era imensă.

Freeman avea dreptate. Spitalul era locul ideal pentru el acum.

— Ce părere ai despre această posibilitate, Brian?

Phil stătea de partea cealaltă a patului, aşteptând. Brian zâmbi timid.

— Pierdut în spaţiu, spuse el. O să încerc să fiu mai puţin distrat. Iartă-mă.

— Dacă o să fii lângă mine la următorul caz de atac tiroidial, nicio problemă, răspunse Phil.

Vizitele decurseră fără niciun eveniment. Brian reuşi să se concentreze asupra cazurilor respective, dar din când în când nu se putea abţine să nu se gândească la Jack, Teri, la Elovitz. În cele din urmă, examinară şi discutară ultimul caz şi Phil îi trimise pe toţi la treburile lor.

— Azi lucrezi în saloane? îl întrebă pe Brian.

— Da.

— Crezi că te descurci?

— Mă simt bine, serios. Îmi pare rău că am fost aşa cu capul în nori. Mă frământă o mulţime de lucruri. Însă mă descurc cu saloanele.

— Am încredere. Vrei să discutăm despre ceva anume?

— Dacă ai puţin timp, chiar aş vrea să vorbim. Mai e nişte cafea pe hol.

— Atunci, sunt al tău.

Se aşezară pe scaune unul în faţa celuilalt pe micul hol.

— Phil, vreau să-ţi relatez un caz şi să-mi spui părerea ta.

— Zi.

— E vorba despre bărbatul acela, Bill Elovitz, pe care l-am întâlnit la Urgenţe.

— Omul Minune?

— Exact. L-am văzut la clinica Vasclear chiar înainte să moară Jack. A fost măcelar şi are un tatuaj pe braţ, rămas de când a stat în lagărele naziste. El este unul din pacienţii care au luat Vasclear încă dinainte de a începe studiul oficial.

— Etapa 1, corect?

— Da, cred că da.

— Zi mai departe.

— Acum câţiva ani i s-a dat trimitere către noi, pentru mai multe investigaţii. După ce a luat Vasclear, starea lui s-a îmbunătăţit, însă ulterior simptomele arterosclerozei şi-au făcut din nou apariţia. În cele din urmă a suferit un infarct miocardic uşor acum opt sau nouă luni, pentru care a stat internat în spital două zile. Are ceva cu spitalele de pe urma anilor petrecuţi în lagăr.

— Înţeleg. Spune mai departe.

— Păi, vine la clinică o dată pe lună pentru tratamentul cu Vasclear, dar în ultimele patru, cinci luni gleznele i s-au umflat destul de des şi respiraţia i s-a îngreunat. A primit în continuare medicamente pentru cardiopatie ischemică, dar starea lui e din ce în ce mai proastă. E un tip destul de dinamic de felul lui, dar acum nu mai poate să urce nici măcar un etaj pe scări fără să se oprească.

— OK, spuse Phil. Sunt pregătit. Nu m-ai chemat aici ca să-mi faci istoria unui caz de cardiopatie ischemică. Care-i treaba?

Brian sorbi o gură de cafea, apoi spuse:

— E posibil ca urechile mele să nu mai fie aşa de fine, după ce un an şi jumătate n-am folosit stetoscopul, dar în acelaşi timp e posibil doar să se fi odihnit. Am descoperit un sunet puternic în al patrulea ventricul în partea dreaptă a inimii, o accentuare a componetului pulmonar în cel de-al doilea sunet şi semnale ale unei insuficienţe pulmonare şi tricuspide.

— O boală pulmonară?

— Phil, mi s-a părut că este un caz tipic de hipertensiune pulmonară.

Expresia lui Giantasio deveni mai concentrată, deşi aproape insesizabilă. Se întoarse şi puse cafeaua pe masă, vărsându-şi câteva picături pe mână. Le şterse cu cealaltă mână şi când se întoarse spre Brian era din nou vechiul Phil.

— HP e greu de diagnosticat fără o mulţime de analize, spuse Phil. Şi *chiar* şi aşa nu e simplu. Dar aş putea eu oare să-l contrazic pe cel care a dat diagnosticul de criză tiroidială, când noi credeam că e un atac de cord?

— Mai e ceva, adăugă Brian, mirându-se de reacţia ciudată a lui Phil şi nefiind sigur că văzuse bine. Tocmai am descoperit un set de analize pe care i le-am făcut bătrânului acum zece zile. Nivelul de eo este de 14 la sută. Nivelul de leucocite este normal 90-500.

— Paisprezece la sută din 90-500 nu e o creştere semnificativă dacă te gândeşti la numărul leucocitelor.

— Phil, normal este să ai între 0 şi 3 la sută.

— Ştiu. Dar tot nu mă impresionează. Aş verifica din nou. Şi pun pariu pe o pizza că de data asta va fi sub cinci. Eo-urile sunt foarte instabile. Când îţi apar rezultate anormale, de obicei se repetă testele.

— O s-o fac şi pe asta. Se pare că nu prea te-am impresionat.

— E prea devreme, Bri. Presupun că ai dat ordine să îi facă analize de milioane de dolari.

— Ceva de genul ăsta.

Brian începu să simtă un fel de iritare în uşurinţa cu care vorbea prietenul lui. Brusc, Phil se ridică în picioare.

— Gata, trebuie să mai şi fac ceva pentru salariul pe care-l câştig. Brian, am avut peste două sute de cazuri de pacienţi trataţi cu Vasclear de când a început studiul, ca să nu mai vorbim de cei două sute din grupul gama, care au primit o doză mai mică. Niciunul nu prezintă vreun simptom de genul acesta. Cred că ai pornit o vânătoare de zebre, cu HP-ul ăsta. Dar, ţine-mă la curent, da?

— Aşa am să fac.

Brian mai rămase pe hol câteva minute, simţindu-se complet nesatisfăcut de discuţia avută. Apoi îşi duse servieta la calculatorul din camera de apelare. Putea să ia numărul de telefon al lui Bill Elovitz, de pe fişa lui, fără a mai fi nevoie să apeleze la cineva de la Registratură.

— Alo, rezidenţa Elovitz.

— Bună ziua, spuse Brian. Sunt Dr. Holbrook de la spitalul White Memorial. Aş putea să vorbesc cu Bill Elovitz, vă rog?

Urmă un moment de tăcere prelung, înainte să audă vocea puţin înăbuşită a femeii de la capătul firului spunând:

— Devorah, e un doctor de la White Memorial. Vrea să vorbească cu Bill.

Pe fundal se auzi vocea unei femei, dar Brian nu înţelese nimic din ce spuse aceasta.

— Cum spuneaţi că vă cheamă?

— Holbrook. Dr. Brian Holbrook. Uitaţi, dacă vreţi să daţi telefon aici la spital să verificaţi că sun de aici, vă dau numărul…

— Nu e nevoie, doctore. Eu sunt D-na Levine, vecina de alături. Eu… cred că ne-am cunoscut atunci când Bill a fost rănit.

Începu să suspine.

— Bill Elovitz e mort, doctore. A fost asasinat acum cinci zile, doctore – împuşcat în timpul unui jaf la micul magazin de la colţul străzii.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Dimineaţa trecu infernal de greu. De multe ori, Brian le rugase pe asistente să preia cât mai multe din probleme şi se dusese în vestiar să se întindă pe canapea. Niciodată nu avusese probleme cu energia la serviciu. Dar acum, suferinţa provocată de moartea lui Jack, noaptea petrecută cu Teri şi veştile răscolitoare despre Bill Elovitz îl epuizaseră de-a binelea.

Poate Freeman se înşelase când credea că o să fie mai bine dacă se întorcea aşa curând la serviciu.

Pentru că era victima unei crime, Bill Elovitz fusese cu siguranţă autopsiat. Brian îşi făcu o notiţă să nu uite să verifice rezultatele la biroul de medicină legală. Apoi sună la Registratură şi descoperi că niciuna din analizele cerute de el nu fuseseră făcute înainte de moartea lui.

În cele din urmă, aţipi şi alunecă într-un vis agitat şi tulbure, în care se amestecară imagini din fotbal, lagăre, Blues Barn, şi peste toate imaginea profesoarei lui de geometrie din clasa a zecea. Nu-l trezi nici pagerul, nici telefonul, ci un ciocănit uşor la uşă.

— Da, intră, strigă el, întrebându-se aiurea dacă nu putea fi Teri.

Uşa se deschise şi Phil îşi băgă capul înăuntru. Brian îl sunase imediat după ce aflase veştile despre Bill. Reacţia lui Phil a fost una naturală, nici urmă de ironie sau ceva – doar un fluierat uşor, o tăcere prelungă şi câteva exclamaţii de uimire.

— Ai puţin timp? întrebă el acum.

— Am făcut ceva rău?

— De ce întrebi asta?

— Nu ştiu. Cred că sunt paranoic. În ultima vreme ori de câte ori a ciocănit cineva la uşă, întrebându-mă dacă am timp, am avut numai probleme.

— Păi din câte ştiu eu acum nu cred că ai vreo problemă. Dar trebuie să vorbesc cu tine. Chris Gildden a fost de acord să se ocupe el de saloane ora asta.

— Pare ceva serios. Lasă-mă doar câteva minute să mă aranjez şi eu puţin.

— Ce-ar fi să ne vedem peste zece minute la mine în birou?

Phil plecă înainte de aştepta răspunsul. Brian se dezmetici şi încercă să o sune pe Teri la Mariott, dar plecase deja de-acolo, exact aşa cum îi spusese. Trebuia să fie deja în spital, studiind dosare sau undeva pe la Newbury Pharmaceuticals. Deja se dusese vestea peste tot că Preşedintele intenţiona să vină personal la White Memorial pentru ceremonia de aprobare a Vasclearului. Timpul se scurgea pentru Teri şi era ultima şansă de a mai descoperi ceva care să amâne evenimentul.

Biroul lui Phil de la etajul şapte semăna cu o cameră de cămin mai degrabă – spaţiu mic, rafturi de metal pentru cărţi, iar fereastra nu dădea înspre Charles, ci spre interiorul spitalului, unde se vedea scheletul clădirii în construcţie şi schelele de renovare din jurul Domului lui Hipocrate. Brian se oprise la cantină în drum şi cumpărase nişte prăjiturele fără formă, cu glazură de zahăr şi învelite în celofan. Puse una din ele pe biroul lui Phil.

— Poftim, spuse Brian. Asta este o şpagă în cazul în care m-ai minţit că nu am niciun fel de probleme.

Phil dădu prăjitura într-o parte – semn rău.

— N-am minţit, răspunse el, dar am minţit în legătură cu altceva. Ia loc, te rog.

Brian îndepărtă câteva hârtii de pe un scaun cu design scandinav şi se aşeză. Phil, îmbrăcat de obicei foarte fercheş şi întotdeauna foarte calm, părea acum obosit şi stresat. Nodul de la cravată era lărgit, iar pe gulerul de la cămaşă se vedea o pată de cafea.

— Ia-o uşurel, Phil, spuse Brian. Pe scurt, nu cred că ai făcut ceva ce n-am făcut şi eu măcar o dată. Indiferent de

ceea ce îmi vei spune, vreau să ştii că eu nu mai judec oamenii.

Giantasio inspiră adânc.

— Îmi pare rău că m-am comportat atât de rece mai devreme când mi-ai spus de bietul bătrân că s-ar putea să sufere de hipertensiune pulmonară. Adevărul este că nu ştiam ce să fac cu această informaţie. Vezi tu, acum câţiva ani, când Vasclearul era încă în perioada de început a testărilor, am mai întâlnit un pacient despre care şi eu am crezut că are hipertensiune pulmonară. Am făcut nişte săpături şi i-am găsit numele. E vorba de Ford, Kenneth Ford. L-am văzut o singură dată la clinică, dar eu am un dosar cu cazuri interesante şi l-am găsit notat acolo. Simptomele fizice erau identice cu cele descrise de tine – glezne umflate, respiraţie grea, insuficienţa valvei pulmonare şi tricuspide, toate.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Am… am făcut ceea ce se presupune că trebuie să facem. Am vorbit cu Art Weber despre el. Mi-a spus că existaseră câteva tipuri de alergii din cauza medicamentului, care erau cauzate de un ingredient folosit în procesul chimic de stabilizare. După aceea, procesul a fost revizuit, agentul respectiv înlăturat şi nu au mai fost probleme până când a apărut acest tip, Ford. Weber şi cu mine am verificat fişa lui medicală cu atenţie şi un lucru era sigur, că omul începuse tratamentul înainte ca procesul de sinteză să fie modificat.

— Şi ce s-a întâmplat cu el? Cum s-a terminat totul?

— Brian, ascultă. De când am venit aici, m-am zbătut pentru titlul de profesor. Visul meu e pe cale să se realizeze. Să fiu profesor la Institut şi la facultate. Frişca de pe tort, visul oricărui medic cardiolog, iar eu mai am doar un pic. Ştii la fel de bine ca şi mine că nu sunt cel mai sclipitor specimen din floarea academică, deci trebuie să lupt din greu pentru orice realizare cât de mică, să nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala şi să respect regulile jocului. La Institutul Cardiovascular Boston, una din regulile

cele mai importante este să nu comentezi când vine vorba de rezultatele cercetărilor făcute în cazul vreunui medicament sau instrument. Trebuie să fiu foarte atent.

— Înţeleg, Phil. Serios, te înţeleg. Spune-mi, totuşi, tipului ăsta, lui Ford, i s-a diagnosticat în cele din urmă hipertensiunea pulmonară?

Phil se uită la tavan.

— Ăăăă… habar n-am, răspunse el. Weber mi-a promis că va discuta cu Carolyn şi că vor avea grijă de Ford, urmând să se hotărască dacă aveau să raporteze cazul lui sau nu. N-am făcut nici cel mai mic efort de a urmări cazul, iar apoi am uitat de el – până azi dimineaţă. Bri, ceva pute aici. Pe bune. De asta să fii sigur. Ai făcut bine că ţi-ai luat o piatră de pe inimă. Pe de altă parte nu ştim cu adevărat dacă cei doi sufereau sau nu de HP.

— Şi asta *e* adevărat. Şi poate că ar trebui să lăsăm lucrurile aşa cum au picat. Cred că ştii deja, Brian, dar vreau să te avertizez din nou. Medicamentul ăsta este copilul lor. Nici nu vreau să mă gândesc cât valorează pentru ei. În primele 30 de secunde de la lansarea pe piaţă, va aduce probabil mai mulţi bani decât câştigăm noi amândoi într-un an.

— Ştiu.

Brian nu mai adăugă nimic, simţind că prietenul lui era prea tensionat atunci ca să înghită vreo remarcă răutăcioasă la adresa salariilor lor.

— Pickard, Jessup, Weber – par să te placă foarte mult, continuă Phil. Şi ai făcut câteva lucruri uimitoare de când lucrezi aici. Dar pot fi foarte duri când sunt încolţiţi în dispute academice sau când cineva le face probleme ori le ameninţă siguranţa financiară. Am văzut o grămadă de exemple de când lucrez aici. N-ai de unde să ştii, dar Pickard şi Jessup au venit la mine după ce tu ai recunoscut că ai trimis raportul acela despre cateterul Ward-Dunlop către comisia de supraveghere. Brian, aveau de gând să te înfunde. Imediat. Fără să-ţi mai dea a doua şansă. Fără să se gândească la cariera ta în medicină, la copiii tăi, la

nimic. Deşi salvaseşi viaţa pacientei mele şi a lui Jessup, erau pregătiţi să te arunce într-un purgatoriu, doar pentru că luaseşi o decizie individualistă şi nu de echipă.

— Ce m-a salvat?

— Probabil câte puţin din fiecare. Eu am făcut tot ce am putut. Şi se pare că i-ai făcut o impresie extraordinară lui Pickard. Cred că el este cel care a convins-o pe Jessup să-ţi mai dea o şansă. Dar ai fost pe muchie de cuţit câteva clipe.

— Deci, se pare că amândoi avem motive să ne gândim cu mare atenţie înainte de a face ceva.

— Depinde.

— De ce?

Puţin mai relaxat, Phil nu mai rezistă la vederea prăjiturii. O desfăcu şi luă o înghiţitură înainte de a răspunde.

— De cât de mult îţi place ţie să închiriezi maşini şi cât de mult mi-ar plăcea mie să-ţi fiu coleg în spatele ghişeului.

Brian se gândi la Teri şi la şeful ei, gândindu-se de ce s-ar putea folosi pentru a amâna lansarea Vasclearului. Se gândea la avertismentul ei, că era mult mai greu să retragi un produs de pe piaţă, decât să amâni lansarea lui. Apoi se gândi la sutele de vieţi care ar putea fi salvate dacă ar face tratament cu Vasclear.

— Phil, nu putem să ne prefacem că n-am văzut nimic, spuse el.

— De ce nu? Avem două sute de cazuri fără niciun fel de probleme de pe urma tratamentului, 150 dintre ei fiind vindecaţi de o boală mortală. Ai văzut pacienţii. Ai văzut rezultatele. Şi ai auzit-o pe Jodie Foster, pe scenă, spunând cât este de nerăbdătoare FDA să obţină orice informaţii înainte de lansarea Vasclear.

— Nu ştiu ce să zic, Phil.

— Brian, îţi promit. Dacă raportăm cazurile oricui altcuiva în afara lui Pickard, Weber, sau Jessup şi suntem prinşi, sau bănuiesc că noi suntem la mijloc, ne-am ars. Nu mai avem unde să ne ducem. Suntem terminaţi.

Brian se simţea în continuare incomod la gândul că există ceva în neregulă cu un medicament care avea să iasă pe piaţă. Dar tot – absolut tot – ce spunea Phil avea sens. Toate medicamentele de pe piaţă aveau substanţe toxice – unele dintre ele chiar letale. Raportul risc-beneficii era piatra hotărâtoare a farmacologiei.

S-a raportat anemie aplastică fatală în mai puţin de un procent din pacienţii care au luat medicamentul A... Cazuri de hepatită, complicaţie în urma tratamentului cu medicamentul B, în timpul terapiei sunt necesare analize regulate la ficat... Sunt posibile cazuri de pierdere ireversibilă a auzului... Somnolenţă... Febră... Blocaj renal... Orbire... Convulsii... Encefalită... Paralizie... Moarte subită. Lista cu contra-indicaţii şi reacţii adverse în cazul medicamentelor aprobate de FDA umpleau aproape toate paginile din agenda medicală *Physician's Desk Reference.*

Şi ce dacă un mic procent din pacienţii care primeau Vasclear sufereau complicaţii serioase?

Raportul risc-beneficiu? Nimic de comentat.

Era vorba despre un leac miraculos versus câţiva bătrâni cu simptome obişnuite care erau determinate sau nu de cauze neobişnuite. Şi, îşi aminti Brian, Ford şi Elovitz începuseră să ia Vasclear înainte ca procesul de sinteză chimică să fie revizuit. În ultimii doi ani, nu mai apăruseră niciun fel de probleme cu Vasclear – niciuna.

Totuşi, voia să ştie mai multe. Alesese Vasclearul, crezând că îi va salva viaţa tatălui său, iar acum Jack era mort. Trebuia să ştie tot ce putea să găsească. Dar cu ce preţ?

— Uite, Phil, spuse el. Să presupunem că ne interesăm în stânga şi în dreapta, dar cu mare discreţie şi vedem ce putem afla despre Ford şi Elovitz. Dacă nu reuşim să aflăm mai multe, ne ţinem gurile şi lăsăm totul în voia sorţii.

— Nu-mi place ideea.

— Bine, bine. Ce-ar fi să te uiţi prin fişa lui şi să verifici nivelul de eo. Asta nu poate să facă rău la nimeni.

Aproape toate fişele din White Memorial fuseseră scanate şi puteau fi accesate de pe calculatoarele de la Registratură. Phil dădu din umeri, se întoarse înspre terminalul său şi se conectă. Brian înconjură biroul şi se aşeză în spatele scaunului. În mai puţin de un minut, fişa electronică apăru pe ecran.

Cu doi ani jumate în urmă, când venise prima dată la ICB, Kenneth Ford, un bărbat de culoare, avea şaizeci şi nouă de ani, era divorţat şi lucrase undeva prin Dorchester. Avea trimitere pentru unul din medicii cardiologi, care, în urma analizelor, descoperise că suferă de cardiopatie ischemică moderată şi îl introdusese imediat în studiul Vasclear. La început a răspuns excelent la tratament, dar ulterior au apărut durerile în piept, dublate de umflarea gleznelor şi insuficienţă respiratorie.

Trecură peste nenumăratele vizite la doctor şi la clinica Vasclear.

— Uite, spuse Phil, arătând spre ecran. Uite şi raportul meu.

Brian mai scană două pagini, care păreau o copie la indigo a notiţelor lui despre Elovitz.

— Uite analizele cerute de tine, spuse el. Radiografie la piept, EKG, cardiogramă cu ultrasunete, CBC, analizele sângelui. Frumos. Caută CBC-ul.

Phil derula şi restul fişei. Erau o mulţime de analize de laborator, care includeau analiza completă a sângelui, dar nici unele făcute după ce îl văzuse el pe Kenneth Ford.

— Ciudat, spuse el.

Se întoarse la notele de la clinică. Ford mai fusese văzut o singură dată de un medic rezident, care, fie nu revizuise fişa, fie nu mai catadicsise să fac un sumar al întâlnirii. Nu era nicio menţiune despre nota extinsă a lui Phil sau despre analizele de laborator. Cardiopatie ischemică, aceasta era concluzia medicului rezident, care pusese un diagnostic standard. Cauza: arterosclerozăcardiovasculară.

Phil desfăşură în continuare tot fişierul şi se opri asupra unei scrisori, scrisă la patru luni după ce-l văzuse el pe

Kenneth Ford la clinica Vasclear. Scrisoarea era din partea unui medic din Dorchester către cardiologul la care fusese Ford iniţial trimis, în care îi comunica cu regret moartea lui Keneth Ford la Spitalul Municipal din Boston. Cauza morţii – edem pulmonar – în urma unei cardiopatii ischemice grave – şi arterosclerozã cardiovasculară.

— La naiba, aş fi vrut să ştiu totuşi dacă nivelul de eo era mărit, spuse Brian.

— Care era diferenţa? Rezultatul oricum era complet nesemnificativ.

— Haide, Phil. Ştii la fel de bine ca şi mine că testul este anormal în reacţiile alergice şi normal în marea majoritate a bolilor cardiace. Nu prea te aştepţi să găseşti aşa ceva la cardiopatia ischemică.

— Brian, hai s-o lăsăm baltă.

Brian puse mâna pe telefon şi încercă să sune la Spitalul Municipal din Boston. Aşa cum se aşteptase, nimeni nu voia să-i dea niciun fel de informaţii fără acordul lui Kenneth Ford sau al reprezentantului legal al acestuia.

— La naiba, murmură el, punând receptorul jos. Phil, ai vreo idee de ce CBC-ul cerut de tine nu se află în fişa lui Ford?

— Nu.

— Crezi că... hm... poţi să suni laboratorul de hematologie să afli ceva de acolo?

— Brian, tu te joci cu focul. Şi pentru ce?

— Nu ştiu, Phil. Nu ştiu pentru ce. De ce lipseşte analiza asta?

Phil sună la laborator. Nu era niciun CBC în fişa lui Keneth Ford după ce îl consultase Phil la clinică.

— Rahat, şopti el. Brian, nu ştiu ce naiba se întâmplă, dar cred că exagerezi prea tare. Oamenii cu boli de inimă au atacuri de cord mai mereu. Analizele de laborator nu sunt trecute în fişe tot timpul. Pacienţii au tot timpul creşteri inexplicabile în nivelul de eo, nici mai mult, nici mai puţin decât din cauza unui virus nenorocit. Iar noi ne dăm de ceasul morţii aici.

— Îmi pare rău, spuse Brian, muşcând şi el o bucăţică din prăjitura lui.

— Nu-i nimic, amice. Nu ştiu de ce te arunci aşa cu capul înainte. Poate eşti mai furios pe Vasclear decât îţi dai seama, pentru că nu a dat rezultate în cazul tatălui tău. Dar sunt convins că exagerezi. Analizezi totul prea mult.

— Poate.

— În sfârşit… Încep să mă liniştesc şi eu.

— Deci, ce facem?

— Ce să facem? Nimic. Asta-i ideea. Nu avem nimic, nu facem nimic.

— Poate.

— Amin pentru un alt „poate”. Te rog, hai să tragem linie. Conştiinţa mea e curată. A ta la fel. Şi ne-am păstrat şi slujba amândoi.

— Pe ce vrei să pariem că Ford Kenneth avea nivelul de eo mai mare de zece?

Expresia de pe chipul lui Giantasio era un amestec ciudat de teamă şi furie.

— Destul, Brian, te rog, spuse el. Îţi spun, ăştia nu sunt oameni cu care să te joci – în special atunci când nu ai nimic de câştigat.

— Cum or să afle că am încercat să fac rost de fişa lui Ford de la Spitalul Municipal?

— Nu ştiu. Eu cum ştiu că aproape te-ai luat la bătaie cu nenorocitul ăla lăţos care are grijă de animalele de la laborator?

Brian se uită fix la el.

— Ce? Ce am spus?

— Animalele! Phil, cearta pe care am avut-o cu smucitul ăla de Earl a fost din cauza unei maimuţe – un cimpanzeu, care părea să sufere din cauza unei mari retenţii de apă şi de edem pulmonar. Am vrut să văd din ce studiu experimental făcea parte şi nenorocitul ăla aproape că mi-a luat scalpul.

— Ei, haide. Nu mai băga şi maimuţa în nenorocita asta de teorie a conspiraţiei.

Brian scoase o hârtie din portofel.

— Patru-trei-opt-şase, spuse el. Acesta e numărul cimpanzeului. Vrei să faci nişte bani? O să fac un pariu cu tine.

— Nu înţeleg.

— Păi, Kenneth Ford sigur avea nivelul de eo mărit. În al doilea rând maimuţa cu numărul patru-trei-opt-şase se va dovedi că face parte din studiul Vasclear şi trei, prezintă o versiune de HP specifică maimuţelor.

— Dacă eşti hotărât să afli toate astea, spuse Phil, fă-mi o favoare.

— Anume?

— Ia-mi o maşină sport şi nu te obosi cu asigurările.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Memo Intern
De la: Thomas Dubanowski, şef Pază, White Memorial
Către: tot personalul White Memorial
Octombrie 14

Am fost informaţi de administraţia spitalului că Preşedintele USA va fi prezent la White Memorial, vineri, 18 octombrie sau sâmbătă, 19 octombrie pentru a prezida o ceremonie, care va avea loc în Domul lui Hipocrate. Tot în acea zi vor fi prezenţi, Dr. Alexander Baird, directorul FDA şi senatorul Walter Louderman. Din cauza locurilor limitate, intrarea în Dom se va face pe baza listei de invitaţi.

Securitatea în jurul clădirii Pinkham va fi maximă. În clădire vor avea acces numai cei care au pacienţi gravi bolnavi în îngrijire. Cei care nu primesc o invitaţie specială la ceremonie din partea administraţiei de la White Memorial, Institutul Boston sau Newbury Pharmaceuticals, vor avea şansa de a-l întâlni pe Preşedinte în cafeneaua spitalului.

Detalii despre vizita preşedintelui în Boston nu sunt disponibile pentru marele public şi nu se cunosc data exactă şi ora la care va începe ceremonia. Vă mulţumim în avans pentru înţelegere şi ne cerem iertare pentru orice inconvenient apărut în urma securităţii mărite şi a măsurilor de control. Dacă aveţi întrebări, vă rugăm să le adresaţi direct acestui birou.

Brian ieşi din tură la patru, pretextând dureri de cap şi epuizare fizică şi începu o cursă nebună prin traficul aglomerat din Tunelul Callahan spre a ajunge la aeroportul Logan. Teri îl aştepta într-un colţ din micul bar al terminalului B.

Nu trecuseră nici douăsprezece ore de când făcuseră dragoste. Dar cum stătea acolo în costumul ei de afaceri, cu ochelari de soare, părul coafat şi servieta deschisă, citind un document, părea foarte diferită de femeia care se mişcase cu pasiune sub el, strigând atât de plăcut când avu primul şi al doilea orgasm.

Câteva momente se opri în uşa barului, privind-o, conştient de sentimentele confuze, paradoxale de legătură şi detaşare, intimitate şi răceală. Atinsese fiecare milimetru al corpului ei şi împărtăşise sentimente profunde cu ea. Şi totuşi el nu ştia nici măcar cum arată apartamentul ei. Era oare un început pentru ei? Erau destinaţi să fie unul pentru altul marea dragoste?

Mulţumesc, Doamne, că trebuie să le fac pe rând pe toate, gândi el. Altfel, toate acestea l-ar fi dat peste cap.

Pentru Brian, Vasclear rămăsese un subiect de interes personal. Dar, Phil îl plasase direct în interesele colaterale. Cei doi vorbiseră la telefon la câteva ore după ce se întâlniseră în birou. Brian îl sunase.

— Phil, spuse el, am vrut să ştii că nu am înnebunit cu chestia asta cu Vasclear. Şi vreau să mai ştii că am apreciat faptul că ai avut încredere în mine şi în judecata mea atunci când mi-ai spus ce ştiai.

— Mă bucur că m-ai sunat să-mi spui asta. Adevărul e că am fost foarte nervos de când am vorbit, gândindu-mă că dacă mi-aş fi ţinut gura cu Ford, nu ai fi în pericol să răstorni toate lucrurile minunate de pe aici şi să fii aruncat în stradă. Eşti un prieten atât de minunat şi nu aş vrea să te pierd aiurea.

— Mulţumesc. Crede-mă că n-am de gând să lucrez din nou la tejghea să închiriez maşini. Dar, Phil, nu trebuie să te simţi responsabil pentru mine indiferent ce s-ar întâmpla. Recunosc că sunt curios în ceea ce priveşte indiciile astea legate de Vasclear, dar te asigur că nu intenţionez să mă distrug din cauza lor. Deci, nu te mai îngrijora.

— S-a făcut. Nu mai sunt îngrijorat.

— Serios vorbesc. Vreau să spun, ce ştim noi la urma urmelor? Câte persoane ar fi putut lua Vasclear în prima etapă, ai idee?

— Nu sunt sigur, dar am auzit odată că ar fi vorba de 18 oameni şi câţiva dintre prietenii noştri patrupezi.

— Bine, optsprezece. Doi din aceştia s-au îmbolnăvit sau nu de HP. Unul din aceştia doi avea un nivel ridicat de eo. Asta-i tot. Tot ce ştim.

— Aşa e, spuse Phil. În plus, oamenii lui Weber au modificat oricum ceea ce a determinat aceste efecte secundare. Dacă acel ceva era cauza, atunci totul este în regulă acum.

— Exact

— Deci, o laşi baltă?

Brian ezită înainte de a spune, „Poate”.

— Nu prea ne omoram cu *probabil* aici la Institut. Am nevoie de *sigur.* Pentru că, Brian, îţi spun, nu avem nimic de câştigat şi nu pot să-mi permit să pierd totul. Pur şi simplu, nu pot.

— Hei, am înţeles. De-aia te-am sunat, pentru că nu vreau să mai faci nimic legat de cazurile astea două de HP. Ai dreptate. Miza e prea mare.

— Mulţumesc. Sper ca şi *tu* să auzi ce spui.

— Aud, Phil. Ai grijă de tine.

— Voi avea. Ascultă, mai *e* ceva. Maimuţa aia de care mi-ai zis – cimpanzeul din laborator?

— Patru-trei-opt-şase? Ce-i cu el?

— Nu există.

— Cum?

— Şi, de fapt, nici măcar Earl, îngrijitorul de animale, nu mai există.

— Povesteşte-mi.

— Nu e nimic de povestit. Am coborât la demisol să văd ce mai fac hamsterii mei şi am dat peste un tip nou acolo. Cred că Andrei îl cheamă. Vorbeşte cu un soi de accent, rusesc bănuiesc. L-am întrebat de Earl şi mi-a spus că habar n-are despre cine vorbesc şi de ce nu mai lucrează.

Apoi am trecut pe acolo unde se ţin primatele. Era un cimpanzeu, dar numărul lui nu este Patru-trei-opt-şase şi părea foarte sănătos. Sărea de colo-colo prin cauciucul cel mare, strâmbându-se la mine, exact cum făcea Joanne.

— Ai întrebat ce s-a întâmplat cu cealaltă maimuţă?

— La naiba, nu. Ascultă-mă Brian, pe aici pereţii au urechi şi eu am ieşit din ioc.

— Eu am ieşit din joc, murmură Brian încet.

Teri îşi ridică privirea şi îl văzu pe Brian apropiindu-se. Zâmbetul ei lumină tot locul acela întunecat. Căzuseră de acord ca ea să-l sune pe pager în jur de ora prânzului. Până atunci, el se hotărâse deja să-i spună tot ce aflase despre Bill Elovitz şi Kenneth Ford. Ea îi promisese că va verifica în dosarele de la birou tot ce se raportase legat de prima etapă a studiului şi îi va spune la aeroport tot ce aflase.

— Bună, spuse ea. Chiar mă întrebam dacă ai să reuşeşti să ajungi înainte să plec.

Se ridică şi-l sărută pe gură, asigurându-l că îl verificase între timp pe patronul barului şi putea să rişte.

— Atunci, chiar te rog să mai rişti un pic, spuse el. Doamne, miroşi atât de bine.

— Miros a Newbury Pharmaceuticals, pentru că acolo am stat mai toată ziua. Uite, ţi-am comandat ca de obicei. Eu mi-am luat un Chardonnay.

— Cum merg lucrurile?

— Păi, asta e cam tot. Am strâns toate informaţiile posibile.

— Şi?

— Şi cred că n-avem nimic. Vasclear va intra în joc.

— Şi cu cele două cazuri cum rămâne?

— Am verificat la mine la birou. Pacienţii din Etapa 1 şi 2 sunt identificaţi numai după iniţiale. Se menţionează că pacientul K.F, care presupun că era Kenneth Ford, a murit de cardiopatie ischemică. Însă mai exista o notă din partea Institutului Boston în care se menţiona că în momentul morţii suferea de hipertensiune pulmonară. Colegii mei nu

au dat prea mare importanţă acestei informaţii de vreme ce nu au mai existat şi alte cazuri.

— Până acum.

— Fără să spun nimic despre tine, am cerut date chiar şi despre al doilea bărbat – bietul bătrân care a murit în timpul jafului – lui Dr. Baird. Mi-a zis că descoperirile făcute de tine sunt foarte interesante. Ştii că înainte să lucreze pentru FDA, el a fost profesor la Medicină. Dar chiar dacă era vorba de HP, nu avem cum să facem legătura cu Vasclear. În plus, ambii pacienţi au făcut parte din Etapa 1 a studiului. Procesul chimic de fabricare a medicamentului a fost modificat înainte de Etapa 2. De atunci, nimic. Dr. Baird spune că nu avem vreun motiv să ne alarmăm sau să ne îngrijorăm. Adevărul e că nici eu nu am.

Brian dădu din umeri şi o luă de mână.

— Hei, nicio problemă, spuse el. Făceam doar ce am promis că fac – am fost ochi şi urechi şi ţi-am raportat ţie.

— Şi sper că ştii cât îţi sunt de recunoscătoare. Brian, în sfârşit sunt încântată de Vasclear. După atâta trudă, pot să-ţi spun că Vasclear este o adevărată afacere. O să salveze vieţi – multe, multe vieţi.

Amintirile despre tatăl lui nu-l lăsau pe Brian să-i împărtăşească entuziasmul.

— Atunci, şi eu sunt încântat. Mă bucur că partea de muncă s-a terminat.

— Într-un fel, cred că da. Dar avem oricum un program de supraveghere foarte activ după lansarea lui pe piaţă. Dacă apare vreo problemă cu medicamentul, vom fi primii care vom acţiona. Ca să nu mai vorbesc că odată cu lansarea lui voi avea mai mult timp liber pentru tine. De fapt, o să am câteva săptămâni de vacanţă. Ce-ar fi să mergem undeva?

— Din păcate, eu de-abia m-am angajat la ICB. Timp de şase luni nu am cum să-mi iau niciun fel de concediu şi conform înţelegerii cu Pickard, timp de un an de zile trebuie să fiu disponibil pentru testele anti-drog aleatorii, iar asta înseamnă că nu pot pleca din Boston.

— Atunci, vin eu. Mi-ar plăcea să le cunosc pe fetele tale.

— Acum mai vii de acasă.

— Peste două săptămâni voi fi aici din nou. Dar înainte poate vii tu la mine într-un weekend.

— Poate.

Teri se uită la ceas.

— Între timp, o să fiu ocupată până peste cap cu ceremonia. Dar în cinci zile totul se va termina. Hai să vorbim în fiecare zi până atunci. Dacă nu ne prindem la telefon, te sun pe pager. Tu poţi să-mi laşi mesaje acasă sau la birou.

Brian o luă în braţe.

— Noaptea trecută a fost minunată, spuse el. Şi sper că reprezintă începutul unui lucru special.

— Aşa este, şopti Teri, cu buzele lipite de urechea lui. Crede-mă, Brian. Acum ştiu de ce am ignorat atâtea telefoane şi m-am păstrat atâtea luni. Te aşteptam pe tine.

Brian se urcă în maşina sa lăsată în parcarea din faţa aeroportului şi începu să conducă înspre casă. Nu se gândea decât la Teri Sennstrom – vocea sa, statura sa, mirosul părului ei, talia ei, corpul ei lipindu-se de al lui. Se sărutaseră de la revedere în bar, spunând că e mai sigur să se despartă acolo, decât să meargă împreună până la punctul de securitate. După ce Vasclear va ieşi în lume, nimic nu îi va mai împiedica să se afişeze împreună. Dar, pentru moment, era mai bine ca amândoi să fie discreţi.

Teri avea dreptate, se gândea el, mergând pe autostradă. Se terminase. În ciuda suspiciunilor lui legate de Ford şi Elovitz, Vasclear se dovedise incredibil de eficient şi extrem de sigur pe tot parcursul studiului, controlat cu grijă. Nu avea sens să se mai gândească de ce n-a funcţionat şi în cazul lui Jack. La fiecare milion de pacienţi care vor lua tratamentul, imediat după ceremonia de la Hippodome, două sute cincizeci de mii nu vor cunoaşte nicio ameliorare. Două sute cincizeci de mii de eşecuri. Din ce ştia până în acel moment, era pur şi simplu

mâna sorţii, cea care hotăra cine să trăiască şi cine nu. O combinaţie mortală de factori necunoscuţi şi un ghinion de zile mari – iată ce îl distrusese pe Jack. Brian nu mai avea ce să facă.

Era timpul să uite. Phil o spusese foarte bine. NU aveau nimic de câştigat, ci doar de pierdut dacă înfuriau marile puteri din institut.

Era timpul să uite. Cuvintele încă îi mai stăruiau în minte când ajunse la Bell Circle, una din intersecţiile care îl duceau spre drumul spre casă. Înainte de a-şi da seama ce face, trecu în viteză de locul unde trebuia să întoarcă, făcu sensul giratoriu şi se îndreptă înapoi înspre oraş – mai exact înspre Spitalul Municipal din Boston.

Secretul prin care te puteai mişca liber într-un spital era simplu: Comportă-te şi acţionează ca şi când faci parte din peisaj oriunde te-ai afla. Într-un spital atât de mare, cum era cel Municipal, cu clădirile lui multe, cu facultatea internaţională imensă, cu nenumăraţi pacienţi şi cu un personal super-ocupat, nimic mai uşor.

Aspectul îngrijit al lui Brian, halatul alb, stetoscopul şi legitimaţia de plastic îi facilitară accesul la registratură, unde angajatul de acolo îl ajută fără ezitare să caute dosarul lui Keneth Ford. A fost mai greu cu un ofiţer de securitate, pe care a trebuit să-l aştepte foarte mult să-l conducă în arhivele prăfoase ale spitalului unde se păstrau aşa zisele dosare inactive.

Fără să se mai mire, dosarele de carton numerotate cu grijă, ca şi conţinutul acestora păreau să nu fie aranjate într-o ordine anume. După ce se învârti vreo zece minute, gardianul deveni nerăbdător şi plecă, arătându-i lui Brian cum să încuie după ce termină.

Noi Respectăm Confidenţialitatea Pacientului. Aceste cuvinte apăreau în toate lifturile din toate spitalele cunoscute de Brian. Şi totuşi, iată-l aici, doar pe baza unui aspect îngrijit, a unei legitimaţii obişnuite dintr-un alt spital şi a unui limbaj medical, singur cu mii de fişe medicale.

După aproape patruzeci şi cinci de minute de căutări, Brian găsi dosarul lui Kenneth Ford. Timp de câteva minute, Brian se întrebă dacă nu cumva dosarul lui dispăruse, aşa cum se întâmplase şi cu analizele şi cimpanzeul de la White Memorial.

Kenneth Ford fusese internat pe 3 august, cu doi ani înainte şi murise după 3 zile. Pe fişa de internare era notat: cardiopatie ischemică gravă. Fişa de externare: acelaşi diagnostic. EKG-ul indica schimbări consistente atât în boala cardiacă, dar şi în cea pulmonară, iar radiografia indica prea mult fluid în plămâni, pentru a da diagnosticul de hipertensiune pulmonară.

Brian simţi o agitaţie aproape plăcută, când dădu pagina şi ajunse la secţiunea de analize de laborator.

Leucocite 13300/cu (mărite)
Granulocite: 45%
Bands: 3%
Limfocite: 33%
Monocite: 5%
Eosinofile: 14%
Bazofile: 0%

Brian rupse pagina şi o împături, băgând-o în portofel. De aici înainte îl va lăsa pe Phil în pace; nu era corect să-l implice şi pe el. Va trebui să fie extrem de atent. Dar Jack era mort, şi într-un fel sau altul, tratamentul cu Vasclear îi grăbise moartea. Indiferent de ce se va întâmpla, nu avea cum să uite până când nu găsea răspunsuri la întrebările sale.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

Show-ul Oprah Winfrey

Oprah: Credeţi în miracole? Astăzi ne vom ocupa în cadrul emisiunii noastre despre oameni care au fost salvaţi de la moarte cu ajutorul aşa ziselor leacuri miraculoase. Înainte de a discuta cu invitaţii noştri speciali de astăzi, aş vrea să vi-l prezint pe domnul Al Morgenfeld, un bărbat care a trecut prin două atacuri de cord, suferă de o cardiopatie ischemică gravă şi îşi trăieşte viaţa aproape ca un invalid. Alături de domnul Morgenfeld se află soţia sa, Julia şi cardiologul lui, Dr. Susan Norman, care i-a promis că imediat ce noul medicament minune, Vasclear, va ieşi pe piaţă, i-l va prescrie ca tratament... lucru care s-ar putea întâmpla chiar săptămâna viitoare.

Brian stătea la marginea micii aglomeraţii din sala de aşteptare a clinicii Vasclear şi privea alături de ceilalţi programul de la televizor, de care toată lumea ştia. Pacienţii şi personalul medical la un loc se veseleau şi aplaudau ori de câte ori medicamentul era menţionat. Lucy Kendall, strălucitoare în caşmir roz, se aşezase la un pas în spate de Brian, chiar la stânga lui şi continua să-i atingă braţul cu sânii.

— Nu e minunat? spuse ea.

— Ba da.

— Singura mea grijă este cât va mai rămâne clinica deschisă de aici înainte.

— La asta nu m-am gândit.

Părea normal, ca odată ce medicamentul era lansat, marea majoritate a pacienţilor trataţi aici să fie daţi înapoi în grija medicilor lor curanţi. Orice medic care avea dreptul să prescrie o reţetă, avea acces la Vasclear. *Time, Newsweek,* CNN, jurnalele de ştiri, acum Oprah... Cât de disperată fusese lumea în aşteptarea unui astfel de

medicament? Şi câte alte sute de milioane priviseră aceste emisiuni şi citiseră aceste reviste? Va fi o adevărată goană după aur.

Brian îşi aminti ce îi spusese Laj Randa de preţul unui tratament. O sută de dolari doza, pentru un tratament complet fiind necesare aproximativ cincizeci de doze. În plus, companiile de asigurări şi instituţiile specializate vor fi bucuroşi să plătească. Un bypass quintuplu oare cu câte doze de Vasclear echivala? Şi, gândi Brian amărât, dacă vreun pacient era la fel ca Jack, sau se întâmplase să moară înainte de a fi internat pentru operaţie, cu atât mai bine.

— Oricum, medicamentul încă mai trebuie supravegheat, spuse Brian. Clinicile de administrare a Vasclearului vor deveni ceva obişnuit în anii care urmează, la fel ca şi centrele chirurgicale. Şi dacă nu se va întâmpla aşa, tu eşti o asistentă excelentă şi nu mă îndoiesc că o să-ţi găseşti ceva la fel de interesant.

— Îţi mulţumesc pentru cuvintele tale. Tu te simţi bine, Brian?

— Ce vrei să spui?

— Pari distrat. Distrat şi trist.

— Am o mulţime de lucruri pe cap.

— Te gândeşti la tatăl tău?

— Da, la el. Şi mai sunt şi altele.

— Pot să fac ceva pentru tine?

Întrebarea ei era susţinută de o mângâiere nu tocmai subtilă cu sânii. Brian se gândi dacă era cazul să o întrebe de cei optsprezece pacienţi care făcuseră parte din Etapa 1 a studiului, dar hotărî mai bine să nu. Era suficient o vorbă din partea ei aruncată lui Art Weber şi îşi dădea foc la valiză.

— Mulţumesc, Lucy, spuse el, dar sunt probleme personale pe care trebuie să le rezolv singur.

Pe ecranul televizorului, un frizer, pe nume Al Morgenfeld, din Moline, Illinois, spunea milioanelor de oameni ce însemna să trăieşti zi de zi cu angină şi

conştient de faptul că orice durere din piept, umăr sau gât, putea fi semnul Marelui Atac, cum îi zicea el.

— Dr. Norman, întrebă Oprah apoi, spuneţi-mi ceva. De ce nu l-aţi trimis pe Al să facă o operaţie de bypass aşa cum fac alte mii de oameni?

— Păi, spuse doctoriţa, a mai suferit deja o intervenţie chirurgicală de bypass, acum şapte ani. A doua intervenţie implică riscuri foarte mari. Am auzit de Vasclear acum un an şi am ţinut permanent legătura cu cei de la Newbury Pharmaceuticals. În tot acest timp am aşteptat o soluţie nechirurgicală.

— Vreţi să spuneţi că aţi aşteptat un leac miraculos.

— Exact. Şi cred că suntem pe punctul de a primi unul.

Brian se întoarse şi se îndreptă spre biroul principal al medicilor.

— Hei, aproape că am uitat, strigă Lucy după el. Te aşteaptă prietena ta în salonul doi.

— Prietena mea?

— Nellie – femeia care voia să o transforme pe fiică-sa – alergă înspre el şi îi şopti restul frazei la ureche – în sclava ta sexuală.

— Ah, spuse Brian cu mai puţin entuziasm decât intenţionase, mersi.

Se întoarse la birou, evitând intenţionat salonul doi. Nu Nellie îl supărase. Ea era fermecătoare. Ci ceea ce reprezenta ea – o vindecare cu Vasclear – îl deranja.

De ce nu şi Jack? Se întrebă el a nu ştiu câta oară. *De ce nu şi tatăl meu?*

În cele din urmă, după câteva minute de răsfoit diverse hârtii, se duse să o vadă. Nellie părea şi mai plină de viaţă decât atunci când îi adusese tortul. Dar părea şi tristă.

— Dr. Holbrook, asistenta tocmai mi-a spus despre moartea tatălui tău, spuse ea. Îmi pare aşa de rău.

— Mulţumesc.

— Inima?

— Da.

— Trebuie să fi fost tare frustrant pentru tine ca medic cardiolog. Îmi pare tare rău.

Impresionat din nou de intuiţia de care dădea dovadă, Brian îi mulţumi încă o dată, apoi îi făcu un scurt consult medical, care arăta o inimă normală şi artere excelente.

— Câţi ani aveau părinţii tăi când au murit? întrebă el.

— Tata a murit, spuse ea. Mama are nouăzeci şi trei de ani şi încă trăieşte pe picioarele ei, mulţumesc de întrebare. Se vedea clar că era genul de întrebare la care răspundea cu plăcere. Tata a murit acum trei ani, avea 89. Îţi vine să crezi sau nu, a căzut de pe o scară şi şi-a rupt un şold. Operaţia l-a dat gata. Un cheag de sânge în plămâni, au spus.

Embolie pulmonară, îşi spuse Brian – o complicaţie care se putea evita, dacă bărbatul ar fi primit un tratament corespunzător. Ideea era că tatăl lui Nellie nu murise nici măcar din cauze naturale. Şi amândoi trăiseră până la vârsta de nouăzeci de ani! De obicei cel mai obişnuit indicator al posibilelor boli cardiovasculare – pozitive sau negative – erau cazurile din familie. Ce se întâmplase cu Nellie?

— Acuma, Nellie, asistenta o să vină să aibă grijă de tine, spuse el. După aceea, poţi să treci pe la secretară să stabileşti întâlnirea de luna viitoare.

— Aşteaptă, am şi uitat.

Scotoci în geantă şi îi înmâna un plic închis pe care scria *Dr. Holbrook.*

Era o scrisoare bătută la maşină cu grijă, care îl informa despre un marş de caritate pentru cei fără adăpost şi o cerere de sponsorizare pentru fiecare milă parcursă. O pagină ataşată făcea un scurt rezumat al unor evenimente similare la care ea participase.

— E minunat, spuse Brian, uitându-se pe listă, întrebându-se cum ar fi fost tatăl său dacă ar fi avut arterele sănătoase. Voi fi încântat să te sponsorizez.

Scrise o notă de garanţie, pe care i-o dădu ei, apoi puse scrisoarea în servietă. De mai bine de zece ani, servieta lui

cea uzată era un fel de amestec de trusă medicală, bibliotecă, birou portabil şi chiar şi dulap. Avea să dea peste hârtiile de la Nellie peste vreo două săptămâni, când urma să facă curat în ea.

— O să te mai văd înainte să plec? întrebă Nellie.

— Numai dacă secretara are probleme cu stabilirea întâlnirii. Deşi ea are programul tuturor şi tu nu trebuie să faci altceva decât să alegi o dată.

Ea are programul tuturor. Sunetul acestor cuvinte îl determină pe Brian să se grăbească subit spre Recepţie, unde recepţionista, Mary Lender, completa fişa de programare a unui pacient.

— Vă pot ajuta cu ceva, dr. Holbrook? întrebă ea.

— Ah… da. Chiar poţi. Brian realiză brusc că ar fi trebuit să se pregătească mai bine pentru scena următoare. Am întrebat-o pe doamna Hennessey de când a început să ia tratamentul o dată pe lună în loc de o dată la două săptămâni şi nu-şi aduce aminte. M-am gândit că poate găsim răspunsul în jurnalul cu programări al clinicii, dar nu ştiu dacă se păstrează date mai vechi.

Brian speră ca explicaţiile sale să pară destul de normale, pentru că lui nu i se păreau deloc.

— Nu ştiu exact, spuse ea. Cred că în fiecare an începem unul nou. Habar n-am unde sunt cele vechi, sau dacă mai sunt păstrate. Or fi pe undeva pe aici prin birou.

Arătă cu mâna în spatele ei, către rafturile care se ridicau până la tavan şi pe care erau îngrămădite la un loc formulare, dosare, manuale, hârtii şi tot felul de chestii asemănătoare – iar Brian nu se simţea în stare să se apuce să caute pe-acolo în acel moment. Dar dacă exista vreun dosar cu programări din primul an de existenţă al clinicii, atunci poate ar putea să găsească numele celorlalţi 16 pacienţi din Etapa 1 a studiului.

— Mulţumesc, domnişoară Leander, spuse el. O să verific altă dată când o să am mai mult timp.

Prima tură de noapte de la moartea lui Jack părea extrem de liniştită. Hotărâse să aştepte până la unsprezece înainte de a se apuca să se uite prin dosarele cu programări de la clinică. Exact la 11 şi 5 verifică doi dintre pacienţii cei mai bolnavi din salon, asigurându-se încă o dată că starea lor este stabilă. Apoi îi spuse asistentei de serviciu să-l sune pe pager dacă e nevoie de el, părăsi etajul şi se strecură în clinică prin aceeaşi uşă prin care Weber şi Carolyn Jessup îl aduseseră pe Walter Louderman.

Locul, la fel ca şi înainte, era cufundat în întuneric. Brian se hotărî să nu aprindă nicio lumină. Îşi folosi stiloul lanternă de-a lungul coridorului până la biroul recepţionistei, întrebându-se dacă nu cumva uşa de sticlă din faţă era închisă.

În ciuda faptului că era singur, Brian se mişca cu precauţie. Dacă uşa era închisă, jocul se terminase şi nu-i rămânea decât să se întoarcă în saloane. Se strecură înăuntru, ezită, apoi aprinse luminile din plafon. După întunericul aproape complet, lumina izbucni orbitoare. Ochii lui se obişnuiră repede, apoi căută prin sertarele de metal din spatele biroului recepţionistei. Nimic. Se îndreptă spre şirul de rafturi.

După doar câteva minute le găsi – două dosare subţiri, legate în piele, cumpărate de la acelaşi furnizor, pentru că semănau perfect cu cel care exista deja pe birou. Fiecare din ele avea inscripţionat în auriu pe copertă anul. Brian îl luă pe primul şi se aşeză pe scaunul recepţionistei. La început programările erau înregistrate destul de rar, dar apoi în mod regulat. Din câte îşi dădea seama, caietul cuprindea perioada de tranziţie dintre Etapa 1, când pacienţii erau văzuţi în cabinetele medicilor cardiologi, şi etapa următoare când studiul începuse efectiv cu un număr de şase sute de pacienţi. Clinica însăşi se deschisese cu doi ani şi jumătate în urmă, cam pe la jumătatea Etapei 1.

Descoperi programările iniţiale ale lui Bill Elovitz şi ale lui Ford. Folosindu-se de ele, începu să noteze şi alte nume, urmărindu-le programările ulterioare, căutându-i în mod

special pe cei care nu luau tratamentul zilnic, timp de două săptămâni aşa cum se cerea în Etapa 2. După douăzeci de minute, lista crescuse la zece persoane, cu tot cu Elovitz şi Ford. Brian era aproape sigur că majoritatea erau pacienţi din Etapa 1. Atunci, auzi sunetul scos de cineva care tocmai tasta codul de intrare, urmat de zgomotul uşii deschise. O fantă subţire de lumină se strecură în întunericul de pe hol.

Simţind cum i se urcă nivelul de adrenalină, băgă repede lista cu nume în buzunar, se lăsă în genunchi şi se târî cât putu de repede până în sala de aşteptare. Luminile de pe hol începură să sclipească. Brian se mişcă puţin câte puţin către intrarea pacienţilor, apoi se piti în spatele unei canapele, în timp ce auzi cum vizitatorul nepoftit se apropia de Recepţie.

De-abia acum începu să se mustre pentru ceea ce făcea. Se comportase exact ca un răufăcător, gata să fie prins în flagrant delict. Se afla în clădirea Institutului, iar el era de gardă în noaptea aia. Avea codul de acces la clinică şi tot dreptul de a fi acolo – doar vorbise foarte clar cu domnişoara Lender în dimineaţa aceea. Acum, oricum era prea târziu.

Canapeaua în spatele căreia se ascunsese – cu braţe de lemn şi perne moi – îi oferea ceva protecţie, dar nu totală. Brian stătea întins pe podea, uitându-se pe sub canapea şi întrebându-se dacă aceasta îl acoperea de tot. Îşi duse mâna încet înspre buzunar ca să-şi închidă pagerul. Se răzgândi şi îi luă doar sonorul. Dacă era vreo urgenţă în spital, putea totuşi să afle de ea în timp util.

Uşa de la sala de aşteptare era la vreo patru metri distanţă, dar nu avea sens să rişte ceva. Zgomotul făcut îl va avertiza pe celălalt şi avea toate şansele să fie prins, plus că uşa era posibil să fie închisă. Îşi apăsă faţa de covorul gros, respirând cât mai încet.

Brusc, în sala de aşteptare se aprinseră luminile. De unde stătea, Brian putea să vadă pantalonii şi adidaşii unui bărbat. Adidaşi? Se întrebă cum de cei de la pază i-au permis aşa ceva. Omul se întoarse în stânga şi în dreapta,

verificând camera. Apoi, după două, trei minute interminabile, luminile din plafon se stinseră.

Brian mai degrabă simţi, decât auzi paşii care se îndepărtau. Luminile de pe hol se stinseră şi ele, şi clinica se scufundă din nou în întuneric. O uşă se deschise şi se închise. Părea că e vorba de uşa de la capătul coridorului.

Brian aşteptă. Cinci minute… Zece.

În cele din urmă se târî până la uşă şi încercă clanţa. Nicio problemă. Era gata să o deschidă când îşi aduse aminte de jurnalul cu programări. Îl lăsase pe biroul recepţionistei. Nu mai avea curaj să continue căutările în seara aceea, dar presupunând că clinica era goală, n-avea niciun sens să lase jurnalul acolo, pentru a da de gândit celor care veneau dimineaţa. Mergând în patru labe, cu simţurile ascuţite, în eventualitatea unui intrus, se apropie încet de uşa biroului şi se opri. Tăcerea şi întunericul erau de nepătruns.

Timp de câteva minute, stătu acolo, ascultând. În cele din urmă îşi făcu curaj, deschise uşa şi aprinse lumina.

Jurnalul dispăruse.

Se repezi la rafturi, dar numai jurnalul al doilea era acolo. Se uită pe podea şi în sertarele de la birou. Nimic. Încă o dată, pulsul său o luă razna. De ce gardianul sau cine o fi fost, se gândise să ia jurnalul? Situaţia era aberantă, dar şi terifiantă în acelaşi timp.

Nu putea face altceva decât să se întoarcă în saloane şi să se îngrijoreze. Apoi, exact când voia să stingă lumina, privi peretele lateral al biroului şi gemu tare. Exact în colţ, acolo unde era biblioteca, se vedea o protuberanţă neagră – o cameră video îndreptată spre locul în care stătea recepţionista, nu foarte ascunsă, dar nici uşor de observat.

Brian se uită fix la ea câteva secunde, întrebându-se cine se uită la el şi de unde. Apoi, simţindu-se total lipsit de speranţă, dădu drumul la pager, închise luminile şi părăsi clinica.

Dacă cineva avea să provoace o confruntare în noaptea aceea, tot mai avea o scuză, deşi subţire, care avea să fie

susţinută de domnişoara Leander. Însă senzaţia care îl copleşea în acel moment era că tocmai aprinsese chibritul, cu care avea să-şi dea foc la valiză.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

Până pe la 3 şi jumătate dimineaţa, puterile fizice şi mentale ale lui Brian se epuizară. În jur de miezul nopţii, activitatea din saloane se intensifică, una dintre paciente având o problemă cu scăderea tensiunii, iar alta prezentând o serie de aritmii cardiace greu de rezolvat. Niciuna dintre ele nu făcea parte din studiul Vasclear. Îi luă câteva ore să stabilizeze starea celor două paciente şi la una din ele a fost chiar obligat să introducă un pacemaker. În cele din urmă, apele se liniştiseră, dar deja muşchii de la ceafă erau încordaţi la maxim, iar picioarele îl dureau îngrozitor.

Urgenţele avură totuşi partea lor benefică, pentru că nu se mai gândise la incidentul din clinica Vasclear. Nici că putea să facă ceva mâi greşit. Partea cea mai proastă era că pierduse controlul asupra jurnalului. Dar era şi normal având în vedere faptul că fusese surprins de cineva prin sistemul de securitate video.

Ce era de făcut? După ce făcu o ultimă verificare pacientelor, întrebarea începu să-i macine creierii.

Se stropi cu nişte apă pe faţă, plecă din salon, îşi dădu drumul la pager şi se îndreptă înspre biroul de pază care se afla la parterul clădirii Pinkham. Gardianul de serviciu era un tip mare cât un taur, pe a cărei legitimaţie scria *JIM UNDERHILL.* Purta uniforma standard din lână albastră a departamentului său şi stătea în spatele unui birou, citind un roman de Stephen King.

Pe peretele din dreapta lui se aflau opt monitoare, imaginile filmate, schimbându-se cam o dată la zece secunde. Brian încercă să vadă dacă era şi recepţia de la Vasclear, apoi îşi aminti că lăsase clinica învăluită într-un întuneric complet.

Brian îşi ridică legitimaţia, încercând în acelaşi timp să arunce o privire la pantofii gardianului.

— Da, dr. Holbrook, spuse Underhill. Am auzit de Dvs. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

Am auzit că o să veniţi. Nu sunaseră exact aşa cuvintele lui Earl, îngrijitorul de animale?

Spre deosebire de discuţia cu Mary Leander, de data asta Brian venise pregătit.

— Îmi pare rău că n-am venit mai devreme, începu el, dar am avut câteva urgenţe la Institut. Aseară am fost printre ultimii care au părăsit clinica Vasclear pe la 8 şi 15. Înainte de a pleca, am trecut pe la recepţie să verific nişte programări. Apoi am primit un apel de urgenţă pe pager şi am plecat în grabă. După o oră mi-am dat seama că îmi lăsasem mica mea trusă medicală pe biroul recepţionistei. Când m-am întors după ea, nu mai era acolo.

— Poate că a găsit-o cineva şi v-a pus-o bine undeva.

— Poate. Dar Lucy Kendall, asistenta de serviciu şi cu mine am fost ultimii care am plecat, cred. Am sunat-o acasă când mi-am dat seama ce se întâmplase, dar nu ştia nimic de trusa mea.

Plictisit deja, gardianul scoase de sub birou o mapă. Între timp, Brian veni până la capătul biroului, uitându-se cu coada ochiului la monitoare, şi putu să-i vadă şi pantofii. Din piele neagră, daţi cu o cremă strălucitoare. Cu siguranţă, intrusul de la clinică nu făcea parte din gardienii obişnuiţi ai spitalului.

— Bine, doctore, spuse Underhill obosit, completaţi acest formular şi spuneţi tot ce s-a întâmplat.

— De fapt, Jim, eu nu prea am avut niciodată încredere în completarea formularelor. Dar când mă aflam la Recepţie, căutând trusa mea, am observat o cameră de supraveghere, ascunsă undeva chiar lângă rafturi. Mă întrebam că poate a surprins ceva – poate se vede cine mi-a luat trusa.

Underhill îşi miji privirea, încercând parcă să-şi amintească ceva. Apoi renunţă şi luă o foaie laminată din spatele monitoarelor.

— Exact cum am bănuit, spuse el după ce studie foaia. Pe listă nu este trecut niciun monitor plasat la clinica Vasclear.

Brian simţi un fior pe şira spinării.

— Păi şi-atunci camera aia pentru ce-o fi? întrebă el.

Gardianul dădu din umeri

— Habar n-am. Poate nu e conectată.

— Poate, spuse Brian, deşi nu credea o aşa trăsnaie. Mai sunt şi alte camere de supraveghere în jurul spitalului care nu sunt legate aici?

— Nici asta nu ştiu, deşi nu văd motivul pentru care ar fi. Şeful departamentului meu, Tom Dubanowski, probabil că ştie. Aţi putea să-l întrebaţi pe el. Vine pe la şapte.

— Mulţumesc, spuse Brian.

Părăsi biroul de supraveghere împovărat de sentimentul unui dezastru iminent. Cineva îl văzuse via camera video de supraveghere. Acel cineva îl trimisese pe tipul cu adidaşi să investigheze. Astfel, persoana respectivă luase jurnalul cu programări, asigurându-se că Brian nu mai avea cum să găsească ceea ce îi îngrijora pe ei. Se chinui multă vreme să îşi dea seama ce putea fi acel ceva. Newbury Pharmaceuticals ar fi putut instala camerele, dar fabrica se afla la câţiva kilometri de spital. Cum ar fi putut ajunge cineva atât de repede la clinică? Sau poate Jim Underhill minţise. Poate ţinea în mod special sub birou o pereche de adidaşi pentru astfel de situaţii. Gardianul nu ar fi prima persoană din spital care îi ascunde adevărul.

Deja se făcuse patru şi ultima oră nu limpezise lucrurile mai deloc. Vizitele medicale urmau să înceapă în mai puţin de trei ore. Brian ştia că nu mai există cale de întoarcere, aşa că stătea în dubiu dacă, în loc să se amăgească cu nişte cafea care să ascundă oboseala incredibilă, să tragă un pui de somn; trebuia să plece cu maşina după aceea şi douăzeci şi patru de ore nedormite erau deja prea mult ca să nu mai vorbim de ziua de lucru anterioară.

Cap, te duci la culcare, pajură, cafeaua de la automat, se hotărî în cele din urmă, căutându-se în buzunar după o

monedă. Dădu în schimb peste lista împăturită – zece nume scrise în grabă, pe o bucată de hârtie mototolită.

Înainte de a realiza că luase deja o decizie, Brian era la uşa registraturii da la parterul instituţiei adiacente clădirii Pinkham. Toate conectările la serverul de la registratură erau înregistrate undeva. Părea logic, ca de acum înainte tipul cu adidaşi sau şeful său să fie atenţi cu informaţiile la care putea avea acces Brian. Dar înainte de a se întâmpla asta, poate mai avea şansa să apuce să se uite pe fişele originale ale unuia sau a doi pacienţi.

Uşa era închisă, dar lângă ea pe perete era un telefon cu instrucţiuni notate dedesubt. Brian îi explică femeii cu accent hispanic care răspunse cine este şi că vrea să verifice informaţiile de pe hard ale unei fişe, pe care nu o putea accesa de pe terminalul lui. Câteva momente mai târziu, uşa se întredeschise cu lanţul pus şi se ivi chipul unei tinere femei. Brian îi arătă legitimaţia şi îi spuse că dacă vrea poate să vină cu un gardian.

— Nu e nevoie, spuse femeia. Gardianul de serviciu este deja aici.

Uşa se închise încet pentru ca lanţul să fie dat jos, apoi se deschise larg. Femeia, la vreo douăzeci şi ceva de ani, era subţire, cu părul negru închis şi foarte drăguţă. Hainele şi părul ei păreau puţin în dezordine, iar rujul era întins pe la colţuri. Un bărbat şi o femeie în spatele unei uşi încuiate într-un spital, dimineaţa devreme. Lui Brian îi veni să înjure. Şi ca lucrurile să fie şi mai rele, bărbatul era un gardian diferit. El şi Jim Underhill vor discuta nu peste multă vreme. Brian stătea în faţa uşii, gândindu-se dacă să încropească nişte scuze şi să plece. Dar femeia îi văzuse deja legitimaţia. În acel moment, nu mai avea niciun sens să dea *înapoi* pentru a da şi mai multă apă la moară gardianului.

Tânăra îi aduse fişa primului nume menţionat de Brian în mai puţin de un minut; era vorba de o femeie, trecută de şaptezeci de ani, pe nume Sylvia Vitorelli. Brian înregistră dosarul într-o mică sală de dictare. Conştient de faptul că

tânăra şi gardianul îl priveau şi aşteptau, răsfoi fişa cât putu de repede. Fişa medicală era una destul de consistentă, avea aproape vreo doi centimetri grosime, pentru că Vitorelli suferise o histerectomie, o operaţie de fiere, o fractură de gleznă remediată chirurgical, plus probleme cardiace. În cele din urmă reuşi pe bucăţele să încropească povestea ei.

Locuind în North End, nu departe de spital, Vitorelli era mama a patru copii şi fumase la un moment dat mai mult de un pachet de ţigări pe zi. A început să aibă dureri de piept şi i s-a dat trimitere către Carolyn Jessup, care i-a aplicat tratamentul clasic timp de un an de zile, până când a trecut-o pe Vasclear, în Etapa 1, cu aproximativ trei ani în urmă. Brian revizui analizele şi testele făcute. Boala ei cardiovasculară era destul de serioasă, dar nu atât de gravă ca a lui Jack.

Din notele lui Jessup reieşea că Vitorelli cunoscuse o ameliorare excelentă după începerea tratamentului cu Vasclear. Apoi, brusc, fişa medicală se termina. Nu mai existau niciun fel de note, nicio analiză de laborator, nimic. Brian se mai uită odată printre pagini, încercând să descopere dacă nu a sărit peste ceva.

— Mai aveţi mult, doctore? îl întrebă gardianul. Elana vrea să plece în pauză şi nu vă putem lăsa singur aici.

— Un minut şi gata.

Se întoarse la secţiunea cu analizele de laborator. După primele trei luni de tratament cu Vasclear nu mai apărea nicio analiză. Absolut niciuna.

Făcu o fotocopie după prima pagină a dosarului, îi mulţumi nerăbdătoarei Elana şi se întoarse în salon. Deşi avea toate şansele să exagereze, era clar că paginile finale ale dosarului Sylviei Vitorelli avuseseră aceeaşi soartă, cu cele ale lui Kenneth. Oare femeia reprezenta un al treilea caz de eşec în cazul tratamentului cu Vasclear, care suferise ulterior simptome de hipertensiune pulmonară? Merita să încerce să-şi dovedească bănuiala?

Dacă avea dreptate în cazul Sylviei Vitorelli şi Etapa 1 se dovedea că a avut o grămadă de probleme, totuşi Etapa 2 era aproape perfectă. Oare modificările în sinteza chimică a medicamentului fuseseră atât de mari?

Întrebările păreau să nu se mai termine.

Dar mai era o întrebare care îl îngrijora cel mai tare. Cât timp mai avea la dispoziţie în Institut?

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

THE BOSTON GLOBE

Invazia comenzilor de Vasclear

Compania farmaceutică Newbury, din Boston a confirmat că a început să primească nenumărate comenzi pentru Vasclear, noul medicament, încă neaprobat, nu numai din ţară, ci din întreaga lume. Medicamentul, care este ambalat în fiole de 10cc şi trebuie diluat pentru a fi administrat intravenos, elimină în 75 la sută din cazuri cheagurile care provoacă atacurile de cord.

Dr. Art Weber, directorul proiectului Vasclear de la Newbury, susţine că cererea copleşitoare va determina cu siguranţă o epuizare iniţială a stocului şi o majorare de preţ.

La 7 şi un sfert, când Phil anunţa începutul vizitelor, Brian tocmai ieşea de la duş. Îşi dăduse toată silinţa să rămână treaz până veneau cei din schimbul de dimineaţă, dar pentru că nu au existat niciun fel de urgenţe care să-l stimuleze, adormise. Când asistenta l-a trezit la şase jumate dimineaţa, dormea buştean de vreo două ore. La câteva secunde după apelul ei, adormi din nou. Aşa cum conveniseră, cincisprezece minute mai târziu, ea sună din nou, şi nu-l lăsă să închidă telefonul până nu repetă jurământul lui Hipocrate şi numele tuturor camerelor, valvelor şi arterelor inimii.

Brian se şterse şi se îmbrăcă, înfuriat că îşi pusese în pericol slujba, viitorul lui şi siguranţa imediată a fetelor lui. Dar la drept vorbind, ce făcuse aşa rău? Un fost supravieţuitor al Holocaustului venise la el cu o problemă medicală serioasă. Investigând problema, dăduse peste un caz similar. Era normal pentru Brian, ca şi pentru oricare alt doctor, să încerce să vadă care este situaţia.

Se grăbi înspre salon şi prinse din urmă grupul care înconjurase patul pacientului de la 514.

— Iartă-mă că am întârziat, Phil, spuse el.

— Nicio problemă. Se pare că ai avut o noapte plină.

Habar n-ai tu!

— Prea plină pentru bătrânele mele oase. N-am programat-o pe doamna Cameron pentru un pacer permanent, dar va avea nevoie de unul.

— O să am grijă.

Vizitele erau programate să ţină până la 9 şi jumătate – 10 cel târziu.

Din punct de vedere tehnic, Phil era responsabil nu numai pentru educarea asistentelor, studenţilor, medicilor rezidenţi şi a stagiarilor, dar şi pentru starea pacienţilor respectivi. Brian îşi privi prietenul la treabă, cum combină întrebările, tachinarea, umorul inofensiv şi înţelepciunea medicală. După părerea lui Brian, Phil se subaprecia. Era un doctor al naibii de bun. Dar Brian ştia că lucrurile care ar fi fost respectate şi chiar adorate în orice alt spital, reprezentau doar o normă la IBH.

La jumătatea vizitelor, în timp ce se apropiau de un număr de pacienţi în privinţa cărora Brian nu avea nimic de adăugat, se desprinse de grup, se îndreptă spre un telefon mai izolat de biroul asistentei şi formă numărul Sylviei Vitorelli. Răspunse o femeie.

— Alo?

— Alo, doamna Vitorelli?

— Cine?

— Aş vrea să vorbesc cu doamna Sylvia Vitorelli.

— Nu e nimeni aici cu numele ăsta. Aţi greşit numărul.

— Aşteptaţi, nu închideţi.

Brian citi tare numărul pe care-l formase.

— Îmi pare rău, spuse femeia. Acesta este numărul meu, dar nu stă nimeni aici cu numele acesta.

— Vă rog, spuse Brian. Sunt un doctor de la spitalul White Memorial şi încerc să dau de această femeie.

Numărul pe care l-am format se afla trecut în fişa ei medicală. De când aveţi acest număr?

— De mai bine de şase luni.

— Mulţumesc, murmură Brian, lăsând receptorul jos.

Se alătură grupului pentru încă 20 de minute, apoi se duse din nou la telefon. De data asta era un apel interurban, la bărbatul care era indicat ca fiind ruda cea mai apropiată, Richard Vitorelli din Fulbrook, New York. Brian, mai atent decât fusese vreodată înainte de incidentul de la clinică, folosi un operator exterior şi cartea de credit în loc să ceară să i se facă legătura prin operatoarea spitalului. Răspunse o femeie.

— Cine ziceaţi că sunteţi? întrebă ea.

— Dr. Holbrook de la spitalul White Memorial din Boston.

— Aţi avut grijă de soacra mea?

— Ăăăă... nu... nu tocmai.

— Cred că ar trebui să vorbiţi cu soţul meu. Se întoarce târziu în seara asta. Va trebui să sunaţi mâine.

— Bine, dar puteţi să-mi spuneţi cum se simte doamna Vitorelli?

Înainte de a răspunde, tăcerea se prelungi câteva momente bune.

— A murit, spuse ea în cele din urmă. A leşinat chiar aici în casa noastră şi a murit la spital cam acum doi ani.

Brian simţi cum i se urcă pulsul la auzul veştii. Fişa ei se întrerupea doar cu câteva luni înainte de moartea ei.

— Îmi pare rău, spuse el. Aţi putea să-mi daţi ceva detalii legate de moartea ei, orice?

— Cred... că e mai bine să sunaţi când o să fie şi soţul meu acasă.

— Bine, dar vă rog, spuneţi-mi, cunoaşteţi cauza morţii?

— Probleme cu inima. Acum vă rog, sunaţi mâine.

Nora Sylviei închise telefonul înainte ca Brian să apuce să o mai întrebe ceva. Dar îşi puse el o mie de întrebări. Fusese Sylvia internată înainte de a muri? Îi făcuse cineva vreo evaluare cardiologică la un moment dat? Un set de analize? Dar autopsie? Şi poate întrebarea cea mai

importantă: era prea târziu pentru el să renunţe la problema asta legată de Vasclear? Putea efectiv să facă acest lucru?

— Deci, încă un şir de vizite absolut interesante pentru tine, nu?

Brian nu-l observase pe Phil când se apropiase.

— Îmi pare rău că am tot părăsit grupul. Dar a trebuit să dau nişte telefoane.

— Nicio problemă. Tu pune pacemake-uri în continuare; şi salvează vieţi. Am eu grijă de partea teoretică.

— Eşti un profesor foarte bun, Phil.

— Ah, daaaa…

— Serios vorbesc. Se vede că eşti încântat de ceea ce faci. Şi nu toate lumea are acest talent, să ştii.

— Ei bine, adevărul este că *într-adevăr îmi face plăcere.* Sunt încântat de toate lucrurile pentru care sunt plătit. De-aia sunt gata să înghit o grămadă de căcaturi şi să joc după regulile nescrise. Intră în preţ. De aceea nici nu pot să te mai ajut cu chestia aia legată de Vasclear şi tot de-aia te implor să fii atent.

— Ştii ceva ce eu nu ştiu?

— Despre ce?

— Nimic, nimic. Sunt doar puţin paranoic şi super-obosit.

— Ştiu cum e. Bri, dacă par prea pisălog, îmi cer scuze. Dar e un lucru cert că în orice loc în care lucrează mai mult de o persoană, există o mulţime de orgolii cu care trebuie să aibă de-a face oameni ca noi. Iar dacă în aceste locuri lucrează doctori, personalităţile sunt… şi mai bine definite, asta-i tot. Odată ce te prinzi care sunt cei cu ego-uri fragile şi că tot ce trebuie să faci este să stai în banca ta, nici nu mai pare un loc aşa rău.

— Hei, nu trebuie să-mi spui mie aşa ceva. Eu sunt cel care a simţit pe pielea lui ce înseamnă asta, ai uitat?

— Da, aşa e. Dar am vrut să-ţi mulţumesc că nu ai împins lucrurile mai departe.

— Nicio problemă.

Brian vedea stânjeneala de pe faţa prietenului său. Decizia de a nu se implica nu fusese una uşoară pentru Phil.

— Atunci, spuse Phil intimidat, ne vedem mai târziu.

Se dădu câţiva paşi înapoi, se întoarse şi se îndepărtă grăbit.

Brian deschise servieta şi scoase un plic pe care scrisese numele lui Phil. Înăuntru era o copie după lista cu cei zece pacienţi din Etapa 1. Brian intenţionase să-l întrebe pe Phil dacă e de acord să caute dosarele unora dintre ei. În schimb, rupse copia şi o aruncă la coşul de gunoi. Phil ieşise din joc. Acum, gândi Brian, dacă s-ar putea comporta şi el la fel de categoric, ce bine ar fi!

— Dr. Holbrook, îl strigă secretam, aveţi o secundă?

— Sigur că da.

Brian îşi închise servieta şi se îndreptă spre birou.

— Dr. Holbrook, de-abia am observat că plicul ăsta din colţ avea numele dumneavoastră trecut pe el. Nu ştiu cine l-a lăsat aici şi când. A apărut aşa ca din senin. Îmi pare rău.

— Prostii. Mulţumesc. Oricum, nu pare ceva important. Probabil că mi-a căzut din teancul de corespondenţă.

Nu credea nici o iotă din ceea ce spunea, dar era tot ce îi venise în minte pe moment. Luă plicul şi se depărta cu nonşalanţă.

Plicul era complet alb şi sigilat şi numele lui era imprimat clar şi cu litere de tipar, DR. BRIAN HOLBROOK. Brian rupse plicul, dar chiar înainte de a despături hârtia, ştia că a băgat-o pe mânecă.

BULETIN DE ANALIZE WHITE MEMORIAL
Pacient: 1744 DATA: 10/15
Numele testului Rezultat
Etanol (Urină) NEGATIV

Abuz de droguri (Urină)
Tetrahidrocinabinol (THC) NEGATIV

Amfetamine NEGATIV
Barbiturice NEGATIV
Benzodiazepină Metabolite NEGATIV
Cocaină şi Metabolită NEGATIV
Metadonă şi Metabolită NEGATIV
Opiate POZITIV
Penciclidine NEGATIV
Propoxifenă şi Metabolită NEGATIV

Comentarii
— Specimen procesat în custodie
— Rezultate pozitive la opiate confirmate de cromatografia gazoasă.
— Urmează rezultate cantitative

Pacient 1744. Numărul lui Brian. Dar data era cea de astăzi. Nici măcar nu dăduse un test la urină, ca să nu mai vorbim că nici nu avea cum să iasă pozitiv la grupul de substanţe narcotice opiate – tipul de medicamente care îi adusese numai necazuri. Stătea acolo înţepenit, uitându-se spre peretele din faţă, unde era atârnat un tablou, care-l prezenta pe Hipocrat turnând ceva dintr-un vas de lut pe gâtul unui pacient. Avea senzaţia că cineva îi dăduse cu leuca în cap. Conform înţelegerii cu Ernest Pickard, un singur test confirmat pozitiv de cromotografie şi gata. Fără scuze, fără alibiuri, fără invocarea inocenţei, fără acuze aduse erorilor de laborator, fără a doua şansă. *Gata.* Sfârşitul la ICB. Raportare imediată către Consiliul de înregistrare. Umilinţă. Suspendare. Putea să uite de medicină. Putea să uite de vizitele nesupravegheate cu fetiţele. *Gata.*

Clinica unde îşi făcea testele de urină avea un jurnal de înregistrări – o precauţie împotriva celor care ar da vina pe laborator sau pe procedura de colectare în cazul dispariţiei unui specimen. Cel care îi trimisese acest raport fals, falsificase şi numele lui în jurnal? Brian se întrebă de ce nu aleseseră o zi în care i s-ar fi cerut să facă un test, să

aştepte să plece şi să intervină pur şi simplu asupra rezultatelor. Dacă puteau face aşa ceva cu un raport oficial, puteau face orice.

Brusc, îşi dădu seama că pagerul lui bipăia de zor. Ecranul îi afişa APEL EXTERIOR. Brian băgă raportul cel fals în buzunar şi sună la numărul respectiv. De la capătul celălalt al firului se auzi o voce şoptită, profundă, aproape guturală… şi cu un soi de accent ciudat.

— Ai primit plicul, doctore Holbrook?

— Cine sunteţi?

— Astăzi este doar o ameninţare. O mică demonstraţie a capacităţilor noastre. Dacă mai continui să creezi probleme celor de la FDA sau oricui altcuiva, vom afla. Îţi promit că vom afla. Şi dacă aflăm, următorul raport va fi asupra unei mostre de urină de la tine. Şi numele va figura şi în jurnalul de înregistrări. Testul va ieşi pozitiv şi vei fi terminat. Sper că ai înţeles.

— Cine sunteţi? întrebă Brian din nou.

Omul de la capătul firului închise.

Brian se uită fix la telefon, întrebându-se de ce i se mai dăduse totuşi a doua şansă. Desigur, cu un test de urină pozitiv, credibilitatea vorbelor sale n-ar valora nici doi lei. Probabil că dăduse peste ceva extrem de important şi care potenţial ar fi putut dăuna imaginii perfecte pe care şi-o făcuse Vasclearul. Teri i-o spusese de atâtea ori. Alexander Baird căuta ceva, orice care să clatine superlativele cu care se înconjura medicamentul şi care să-i permită să ceară o amânare a lansării. Cel care sunase şi oamenii lui voiau ca Brian să tacă din gură şi erau gata să târguiască tăcerea lui totală pentru cariera sa. Brian rupse raportul în bucăţele mici şi le aruncă în coşul de gunoi. I se mai dăduse o ultimă şansă – dar de către cine?

Îngheţat, uimit şi distrat, părăsi recepţia şi aproape că dădu peste Ernest Pickard. În timpul serviciului său, nu se întâlnise nici măcar o dată cu şeful institutului. Şi iată-l astăzi, aici. Coincidenţă?

Pickard era îmbrăcat într-un costum albastru, impecabil. Stetoscopul îi ieşea dintr-un buzunar, deşi Brian se îndoia că îl mai foloseşte prea mult.

— Ia te uită, spuse Pickard, cu veşnicul lui zâmbet, luându-l pe Brian într-un colţ mai îndepărtat unde să poată discuta cu el, ce mai face mijlocaşul nostru?

Brian îl studie cât putu să îndrăznească de mult, încercând să descopere în nuanţele vocii o legătură cu mesajul pe care tocmai îl primise.

— Încă n-am luat nicio lovitură puternică, spuse el.

— Vorbele care au ajuns la urechile mele sunt mult mai impresionante decât ce zici tu. Am trecut pe aici, pentru că am vrut să mă asigur că te simţi bine după toată tragedia asta.

— Tragedie?

— Da. Tatăl tău.

— Ah, da. Da. E foarte drăguţ din partea dumneavoastră, Dr. Pickard. Adevărul e că mă simt de parcă aş pluti.

Pickard îi puse o mână pe umăr.

— Este o reacţie perfect normală. Ştiu că ţi-e greu să te concentrezi. Dar nu trebuie să te laşi doborât.

— Fac tot posibilul.

— Şi pentru numele lui Dumnezeu, să nu cumva să ai o cădere din nou. Sper că te duci la întâlniri în continuare?

— Absolut.

— Excelent. Pari să te fi acomodat foarte bine cu locul ăsta şi nu aş vrea să te pierd.

Fără să mai aştepte răspuns, Pickard îl bătu pe spate, zâmbi către asistente şi secretară, care îl priveau fix din spatele recepţiei, şi plecă.

Brian se întoarse în Recepţie. Era imposibil de spus dacă Pickard ştia ce se întâmplă cu el sau nu. Un lucru era clar însă. Cu patru zile înainte de ceremonia de aprobare a Vasclearului, era un om marcat. Privi înspre uşă pentru a se asigura că nu era nimeni primprejur, apoi îl sună pe singurul om în care avea încredere totală. Din fericire, Freeman era acasă.

— Freeman, te-am sunat să văd dacă sunt ceva întâlniri astăzi, să zicem pe la 3 după masă, la care ai putea să vii şi tu.

— Lasă-mă să-mi verific puţin agenda. Nu văd nimic până diseară pentru NA, dar este o întâlnire AA în strada Stiles, numărul 18, în Brookline. Între patru şi cinci. Discuţii.

— Putem să ne întâlnim acolo?

— Hei, dacă ai nevoie de mine, sunt al tău. În special la o întâlnire. E doar meseria mea.

— Mulţumesc. Am nevoie şi de tine şi de întâlnire. Şi încă ceva. Ai vreo idee cum am putea afla cine deţine o companie şi cine se află în consiliul ei director?

— Nu, dar pot să-ţi spun că la astfel de întâlniri, întotdeauna se găseşte cineva care ştie exact ce te interesează, fie că e vorba de afaceri, muzică rap, instalatori sau neurochirurgie. Totul e să găseşti persoana potrivită.

— Ai putea încerca?

— Desigur, dacă îmi spui şi despre ce este vorba.

— O să-ţi spun, Freeman. Promit.

— Bine, atunci. Care este compania?

— Newbury Pharmaceuticals. Vreau să ştiu cine o conduce.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

Freeman Sharpe sosi la biserica din Brookline la 15 minute după ce întâlnirea începuse, dar Brian îi ţinuse loc. O vreme, au stat împreună, ascultându-l pe un avocat care povestea ce greşeli făcuse în meseria sa de-a lungul anilor din cauza alcoolului şi schimbările prin care trecuse de când se lăsase de băutură cu opt ani în urmă. Pe lângă munca de voluntariat de la centrul AA, unde răspundea la telefon o dată pe săptămână, îşi dăduse demisia de la compania puternică la care lucra, îşi schimbase BMW-ul cu un Tercel, îşi aruncase Maloxul şi începuse să lucreze pentru stat, în favoarea cetăţenilor mai săraci.

Expresia de pe chipul dur al bărbatului lumina întreaga sală.

— Se pare că s-a descurcat minunat, şopti Freeman, aplecându-se spre Brian.

Brian se uită în sus la o fereastră mată.

— Mda, spuse el inexpresiv.

Sharpe oftă.

— Brian, cred că ar trebui să mergem afară şi să vorbim.

— Afară? Sharpe, de când te cunosc eu, tu n-ai plecat niciodată la mijlocul unei întâlniri.

— Aşa e, dar al şaselea simţ îmi spune că ai probleme mari.

Se opriră la automat, luară două cafele şi ieşiră pe stradă. Cerul era înnorat, dar afară era cald şi Brian se felicită pentru că se schimbase în blugi şi în tricou înainte de a pleca de la spital. Tăcuţi, trecură de un bloc, apoi traversară un teren de fotbal părăsit şi se aşezară pe o bancă de piatră.

Freeman îşi pregăti pipa.

— Am dat de necaz, spuse Brian.

— Se pare că de când te-ai dus să lucrezi în spitalul ăla tot de necazuri ai avut parte.

— Să închiriezi maşini era mult mai simplu, îţi garantez, Freeman. Jack a murit în parte pentru că nu l-am forţat să facă operaţie. Şi singurul motiv pentru care am luat această decizie, la naiba, *singurul,* a fost că am putut să-i dau Vasclear. Acum încep să aflu unele lucruri despre etapa iniţială de încercări pe pacienţi – lucruri despre care compania nu ştie mare lucru sau nu le-a spus niciodată celor de la FDA.

— E ceva în neregulă cu medicamentul?

— Nu pot să bag mâna în foc. Cel puţin acum, nu. Dar acum doi ani jumate, au făcut nişte teste preliminare pe optsprezece pacienţi. Am reuşit să localizez trei dintre aceştia, dar sunt morţi toţi trei. Doi dintre ei au nişte analize cel puţin ciudate şi prezentau simptome comune care ar putea fi cauzate de medicament. Al treilea caz de-abia l-am descoperit. E vorba despre o femeie care a murit în casa fiului ei în New York. Nu cunosc niciun detaliu. Dar fişa ei de la spital şi cea a unui alt pacient par să fi fost aranjate. Lipsesc pagini.

— Dar medicamentul este bun acum?

— Da. Nu are efect la toată lumea, dar nici nu pare să facă rău cuiva.

Freeman îşi aprinse pipa. Aroma tutunului de cireşe se amesteca plăcut cu aromele toamnei.

— Şi? întrebă el.

— Noaptea trecută am fost surprins de una din camerele video din clinică, exact când încercam să descopăr şi alţi pacienţi din perioada iniţială.

— De ce ai făcut asta?

— Nu ştiu… Eu… Nu pot să-mi iert că nu l-am forţat pe Jack să facă operaţia. Am vrut atât de mult să cred că Vasclear era soluţia.

— O cruciadă. Mă omor după cruciade. Cu toţi caii ăia şi pelerinele albe cu o cruce roşie pe ele.

Brian râse uşor.

— Ştii, spuse el, poate e o cruciadă. Dar întrebarea e, eu cu cine mă bat? Cu cât sap mai mult, cu atât ajung să mă

bat numai cu mine – cu propria mea aroganţă. Viaţa mea a fost la limită de două ori din cauza ei – odată când mi-am distrus genunchiul şi mai târziu când am refuzat să primesc ajutor pentru o dependenţă care îmi mânca sufletul. Dar credeam că, după toată munca mea depusă la NA şi după toată terapia făcută, am rezolvat acest aspect interior, că e sub control. Apoi, brusc, iau hotărârea că ştiu ce este mai bine pentru tatăl meu, ignorând recomandările doctorului său şi ale unuia din cei mai buni chirurgi cardiovasculari din lume.

— De-aia nu vrei să renunţi?

— Poate. Da. Da, cred că de-aia. Nu pot să accept ce am făcut din cauza vanităţii mele şi încerc să pedepsesc medicamentul şi pe cei care l-au creat. Dar Freeman, cred că totuşi era ceva în neregulă cu medicamentul. Habar n-am ce, dar cred că problema asta cu pacienţii din Etapa 1 a fost trecută sub tăcere. Doctorii implicaţi în proiectul Vasclear sunt cercetători respectaţi, dar deja m-au minţit odată despre ceva ce este crucial într-un astfel de studiu.

— Şi cercetătorii ăştia respectaţi s-au supărat pe tine?

— Poate ei, poate altcineva. În dimineaţa asta, cineva mi-a lăsat rezultatele unui test de urină cu numărul meu de pacient pe el. Pare autentic, dar nu este. Arată pozitiv la narcotice. Nici măcar n-am *dat* o probă de urină astăzi. Câteva minute mai târziu m-a sunat un tip şi mi-a zis că dacă nu încetez să mai fac probleme, data viitoare raportul se va duce direct la şeful meu.

— Şi ce sfat aştepţi tu de la îndrumătorul tău?

— Vreau să-mi spui că tocmai m-am întors pe tărâmul medical după optsprezece luni, că treaba asta cu Vasclearul nu este decât în imaginaţia mea, că nu am nicio dovadă concretă care să arate că ceva e în neregulă, că FDA nu pare interesată mai deloc de ce am descoperit până acum şi că aş face mai bine să îmi văd de treburile mele.

Sharpe trimise un rotocol de fum către cer.

— De ce crezi că te-au ameninţat cu testul ăla fals de urină? întrebă el.

— Nu sunt sigur. Fie se tem să nu dau peste cine ştie ce fantome bine ascunse, fie sunt foarte precauţi, mai ales că nu au mai rămas decât câteva zile până la ceremonia de aprobare a medicamentului. Dacă se dovedeşte că ştiau ceva despre problemele Vasclearului în Etapa 1 şi nu au raportat către FDA, chiar dacă au rezolvat ulterior problema, atunci FDA ar avea suficiente motive să amâne lansarea pe o perioadă nedeterminată.

— Chiar dacă medicamentul funcţionează corect de atunci?

— Cred că da. Şi sunt o grămadă de bani în joc.

— Deci, cel mai bun lucru la care ai putea tu să speri este amânarea lansării medicamentului, care pare să lucreze cum trebuie şi ar putea salva mii de vieţi. Şi încercând să duci la bun sfârşit acest joc dubios, îţi rişti cariera de doctor.

Un alt rotocol.

— Dacă o iei aşa, totul pare o nebunie copilărească, spuse Brian.

— Nu, este vorba de un tip care a ţinut foarte mult la tatăl lui şi care se simte vinovat, furios şi frustrat pentru moartea acestuia. Nu e deloc o nebunie.

— Deci, tu crezi că ar trebui să o las balta?

— Nu chiar.

Brian clipi des.

— Ce vrei să zici?

— Păi, mi-ai zis să fac nişte săpături legate de Newbury Pharmaceuticals, corect?

— Asta a fost de-abia azi dimineaţă. Ai aflat deja ceva?

— Poate. În primul rând, compania este privată şi extrem de curată la suprafaţă.

Scoase o bucăţică de hârtie din pelerină.

— Secretarul de Stat are dreptul să ceară informaţii din partea companiilor cu capital privat şi exact asta a făcut cu Newbury.

Îi dădu lui Brian o listă cu nume.

— Un director executiv, un contabil şef, un funcţionar şi numele unuia dintre membrii consiliului director. Acestea sunt informaţiile minime pe care sunt obligaţi să le dea. Niciunul din aceste nume nu-mi spun nimic şi bănuiesc că nici ţie.

— Aşa e.

— Ţi-aduci aminte că ţi-am spus că la AA, indiferent de ce ai vrea să faci sau să ştii, există întotdeauna cineva care te poate ajuta? Ei bine, atunci am zis că dacă e cineva în lumea asta care să ştie ceva despre ce te interesează pe tine, atunci trebuie să-l sun pe Cedric L. Îl ştii? Probabil singurul chinez care poartă numele ăsta. El face parte din grupul care vine vinerea seara. Mai face parte şi dintr-un club social în Chinatown, locul în care se întâlnesc cei mai duri gangsteri din oraş.

— Iar tu îţi făceai griji pentru mine că scoteam pe naşpa câteva fiole de medicamente.

— Cedric are deja douăzeci de ani de recuperare, răspunse Freeman. Poate mai mult. Cu o asemenea istorie în spate poţi face alegeri informate. Oricum, l-am sunat pe bătrânul Cedric şi s-a dovedit că ştie chiar multe despre compania asta a ta.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi că în ultimii zece ani a fost doar o faţadă pentru spălat bani.

— Droguri?

— Se mai spală bani şi pentru altceva?

— Mafia?

— Nu aia la care te gândeşti tu. Cedric susţine că ruşii sunt stăpânii acolo. Încă înainte ca zidul Berlinului să cadă.

Brian privi lista cu cele patru nume.

— Şi-atunci cine sunt oamenii ăştia?

— Habar n-am. Oameni care şi-au schimbat numele. Oameni care sunt plătiţi să-şi pună numele pe documentele companiei. Probabil ceva de genul ăsta. Compania face vitamine.

— Ştiu.

— Ei bine, Cedric zice că se pare că ei cumpără materia primă pentru vitaminele lor de undeva din Rusia, apoi vând produsul finit acolo. Nu ştiu cum, dar banii care pleacă de aici se duc în bancnote de cinci, zece şi douăzeci şi se întorc sub formă de sute şi depozite bancare electronice.

— Şi acum fac Vasclearul?

— Aşa se pare. Şi dacă chestia asta valorează cât spun ziarele, nu trebuie să se mai chinuie atât cu vitamine şi alte prostii.

Brian fluieră uşor.

— Freeman, tipul care m-a sunat azi dimineaţă şi m-a ameninţat avea accent rusesc. Sunt sigur de asta.

— În acest caz, amice, trebuie să-ţi spun că ai intrat în rahat până la gât. De obicei când superi astfel de specimene, nu prea te pedepsesc, lovindu-te cu linia peste mână. Sunt chiar surprins că te-au ameninţat doar cu un test de urină pozitiv.

Brian rămase împietrit, privind terenul pe care doi băieţi începuseră să bată mingea.

— Tipul ăsta, Cedric, poţi avea încredere în el?

— E un gangster. De unde să ştiu? Dar eu îl cred. Ce motiv avea să mă mintă?

— Am pus în pericol viaţa tatălui meu din cauza unui medicament care este controlat de Mafia rusească?

— Aşa se pare. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că medicamentul e chiar bun.

— Ai dreptate. 75 la sută din două sute de cazuri. Freeman, ce să fac?

— Nu bea, nu lua medicamente, du-te la întâlniri şi cere ajutor.

— Un sfat mult prea generic.

— Da, dar sfatul cel mai potrivit în toate situaţiile. Brian am investit mai mult de un an de zile în tine. S-ar putea să ai dreptate când spui că cei de la Newbury ascund ceva sau s-ar putea să n-ai. În acest moment nimeni nu poate spune cu exactitate. Dar nu vreau să te văd rănit.

— Deci spui că ar trebui să fac ce-mi cer ei şi să stau în banca mea?

— Poate.

— Problema e Freeman că până acum oricum n-am făcut nimic – nimic care să merite o astfel de reacţie din partea lor. Ei folosesc recuperarea împotriva mea, amenințându-mă că îmi vor distruge viaţa şi n-am făcut nimic altceva decât să verific nişte nenorocite de dosare.

— Mda, se pare că încearcă să omoare o furnică cu o puşcă de elefanţi.

— De ce? Dând din cap, Brian se ridică în picioare şi începu să traverseze câmpul. Sharpe îl urmă, scuturându-şi scrumul din pipă.

— Du-te departe, spuse Brian, făcându-i semn băiatului. Şi mai departe, strigă el. Şi mai mult.

— De ce? întrebă din nou Brian.

— Se apropiaseră de locul unde adolescenţii îşi dădeau pase. Brian bătu din palme cerând mingea, şi unul dintre ei i-o aruncă plin de solicitudine.

— Haide, domnule, strigă puştiul.

— Bine, tu ai vrut-o!

În lovitura lui Brian se concentrară la un loc câte puţin din toate cele trei sentimente pe care le încerca: confuzie, îndoială şi teamă. Deşi băiatul era la o distanţă de cel puţin cincizeci de metri, mingea încă se mai ridica în văzduh când trecu pe deasupra capului său. Aceasta ateriză la mai bine de şaptezeci de metri de Brian, mai sări o dată şi dispăru după nişte tufişuri.

— Nu pot să mă dau bătut, Freeman, spuse el. Pur şi simplu, nu pot.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Fullbrook, New York, era un orăşel liniştit, exact ca în cărţile poştale, aşezat la poalele munţilor Catskill. Drumul de la Boston până acolo durase trei ore şi jumătate cu maşina. Brian lăsase capota în jos la LeBaronul său, ca să-şi mai potolească vârtejul interior. Dar în ziua aceea nimic nu părea să-i distragă atenţia – nimic cu excepţia unor răspunsuri.

Richard Vitorelli fusese la fel de suspicios şi rece cu Brian. În cele din urmă acceptă să se întâlnească cu el în persoană, deşi numai dacă aduce documente care să ateste că e cine e şi dacă se întâlnesc la cabinetul medicului de familie. Brian era mai mult decât fericit.

După cele treizeci şi şase de ore de muncă, era liber toată ziua. După ce vorbise cu Richard Vitorelli şi îşi notă cum ajungea la biroul doctorului Samuel Purefoy, o sunase pe Teri acasă. Sunetul vocii ei făcea ca orice altceva să pară nesemnificativ.

— Chiar voiam să *te* sun, spuse ea.

— De ce?

— Nu ştiu. Sex prin telefon, poate? Mi-e tare dor de tine.

— Şi mie mi-e dor de tine. Poţi să vii aici înainte de sâmbătă?

— Nu am cum. Mai am o grămadă de lucruri de finalizat aici. Eu şi Dr. Baird vom veni sâmbătă dimineaţa cu un avion guvernamental.

Brian hotărâse deja că fără o dovadă specifică, nu avea să-i spună nimic din informaţiile pe care Freeman le obţinuse de la Cedric L. Era foarte probabil ca FDA să cunoască principalii directori şi cercetători de la Newbury Pharmaceuticals şi probabil că verificările lor fuseseră extrem de precise. Enunţarea unor acuzaţii nefondate nu putea decât să diminueze propria lui credibilitate.

— Ai mai aflat ceva interesant despre Vasclear? o întrebă pe Teri.

— Nimic, cu excepţia celor două cazuri de HP despre care mi-ai spus şi tu.

— Şi Dr. Baird nici măcar nu s-a arătat interesat.

— Ei, nici chiar aşa. Nu uita, pacienţii din Etapa 1 erau toţi foarte bolnavi. Era ceva normal ca o parte din ei să moară din cauza bolii de care sufereau.

— Şi cu hipertensiunea pulmonară cum rămâne?

— Brian, nu există nici măcar o dovadă care să arate că au murit din această cauză. Şi numai unul dintre ei a murit din cauza bolii. Celălalt a murit în timpul unui jaf, aşa mi-ai spus.

— Aşa e. Am vrut să trec pe la medico-legal să văd dacă la autopsie a ieşit ceva legat de HP, dar n-am avut timp. Şi mai este un pacient despre care mă interesez acum – o doamnă pe nume Vitorelli. Ca şi ceilalţi doi, a murit. Cauza, se pare, a fost o boală cardiacă, dar vreau să aflu dacă suferea şi de HP. Mâine am liber şi nu am nimic planificat. Aşa că mă voi urca în maşină şi mă voi duce până în statul New York să stau de vorbă cu fiul ei şi cu doctorul acesteia.

— Nu vreau să te opresc, Brian, dar să ştii că suntem mulţumiţi de eficacitatea şi siguranţa medicamentului.

— Dar ai spus că o să verifici Vasclearul până în ultimul minut.

— Şi aşa şi e. Dacă găseşti ceva concret, orice, Dr. Baird îl va evalua. Are cuvântul Preşedintelui că ceremonia de aprobare poate fi anulată chiar în ultimul moment.

— Atunci, mă duc la Fulbrook. Eşti sigură că nu vrei să vii la mine în seara asta şi să mergem împreună cu maşina mâine acolo? O să ne ia cam patru ore de mers şi mai am şi fantezia asta cu maşina…

— Oh, nu *asta.* Toţi bărbaţii o aveţi.

— Da? A mea include nişte marmeladă de portocale şi trusa medicală. Asta doar ca să vezi ce pierzi.

— Ei, da, pare destul de incitant. Brian, suntem mulţumiţi de tot ce am făcut. Nu trebuie să te dai atâta peste cap.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să mă chemi în camera ta de hotel. Acum sunt obsedat.

— Atunci, promiţi că-mi arăţi altădată cum e cu marmelada şi cu trusa?

— Evident. Te sun când mă întorc. Brian auzi un zgomot pe linie. Ai un apel în aşteptare?

— Nu, de ce?

— Am auzit ceva – un clic.

— Întotdeauna se aud zgomote ciudate la telefonul meu, dar de data asta n-am auzit nimic. Eşti bine?

— Poftim? Ah, da. Sunt puţin obosit şi tensionat din cauza muncii, asta-i tot. Şi mi-e dor de tata.

— Astfel de sentimente scad în intensitate cu timpul, dar nu dispar niciodată.

— Da… Bine, atunci, acum mă duc la magazin să-mi fac nişte provizii cu marmeladă.

— Mi-e dor de tine, Brian.

Dr. Samuel Purefoy, medicul generalist din Green County, era un tip extrem de jovial şi drăguţ. Cabinetul lui se afla într-un mic bungalou, zugrăvit în albastru ca cerul şi învăluit de culorile toamnei, chiar la poalele unui munte mic. La intrare, proaspăt pictată, se vedea o trăsurică – o amintire a zilelor mai blânde din trecut.

Brian sosi cu cincisprezece minute mai devreme decât promisese şi Purefoy profită de acest lucru pentru a-i aduce o ceaşcă cu ceai; începu să-l întrebe despre tot felul de chestiuni medicale, despre spitalul White Memorial şi Institutul Boston.

— Niciodată n-am mai întâlnit o astfel de scenă ca aceea din dormitorul femeii, acasă la Ricky, spuse în cele din urmă medicul bătrânel, dovedindu-i astfel lui Brian că fusese acceptat. Peste tot era numai un fluid amestecat cu sânge de la edemul pulmonar. Doamne, cât trebuie să fi suferit femeia înainte să moară. S-a înecat pur şi simplu. Am făcut tot ce am putut pentru ea, dar oricum nu mai avea nicio şansă.

— Mai trăia când aţi ajuns aici?

— Da, dar de-abia i se mai auzea pulsul. Era duminică. Casa mea nu e departe de casa lui Vitorelli şi pentru că spatele mă cam durea, m-am hotărât să nu mă mai duc la biserică. Am ajuns acolo odată cu salvarea. Am intubat-o şi am reuşit să o ducem la micul nostru spital. E micuţ, dar e al naibii de bine dotat.

— Pun pariu că aşa e, spuse Brian.

— N-a reuşit să mai iasă de la reanimare. Cu tot lichidul ăla în pieptul ei, n-am putut să-i pompăm suficient oxigen în sânge.

— V-aţi gândit să-i faceţi autopsie?

— Nu prea. Era un caz de bolnav cardiac, înregistrat la White Memorial. Medicamentele pe care le lua dovedeau asta. N-avea niciun sens ca familia ei să mai treacă prin încă o traumă. Ce te aduce aici după doi ani de la acest eveniment?

— Doamna Vitorelli a fost una dintre primele noastre paciente tratate cu Vasclear.

— Ah, leacul miraculos. Am deja vreo douăzeci de candidaţi care îl aşteaptă cuminţi. Am auzit că va putea fi comandat săptămâna asta. E adevărat?

— Cred că da. Dr. Purefoy…

— Sam. Te rog, spune-mi Sam.

— Sam, am dat peste câteva cazuri de pacienţi care au făcut parte din faza timpurie a studiului Vasclear şi care au suferit de ceea ce părea o hipertensiune pulmonară severă. Din ce ştiţi dumneavoastră e posibil ca şi doamna Vitorelli să fi suferit de aşa ceva?

— Hipertensiune arterială zici. Nu sunt sigur că am văzut vreodată un astfel de caz. Sau dacă am văzut, n-am ştiut că ăsta e diagnosticul. Gleznele ei erau îngrozitor de umflate, niciodată nu mai văzusem aşa ceva. Ăsta-i un semn al hipertensiunii pulmonare, corect?

— Absolut, deşi nu este caracteristic doar HP-ului.

În acel moment, Richard Vitorelli intră, arătând şi mirosind ca un bărbat care şi-a petrecut toată viaţa pe câmp. Avea umeri laţi, păr negru creţ şi un chip extrem de

blând. Dădu stângaci mâna cu Brian, apoi se întoarse înspre Purefoy.

— Tipul ăsta s-a legitimat? întrebă el, expresia de pe faţa lui sugerând că nimeni nu-i câştiga încrederea aşa uşor.

— Stai liniştit, e în regulă, răspunse Purefoy. De la spitalul White Memorial, aşa cum a spus. Face nişte verificări legate de medicamentul ăla, Vasclear, pe care îl lua mama ta.

— Ce-i cu el?

— Ei bine, spuse Brian, peste câteva zile, oamenii din întreaga lume vor avea acces la el.

— Inclusiv câţiva de pe aici din Fulbrook, interveni Purefoy.

— Fac nişte verificări asupra celor care au luat medicamentul şi au decedat. Mama ta se afla pe lista mea.

Vitorelli se uită din nou la Purefoy, care dădu aprobator din cap, sugerându-i astfel că poate să spună liniştit tot ce vrea.

— Mama mea n-a fost niciodată bolnavă, până când tata a murit de inimă acum patru ani, începu el. Apoi, la doar câteva luni de la moartea lui, a început să aibă dureri în piept.

— Şi atunci a început tratamentul cu Vasclear, spuse Brian.

— Da. I-a luat aproape un an, spuse Vitorelli. La început părea să fie foarte bun pentru ea. Durerile din piept aproape dispăruseră şi şi-a revenit destul de repede. Apoi a început să se plângă din nou. Când a venit aici şi i-am văzut picioarele m-am speriat. Voiam să-l sun pe doctorul Purefoy, dar era duminică… şi m-am gândit că o să reziste până a doua zi.

Începu să-şi frece mâinile şi ochii i se umplură de lacrimi.

— N-a fost vina ta, Ricky, spuse Brian, simţindu-l foarte aproape pe bărbatul din faţa lui. Dacă mama ta suferea de boala de plămâni pe care eu o bănuiesc, nimeni nu ar fi putut să o salveze – nici eu, nici Sam, nimeni.

— A fost o femeie foarte bună, spuse Ricky. Mai vreţi să ştiţi şi altceva? Dacă nu, eu am să mă întorc la tractorul meu.

Nicio întrebare despre posibila legătură între moartea mamei lui şi Vasclear; niciun interes subit pentru vreun proces de despăgubire. Richard Vitorelli nu fusese crescut în spiritul comercial de genul dă-i în judecată mai întâi, şi după aia pune întrebările. Brian îşi jură în gând că dacă Vasclearul îi făcuse vreun rău Sylviei Vitorelli şi Newbury ştia despre asta sau încercase să muşamalizeze acest lucru, se va întoarce să vorbească cu fiul ei încă o dată.

Ricky îi strânse mâna lui Brian, de data asta mult mai tare. Brian se ridică şi el să plece, apoi păru să-şi amintească ceva.

— Sam, tocmai mi-a trecut prin minte ceva, spuse el. I-au făcut vreodată analizele la sânge doamnei Vitorelli?

— Nu ştiu exact. Îmi imaginez că i s-a luat sânge, dar apoi ea… a murit.

— Ai putea să afli? Mă interesează mai exact numărul total de leucocite şi procentul de eosinofile.

— Dacă există, nu văd de ce nu. Ricky, ştiu că s-a întâmplat acum doi ani, dar îţi aduci aminte cumva data exactă când a murit mama ta?

— Acum doi ani, luna asta. Pe cinci octombrie.

Sam Purefoy sună la spital, vorbi cu laboratorul, apoi închise. Nu aşteptară decât două minute, pentru că rezultatele veniră pe faxul aşezat într-un colţ al biroului.

— Ei bine, spuse el, studiind fişa, eosinofilele sunt crescute, dar doar un pic. Şapte la sută dintr-un total de 20.000 de leucocite.

Îi dădu lui Brian hârtia. Brian studie numerele cu nerăbdare. Nici nu se mai chinui să menţioneze că era posibil ca stresul şi chiar deshidratarea să fi urcat artificial numărul de leucocite. Dacă nivelul ar fi fost normal de 5 până la 10.000, numărul de eo ar fi reprezentat un procent între 15 şi 20 la sută – bătător la ochi de mare.

— Pot să păstrez asta?

— Desigur, spuse doctorul.

Trei pacienţi din Etapa 1, dintre care doi decedaţi în urma unor atacuri de cord, al treilea suferind *şi el* de inimă, prezentau o creştere a nivelului de eosinofile. Era clar că făcuseră o reacţie alergică la ceva ce era conţinut în medicament.

Brian ieşise de 15 minute din Fulbrook, mergând cu viteză pe drumul şerpuitor cu două benzi, învăluit în lumina roşie, portocalie şi aurie a apusului de toamnă. Preocupat de ghicitoarea lui cu Vasclear şi discuţia cu Sam Purefoy şi Ricky Vitorelli, nu observă în oglinda retrovizoare sedanul maroniu fără numere care îl urmărea, decât în momentul în care girofarul începu să se învârtă.

Din reflex, se uită la vitezometru. Optzeci. Probabil că nu observase indicatorul de reducere a vitezei şi îl prinsese radarul când trecea în viteză prin micul orăşel.

Plictisit, trase pe dreapta. Sedanul se opri chiar în spatele lui şi girofarul se opri. Pe locurile din faţă erau doi bărbaţi, care purtau ochelari de soare. Numai cel din dreapta se dădu jos din maşină. Era mic de înălţime şi bine făcut, dar se mişca cu lejeritatea unui atlet. Purta nişte pantaloni lălâi şi o cămaşă largă, descheiată la gât. Sub braţul stâng avea un toc de armă prins de umăr.

Se duse pe partea lui Brian şi îi arătă insigna.

— Actele, vă rog, spuse el pe un ton aproape plictisit.

— Care e problema? întrebă Brian, scotocind după acte prin torpedou, apoi înmânându-le ofiţerului.

— Aţi depăşit viteza regulamentară, mormăi poliţistul.

Se întoarse şi se îndreptă înspre sedan. Un minut mai târziu reveni.

— Doctore, vreţi să ieşiţi din maşină, vă rog?

Doctore? De unde ştia... Apoi Brian îşi aminti că pe carnetul de conducere, insistase să i se treacă titlul de doctor, după ce îl reînnoise. Încă un semn al aroganţei sale. Amenda pe care avea să o plătească avea probabil să fie dublă din cauza asta. La următoarea reînnoire...

— Nu cred că am depăşit viteza, spuse el în timp ce deschidea portiera.

Poliţistul îl privi pe ofiţerul celălalt, care ţinea permisul lui Brian şi dădu din cap. Bărbatul deschise uşa şi se dădu jos. Spre deosebire de primul, acesta *era* de-a dreptul impunător– 1,90, talie îngustă, umeri masivi.

În doar câteva clipe Brian îşi dădu seama unde îl mai văzuse. Pometii înalţi şi faţa ciupită de vărsat nu erau uşor de uitat.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

În întreaga sa carieră fotbalistică, dar şi în tot timpul petrecut în laboratorul de cateterizare, Brian fusese ghidat de o singură lege: Evaluează. Reacţionează.

Acum, aflat la 350 de kilometri de Boston, în timp ce îl privea pe tipul pe care îl văzuse în ziua aceea la spital, dându-se jos din maşina de poliţie falsă, evaluarea nu îi luă mai mult de o secundă. Avea să fie bătut zdravăn sau chiar omorât.

În cele trei, patru minute de când îl trăseseră pe dreapta, nu trecuse nicio maşină. Şi chiar dacă ar fi trecut vreuna, şansa ca şoferul să oprească, dacă i se părea ceva în neregulă era infimă. În câteva secunde, probabil că Brian avea să fie imobilizat şi aruncat pe bancheta din spate sau chiar în portbagaj, pentru a putea fi dus undeva unde să fie interogat despre Vasclear – despre ce aflase şi cui îi mai spusese. Perspectiva nu era deloc atrăgătoare. Presupunând că Cedric L. avea dreptate când susţinea că Newbury e condusă de mafia rusească, atunci aceştia doi erau cu siguranţă asasini profesionişti.

Nimic din comportamentul uriaşului nu sugera că şi-a dat seama că fusese recunoscut sau că îşi aducea aminte în vreun fel cele cincisprezece secunde din cantina de la parter. În schimb, închise portiera încet şi se îndreptă către Brian. Ştia că va fi ucis pe loc dacă încerca să fugă. Dar să nu facă nimic şi să rămână la mila celor doi, era o opţiune la fel de îngrozitoare. Era cu un cap mai înalt decât cel care se afla chiar lângă el. Dacă exista vreo şansă, atunci acela era momentul.

Îl lovi cu piciorul stâng cât putu el de tare chiar între picioare. Brian fu tentat să-l lovească încă o dată când omul căzu în genunchi. În schimb, se roti şi se repezi spre drum. Din spate, auzi două împuşcături una după alta şi unul dintre gloanţe se înfipse în asfalt chiar lângă el.

Brian alergă în zigzag, înjurându-se că nu se schimbase în adidaşi după întâlnirea cu Purefoy. O altă împuşcătură, de data asta însoţită de o durere surdă în muşchiul deltoid. *Cum era? Ce simţeai când erai împuşcat?*

Nu alerga de mai mult de cincisprezece sau douăzeci de scunde, dar simţea deja că îşi pierde răsuflarea. Un bărbat înalt de 1,85, 90 de kilograme, care începe nu se putea transforma decât într-o ţintă perfectă. Să rămână pe drum era sinucidere curată. În dreapta sa se vedea o mică deschizătură printre copaci. Se făcu că o ia la stânga, apoi se repezi în pădure, aruncând o privire rapidă în urmă pentru a vedea ce fac cei care îl urmăreau. Bărbatul cu puşca era foarte aproape de el, cam la 20 de metri. În spatele lui, celălalt bărbat, mişcându-se destul de greu, încerca din toate puterile să-l prindă din urmă. Niciunul dintre ei nu avea adidaşi.

Lovindu-se de crengi, Brian îşi croia drum printre tufişuri şi copaci, încercând frenetic să pună ceva distanţă între el şi cei doi bărbaţi. Aceştia strigară unul la altul într-o limbă străină. Rusa oare? Se mai auzi o împuşcătură, dar atât. Brian, luptându-se din răsputeri cu o durere îngrozitoare, se împiedică şi căzu pe o pantă destul de abruptă, acoperită cu cioturi de copaci. Zgâriat şi plin de vânătăi şi de sânge, se ridică şi se uită în urma lui cu frică. Putea să-i audă pe cei doi, dar nu-i vedea. Apoi, nu mai urmă altceva decât liniştea. Îi pierduseră urma şi aşteptau la rândul lor un sunet care să-l dea de gol.

Brian se ghemui, abţinându-se să inspire aer prea lacom. Era trecut de cinci deja şi întunericul care se lăsa devenea aliatul său şi duşmanul lor. Dacă ar putea găsi un loc în care să se ascundă…

Se lăsă în patru labe şi se târî cât putu de încet până la baza râpei. Brusc, din spatele lui, de undeva de deasupra unul dintre bărbaţi strigă. Era vorba de cel mai mic, care se urcase într-un copac la vreo cincizeci de metri depărtare de râpă. Singurul cuvânt pe care Brian îl auzi clar fu Leon, numele bărbatului înalt.

În timp ce asasinul ridică puşca, Brian sări în picioare şi începu să fugă din nou – o adevărată vânătoare de data asta, printre trunchiuri de copaci care cădeau şi prin apa rece a unui râuleţ. Alunecând pe pietrele umede, abia reuşi să se ţină pe picioare. Se auzi o împuşcătură. Apoi alta. Brian ştia că umbrele şi copacii îl ajutau să fie mai greu de ţintit. Totuşi, genunchiul începea să-l îngrijoreze. Când alerga pe drum drept, fără presiuni, fără răsuciri, genunchiul părea rezonabil de solid şi sigur. Dar acum, sprintând peste pământ moale, denivelat, acoperit cu frunze, printre pietre, hopuri şi crengi, ştia că dezastrul era doar la un pas de el.

În timp ce alerga, se întrebă cum de ştiuseră cei doi bărbaţi că va fi în Fulbrook. E posibil să-l fi urmărit încă din Readings. Aşa cum condusese pierdut în gânduri prin culorile magnifice ale toamnei, nu dăduse prea multă atenţie drumului. Dar nu-şi amintea să le fi văzut maşina, nici chiar pe drumurile de munte. Apoi îşi aminti zgomotul ciudat de pe fir atunci când a vorbit cu Teri la telefon. De fapt chiar îi spusese de zgomotul ăla, aşa cum îi spusese şi că pleacă la Fulbrook. Telefonul lui era ascultat. Asta trebuia să fie. Nu-l urmăriseră până la cabinetul lui Purefoy. Îl aşteptau deja aici.

Simţi că între el şi cei doi gangsteri era deja o distanţă mai mare. Adâncindu-se din ce în ce mai mult în pădure, stâncile imense de granit şi pâlcurile de copaci umpleau peisajul, oferindu-i şi mai multă protecţie. Trăgând aer în piept disperat, se opri, se sprijini de o stâncă masivă, înaltă de cel puţin cinci metri şi ascultă. Unul dintre urmăritori se auzea în spatele lui, altul în dreapta, mult mai aproape decât îşi imaginase. Dacă se mişca, aveau să-l audă cu siguranţă. Dacă rămânea şi încerca să se ascundă la baza stâncii, mai avea o şansă. Să fie pasiv, sau să stea fără să facă nimic însă nu-i stătea în caracter. Se hotărî să fugă.

Mai aşteptă câteva momente pentru a estima poziţia celor doi bărbaţi şi se avântă pe dealul din stânga lui, ca să se îndepărteze mai tare măcar de unul dintre ei. Se

întoarse, dar când puse piciorul drept jos, rotula îi ieşi în afară, apoi reveni la locul ei. Timp de o secundă un junghi intens se urcă până la coapsă. Dar la fel de repede, mare parte din durere dispăru. Făcu un pas de încercare. Genunchiul îl deranja, dar nu era nicio problemă să se lase cu toată greutatea pe el. O jenă uşoară – dar genul care oricum i-ar încetini viteza. *Şi acum ce?*

Zgomotul făcut de bărbatul din spatele lui se auzea şi mai tare. Brian se întrebă de ce naiba nu-l ascultase pe Phil şi nu o lăsase baltă pur şi simplu. Era pe punctul de a fi torturat şi probabil chiar omorât, şi pentru ce? Chiar dacă l-ar fi lăsat în pace de tot, el tot nu ar fi dat peste nimic semnificativ care să stârnească interesul lui Teri şi al şefului ei. Aparent ruşilor nu le păsa de asta.

O creangă pocni nu departe de el. Sfârşitul se apropia, gândi Brian. Doi asasini profesionişti, două arme îndreptate înspre un doctor cu genunchiul în pioneze. Se gândi la Caitlin şi la Becky. Idee de a nu le mai vedea niciodată, gândul la suferinţa lor dacă i s-ar întâmpla ceva, îl forţă să intre în acţiune. Să fugă părea o tâmpenie. Dar chiar lângă piciorul lui se afla un bolovan mare. Dacă ar fi putut să se mişte atât cât să îl ridice şi să ajungă cu el undeva deasupra stâncii…

Fără să mai stea pe gânduri prea mult, băgă mâinile sub bolovan, îl smulse din noroi şi umplu gaura rămasă cu frunze şi sol. Bolovanul avea vreo 10 kilograme, dar Brian îşi găsi un punct de echilibru de unde să poată vedea cum ar putea urca pe stâncă. Făcu primul pas, ţinând bolovanul sub braţ, de parcă ar fi fost o minge de fotbal imensă, preistorică. Apoi îl lăsă jos pentru a-şi recăpăta echilibrul. Stânca era suficient de înclinată ca să poată muta bolovanul puţin câte puţin pe măsură ce urca.

Apoi, exact când mai avea nevoie de o pauză, bărbatul de lângă el îl strigă tare pe Leon. Nu era mai departe de 20 de metri. Bărbatul cu faţa ciupită îi răspunse scurt şi furios de undeva din stânga lui Brian – probabil ordonându-i să tacă. Amândoi se apropiau. Brian simţi că nu peste mult

timp vor sări pe el. Ideea de a folosi bolovanul ca pe o armă fusese de-a dreptul stupidă. Era prins în capcană şi trebuia să meargă până la capăt.

Durerile ascuţite îi cuprindeau genunchiul pe măsură ce se chinuia să ajungă pe creasta stâncii. Odată ajuns acolo, se întinse pe roca cenuşie şi rece, ascultând cu atenţie. Dacă omul venea din spatele stâncii, Brian era terminat. Dacă trecea pe dedesubt, pe acelaşi drum pe care venise Brian, avea o şansă mică. O creangă trosni. Apoi, în dreapta lui, Brian văzu câteva frunze mişcându-se. Împinse piatra uşor. O lovitură directă de la această înălţime putea să crape foarte uşor capul cuiva. Gândul de a omorî pe cineva, fie şi o persoană care voia să-l asasineze cu sânge rece, îl făcu să ezite. Dar dacă se întâmpla, se întâmpla.

Din nou copacii se mişcară. De data asta, cu obrazul lipit de stâncă, Brian văzu capul bărbatului mai mic de înălţime. Se afla cam la vreo zece metri, strecurându-se pe furiş, în linişte. În cazul în care nu se întorcea pentru a ocoli stânca, avea să treacă direct pe sub Brian. Câteva momente mai târziu, asasinul ieşi dintre copaci, cu arma pregătită. *Patru metri... Trei metri...* Brian trebui să se ridice în genunchi pentru a putea lovi cu precizie şi forţă. Totul trebuia să se întâmple rapid, pentru că nu mai exista a doua şansă. *Un metru... Încă un pas... Încă un pas şi...*

Acum! Brian îşi adună puterile, se ridică în genunchi, ţinu bolovanul la nivelul feţei şi îl aruncă în jos cu toată forţa. Bărbatul tocmai se întorcea când bolovanul căzu peste el – o lovitură dură exact între ureche şi ochi. Căzu cu un geamăt uşor, iar bolovanul se rostogoli. Leon, celălalt bărbat se alertă imediat.

De undeva de deasupra lui Brian, tufişurile începură să se mişte. Îşi dădu drumul rostogolindu-se de pe stâncă şi se îndreptă şchiopătând în direcţia opusă, adâncindu-se în pădure. Alergă şontâc, şontâc vreo cinci minute, conştient că încă mai este urmărit. În cele din urmă, rana de la umăr şi durerea din genunchi îl obligară să se oprească; îşi făcu un adăpost sub nişte rădăcini întortocheate, care

acopereau albia unui pârâu secat, construi un mic zid din beţe, crengi şi frunze, care să îi camufleze poziţia şi aşteptă să vină noaptea.

Freeman Sharpe locuia într-un apartament cu patru camere, foarte îngrijit, la parterul unei dintre clădirile din Roxbury de care avea grijă. Se uita la ştirile de la ora unsprezece noaptea împreună cu soţia sa cu care era căsătorit de trei ani, când sună telefonul. Pentru că era un om bun la toate în peste cincizeci de unităţi şi consilierul de recuperare a peste douăzeci de oameni, era obişnuit cu telefoanele date la miezul nopţii.

— Freeman, mulţumesc lui Dumnezeu că eşti acasă.
— Doctore, s-a întâmplat ceva?
— Normal. Freeman, poţi să vii să mă iei?
— Sigur că da.
— Sunt într-o cabină telefonică de lângă o benzinărie.
— Unde se află benzinăria?
— În New York.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Era trecut de şapte dimineaţa când Freeman îşi băgă Chevroletul în micul garaj fără ferestre, care era şi atelierul lui de lucru. Brian se trezi dintr-un somn greu şi puse o mână plină de vânătăi peste tatuajul cu HARD LUCK (ghinion) al prietenului său.

— Mulţumesc, spuse el răguşit. Cu excepţia familiei mele, nu cred că a mai existat cineva vreodată care să facă pentru mine ce ai făcut tu acum.

— Mă bucur că ai adormit în cele din urmă. Cum te simţi?

— Nu mă doare aşa cum m-a durut pe terenul de fotbal atunci, dar ştiu că mâine va fi îngrozitor.

— Un duş fierbinte, nişte ouă şi nişte cartofi prăjiţi făcuţi de Marguerite ar trebui să te facă să te simţi puţin mai bine. În plus, trebuie să scapi de hainele astea de pe tine. Am o uniformă pe care mi-a lăsat-o unul din porumbeii mei de la NA. S-ar putea să-ţi vină.

Brian ieşi din dubiţă încet şi cu atenţie, testând genunchiul, care nu durea insuportabil. Apoi îi spuse lui Freeman să se oprească.

— Tot încerc să îmi dau seama când mi-au pus telefonul de acasă sub ascultare şi dacă există vreo şansă să fi aflat de tine. Din câte îmi aduc aminte totul a început odată cu rezultatul analizelor lui Bill Elovitz. Nu văd de ce ar fi fost preocupaţi de mine până atunci, aşa că nu cred că ne filează cineva.

Freeman rânji prin întuneric.

— Pentru binele lor, sper că nu, spuse el.

Brian îşi aduse aminte că Marguerite îi spusese ceva despre decoraţiile lui Freeman din Vietnam. Dar îndrumătorul lui nu voia să vorbească niciodată despre ele.

— Nu vreau să fii şi tu implicat în asta, spuse el.

— Ooooh, spuse Sharpe. Uităm dintr-o dată că după douăzeci de ani de recuperare, îndrumătorul nostru ar trebui să fie în stare să ia singur decizii în astfel de situaţii.

Nu-ţi mai bate capul, doctore, nu-mi place să o iau în barbă. Dar nici nu-mi place să-mi văd prietenii călcaţi în picioare. Acum, haide înăuntru să te speli şi să mănânci. Apoi o să vorbim despre ce facem în continuare.

Brian rămăsese ascuns între rădăcinile din pădurea de la marginea oraşului Fulbrook mai bine de o oră, până când se întunecase suficient de mult ca să nu mai existe şansa de a fi căutat de cineva. Nu prea le avea cu orientarea în spaţiu, dar după patruzeci şi cinci de minute de hoinărit prin întunericul ca smoala al pădurii, auzi zgomotul unei maşini care trecea în viteză. Puţin mai târziu, se târî până la marginea unui drum care semăna cu cel pe care îl opriseră ruşii iniţial. Un fermier cu o remorcă îl duse până la secţia de poliţie din următorul orăşel de lângă Fulbrook.

Poliţia nu ştia nimic de un sedan maron sau de un Lebaron roşu decapotabil, parcate pe Şoseaua 213. O maşină de patrulare trecuse pe acolo chiar cu o oră înainte şi nu văzuse niciun fel de maşini lăsate pe partea stângă. Pentru Brian, faptul că ambele maşini dispăruseră însemna că cel căruia îi aruncase bolovanul în cap supravieţuise în condiţii destul de bune. Mai însemna că maşina lui zăcea acum cine ştie pe ce fund de lac. Imaginea ei scufundându-se aproape că îl făcu să plângă.

Părerea ofiţerului era că cei doi nu puteau fi altceva decât hoţi profesionişti de maşini, probabil din New York, care s-au gândit să-şi încerce escrocheriile şi pe spinarea provincialilor. Când au văzut că Brian ripostează, s-au gândit probabil să se amuze un pic alergându-l prin pădure, dar cu siguranţă că nu aveau de gând să-i facă niciun rău. Brian nu avea niciun chef să contrazică această ipoteză, spunând povestea *lui,* care, cu siguranţă ar fi părut cusută cu aţă albă. Completă formularele necesare aşa cum putu şi plecase să-l sune pe Freeman de pe stradă.

Marguerite Sharpe era o femeie micuţă de naţionalitate haitiană, cu un zâmbet frumos şi o inteligenţă practică. Freeman spunea despre ea că este un dar nemeritat primit în urma recuperării sale. Iar atunci când a ieşit de la

Fairweather şi a stat în casa lor câteva luni, Brian a ajuns să spună şi el la rândul lui acelaşi lucru. Lucra în calitate de consilier la un aşezământ pentru femei şi era cea mai bună bucătăreasă din câte văzuse el vreodată.

Chiar şi prin aburul de la duş, Brian simţea mirosul de cârnaţi şi ceapă prăjită. Se săpuni cu atenţie şi spălă mizeria şi sângele uscat din zgârieturile şi tăieturile de pe mâini, faţă şi braţe. Pantalonii erau rupţi, deşi nu-şi aduse aminte când se întâmplase asta şi ambii genunchi erau juliţi rău. În plus, la braţul drept se întindea de la cot şi până la umăr o zgârietură adâncă – probabil din cauza glonţului.

Un glonţ. Brian îşi aminti ce entuziasmat fusese când Ernest Pickard îi confirmase slujba de la ICB. Acum curăţa o rană făcută de un glonţ, jelea după singurul obiect care îi aparţinea în întregime şi se întreba ce urma să facă cu viaţa lui odată ce Consiliul de Înregistrare era informat că testul lui de urină ieşise pozitiv şi se droga din nou.

Exista vreo cale de ieşire? Putea să se mai oprească – să se convingă pe sine şi pe urmăritorii lui că se săturase până peste cap şi că voia să lase baltă toată chestiunea asta cu Vasclear? Cu cine ar fi putut să vorbească? Art Weber? Pickard? Jessup?

Îşi dădu jos prosopul şi se îmbrăcă în salopeta cea gri de la Freeman. Tipul de la NA care i-o lăsase purta mărimea XXL – un adevărat gigant. Brian se aşeză în faţa lui Freeman şi sorbi recunoscător dintr-o cană cu cafea tare, aromată. Marguerite aduse o carafă cu suc de portocale şi un platou mare cu ouă, cartofi prăjiţi şi cârnaţi pe care le puse în mijlocul mesei, apoi se aşeză şi ea. Timp de câteva minute nu vorbi nimeni.

— Mă bucur că nu te-ai rănit foarte tare, Brian, spuse Marguerite în cele din urmă cu frumosul ei accent din insule. Freeman mi-a povestit câte ceva din ce se întâmplă. Probabil că eşti tare speriat.

— Şi confuz, adăugă el. Nici măcar nu *ştiu* ce se întâmplă cu adevărat. Chiar şi după toate astea, nu ştiu.

— Freeman spune că e implicată mafia rusească. Asta e rău. Foarte rău.

— Dar chiar dacă sunt implicaţi, medicamentul lor are potenţialul de a salva mii de vieţi omeneşti. E dovedit deja. Eu nu am încercat altceva decât să descopăr dacă au greşit cu ceva la un moment dat şi cum au de gând să rezolve acest aspect. Şi m-am trezit într-un film din ăla, în care James Bond încearcă să se lupte cu tâlharii lumii.

— Ah, LA NAIBA, spuse Freeman cu un accent teatral. „Vă rog să ne daţi raportul despre proiectul cu focoasele nucleare…" Să ştii că am citit undeva că venitul obţinut din vânzarea medicamentului va atinge numai în primul an pragul de 1 miliard. Nu prea îmi vine să cred că cei de la Newbury ar avea de ce să facă ceva necurat. Camioanele pleacă în lume, iar ei încasează banii.

— Nu ştiu, spuse Brian din nou, plimbându-şi degetele peste rănile din palmă.

— Trebuie să te duci la serviciu astăzi? întrebă Marguerite.

Brian se uită la ceasul de bucătărie.

— Doamne, e opt jumate. Am uitat complet de muncă.

Apucă telefonul şi sună la spital.

— Alo, Jen la telefon.

— Jen, sunt eu Dr. Holbrook.

— Oh, dr. Holbrook, toată lumea vă caută. Şi pe dr-ul Giantasio la fel.

— Ce vrei să spui?

— Niciunul dintre dumneavoastră nu şi-a făcut vizitele de dimineaţă. Se ocupă de ele chiar acum Dr. Cohen.

— Ai veşti de la Phil?

— Nu, nimeni nu a aflat nimic.

Brian simţi un fior rece.

— Ştii, reuşi el să spună, am dormit mai mult pentru că nu m-am simţit bine. Cred că am un început de gripă. Dar s-ar putea să ajung după amiază. Dacă are cineva nevoie urgentă de mine, sună-mă pe pager. Oricum am program la clinică mai târziu. Acolo ajung sigur.

— Bine.

— Îmi faci un favor, Jen? Poţi să-l rogi pe Phil să mă sune imediat ce apare sau vă dă telefon? E foarte important.

— Desigur, dr. Holbrook. Credeţi că s-a întâmplat ceva?

— Nu. Sunt sigur că a uitat să spună cuiva că astăzi nu vine.

— Doamne ajută, spuse femeia. Eram tare îngrijoraţi, dar bine că aţi sunat. Poate vine şi dr. Giantasio curând.

Brian puse receptorul jos.

— Pari supărat, spuse Marguerite.

— Singura persoană din spital care mai ştia că ceva nu este în regulă cu Vasclearul nu a apărut la serviciu. Este vorba de un prieten mai vechi al meu care m-a ajutat să mă angajez aici.

— Investiga cazul la fel ca şi tine?

— Nu, nu. Sau cel puţin nu cred. Îşi doreşte foarte mult titlul de profesor şi am hotărât amândoi că e mai bine pentru el să nu se implice în treaba asta. Nu-mi place. Nu-mi place deloc.

— Mai mănâncă ceva, spuse Marguerite. Am senzaţia că o să ai nevoie de multă energie.

Brian se forţă să mai înghită de două ori, apoi apucă telefonul din nou.

— Pe cine mai suni acum? întrebă Freeman.

— La mine acasă, să verific mesajele de pe robot. Ascultaţi, dacă voi trebuie să plecaţi la serviciu, duceţi-vă. O să mă descurc.

— Marguerite începe la 9 jumate, iar eu pot să plec când vreau.

— Ok, dar nu mă faceţi să vă dau afară.

Brian formă numărul de acasă, simţindu-se iritat şi furios la gândul că cineva ar putea asculta.

„...Bună, Brian, sunt eu – *„Phoebe.”* – Vezi că ai programare duminică pentru vizită. Am uitat că Becky are un recital de dans la două. Poţi să o iei tu? Anunţă-mă dacă da. Sper să nu îţi stric vreun plan şi sper că eşti bine. Pa.”... „Salut, doctore. Încă două zile. Mi-e dor de tine. Nu pot să-

mi iau gândul de la vacanţa aia.” Terri… „Bună, Bri – *„Phill.”* – Credeam că o să te prind acasă, la cât eşti tu de virtuos. Ascultă, am veşti noi. Am mai dat de un caz. Unul dintre rezidenţi l-a consultat la clinică acum câteva săptămâni şi azi după amiază m-a întrebat ce părere am despre cazul respectiv. E vorba de un pacient din Etapa 1, respiraţie greoaie, glezne extrem de umflate. M-am hotărât să verific fişa medicală chiar dacă am zis că nu mă mai bag. N-am putut să mă abţin. Fişa medicală nu conţinea niciun fel de analize ale sângelui, dar m-am întrebat, dacă aş fi Brian, ce aş face? Aşa că am sunat la laborator şi am dat peste nişte analize de acum trei luni. Amice, procentul de eo este de 15 la sută. Cincisprezece. Pe tip îl cheamă MacLanahan. Angus MacLanahan. Îţi spun mai multe mâine când ne vedem. Ai grijă de tine.”

Ultimul mesaj era de la secretara de la spital, care îl întreba unde e.

— Eşti palid, fiule, spuse Freeman, în timp Brian închise telefonul. Veşti proaste?

— Posibil. Prietenul meu de la spital de care ţi-am zis mai înainte mi-a lăsat un mesaj azi noapte că e posibil să mai fi descoperit un caz. Ca să mă ajute, s-a uitat peste fişa medicală a pacientului respectiv.

— Iar acum n-a apărut la serviciu, spuse Freeman.

— Exact, Freeman. Am senzaţia că telefonul meu este ascultat. Aşa au ştiut tipii ăia cum să dea de mine la New York. Dar dacă *este* ascultat, atunci au auzit şi mesajul lui Phil. Ori nu a avut grijă la spital când a făcut verificările alea. Newbury are ochi şi urechi peste tot.

— Te cred că eşti îngrijorat. Şi mie mi-e teamă şi nici măcar nu-l cunosc pe tipul ăsta. Ce facem în continuare?

— Vreau să încerc să sun la spital să vorbesc cu prietena lui Phil.

Brian sună, dar închise repede după o conversaţie scurtă.

— Şi-a luat concediu o săptămână, spuse el.

După ce Marguerite plecă la muncă, cei doi bărbaţi se aşezară la masă în tăcere. Apoi Sharpe oftă.

— Uneori e greu să ne aducem aminte că lucrurile au puterea de a se rezolva de la sine aşa cum trebuie, spuse el. Dar chiar aşa se întâmplă.

— Poate. Problema e că acum mă simt prins în cursă şi nu văd nicio ieşire.

— Trebuie să o iei uşurel, pas cu pas. Ai nişte variante.

— M-am gândit la poliţie, dar am respins această posibilitate din start. De ce naiba m-ar crede? Sursa mea de la FDA mi-a zis clar că nu au cum să facă ceva împotriva Vasclearului fără nicio dovadă. La spital nu ştiu în cine să am încredere – sau şi mai rău, acolo aş putea să o încasez ca lumea. Nu am încă nimic concret, deci ziarele ies din discuţie. Despre ce variante vorbeşti?

— Păi să vedem. Ai nevoie de nişte haine. Trebuie să închiriezi o maşină. Trebuie să declari bunurile furate la compania de asigurări. La un moment dat, va trebui să te duci la muncă, presupunând că vei mai face asta. Sau poţi să te dai la fund şi să joci rolul mortului până când o să mori de-a binelea.

— Înţeleg unde baţi, spuse Brian. Adevărul e că îmi *plâng* de milă acum. Jack mi-ar fi tras un picior în fund pentru atâta smiorcăială.

— Poţi să te prefaci că ţi-a tras.

— E posibil să-mi supravegheze casa.

— M-aş mira dacă n-ar face-o.

— Ai timp să vii cu mine să-mi iau nişte lucruri?

— Nicio problemă. Şi poţi să rămâi la noi până se mai liniştesc lucrurile. Poate după ce vine Preşedintele şi medicamentul intră în legalitate, or să te lase în pace.

— Sper. Freeman, îţi mulţumesc. Mai e ceva. Aş vrea să vorbesc şi cu tipul de care mi-a zis Phil la telefon.

— Cum îl cheamă?

— Angus MacLanahan.

Sharpe scoase o carte de telefoane dintr-un sertar.

— Iată-l, spuse el. Strada Joy. Asta e chiar lângă Beacon Hill.

— Nu e departe de spital.

Sharpe formă numărul şi îi dădu receptorul lui Brian.

— Pas cu pas, spuse el.

— Telefon deranjat, nicio altă informaţie. Ce zici de asta?

— Eeiiiii, ce să ne mai facem cu companiile astea de telefoane. Vrei să trecem pe-acolo în drum spre tine?

— Dacă ai timp. Trebuie să fim foarte atenţi. Numele lui era şi el menţionat în mesaj. Cineva ar putea supraveghea locul.

— Te-or căuta ei pe tine, spuse Freeman, dar pe mine în niciun caz.

Apartamentul lui Angus MacLanahan era pe la jumătatea unei străduţe înguste, chiar lângă Beacon Hill şi nu departe de clădirea Tribunalului. Freeman parcă dubiţa chiar în faţă şi exact în momentul în care intră în clădire, Brian observă că ferestrele unuia dintre apartamentele de la etaj erau acoperite cu obloane de lemn. Sharpe se întoarse numai după câteva minute. Se urcă calm în maşină şi demară.

— MacLanahan este mort, spuse el mohorât. Femeia din apartamentul de dedesubt mi-a spus. Al lui era apartamentul de la etajul doi. Acum trei săptămâni a avut loc o explozie.

— Ştiam eu, spuse Brian. Din clipa în care am văzut ferestrele alea acoperite, am ştiut că e vorba de casa lui.

— Şi tipul celălalt de care mi-ai zis, cel cu lagărul de concentrare?

— Împuşcat în timpul unui jaf la magazin.

Freeman se îndreptă înspre I-93, autostrada de nord care ducea la Reading.

— Dacă moartea violentă a celor doi bărbaţi este doar o coincidenţă, atunci este una al naibii de urâtă, spuse el. Ce ai de gând să faci?

Brian se frecă la ochi, copleşit de oboseală.

— După ce îmi iau lucrurile, cred că o să stau de vorbă cu soţia lui Bill Elovitz, spuse el.

CAPITOLUL TREIZECI

Ce se mai întâmpla prin oraş cu Pat Carson

WBZ-TV, Boston
Pat: Boston reprezintă de multă vreme Mecca medicală a ţării şi a întregii lumi. Dar oraşul nostru nu a mai fost niciodată în centrul atenţiei aşa cum este acum, când Preşedintele va veni aici peste două zile pentru a prezida ceremonia de aprobare a noului medicament, Vasclear. Cu această ocazie, în cadrul ediţiei de astăzi, vom discuta cu dr. Art Weber, directorul proiectului Vasclear de la Newbury Pharmaceuticals. Dar mai întâi, printre noi se află un invitat special, doamna Hermione Goodman, care se numără printre norocoşii ce au făcut parte din grupul experimental, tratat cu Vasclear timp de un an şi jumătate. Doamnă Goodman, bine aţi venit la emisiunea noastră. Spuneţi-ne mai întâi cum aţi ajuns la Vasclear.

Hermione: Totul s-a întâmplat foarte rapid, de fapt. Eu nu am fost niciodată cu adevărat bolnavă până într-o zi când am început să am dureri, chiar aici, în piept.

Pat: Cum erau durerile?

Hermione: Erau ascuţite şi însoţite de gaze. La început am crezut că e vorba de indigestie. Dar m-am hotărât să mă duc la doctor să vadă el ce am. Pentru că în familia mea au mai existat cazuri de boli de inimă şi electrocardiograma mea prezenta unele mici modificări, mi-a dat trimitere la doamna doctor Jessup de la White Memorial. Am făcut un test de rutină şi apoi o cateterizare. Am rămas uimită când am aflat că am o boală de inimă destul de gravă.

Pat: Şi atunci aţi trecut pe Vasclear.

Hermione: Exact.

Pat: Şi cât de repede a dat rezultate?

Hermione: Oh, doar la câteva săptămâni după aceea. Poate o lună. Nu m-a mai durut nimic de atunci şi mă simt foarte bine.

Brian stătea pe locul din dreapta al dubiţei, cu picioarele pe bord, şi ţinea o agendă cu spirale în poală. Inserate printre figuri geometrice, desenase câteva imagini – un voal indian, o barcă, un vulcan, o minge de fotbal – fiecare dintre ele semănând atât de bine una cu cealaltă. În mijloc era scris:

Kenneth Ford – probabil HP; eo 14%…. mort
Sylvia V. – posibil HP; eo 15-20%…… moartă
MacLanahan – posibil HP; eo 15%… moarte violentă
Bill Elovitz – HP; eo 13%……. moarte violentă

Sub listă, scrisese cuvintele *Ruşi... Companie Farmaceutică... Vitamine... Droguri $$ Spălare de bani...* şi dedesubt de tot, un singur cuvânt: *Vasclear*.

— Freeman, îmi scapă ceva, spuse el. E aşa cum ai zis tu înainte. Eu sunt o furnică, iar ei aleargă după mine cu o puşcă de elefant. Iar acum, Phil. Doamne, sper că nu i s-a întâmplat nimic.

Apoi înjură brusc şi îşi lovi pumnul cu palma.

— Ce s-a întâmplat?

— Teri – femeia de la FDA de care ţi-am spus. Am vorbit cu ea alaltăieri noapte. Dacă cei de la Newbury au ascultat, atunci o să aibă probleme. Trebuie să o sun şi să o avertizez să fie precaută măcar.

— Numai n-o suna de la telefonul tău.

Intrară în Reading şi trecură încet pe străzi până la două blocuri mai încolo de apartamentul care urma să fie al lui Brian, imediat ce formalităţile de succesiune erau finalizate. Într-un cartier liniştit, rezidenţial, cum era acela, ar fi fost destul de dificil pentru nişte străini să rămână neobservaţi în timp ce stăteau la filat.

— Ascunde-te! îi strigă Freeman, când trecură în sfârşit pe lângă casă.

Brian se ghemui imediat între podea şi scaun.

— Vezi ceva? întrebă el.

— Un sedan gri parcat între alte două maşini, pe partea cealaltă a străzii, un pic mai sus. Doar un singur om înăuntru din câte mi-am dat seama.

Freeman continua să conducă, apoi opri pe dreapta la câteva blocuri mai încolo.

— Cât de mult vrei să intri la tine în casă întrebă el?

— Hainele mi-ar prinde bine, dar de servietă am nevoie cu adevărat. Am legitimaţia în ea şi o grămadă de hârtii de la serviciu, ca să nu mai vorbesc de stetoscopul meu.

— Atunci hai să intrăm.

Planul era simplu. Îl lăsa pe Brian la un bloc mai încolo, apoi se va apropia de casă prin spate, trecea prin curtea unui vecin, sărea un gard şi apoi din nou prin grădină. Între timp, Freeman va trage maşina chiar lângă geamul din faţă al sedanului şi va cere nişte indicaţii. Va trage de timp cât va putea, blocând imaginea celui care stătea la pândă. Din ce puteau să-şi dea seama, şoferul avea o perspectivă bună asupra sufrageriei şi a camerei de zi, deci Brian trebuia să se ferească de ferestrele de acolo.

— Cum o să intri?

— Mai e o cheie de rezervă, pusă sub o piatră, chiar lângă uşa din spate.

— Intră şi ieşi. O regulă de viaţă.

— Intră şi ieşi, repetă Brian.

Freeman îl lăsă să coboare, îl privi cum taie prin curtea vecinului, după care porni maşina. Brian sări peste micul gărduleţ şi ateriză pe vine, mulţumit că genunchiul

suportase cu brio smucitura. Printre spaţiile dintre case, îl văzu pe Freeman apropiindu-se de sedanul gri. Traversă grădina din spate, găsi cheia, se strecură pe verandă şi deschise uşa încet. Servieta sa şi legitimaţia de serviciu erau pe masa din bucătărie acolo unde le lăsase. Scoase o geantă sport de sub pat, o umplu cu lenjerie, ciorapi, tricouri, blugi şi o pereche de adidaşi. Apoi luă câteva costume de pe umeraşele din şifonier.

Exact când mai arunca o privire în jur ca să vadă dacă mai trebuie să ia ceva, auzi apa de la baie trasă. Aruncă hainele pe pat şi se lipi de perete, respirând adânc, pentru a potoli explozia de adrenalină care îi dublase pulsul. Câteva secunde mai târziu, uşa de la baie se deschise. Brian se uită după o armă. Nu găsi altceva decât un trofeu din marmură pe biroul din dreapta sa – un exemplar din colecţia lui Jack, Jucătorul Anului, Colegiul New England.

Prinse trofeul, ce reprezenta un jucător stilizat şi îl privi pe intrusul care intră în camera de zi. Era bărbatul cel subţire din Fulbrook. Bolovanul nu-l rănise atât de tare pe cât crezuse Brian. În spatele bărbatului, se putea vedea pe fereastră dubiţa lui Freeman. Prietenul lui nu mai avea cum să tragă de timp prea mult.

Intrusul purta arma peste o cămaşă de tartan. Se învârti puţin, se uită pe fereastră, după care folosi o staţie pentru a comunica probabil cu cel de afară. Conversaţia se purtă în rusă. Acum, bărbatul nu se afla la mai mult de trei metri depărtare. Era cu spatele la dormitor şi foarte concentrat asupra conversaţiei, dar Brian nu văzu cum ar putea să se strecoare pe lângă el în bucătărie. Strânse şi mai tare trofeul, respiră adânc, îşi luă avânt şi sări. În timp ce omul se întoarse şi începu să ţipe, Brian văzu că bolovanul îl rănise destul de tare. Lovi cu baza trofeului cât putu el de tare exact în centrul vânătăii de lângă ochi. Omul gemu şi pică secerat pe podea.

Pe geam, Brian vedea dubiţa lui Freeman încă parcată lângă sedan. Îşi imagină cum celălalt ţipă acum la Freeman să tragă maşina mai încolo ca să poată ieşi. Bărbatul de la

picioarele lui Brian încă mai respira, dar n-avea cum să-şi dea seama dacă rana din care sângele se scurgea pe parchetul de stejar era sau nu mortală.

Brian smulse pistolul din tocul prins de umărul bărbatului, îl aruncă în geanta de nailon şi se repezi pe uşă afară. În timp ce sărea peste gardul vecinului, Brian auzi scârţâitul roţilor de la maşina lui Freeman, care tocmai lua curba cu viteză. Sharpe încetini, dar nu se opri de tot. Brian alergă pe trotuar, apoi ieşi pe şosea. Deschise uşa de la dubiţă, îşi aruncă lucrurile, apoi se urcă şi el pe locul din faţă, în timp ce Sharpe acceleră. De-abia după ce mai aveau cam un kilometru până la intrarea în oraş, respiraţia lui se calmă, dându-i voie să vorbească.

— Asta-i o nebunie, spuse el. Tipul de la maşină era mare? Avea cicatrici?

Freeman dădu din cap că nu.

— Îndesat, umeri laţi, mustaţă, spuse el. Iar engleza lui nu era deloc rea.

— Isuse, Freeman, au o întreagă armată. Tipul pe care l-am lăsat plin de sânge în sufrageria mea este acelaşi cu tipul pe care l-am lovit cu bolovanul atunci în New York. De data asta am folosit unul din trofeele mele mai vechi. Mi-e teamă că l-am omorât.

— Repetiţia este mama învăţăturii, spuse Freeman. Sper că nu îţi pare rău pentru tipul ăsta. Ţi-au declarat război, doctore, aşa că fii gata să faci tot ce este necesar ca să supravieţuieşti. În primul rând trebuie să găsim o cabină telefonică, ca să anunţ poliţia din Reading că în jurul casei tale are loc o activitate destul de dubioasă. Cu puţin noroc, vor ajunge acolo exact când Troţki îl târăşte pe Lenin la maşină. N-ar fi minunat?

— Da, super. Freeman, simt că înnebunesc. Nu mai sunt un copil, dar nenorociţii ăştia încearcă să mă omoare şi nu ştiu de ce. Iar acum singurul tip de la spital în care am încredere n-a venit la serviciu. Crezi că ar trebui să mă duc la poliţie să le povestesc ce se întâmplă?

— Dacă tu crezi că asta îţi va face ţie bine, atunci ar trebui.

Brian îşi îngropa faţa în mâini.

— Nu ştiu cum aş putea face asta fără să menţionez Vasclearul, iar în acest moment, nu am încă nimic care măcar să semene cu o dovadă. Nimeni nu ar asculta. Toţi vor crede că sunt nebun sau că mă droghez din nou. Mi-aş pierde serviciul, dacă nu mi l-am pierdut deja! Iar ruşii tot m-ar omorî.

Freeman trase maşina lângă o cabină telefonică şi puse o mână pe umărul lui Brian.

— Uşurel, amice, spuse el. Sloganele alea la care te-ai uitat în ultimul an şi jumătate nu sunt simple cuvinte. Uşurel.

— Poate ar trebui să stau ascuns până trece ceremonia de aprobare, iar Vasclear poate ieşi în lume.

— O idee foarte bună, n-am ce sa zic! Faptul că nu apari la muncă o să fie exact ceea ce îţi trebuie pentru a stabiliza siguranţa serviciului tău.

— Dar măcar aş fi în viaţă, zâmbi Brian amar şi strânse mâna lui Freeman. Sunt bine. Doar speriat. Dar sunt bine. Du-te şi dă telefon, pentru că după aia o să sun şi eu.

Brian rămase singur cât plecă Freeman să dea telefon. Cel mai mult se gândea la Phil. Încercă să inventeze un scenariu convingător, din care să afle de ce prietenul lui obsedat de muncă nu a apărut la serviciu într-o zi în care trebuia să facă vizitele de dimineaţă şi de ce nu a sunat. Nimic nu funcţiona – cel puţin nimic care să nu-i implice şi pe cei care tocmai încercaseră să-l omoare.

— Ei bine, spuse Freeman, urcându-se în maşină, poliţiştii ăştia ai tăi din Reading nu prea păreau încântaţi de indiciile primite printr-un telefon anonim. Dar s-ar putea totuşi să verifice.

Brian se repezi la telefon şi sună la biroul lui Teri, apoi la ea acasă. În ambele locuri intră robotul şi el îi lăsă acelaşi mesaj de avertizare.

„Teri, ştiu că o să ţi se pară o nebunie, dar se pare că am deschis o cutie a Pandorei cu cazurile astea legate de Vasclear. Brusc, oamenii vor să mă rănească. Telefonul meu este posibil să fie ascultat şi probabil ştiu că deja am vorbit cu tine. Până la ceremonie, te rog să fii foarte atentă. Stai la prieteni, dacă poţi. Nu rămâne singură prea multă vreme. Mi-e dor de tine. Mi-e dor rău.”

După ce înregistră cel de-al doilea mesaj, sună la Informaţii şi obţinu numărul lui Willhelm Elovitz din Charlestown. De data aceasta, răspunse chiar doamna Elovitz, Devorah.

— Ah, da, spuse ea cu un accent mai puţin pronunţat decât al fostului ei soţ. Bill spunea că sunteţi cel mai bun doctor pe care l-a avut.

— Părea un bărbat minunat, doamnă Elovitz. Îmi pare rău că nu am apucat să-l cunosc mai bine.

— Da.

Brian putea să jure că ea începuse să plângă.

— Doamnă Elovitz, iertaţi-mă dacă telefonul meu v-a întristat. Poate ar trebui să sun altădată.

— Nu, nu. Sunt bine. Lacrimile nu sunt lucrurile cele mai rele din lume. Vă rog, spuneţi-mi ce pot să fac pentru dumneavoastră.

— Ştiu că Bill a murit împuşcat în timpul unui jaf, dar nu cunosc niciun fel de detalii.

— A scris şi în ziare, a dat şi la televizor.

— Îmi pare rău că n-am auzit nimic. Şi eu am trecut printr-o tragedie. Tatăl meu a murit pe neaşteptate.

— Oh, doamne. Îmi pare tare rău.

— Mulţumesc. Poate că aş putea să trec pe la dumneavoastră să vorbim, decât să vă tot întreb aşa la telefon.

— Nicio problemă. Dar cred că cel mai bine ar fi să vorbeşti cu Sid.

— Sid?

— Sid Mastrangelo. El e patronul magazinului unde a fost Bill… unde a fost împuşcat.

— Şi era şi el acolo când s-a întâmplat?
— Ah, da. L-au împuşcat şi pe el.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU

Magazinul lui Sid era situat la etajul unu al unei clădiri din cărămidă roşie, aflată nu foarte departe de locul unde se născuse *Constituţia* SUA. Indicaţiile date de Devorah Elovitz erau destul de bune, dar nu erau necesare.

— După ce m-am întors din Vietnam, explică Freeman, am petrecut foarte mult timp făcând comerţ pe străzile astea. De fapt chiar îmi aduc aminte de magazinul lui Sid.

— Şi ţi-l aduci aminte şi pe Sid?

— Au trecut douăzeci de ani de atunci, dar dacă a rămas la fel de lat pe cât este înalt, atunci o să-l recunosc. Mi-aduc aminte că m-a aruncat de nu ştiu câte ori afară din magazinul lui.

În drumul lor spre Charlestown, ţinură tot timpul radioul deschis pe posturile unde se dădeau ştiri. Deşi fuseseră două ştiri legate de Vasclear şi de vizita iminentă a Preşedintelui în Boston, nu se menţionă nimic de apelul anonim primit de poliţia din Reading, în urma căruia au descoperit un cadavru plin de sânge în casa unui medic, care, până nu de mult, avusese licenţa suspendată pentru droguri.

— Prea devreme, spuse Freeman. În plus, nu cred că poliţiştii tăi m-au crezut. Cum te mai simţi?

— Zbuciumat, dar nu mai tremur. Nu-mi vine să cred că nenorocitul mă aştepta chiar în casa mea.

— Au avut cheia. Dacă cineva stătea ascuns înăuntru, asta înseamnă că tipul de afară mai putea pleca din când în când. Ai avut noroc că pe domnul dinăuntru îl trecuseră cele fireşti.

— Am senzaţia că norocul meu tocmai e pe punctul de a se termina.

— Astea sunt doar momente de pesimism.

Sid Mastrangelo era exact aşa cum şi-l amintea Freeman. Era complet chel, cu excepţia unei borduri cărunte, ca a călugărilor şi ar fi obţinut cu succes un rol în orice episod

din Friar Tuck. Purta un şorţ din pânză, legat în talie, iar mâna dreaptă era în ghips. Brian se prezentă şi pe el şi pe Freeman.

— M-a sunat soţia lui Bill Elovitz puţin mai devreme şi mi-a spus că veniţi, spuse Mastrangelo.

— V-a spus şi ceea ce vrem?

— Mi-a zis că e ceva legat de atac. Mi-a mai zis şi că aţi fost doctorul lui Bill.

— Am fost. Unul dintre cardiologii lui de la Boston Heart.

— Şi dumneavoastră cine sunteţi? îl întrebă pe Freeman.

— Un prieten.

— Mda? Arăţi exact ca unul din şmecherii care a pierdut vremea cam mult pe aici prin împrejurimi.

— Am grijă de câteva clădiri în Boston, spuse Freeman calm. Sunt căsătorit, un membru de seamă al comunităţii, am prieteni cum e doctorul nostru aici de faţă. Cred că mă confundaţi.

— Bine, spuse băcanul, cu ochii strălucind. Pentru că şmecherul ăla pe care îl ştiam eu avea un tatuaj exact ca al tău cu *Hard Luck.*

— Domnule Mastrangelo, interveni Brian, vă deranjează dacă discutaţi cu noi despre ce s-a întâmplat?

— Soţia lui Bill m-a rugat să discut, aşa că nu am încotro.

O femeie în vârstă intră să cumpere ţigări şi lapte. Mastrangelo bătu produsele la o casă de marcat veche, îi dădu restul femeii, apoi îi spuse la ce pericole se expune dacă mai continuă să fumeze.

— Înainte de a începe, spuse Brian, aş putea să dau un telefon de la dumneavoastră? Trebuie să sun la spital.

Mastrangelo se aplecă în spatele tejghelei şi îi dădu lui Brian un telefon portabil.

Rugându-se în tăcere, Brian sună la spital. Nicio veste de la Phil încă.

— Ştii cumva dacă Dr. Pickard a aflat că Phil n-a apărut? o întrebă pe Jen, secretara unităţii.

— Ah, da. De fapt, Dr. Pickard a fost pe aici mai devreme şi s-a interesat. Aşteaptă un minut, e încă aici. Vine chiar acum pe hol.

— Pot să vorbesc cu el?

— Aşteaptă un pic, dr. Holbrook. Încerc să vi-l dau la telefon.

Brian se uită în dreapta lui şi îl văzu pe Freeman, plătind pentru nişte gumă, Coca-Cola şi o cutie cu tutun de pipă.

— Nu trag în piept, îl auzi pe Freeman spunând, exact când Pickard veni la telefon.

— Brian, spuse el. Am fost teribil de îngrijoraţi în legătură cu tine şi cu Phil. Eşti bine?

— Da, domnule, sunt. Am stat treaz aproape toată noaptea din cauza unei gripe nenorocite şi am uitat să pun ceasul să sune. Dar acum mă simt mai bine şi cred că într-o oră ajung la serviciu.

— Bun. Excelent. Ai vreo idee unde ar putea fi Phil? Nu a venit la vizitele de dimineaţă pe care trebuia să le conducă şi nici nu a sunat.

— Nu prea face el din astea. Aţi trimis pe cineva acasă la el?

— Cred că poliţia se duce chiar acum. Brian, doi dintre stagiarii noştri sunt în vacanţă. Phil trebuia să fie de gardă în seara asta. Există vreo şansă să-i ţii tu locul?

— Pe la două ajung acolo, spuse Brian, gândindu-se că ar putea folosi noaptea ca să ajungă din nou la registratură şi să continue verificarea listei cu Pacienţii din Etapa 1 şi aş fi încântat să-i ţin locul atâta vreme cât nu vă deranjează.

— Nicio veste? întrebă Freeman.

— Niciuna. O să-i ţin locul lui Phil în seara asta.

— Crezi că e o mişcare înţeleaptă?

— Tu eşti cel care zicea că dacă dispar fac o mişcare greşită.

— Aşa e. Du-te la muncă, dar rămâi pe holurile principale, uită despre cămăruţe şi nişe. Şi Brian? Gândeşte-te la motivul care te face să arăţi de parcă ai fi căzut într-un tufiş de mărăcini.

— Iertaţi-ne că vorbim aşa în parabole, domnule Mastrangelo. La spital apele par să fie cam tulburi, iar eu mă aflu chiar în mijlocul lor.

— Are vreo legătură cu împuşcăturile? întrebă el.

Freeman şi Brian se uitară unul la altul. *Adevărul,* hotărâră ei.

— S-ar putea, spuse Brian. De aceea am vrut să vă vedem. Am sperat că ne puteţi spune exact ce s-a întâmplat când a fost omorât Bill Elovitz.

— Pot să fac mai mult de atât, răspunse Mastrangelo. Pot să vă arăt.

— Să ne arătaţi?

— Am o copie după caseta video din noaptea aia. Putem să urcăm la mine să o vedem.

Sid Mastrangelo atârnă tăbliţa cu închis pe fereastră şi îi conduse pe Brian şi Freeman pe scări până în apartamentul lui.

— Am un prieten în afacerile cu paza şi securitatea, explică el. „Triple A Security", chiar aici în Charlestown. Lumea fura din magazin, şi de câteva ori chiar mi l-au spart. Manny mi-a instalat un sistem de supraveghere. După jaf, înainte de a da caseta poliţiei, am făcut o copie. Cei doi asasini purtau măşti de schi pe faţă. Am văzut caseta de trei sau patru ori, încercând să-mi dau seama dacă există ceva care să-i dea de gol.

— Şi? întrebă Brian.

Mastrangelo dădu din cap.

— Nimic.

În timp ce se aşezau în faţa unui televizor cu diagonala mare în apartamentul confortabil, cu un uşor miros de mucegai, soţia lui Mastrangelo – versiunea feminină a băcanului – le făcu vesel cu mâna din bucătărie.

Sid dădu drumul la televizor, aprinse aparatul video şi îi dădu telecomanda lui Brian.

— Opreşte acolo unde doreşti, spuse el. Şi nu ezita să mă întrebi dacă îţi trece ceva prin cap.

Câteva secunde de purici, după care, pe ecran apăru imaginea alb-negru a interiorului magazinului lui Sid.

Camera, situată undeva deasupra şi la stânga lui Mastrangelo, avea o lentilă ochi de peşte care distorsiona scena cumva, dar care oferea astfel o perspectivă mai largă. Văzute de deasupra, siluetele din imagine apăreau comprimate. Şi fără sunet, scena părea în mod ciudat mai puţin îngrozitoare.

Magazinul era gol, nu se vedea decât ceafa lui Sid, care se mişca înainte şi înapoi peste tejghea... 20:48, undeva în colţul din stânga al imaginii se contoriza timpul, 8:48 pm...

— Vinerea închid la nouă, spuse Mastrangelo.

Uşa din faţă se deschide şi intră Bill Elovitz, purtând un parpalac fără cordon... Mâna stângă e în ghips... Părul lui argintiu străluceşte chiar şi în imaginile alb-negru... Gleznele umflate sunt vizibile, ies cu mult în afară din pantofii marca Top-Sider... Îi face cu mâna lui Mastrangelo şi zâmbeşte în modul acela dulce amar care i-a atras atenţia lui Brian... Se îndreaptă spre fundul magazinului şi dispare din imagine... Câteva momente mai târziu uşa se deschide şi cei doi bărbaţi intră... Amândoi poartă fâşuri negre şi măşti de ski... Amândoi sunt înarmaţi...

Brian apăsă pe Pauză. Deşi imaginea celor doi era distorsionată, unul dintre ei – cel care avea o puşcă – era mult mai înalt şi mai lat în umeri decât celălalt. Freeman se uită la el întrebător şi Brian dădu afirmativ din cap. Putea să parieze pe orice că faţa din spatele măştii era ciupită de vărsat. Leon. Brian nu era sigur însă dacă celălalt tip era bărbatul pe care probabil îl omorâse ceva mai devreme. Apăsă pe butonul de Start din nou.

Bărbatul mai scund îi făcu semn lui Sid cu arma şi părea că el e cel care vorbeşte tot timpul... Leon dispare din imagine şi se întoarce câteva secunde mai târziu, împingându-l pe Bill Elovitz cu puşca lui... Elovitz vorbeşte şi nu pare prea înspăimântat... Are experienţă cu asasini înarmaţi... Bărbatul cel scund îi ordonă lui Sid să deschidă casa de marcat, ia toţi banii de acolo şi îi bagă în buzunar...

Cei doi se îndreaptă spre uşă cu spatele… Ajung la ea… Brusc, Leon se răsuceşte… E la vreo trei, patru metri de Bill… Fără ezitare, trage în el… Elovitz primeşte gloanţele chiar în piept… Cade pe spate, de parcă ar fi fost lovit de o tornadă, se loveşte de nişte rafturi şi alunecă pe podea… Celălalt bărbat se răsuceşte spre Mastrangelo şi trage în el, dar Sid apucase să se ascundă în spatele tejghelei… Cei doi nu se întorc să-l termine. În schimb dispar pe uşă… Câteva secunde mai târziu, se vede mâna lui Sid care se sprijină de tejghea ca să se ridice… Timpul arată 20:52… Patru minute.

Brian închise aparatul video şi dădu din cap îngrozit către Freeman. *Ei sunt.* Puse telecomanda jos.

— Domnule Mastrangelo, întrebă el, atent să nu dea vreun indiciu legat de răspunsul pe care voia să-l afle, bărbatul care te-a împuşcat avea ceva neobişnuit?

— Vorbea cu un soi de accent, spuse Sid fără ezitare. Nu ştiu. Poate german.

— Iar celălalt?

— Godzilla? Nu cred că a scos vreun cuvânt. V-a ajutat caseta video?

— Posibil. Dar sunt încă multe pe care nu le înţeleg.

— Se pare că nu crezi că Bill a fost împuşcat doar întâmplător.

Brian dădu din umeri, apoi se ridică şi strânse mâna lui Sid.

— Nu ştiu sigur, domnule Mastrangelo, spuse el. Dar n-am văzut pe nimeni să-i fi luat portofelul lui Bill.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI

Brian îşi lăsă geanta sport în maşină şi îl rugă pe Freeman să-l ducă la White Memorial. Intră în recepţia spitalului, cu toate simţurile ascuţite, căutând prin mulţimea de oameni să descopere dacă nu cumva e cineva care îl urmăreşte. Ţinea strâns servieta, în care, pe lângă obişnuitele hârtii, instrumente medicale, ciocolatele Kit Kat şi lenjerie intimă de schimb, mai avea, ascuns într-un ciorap, revolverul pe care îl luase de la bărbatul rănit de pe podeaua din camera lui de zi.

Brian nu mai trăsese niciodată cu o armă, cu excepţia unui BB şi a unei puşti de 22 o singură dată. Spera că nu va fi obligat să o facă niciodată. Dar doi bandiţi de la Newbury Pharmaceuticals asasinaseră un pacient din Etapa 1 şi probabil că aşa făcuseră şi cu cel de-al doilea. Acum asasinii îl urmăreau pe el, iar Phil dispăruse.

Mai putea avea încredere în altcineva decât în Teri? Va dori ea să iasă în arenă cu ei fără să aibă nimic substanţial şi să se bazeze doar pe cuvântul lui? Cât timp mai avea la dispoziţie până când îl vor suna de la biroul lui Pickard să facă un test de urină care sigur avea să iasă pozitiv? Poate că Pickard era un om de încredere.

„Dr. Pickard, nu am nicio dovadă, dar aş vrea să ştiţi că firma cu care lucraţi mână în mână de peste cinci ani este controlată de mafia rusească. De unde ştiu? Ah, de la un gangster chinez care merge la întâlnirile NA. Acum, din nu ştiu ce motiv, deşi medicamentul pus la punct împreună cu Newbury va salva zeci de mii de vieţi şi instituţia noastră va valora milioane de dolari, compania farmaceutică a angajat nişte asasini să vă omoare pacienţii... ”

Oare istoria va fi crezută de poliţie? Sau de Carolyn Jessup?

Brian alese coridorul cel mare care ducea în recepţia Institutului, arătă legitimaţia gardianului şi o luă pe scări pentru a ajunge în salon. Ce putea să mai facă altceva

decât să culeagă date disparate, să le pună la un loc şi să spere că la un moment dat îi vor sugera o explicaţie care să aibă sens? Desigur că va trebui să facă asta în timp ce se va feri de profesionişti care încercau să-l asasineze.

Tată, unde eşti când am nevoie de tine?

Brian urcă cele cinci etaje pe scări, oprindu-se la fiecare etaj să asculte dacă nu-l urmărea cineva. Se schimbă în halat la vestiar. Jen, secretara secţiei, care era morocănoasă de obicei, se lumină la faţă când îl văzu intrând.

— Oh, dr. Holbrook, sunt aşa bucuroasă că vă văd, spuse ea. Ce zi îngrozitoare a fost astăzi. Ce s-a întâmplat cu dumneavoastră?

— Doar un început de gripă.

— Nu, vreau să spun cu mâinile şi faţa dumneavoastră.

— Oh... ăăă... de la grădinărit. Uneori uit de mine când grădinăresc. Vreo veste de la Phil?

Dădu din cap tristă.

— Nimic. Dr. Pickard tocmai a plecat la el în birou. A avut el grijă de pacienţii de aici. Habar n-am avut că este un doctor atât de bun.

— Unul dintre cei mai buni de pe aici.

— Dr. Holbrook, mi-a zis că o să fiţi de gardă la noapte şi v-a lăsat pagerul acesta pentru urgenţe.

Brian luă pagerul şi-l prinse la curea. Apoi îi dădu o bucată de hârtie pe care scria ALLISON BROUGHAM – următoarea de pe lista cu pacienţi din Etapa 1.

— Poţi să suni te rog, la registratură şi să-i rogi să-mi trimită fişa medicală a femeii notată aici? Deşi, şi mai bine ar fi, dacă ai putea să te duci chiar tu să-l aduci, m-ar ajuta foarte mult.

— N-am cum să las biroul nesupravegheat, dar Beverly vine la trei să mă schimbe. O să mă duc atunci.

— Perfect.

Salonul din clinica de cercetare era în stare relativ bună. Cincisprezece pacienţi, toţi destul de bolnavi, dar niciunul în stare critică. La trei şi un sfert când se auzi chemat la

biroul din faţă, consultase deja nouă din ei. Fiecare dintre ei avea câte o notă scrisă meticulos de dr. Pickard. Brian văzu atunci cât de bine îşi descrisese şeful. În ciuda tuturor responsabilităţilor non-medicale, în calitate de director al Institutului, Pickard rămânea un cardiolog de excepţie. Cu doi dintre medicii principali lipsind din echipă şi cu doar două zile înainte de vizita Preşedintelui, să ajute la consultarea pacienţilor era probabil ultimul lucru pe care voia să-l facă. Dar din notele făcute de el, şeful lui fusese extrem de atent şi studiase fiecare caz în parte cu acurateţe.

— Vă caută Jen, spuse secretara cea nouă, dându-i telefonul. Sună de la registratură.

— Jen, sunt eu, Brian.

— Dr. Holbrook, sunt la registratură. Nu găsesc nicio Allison Brougham, B R O U G H A M, în calculator. Nimeni cu numele ăsta n-a fost pacient la noi.

Oh, ba da, a fost, voia Brian să spună. Dar n-avea sens. Se făcuse curăţenie deja. Gata cu paginile lipsă din fişele medicale. Pacienţii din Etapa 1 fuseseră eliminaţi sistematic din baza de date a spitalului.

Brian scrisese pe hârtie tot ce aflase şi notase şi câteva concluzii. Freeman nu fu foarte încântat de discursul „Dacă mi se întâmplă ceva”, dar în cele din urmă luă hârtiile şi îi promise că într-un fel sau altul, FDA, ziarele şi oricine altcineva interesat să afle despre asta le va avea.

Înainte de a se întoarce la ultimii şase pacienţi, Brian sună pe pagerul lui Phil şi acasă la el. Nimic. Carrie Sherwood era şi ea plecată. Oare ea şi Phil se căsătoriseră? Oare să fi fost Phil aşa de prins de spontaneitate, romantism şi sex încât să abandoneze pe vechiul Phil, obsedat de muncă şi responsabil, pentru o zi? Explicaţia ar mai fi domolit întrucâtva din temerile lui Brian, dacă n-ar fi fost mesajul pe care i-l lăsase Phil pe robot despre Angus MacLanahan.

Era trecut de patru când Brian termină şi consultarea ultimilor pacienţi. Alese doar de formă un alt nume din lista

cu pacienţii din Etapa 1 şi o rugă pe Beverly, secretara unităţii, să-i aducă fişa. Apoi, dându-şi seama că nu mai mâncase nimic de la micul dejun, ieşi din salon şi se îndreptă spre cafenea. Ajunse la uşa de la scări, apoi se opri, se întoarse la vestiar şi scoase servieta de sub pat. Peste uniformă purta un halat până la genunchi. Revolverul ascuns în şosetă îi dădea o senzaţie ciudată aşa cum stătea în buzunarul de la halat. Se hotărî să-l bage înapoi în servietă şi să ia servieta cu el.

Cafeneaua, mândria spitalului White Memorial, avea un număr de saloane publice şi separeuri, care înconjurau zona centrală sub forma unei potcoave. În partea deschisă a potcoavei era autoservirea, cu un bar pentru salate, o pizzerie, o zonă cu produse la grătar, o secţie cu meniuri complete şi un bar pentru desert. Cu peste o mie de angajaţi lucrând în fiecare schimb, cafeneaua era întotdeauna aglomerată. Nu recunoscu pe nimeni care stătea la coadă, ca să nu mai vorbim că nu cunoştea pe nimeni lângă care să se aşeze să mănânce. Îşi aduse aminte de zilele de la spitalul Suburban, unde întotdeauna găseai un grup vesel de medici la cantină şi unde cunoştea pe toată lumea, de la femeia de serviciu până la directorul spitalului. Acum, era aproape un anonim şi singura persoană de care se simţea apropiat dispăruse.

După ce intenţionase o clipă să se ducă la barul pentru salate, se aşeză la coada formată pentru produsele la grătar. Era pe punctul de a comanda un cheeseburger cu cartofi prăjiţi, când observă ceva mai departe un bărbat care ieşea din cafenea cu o tavă încărcată. Unghiul din care-l vedea Brian nu era unul foarte bun, dar înălţimea, talia îngustă şi umerii puternici erau inconfundabili – în special după ce Brian tocmai văzuse o casetă video în care bărbatul acela omorâse pe cineva cu sânge rece.

Brian părăsi coada, încercând să se mişte rapid, fără a atrage atenţia asupra lui. Leon purta aceeaşi îmbrăcăminte – blugi şi o cămaşă albastră – ca în seara aceea când se întâlniseră lângă ieşirea de la cantină. Fie că verifica să

vadă dacă nu e urmărit, fie că îl căuta pe Brian, n-aveai de unde să-ţi dai seama, se opri de câteva ori şi se uită împrejur. Se îndreptă apoi spre coridorul central şi o luă înspre direcţia Institutului – înapoi spre locul în care Brian îl văzuse prima dată. Păstră o distanţă destul de mare între ei, Brian fiind sigur acum că bărbatul se îndreaptă înspre scările care duceau la subsol.

În timp ce se apropiau de parterul institutului, coridorul deveni aproape pustiu. Brian încetini atât de mult, încât până la urmă îl pierdu din ochi pe asasin. Într-un final ajunse la scările care duceau la subsol. În dreapta lui erau scările care duceau la etajul principal al Institutului Cardiovascular, iar puţin mai în faţă erau laboratorul de cateterizare, videoteca laboratorului şi lifturile. În faţă, mai în stânga era cantina, iar în capătul cel mai îndepărtat se afla laboratorul cu animale. Leon nu se vedea nicăieri. Cu siguranţă coborâse pe scări.

Brian începu să coboare scările cu precauţie, aşteptându-se în orice moment ca Leon să apară în spatele lui, cu faţa lui ciupită rânjind şi cu arma scoasă. La subsolul spitalelor se găseau de obicei spălătoria, generatoarele de curent şi o parte din centralele termice. Leon putea lucra la oricare dintre acestea, deşi Brian nu înţelegea de ce l-au pus să lucreze la subsol când puteau foarte bine să-i dea un loc chiar în spitalul central.

Subsolul era luminat slab de becuri prinse direct în tavan şi acoperite cu globuri de plastic, opace. Holul nu era deloc zugrăvit şi nu avea niciun fel de îmbunătăţiri. Nu se vedea nicio uşă cu excepţia celei de la scări şi a unei uşi de oţel undeva mai departe pe dreapta, probabil chiar sub laboratorul de cateterizare. Liftul se oprea probabil undeva la etajul de deasupra.

Brian făcu câţiva paşi înainte. Uşa de oţel avea o clanţă, deci putea fi deschisă. Încă doi paşi, apoi Brian ezită, îşi deschise servieta, scoase revolverul şi îl puse în buzunar chiar lângă stetoscop. Nu mai avea acum decât vreo zece metri până la uşă. Coridorul din spate nu ducea nicăieri şi

se termina undeva cam pe sub laboratorul de animale. Dacă cineva cobora pe scări acum era prins în capcană. Îşi băgă mâna în buzunar şi apucă pistolul. *Oare trebuia să tragă piedica* – ca să-l poată folosi? Îşi găsise un moment al naibii de bun ca să nu ştie răspunsul la o astfel de întrebare, se gândi el. Lipit de perete, mai făcu un pas.

Brusc, pagerul începu să bipăie atât de tare, încât aproape că inima i se opri de frică. Undeva în spital era o urgenţă. Dezactiva rapid sonorul. Apoi se uită pe ecran.

ICB-7, scria. Etajul la care se făceau intervenţiile chirurgicale pe cord. Era o situaţie de criză în regatul lui Randa. Dintre toate locurile din spital, Brian se aştepta cel mai puţin să fie chemat la o urgenţă în ICB-7. Randa avea o armată de doctori pe lângă el, de toate gradele. În plus, Randa nu îl respecta aproape deloc, astfel încât era puţin probabil ca el să-l cheme vreodată la o urgenţă.

Ezită. O posibilitate era să supravegheze uşa din capul scărilor. O alta era să se ducă şi să încerce uşa. Opţiunile îi zburau prin minte, dar se pare că totuşi nu putea să ignore un apel de urgenţă. Nu, hotărî el. Nu unul pentru care ei nu ar fi avut nevoie de el.

Se întoarse înspre scări şi în secunda aceea îngheţă. În spatele lui, chiar montată pe tavan, ascunsă în colţul format de tavan şi suportul de beton, se vedea obiectivul unei camere de supraveghere, asemănătoare cu aceea din clinica Vasclear.

În acel moment, uşa de metal din spatele lui începu să se deschidă uşor.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI TREI

Brian se mişcă rapid înspre scări, trecând pe sub camera video, apoi ieşind din raza ei. Deşi era aproape sigur că persoana care urma să iasă din spatele uşii era un asasin profesionist de vreo 100 de kilograme gata să-l omoare, simţi nevoia iraţională de a se opri – de a scoate pistolul din buzunar şi de a pune unele întrebări. Pagerul sună din nou, aducându-l la realitate. Fără să mai aştepte apariţia lui Leon, se răsuci şi se repezi pe scări în sus, aşteptând din clipă-n clipă sunetul unei arme care se încarcă şi explozia de durere din spate.

Cu respiraţia tăiată, Brian ajunse în recepţia de la ICB. Mai avea încă şapte etaje de urcat. Genunchiul începuse să zvâcnească. Liftul părea soluţia cea mai evidentă, dar gândul de a fi între patru pereţi de oţel şi cu Leon undeva pe urmele lui îi făcea greaţă.

Bazându-se pe instinct, se îndreptă din nou spre scări. Urcă cele şapte etaje, oprindu-se o singură dată pe la trei ca să-şi tragă răsuflarea şi să verifice dacă nu e urmărit. Nimic. Dar acum, din cauza camerei de supraveghere de la subsol, ei ştiau că se apropie din ce în ce mai tare. Poate că era mai bine, gândi el. Avea un pistol cu el şi nu intenţiona să meargă decât în locuri în care era foarte multă lume. Nici Leon, nici vreun alt asasin n-aveau cum să-l ia prin surprindere. Şi dacă acţionau grăbiţi şi îşi asumau riscul de a-l opri, aveau toate şansele să greşească.

Cine era tipul ăla din serialele de la televizor care încerca să-i convingă pe oameni că extratereştrii se infiltrau printre ei luând forme umane?… Vinson. Da, el era, Roy Vinson.

Brian nu voia decât să captureze un extraterestru – unul dintre asasinii ruşi de la Newbury, care va trebui să explice poliţiei ce făcea în spatele unei uşi de oţel de la subsolul Institutului Cardiovascular Boston şi de ce el sau unul dintre amicii săi îl asasinaseră pe Angus MacLanahan sau pe Bill Elovitz şi de ce încercau să-l omoare pe Brian Holbrook.

Secţia chirurgicală era identică cu cea de internări, cu excepţia faptului că biroul asistentelor era mai mare şi camerele aveau pereţi de sticlă.

Urgenţa era undeva la capătul îndepărtat al coridorului în camera 703. Brian respiră uşurat că răspunsese la apel, când văzu că în interiorul camerei erau trei asistente, un tehnician şi doar un medic – un rezident. Pe pat era întins cu faţa în sus un bărbat de vârstă mijlocie, dezbrăcat, care părea aproape mort. Avea o incizie de la o sternotomie recentă, întinsă pe tot pieptul. Pielea era prinsă cu ajutorul a câteva zeci de pense, acoperite cu sânge uscat. O incizie similară se putea vedea în interiorul coapsei drepte – exact de-a lungul venei de unde se luase sânge pentru grefa de bypass.

Două sau trei zile post-operatorii, gândi Brian imediat, observând că tuburile din piept, inserate în timpul operaţiei, fuseseră deja înlăturate. Ecranul pe care se înregistrau bătăile inimii indica un ritm foarte rapid – 130, 135 – dar modelul cardiac al bătăilor arăta surprinzător de regulat. Culoarea bărbatului era îngrozitoare – pielea pătată, buzele vineţii. Respiraţia era greoaie. *Şoc sever.*

Brian se prezentă rezidentului, care se vedea clar că este depăşit de situaţie.

— Sunt Mark Lewellen, spuse bărbatul. Se uita la Brian ca un adolescent. Sunt în primul meu an de rezidenţiat şi mă bucur tare mult că sunteţi aici. De obicei sunt mai mulţi chirurgi pe etaj. Una din echipele noastre este la spital la o intervenţie. Dr. Randa şi restul echipei sunt la o conferinţă în Boston, dar s-a terminat acum cincisprezece minute şi probabil că se îndreaptă deja înspre noi.

— Nu mai am tensiune, spuse asistenta de lângă pat.

Brian verificase deja pulsul la gât, mână, stomac şi vintre. Scoase stetoscopul şi ascultă puţin.

— Adu-mi un cateter, te rog, spuse Brian calm asistentei. Pune-l la perfuzie cu dopamină, pregăteşte-l pentru transfuzie şi pune pe cineva să sune să vadă dacă avem

sânge cu aceeaşi grupă ca a lui. Nu mă interesează una, două măsuri, cere patru. Ba nu, chiar şase.

Se întoarse înspre Mark Lewellen:

— Acuma spune, repede.

Rezidentul îşi drese vocea.

— Domnul Paul Wilanski, începu el, este un contabil de cincizeci şi cinci de ani, căsătorit care…

— Am nevoie de varianta concentrată, spuse Brian, continuându-şi examinarea.

În acel moment în cameră intră Carolyn Jessup, aproape gâfâind. Era îmbrăcată exact ca Brian – uniformă, tenişi şi un halat până la genunchi.

— Tocmai terminam un caz când asistenta de aici m-a sunat cerând ajutor, explică ea. A durat o veşnicie până am prins liftul.

— Mă bucur că eşti aici, spuse Brian. Continuă, Mark. Mai repede, te rog.

— A fost supus unei operaţii de bypass cuadruplu semi-electiv, făcut de dr. Randa acum două zile şi jumătate. Fără complicaţii. A fost adus aici de la reanimare noaptea trecută. Programat să fie externat poimâine. Se simţea bine. Apoi, brusc, pulsul lui a luat-o razna şi s-a plâns că îl doare capul şi că îi este greaţă. Câteva minute mai târziu şi-a pierdut cunoştinţa.

— Acum cât timp?

— Cinci minute, răspunse o asistentă arătând ceasul electronic de pe peretele din spatele patului.

Brian îşi puse mănuşi de cauciuc, băgă mâna între picioarele pacientului, sub scrot şi făcu un examen rectal rapid. Apoi scoase o mică cantitate de excrement pe care o depozită pe o lamelă tratată chimic şi adăugă o picătură de catalizator pentru a căuta sânge.

— Negativ, îi spuse lui Jessup.

Brusc, hemoragia intestinală coborî pe lista posibilităţilor, deşi un ulcer stomacal masiv putea să provoace acest tip de şoc, înainte ca sângele să aibă timp să ajungă în rectul bărbatului.

— În caz că e vorba de o hemoragie *superioară,* spuse Jessup uneia dintre asistente, pune-i te rog un tub nasogastric până în stomac.

— Tot nu am tensiune, strigă asistenta de la capătul patului.

— Dopamina e aranjată, îi dau drumul, spuse cea de-a treia asistentă.

Brian aruncă o privire peste EKG-ul lui Wilanski, apoi i-o dădu lui Jessup.

— Nişte deformaţii, ceva răni mai vechi, dar nimic nou, spuse ea.

— De acord.

Cardiograma nu arăta niciun fel de pericol acut, deci posibilitatea unui atac, deşi aproape de necrezut după un bypass, părea şi mai puţin probabilă.

— Mark, până vin ceilalţi chirurgi, crezi că ai putea să ne ajuţi? Întrebă Brian.

— Sigur ca da. Va rog, continuaţi.

— Cred că va trebui să-i facem masaj cardiac până ne lămurim de unde vine problema. Sângerează el pe undeva.

Jessup verifică carotida pacientului şi îl ascultă la piept.

— Şi eu zic la fel, Brian, spuse ea, calm, perfect concentrată. Altfel nu are sens. Când au scos firele de la pacemaker?

Firele! gândi Brian. *Evident.*

Firele de la pacer, introduse în mod obişnuit în timpul unei operaţii de bypass, se scoteau cam la cinci şase zile după operaţie. Dar în epoca îngrijirii programate şi a spitalizării cât mai reduse, două sau trei zile devenise deja normă. Nu era nicio problemă să îndepărtezi firele aşa devreme, obişnuia Brian să spună sardonic, atâta vreme cât pacientul nu avea nevoie de ele.

— Firele? întrebă Lewellen. Oh, Dr. Randa a lăsat ordine să fie scoase. Chiar eu le-am scos acum o oră.

— Bingo, spuse Brian, făcând o plecăciune în faţa intuiţiei lui Jessup.

— O să vedem în curând, spuse Jessup rece.

Brian şi Carolyn stăteau umăr lângă umăr, funcţionând perfect în tandem, fiecare susţinându-l pe celălalt, asigurându-se că nu trec cu vederea nimic.

— Mark, spuse Brian, cred că a venit momentul să îi faci nişte masaj tipului. Cei de la anestezie vin? Dacă nu, trebuie să-l intubăm.

— Poţi să faci asta? îl întrebă Carolyn.

— Da pot

Rezidentul se apropie de pat şi începu să maseze pieptul bărbatului. Pielea lui Paul Wilanski avea acum o culoare vânătă de-a dreptul. Fără niciun fel de tensiune, putea să moară în orice moment. Şi ce părea de-a dreptul aberant era faptul că ritmul inimii nu avea nimic anormal.

— Anestezia este la urgenţe, spuse asistenta.

— Domnişoară – Brian citi numele de pe legitimaţia ei – Dixon, noi credem că în timp ce firele de la pacemaker au fost scoase, unul dintre ele a rămas înfăşurat în jurul unei vene grefate. Dacă este adevărat şi sângele dintr-o grefă curge direct în pieptul omului, o să avem nevoie urgent de o sală de operaţii şi o pompă bypass pregătită pentru echipa dumneavoastră de chirurgi. Între timp, am nevoie de un tub endotraheal 7.5 şi un laringoscop. Ai grijă să verifici balonul de la tub să nu aibă vreo scurgere.

Brian îşi apăsă degetele pe vintrele pacientului, încercând să vadă dacă sângele era împins în urma masajului suficient de tare pentru a genera puls în artera femurală.

— Nu simt nimic, spuse Brian.

— Inima e goală, spuse Carolyn. Avem nevoie de mai mult volum. Foloseşte o seringă mare pentru Ringer’s lactate. Dr. Lewellen, poţi să apeşi mai tare?

— Cred că deja am desprins toate firele care ţineau sternul la un loc.

Rezidentul nu-şi putea ascunde panica din voce.

— Nu-i nimic, spuse Brian încurajator. Chirurgii se vor ocupa de asta.

Dar nu şi dacă e mort, mai vru el să adauge, dar se abţinu.

La fel ca şi Jessup, nu-i dădea prea multe şanse pacientului. Şi la fel ca şi rezidentul simţea o tensiune foarte mare. Important era să nu laşi să se vadă nimic din această tensiune sau şi mai important nu trebuia să laşi tensiunea să te împiedice să gândeşti limpede. Trebuia să facă tot ce se putea face. Cu Carolyn Jessup alături se simţea ca un marinar care conduce o corabie prin furtună, cu ajutorul unui căpitan experimentat.

Brian îngenunche la marginea patului. Asistase la multe intervenţii chirurgicale în cariera sa medicală şi în ciuda pauzei de optsprezece luni, intubarea unui pacient în stare critică era o a doua natură pentru el. Prinse limba lui Wilanski cu ajutorul lamei uşoare a laringoscopului apoi introduse uşor tubul transparent de polistiren printre coardele vocale.

— Frumoasă mişcare, spuse Carolyn.

Brian ataşă capătul tubului de o pungă cu oxigen şi începu o ventilaţie rapidă, una la secundă, în încercarea de a înlocui dioxidul de carbon acumulat în plămânii contabilului cu oxigen pur.

Jessup verifică pulsul în zona gâtului şi a vintrelor apoi dădu din cap. Încă nimic.

Brian putea să vadă gândurile lui Carolyn. Pentru că şi el gândea la fel. Wilanski se afla în DEM – disociaţie electromecanică – cea mai gravă dintre crizele cardiace. Modelul cardiac spunea că mecanismul natural şi nervii din inimă transmiteau impulsuri electrice corespunzătoare în muşchi, dar muşchiul nu răspundea cu o contracţie suficient de puternică pentru a face sângele să circule. Singura explicaţie era că aproape tot sângele omului se afla în cavitatea pulmonară sau toracică. Trebuiau să câştige nişte timp, până când problema principală, grefa ruptă, putea fi corectată. Iar compresiile externe ale lui Lewellen deşi tehnic erau executate corect nu erau suficiente.

Făcuseră aproape tot ce le stătea în putinţă să salveze viaţa bărbatului… *aproape tot.*

— Ai făcut vreodată masaj pe cord deschis? o întrebă el.

Oftă adânc, dând din cap că nu.

— Nu-mi aduc aminte să fi făcut altceva decât masaj obişnuit. Tu?

— O singură dată, răspunse Brian, dar acum câţiva ani. Era o rană prin împuşcare, pe care am tratat-o la urgenţe. O luptă între bande. I-am deschis pieptul şi i-am scos tipului două gloanţe din inimă şi i-am cusut cele două găuri. Totul a mers binişor.

— Şi?

— N-a rezistat la operaţie.

— Ei bine, Brian, poate tipul ăsta va reuşi.

La dracu.

Brian nu era sigur dacă numai gândise sau chiar spusese cuvintele cu voce tare. Din ce vedeau ei, nu mai rămăsese altă soluţie decât să deschidă pieptul omului exact acolo unde era, să fixeze transplantul de bypass, să continue cu transfuzia masivă de sânge şi să pompeze inima manual până când chirurgii îl puteau duce în sala de operaţii şi să-l ataşeze la aparatul de bypass inimă-plămâni. Şansa lui Paul Wilanski de a supravieţui unei astfel de operaţiuni era aproape de zero – în special cu un medic care nu era chirurg. Dar fără a putea controla sângerarea şi fără compresia manuală a inimii, DEM-ul va degenera foarte curând în fibrilaţie ventriculară letală.

Brian se gândi să refuze să aplice procedura, bazându-se pe faptul că totuşi Carolyn avea o experienţă mult mai mare în această situaţie. În schimb, verifică pupilele bărbatului, care nu erau foarte dilatate şi acceptă provocarea. Poate încă mai aveau timp.

Brian îşi simţea gura uscată. Fiecare muşchi era încordat. Încerca să uite de Leon şi incidentul de la subsolul institutului.

— Domnişoară Dixon, pregătiţi-vă să deschidem pieptul, vă rog, se auzi spunând.

— Imediat.

— Totul e pregătit, strigă asistenta.

Brian îşi puse masca şi mănuşile şi luă un bisturiu. Apoi, brusc, pe hol se făcu agitaţie şi se auziră nişte voci. Câteva momente mai târziu, Laj Randa se repezi în cameră. Ochii lui mici şi negri semănau cu ai unui vultur gata să atace.

Randa se familiariza cu scena înconjurându-şi pacientul. Mark Lewellen încă mai făcea masaj, dar Randa îl ignoră. Se întoarse înspre Brian.

— Ce cauţi aici? îl întrebă el.

Brian se simţi prost, cum stătea acolo îmbrăcat, cu halat, mască şi mănuşi, cu un bisturiu în mână, în faţa unuia dintre cei mai mari chirurgi ai lumii. Deşi era mult mai înalt decât Randa, simţea cum se face mic de tot în faţa dezaprobării celuilalt. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi deschis pieptul bărbatului şi acesta ar fi murit? De fapt, îşi dădu el seama, cu nimic mai rău decât probabil ce avea să se întâmple.

— Mi s-a repartizat pagerul de urgenţă, spuse el cu o notă sfidătoare.

Randa auzise suficient din partea lui.

— Carolyn, ce se întâmplă?

— Şoc brusc, acum o jumătate de oră după ce i-au scos firele. Este în stare de DEM. Vezi şi tu ce ne pregăteam să facem. Dr. Holbrook are ceva experienţă cu procedura, aşa că…

Randa o opri cu mâna ridicată. Văzuse şi auzise tot ce era necesar.

— Repede, instrumentarul pentru operaţiile pe cord, comandă el. Rapid, acum. Dacă domnul Wilanski are nevoie, daţi-i Demerol.

Îi făcu un semn din cap lui Lewellen să se dea la o parte şi cu aceeaşi mişcare îi indică unuia dintre colegii lui să treacă în locul tânărului doctor.

Fără să fie rugată, asistenta îl ajută pe Randa să-şi tragă un halat chirurgical pe deasupra şi să-şi pună mănuşile. Mişcările lui erau rapide şi precise.

— Bisturiu, spuse el. Pregătiţi expansorul.

Fără să mai spună un cuvânt, chirurgul tăie prin hârtie şi piele cu o mişcare scurtă. Sternul era despicat în două şi numai unul din cele trei fire se rupsese în timpul masajului făcut de Lewellen. Randa le rupse şi pe celelalte două în timp ce colegul lui fixă expansorul.

— Tampoane, spuse Randa, presupunând că vor găsi inima contractată din cauza hemoragiei.

Explozia de sânge din cavitatea cardiacă confirmă presupunerea sa şi diagnosticul pus de Carolyn. Firul de la pacemaker prins de vena grefată trăgea de aortă.

Cu excepţia comenzilor sale, Randa lucra în tăcere absolută. În mai puţin de un minut, hemoragia fu oprită. Îşi strecură mâna stângă pe sub inima lui Wilanski pentru a o susţine în timp ce cu cealaltă începu să facă presiuni de jos în sus. Brian observă, fără să fie mirat, că tehnica lui Randa era perfectă. Compresiile cu ambele mâini îl împiedicau astfel să perforeze întâmplător cu degetul mare învelişul atrial subţire.

— Pulsul este bun, riscă Brian să spună, apăsând cu degetele pe artera femurală.

— Avem nevoie de o sală de operaţii, spuse Randa către asistentă, ignorându-l intenţionat pe Brian.

— Este deja gata, răspunse ea. Echipa vă aşteaptă acolo cu pompa în funcţiune.

— Cine a comandat asta?

— Dr. Holbrook. Mai avem două echipe chirurgicale pe drum şi în orice moment trebuie să primim şase unităţi de sânge.

Randa îşi continua masajul ritmic. Apoi se întoarse spre Mark Lewellen, care arăta de parcă ar fi vrut să se facă una cu pământul.

— Aproape că l-ai omorât pe bărbatul ăsta, Lewellen, pentru că nu ai recunoscut că este în DEM şi nu ai văzut care este cauza ei, spuse el cu o voce rece ca gheaţa. Trebuie să le mulţumeşti celor doi doctori aici de faţă că

omul e încă în viaţă. Vreau să dispari de aici şi să nu te mai văd niciodată.

— Dar...

— Acum! ţipă Randa şi cuvântul sună exact ca un bici.

O tăcere adâncă şi dureroasă îl însoţi pe tânărul rezident care părăsi camera. Brian reuşi să se uite la Jessup, care părea furioasă, dar ea dădu doar din umeri şi îşi strânse buzele.

— Deci, spuse Randa, către echipa sa, haideţi să-l scoatem pe omul ăsta de la aparate şi să-l ducem în sala de operaţii. Mâinile mele au obosit.

Fără să mai spună ceva, Randa şi acoliţii săi se mişcară rapid, ieşind pe hol.

Brian, Carolyn şi cele două asistente rămaseră tăcuţi printre urmele de sânge şi mizerie atât de tipice după o astfel de intervenţie, împărtăşind aceeaşi epuizare şi nesiguranţă, fiind uimiţi de modul în care Lewellen fusese dat afară. Cele douăzeci de minute care trecuseră, fuseseră frenetice, emoţionante, provocatoare, tensionate şi triumfătoare, cel puţin până în prezent. În tot acest timp, echipa formată rapid fusese legată într-un mod unic, aşa cum numai o criză dintr-un spital o poate face.

În cele din urmă, asistentele le mulţumiră celor doi doctori pentru ajutor şi îi asigură că nu aveau nicio obligaţie să le ajute să facă curat în cameră. Brian ieşi pe hol în urma lui Carolyn.

— Al naibii de repede ai diagnosticat o grefă de bypass ruptă, e uimitor, spuse Brian.

— Îţi mulţumesc, Brian. Voiam să-ţi spun cât de multă încredere am în *tine,* mai ales după ce am văzut cum te-ai descurcat în laboratorul de cateterizare şi aici, acum.

— Ce echipă.

Brian întinse mâna. Ezitând un pic, Carolyn o întinse şi ea pe a ei.

— O echipă, spuse ea încet. Mă duc, întârzii la o întâlnire.

Se întoarse rapid şi se îndreptă în jos pe hol.

— Dr. Jessup? strigă Brian după ea.

Ea se opri şi se întoarse încet spre el.

— Da?

— Eşti un doctor minunat.

Chiar şi de la o distanţă aşa mare, Brian văzu o umbră de tristeţe în ochii ei.

— Eşti drăguţ, spuse ea.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI PATRU

Scena părea mult prea familiară, aşa cum stătea Brian în zona de observaţie de deasupra sălii de operaţie, privindu-l pe Raj Landa şi echipa lui la lucru. Doar în urmă cu zece zile, pe masă se afla tatăl său, trăindu-şi ultimele clipe ale existenţei sale.

Înainte de a se duce să vadă operaţia lui Paul Wilanski, Brian făcu o verificare rapidă a pacienţilor din salonul lui, apoi încercă să dea din nou de Phil, dar fără succes. Cu fiecare ţârâit, Brian era din ce în ce mai convins că prietenului său i se întâmplase ceva rău. Nu avu noroc nici cu Teri şi începu să se îngrijoreze şi pentru ea. Îi lăsă din nou mesaje pe robot, implorând-o să îl sune imediat ce ascultă mesajele. În cele din urmă sună la poliţia din Reading. O patrulă fusese trimisă la casa lui, dar, pentru că uitându-se pe ferestre, nu văzuse nimic în neregulă, ofiţerul se hotărâse că nu e cazul să pătrundă înăuntru.

Cum naiba se întâmplaseră toate astea?

Brian se simţea ca şi când ar fi păşit pe nisipuri mişcătoare, iar acum era îngropat până la gât, fără frânghie şi fără vreun salvator la orizont. Se ridicase împotriva unei companii, care urma să valoreze câteva miliarde de dolari şi care avea resursele şi răutatea necesară de a face tot ce-i stă în putinţă pentru a-şi proteja investiţia. Elovitz, MacLanahan, poate Phil, şi Dumnezeu ştie câţi or mai fi. Chiar şi îngrijitorul cel beat, Earl şi bietul cimpanzeu. Niciuna din aceste vieţi nu contase pentru compania farmaceutică.

Brian se temea de ce îl aştepta, dar în acelaşi timp era furios şi frustrat – furios pentru că nu putea cere nimănui ajutorul şi frustrat pentru că rămăseseră atâtea întrebări fără răspuns. Din ce îşi dădea el seama, în timpul încercărilor din Etapa 1, Vasclearul mergea bine o vreme, după care brusc arterioscleroza revenea. Mai rău, deşi nu exista nicio dovadă clară în acest sens, o parte dintre aceşti

pacienţi se îmbolnăviseră de ceea ce părea să fie hipertensiune pulmonară provocată de medicamente.

Un medicament, cu beneficii modeste pe timp limitat, dublate de un efect secundar, care deseori este mortal. Ce combinaţie putea fi mai proastă de atât? Şi totuşi, cercetătorii de la Newbury perseveraseră, modificaseră medicamentul şi ieşiseră victorioşi în cele din urmă. Brian văzuse succesele de aproape. Un procent de 75 la sută. Fără efecte secundare semnificative. Un leac miraculos. De ce, atunci, se îndârjeau puterile de la Newbury să omoare nişte furnici?

Brian se simţi puţin nervos la gândul că e singur în mica sală de observaţie, slab luminată, dar la uşă era un gardian de serviciu, ca de fiecare dată când sala de operaţii era în funcţiune. În plus, ascuns în buzunarul de la halat, sub o cârpă pe care o luase de la vestiar, se găsea revolverul. Din câte vedea el, pistolul era destul de simplu, ocheşti şi tragi – n-avea piedică şi alte chestii speciale. Dar nu era sigur. Era gata, gata să-l încerce în vestiar şi să tragă în canapea, dar i-a fost teamă că zgomotul ar fi putut atrage atenţia cuiva sau şi mai rău ar fi putut să facă ceva greşit şi să se rănească la mână.

Brian stătea retras în spatele perdelei de Plexiglas. Îndurase suficient din dispreţul lui Randa pentru o zi. Imediat ce Paul Wilanski era în afara oricărui pericol va dispărea de acolo. Jos, operaţia de corectare a grefei de bypass părea să progreseze sigur, deşi nimeni nu putea spune ce se va întâmpla după ce totul se va termina. Tensiunea sângelui fusese mică destulă vreme şi fusese resuscitat cam cincisprezece minute înainte ca Randa să îi deschidă pieptul. Reuşiseră ei să-i ţină creierul suficient de oxigenat? Operaţia era un succes, fără îndoială, dar…

— Drăguţ din partea ta să treci pe aici, dr. Holbrook, spuse Randa brusc.

Brian era aproape sigur că doctorul nu se uitase niciodată în direcţia lui, iar acum îl privea direct în ochi.

— Cum merge treaba?

— Perfect.

— Crezi că va rezista?

— N-am niciun motiv să cred că omul nu va fi intact.

Cu excepţia părţii pe care am omorât-o eu, corect? gândi Brian.

— Minunat.

Urmară câteva momente de tăcere, timp în care atenţia lui Randa se îndreptă din nou înspre inima nemişcată, îngheţată artificial, din faţa lui.

— Asistenta mea mi-a spus că *te-ai descurcat admirabil mai devreme,* spuse el brusc. Primeşte recunoştinţa mea şi un pic de respect pe care l-ai pierdut când ai pus în balanţă viaţa tatălui tău cu medicamentul ăla.

— Eşti crud când spui asta, reuşi să îngaime Brian.

— Dar e adevărat, răspunse Randa în timp ce lucra. Ai căzut în capcană, dr. Holbrook. În loc să aştepţi verdictul procesului ştiinţific, ai ales să crezi ce spuneau revistele şi posturile TV.

— Nu e adevărat. Am făcut unele cercetări. Am citit rapoarte. Am vorbit cu colegii mei, am văzut pacienţii. Tatăl meu aproape a murit după operaţia de bypass. Pentru el, Vasclearul era opţiunea cea mai bună.

— Iar eu îţi spun, dr. Holbrook, tot ce pare prea bun ca să fie adevărat, invariabil este prea bun ca să fie adevărat. Ţine minte cuvintele mele. Nu există Moş Crăciun. Şi viaţa tatălui tău s-a dus pentru că tu ai crezut că există.

— Dr. Holbrook a procedat cum trebuie, Randa.

Speriat, Brian puse mâna pe pistol şi se răsuci, făcând câţiva paşi înapoi. Art Weber stătea la doi metri de el, uitându-se la scena de dedesubt şi nu la Brian.

— Ah, apăru şi gurul Vasclearului în persoană, spuse Randa. Omul tău m-a ajutat să salvez viaţa pacientului meu. Îi mulţumeam, doar atât.

— Am auzit ce făceai, replică Weber. Randa, eşti îngrozit că vei pierde o halcă destul de mare din preţiosul tău regat cu bypassuri. Din ziua în care ţi-ai dat seama că Vasclear reuşeşte să vindece oamenii, ai făcut tot posibilul să-l

împiedici să iasă pe piaţă. Ei bine, Laj, ai pierdut. Începând de sâmbătă, toţi regii şi sultanii care au zburat până aici ca să-ţi umfle şi mai tare orgoliul vor putea sta liniştiţi pe tronurile lor şi se vor trata nici mai mult, nici mai puţin decât cu o fiolă.

— Ieşi afară! urlă Randa. Ieşi afară din sala mea de operaţii!

Brian era şocat să-l vadă pe micul sikh cum îşi pierde cumpătul, *ca să nu mai vorbim că nu fusese în stare să-i dea* nicio replică. Chiar şi de la distanţă, înfăşurat în halatul chirurgical, se vedea cât de dezumflat era Randa. Singura explicaţie posibilă era că Randa realiza că Art avea dreptate. Cu toată înverşunarea sa împotriva felului în care Vasclear trecuse de comunitatea ştiinţifică, Randa nu avea niciun motiv să creadă că exista vreo problemă cu medicamentul.

Dar Brian avea griji mult mai presante decât orgoliul rănit al lui Randa. Nişte oameni îl urmăreau ca să-l omoare. Şi din câte bănuia el, omul care conducea toată afacerea stătea doar la doi paşi de el. Brian apucă şi mai strâns revolverul şi îşi băgă degetul pe trăgaci. Dacă era nevoie, putea să tragă şi din buzunar. Muşchii de la gât şi de la umeri erau tensionaţi la maxim. Se aştepta ca în orice moment să năvălească Leon pe uşă cu arma lui strălucitoare în mână.

În schimb, Art Weber se întinse calm şi opri microfonul. Apoi ieşi din raza vizuală a sălii de operaţii şi îi făcu un semn lui Brian să procedeze la fel.

— Am vorbit cu Carolyn, spuse Weber. Mi-a spus ce treabă minunată ai făcut cu pacientul lui Randa. Ea mi-a zis că s-ar putea să te găsesc aici.

Brian se mişcă puţin în spate, punând ceva mai multă distanţă între ei. Weber părea relaxat, aproape euforic – înfăţişarea unui bărbat care se găsea pe punctul de a oferi lumii o mare descoperire medicală şi de a câştiga în acelaşi timp milioane de dolari.

— Unde e Phil? întrebă Brian.

— Giantasio?

— Da. Ştii ce s-a întâmplat cu el?

— Habar n-am avut că i s-ar fi întâmplat ceva.

Brian încercă să vadă dincolo de cuvintele bărbatului. Nimic. Dar Weber însemna Vasclear. Dacă Newbury Pharmaceuticals avea vreo legătură cu dispariţia lui Phil, atunci trebuia să ştie.

— A lipsit toată ziua, spuse Brian. Suntem cu toţii foarte îngrijoraţi pentru el.

— Acum sunt şi eu. Aţi sunat la poliţie?

— Dr. Pickard zice că da.

Brian slăbi strânsoarea pistolului, dar îşi ţinu mâna în buzunar. Chiar dacă Weber ştia unde este Phil, nu avea de gând să spună.

— Brian, am vrut să vorbesc cu tine despre Vasclear. Înţeleg că ai făcut unele cercetări legate de pacienţii din Etapa 1. Cred că numele celor doi sunt Elovitz şi Ford.

— Erau, spuse Brian.

— Poftim?

— Erau Elovitz şi Ford. Amândoi sunt morţi.

Brian se abţinu să zică ceva legat de MacLanahan sau Sylvia Vitorelli.

— Nu cred că ştiam asta, spuse Weber. Ei bine, am vrut să te rog să nu mai faci niciun fel de investigaţii legate de medicamentul nostru până când nu trece ceremonia de sâmbătă. După aceea, eşti liber, de fapt chiar încurajat să faci ce investigaţii doreşti.

— Nu înţeleg. Vreţi ca eu să investighez Vasclearul?

Weber dădu din cap afirmativ.

— Am fost foarte impresionaţi de lucrurile pe care le-ai făcut aici, Brian. Performanţa ta de astăzi este doar un exemplu. Doar pentru că Vasclear va primi aprobarea pentru public, nu înseamnă că responsabilităţile noastre s-au terminat. Şi sincer vorbind, mai am câteva proiecte către care trebuie să-mi îndrept atenţia. Am nevoie de un asociat apropiat care să supervizeze evoluţia ulterioară a

Vasclearului şi să rezolve orice probleme vor apărea. Eu cred că tu ai putea face această treabă şi încă foarte bine.

Brian privi prin lumina difuză chipul bărbatului din faţa sa. Cu colţul ochiului îl vedea pe Randa retrăgându-se de lângă masă pentru a-şi lăsa colegii să-l închidă. Operaţia se terminase.

— Eu... nu sunt sigur că ce aud este adevărat, spuse el. Îmi oferi o slujbă la Newbury?

— Salariul de început va fi o sută cincizeci de mii pe an. Dar după şase luni putem renegocia.

— O sută cincizeci de mii este... este o sumă foarte generoasă.

— Nu trebuie să-mi dai un răspuns pe loc, dar imediat ce-mi dai un răspuns te şi trec pe statul de plată. Desigur că poţi să rămâi la Institut cât timp Pickard va avea nevoie de tine. Indiferent de cât vei sta aici, vei primi salariu din două părţi.

— Nu... nu ştiu ce să spun.

— Nu trebuie să spui nimic acum, Brian. Deşi sper ca până la sfârşitul zilei să-mi dai de ştire. Şi evident, ţi-aş recomanda să te abţii de la orice comunicări către FDA. Sunt destul de iritaţi că trebuie să se grăbească cu Vasclearul. Orice întârziere în acest moment ar fi extrem de costisitoare pentru Newbury şi pentru miile de pacienţi în nevoie.

— Aveţi cuvântul meu.

Art făcu un pas în faţă şi îi întinse mâna. Brian nu voia să scoată mâna din buzunar dar în cele din urmă cedă.

— Aştept cu nerăbdare să faci parte din echipa noastră, spuse Weber. Sunt convins că aranjamentul va fi în avantajul ambelor părţi mulţi ani de aici înainte.

Deci, gândi Brian, privindu-l cum se îndepărtează, într-o săptămână aflase cum e să fii vânat, împuşcat, iar acum mituit. Art Weber şi tipii de la Newbury îi dăduseră şansa de a pune capăt cruciadei lui în onoare şi profit şi ce era mai important, în viaţă. O sută cincizeci de mii pentru început. Poate că merita, gândi el. Nu avea nimic împotriva

medicamentului – oricum mai puţin decât se aştepta, probabil, Weber să aibă. O sută cincizeci de mii plus cei patruzeci de mii pe care-i câştiga la Institut. Închise ochii pentru un moment, cumva îmbătat la gândul celor două sute de mii de dolari cu care ar face atâtea lucruri pentru el şi copiii lui. Dar acele gânduri fură repede înlăturate de imaginea lui Bill Elovitz căzând peste rafturile din micul magazin, viaţa lui curmându-se înainte de a atinge podeaua.

Brian se mută lângă perdeaua de plexiglas şi îl privi pe Paul Wilanski, a cărui inimă bătea satisfăcător, cum era transferat pe o targă pentru a fi dus la secţia de reanimare. Randa îşi dăduse masca jos şi stătea într-un colţ al sălii de operaţie. Brian dădu drumul la microfon.

— Cum a reacţionat?

Randa se uită în sus. Pentru o secundă, Brian se gândi că o să-l ignore.

— Pupilele sunt normale şi reacţionează. Va mai trece ceva timp până ne vom lămuri dacă creierul a fost afectat, dar cred că este bine, răspunse chirurgul.

— Excelent

— Prietenul tău Weber este un măgar insolent.

— Poate. Dar tu i-ai atacat capodopera.

— Cursa nu se termină întotdeauna la linia de sosire, răspunse Randa. În ştiinţă, victoria finală îi aparţine performerului constant, care aleargă pe distanţe lungi şi nu la suta de metri.

— O să ţin minte asta, spuse el.

Dintr-o dată, lui Brian i se făcu atât de frig, de parcă ar fi fost lovit de un curent de aer rece ca gheaţa. Îşi dăduse seama în sfârşit. Involuntar, se cutremură. Randa îi dăduse răspunsul. Mâinile lui prinseră şina de metal care înconjura perdeaua şi o strânse atât de tare până când i se albiră degetele. Explicaţia – răspunsul misterios la atâtea întrebări – trecuse de atâtea ori pe lângă el, dar niciodată în formă concretă. De fiecare dată o ratase – o ratase complet.

Acum, dintr-o dată, ştia. Ştia secretul Vasclearului.
— Da! spuse el. Oh, Doamne, da!
Se răsuci şi se repezi în vestiar.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI CINCI

Orele de vizită tocmai se terminau când Brian intră în goană în salon, speriind un cuplu în vârstă care se duceau către lift.

— O urgenţă, strigă el, trecând în fugă pe lângă ei, înspre vestiar.

Dacă avea dreptate, cheia care avea să deschidă toate uşile era o singură bucată de hârtie ce se găsea la el în geantă. Trase servieta uzată de sub pat şi îi răsturnă conţinutul pe cearceaful alb de bumbac. Pentru o secundă, crezu că l-a lăsat memoria, dar apoi găsi ceea ce căuta, prins între paginile unui articol de ziar. Era scrisoarea prin care Nellie Hennessey îl rugase să o sprijine în ultimul ei marş de caritate – mai exact, porţiunea de solicitare care includea şi o listă a marşurilor anterioare.

Nellie, spune-mi ceva. Mai exact la cât timp după ce ai început tratamentul cu Vasclear au început simptomele să dispară?

La câtă vreme? Nu mult după aceea, dragule. Măcar atât îmi aduc şi eu aminte.

Brian rememoră conversaţia lui cu Nellie şi fiica ei, Megan, aproape cuvânt cu cuvânt.

Îmi aduc eu aminte exact mamă. Ai început tratamentul pe 10 august şi durerile au dispărut de ziua mea, pe 24. Exact peste două săptămâni.

10 august, acum doi ani. Ziua în care Nellie începuse tratamentul.

Brian se uită pe listă. Marşul de care îşi aducea amintea era în jur de acea dată.

27 IULIE – MARŞ DE 25 DE MILE PENTRU AJUTORARE.
25 DE MILE EFECTUATE. 2600 DOLARI STRÂNŞI

Brian fixă data. De ce nu-şi pusese această întrebare şi înainte? În două săptămâni de la marşul de 25 de mile pe

căldura din iulie, Nellie se afla pe masa laboratorului de cateterizare, fiind diagnosticată cu arterioscleroză în fază finală.

Alte bucăţi puse cap la cap începură să capete contur. Simptomele lui Nellie, aşa cum erau ele descrise în fişă, indicau anghina clasică. Dar descrierea durerilor făcută de ea era departe de a fi tipică. De ce nu fuseseră înregistrate? Părinţii ei trăiseră până la vârsta de optzeci, nouăzeci de ani. Când s-a mai putut lăuda un cardiac cu aşa ceva? Niciodată.

Numărul de telefon al lui Nellie se afla pe foaia cu solicitarea.

— Alo, Nellie Hennessey la telefon, răspunse ea.

— Nellie, sunt dr. Holbrook de la spital.

— Oh, da, drăguţă. E totul în regulă?

— Sigur. Totul e bine. Tocmai mă uitam pe lista cu marşuri pe care mi-ai dat-o şi am realizat că ai participat la unul foarte lung chiar înainte să ai problemele tale cu inima.

— Aşa e, răspunse ea fără ezitare. Douăzeci şi cinci de mile pentru SIDA.

— Îţi aduci aminte dacă ai avut vreo durere în piept în timpul marşului?

— Nu prea. Nu că îmi amintesc. Dar nu uita, dr. Holbrook, că pe mine nu m-a durut niciodată în piept efectiv. Mai degrabă m-a durut umărul şi gâtul. De fapt, când doctoriţa Jessup mi-a făcut testul de rutină, aveam senzaţia că problema mea nici nu mai era aşa gravă.

Asta pentru că nu a fost vorba niciodată de vreo durere cardiacă! Vru Brian să ţipe.

— Nellie, m-ai ajutat foarte mult, spuse el în schimb. Sper ca următorul tău marş să fie un adevărat succes.

— Nu pentru *acela* ar trebui să te bucuri dragul meu, spuse ea. Este vorba de cel de după.

— Adică?

— Pe 25 decembrie particip la marşul anual din Boston cu ocazia Crăciunului. Marşul de caritate se schimbă în fiecare an.

— Şi anul acesta pentru cine va fi?

— Am crezut că ştii, dragule, răspunse ea. E vorba de Institutul Cardiovascular Boston.

Brian îşi aranjă servieta şi rămase absent ceva mai mult timp, lustruind pistolul cu o cârpă. Dacă avea dreptate – şi teoria lui era singura care se potrivea cu faptele – cei şaptezeci şi cinci la sută dintre pacienţii grupului beta nu sufereau de boli cardiace de fapt. Procentul de 75 la sută care se „îmbunătăţise" atât de dramatic. Durerile care îi aducea pe pacienţi în atenţia lui Carolyn Jessup erau provocate de bursitis, esofagită sau gastrită ori pleurezie ori alte mii de măşti ale bolilor cardiace. În practica sa ca medic cardiolog, văzuse foarte mulţi pacienţi ale căror simptome se dovedeau a nu fi de origine cardiacă.

Era foarte uşor să ajustezi „electronic" un aparat EKG, astfel încât acesta să scoată nişte analize care să indice boli ale arterelor coronariene. Dar cum rămânea cu arteriogramele făcute în laboratorul de cateterizare? Jessup nu era singura care privea monitoarele. Mai existau cel puţin două asistente, bine pregătite şi un tehnician experimentat, ca să nu mai vorbim de studenţi, rezidenţi, stagiari şi cardiologi cu practică privată care frecventau laboratorul. Aceştia probabil că participaseră la mii de cateterizări. Cu siguranţă şi-ar fi putut da seama dacă un studiu este anormal sau nu şi în ce grad.

Putea fi o cateterizare cardiacă falsificată pe loc? Exista vreun mijloc prin care arteriograma unui pacient putea fi alterată chiar în momentul în care era făcută?

Nu, trase concluzia Brian. N-avea cum, doar dacă... arteriograma care se vedea pe monitoare în timpul cateterizării iniţiale nu-i aparţinea de la bun început pacientului respectiv.

Brian luă un top de hârtie din sertarul micului birou şi începu să scrie o scrisoare adresată lui Teri, dând toate detaliile legate de ce credea el că se întâmplă cu Vasclear. Apoi, după câteva propoziţii, se opri din scris şi încercă să o sune din nou acasă într-o ultimă încercare. Răspunse la primul apel.

— Bună, sunt eu, spuse el.

Uşurarea pe care o simţi la auzul vocii ei îl făcu să înţeleagă cât de tensionat era.

— Oh, Brian, de-abia am intrat şi am ascultat mesajul tău. Tocmai voiam să te sun pe pager. Eşti bine? A apărut prietenul tău Phil?

— Niciun semn de la el, Teri, e un mare rahat aici şi am credinţa că Vasclear şi Newbury Pharmaceuticals se află chiar în mijlocul lui. Când vii?

— Nu mai devreme de duminică dimineaţă.

— Nu poţi să vii mâine?

— Brian, mi-ar plăcea, dar îmi este imposibil.

— Bine. Atunci, poţi să rămâi la telefon ceva mai mult?

— Desigur. Dar ce se întâmplă?

— Cred că Art Weber şi Carolyn Jessup au falsificat rezultatele Etapei a Doua a studiului Vasclear. Nu cred că pacienţii din grupul beta au suferit vreodată de boli cardiace. Şi nici nu cred că au fost trataţi cu Vasclear.

— Este imposibil. Am revizuit arteriogramele şi cardiogramele. Am intervievat chiar o parte din pacienţi. Ai vreo dovadă în acest sens?

— Chiar acum mă duc la videotecă şi încerc să obţin una. Te sun imediat ce o am.

— Bine. Aştept. Dar fii atent, Brian. Nu face nimic periculos.

Brian strecură revolverul în buzunarul de la halat, se repezi afară şi spuse secretarei să-l sune pe pager dacă e nevoie de el în următoarea oră. Mai puţin precaut decât de obicei, coborî în goană cele şase etaje până la videoteca laboratorului de cateterizare – singurul loc în care ar fi putut găsi o dovadă tangibilă a teoriei sale.

Art Weber părea extrem de sigur pe sine că Brian fusese deja cumpărat – cel puţin până după ceremonie. Se presupunea deci că Leon şi prietenii lui îşi pierduseră deocamdată statutul de asasini. Cu puţin noroc, până când Weber îşi va da seama că făcuse nişte calcule greşite, Brian va fi într-un loc sigur cu documentaţia necesară pentru a demasca o escrocherie de un miliard de dolari.

Parterul era complet pustiu şi straniu de tăcut. La capătul celălalt al coridorului, chiar lângă cantină, lumina de la laboratorul de animale era stinsă. Hotărât să nu mai repete greşelile anterioare, Brian rămase la adăpostul scărilor şi verifică tavanul şi pereţii în căutarea unor posibile camere de supraveghere. Convins că nu era niciuna se îndreptă înspre uşa laboratorului. Era ciudat şi înspăimântător în acelaşi timp când se gândea că Leon şi posibil alţii ca el de la Newbury s-ar putea afla doar la câţiva metri sub el.

Accesul la videotecă se făcea direct din laborator sau prin hol. Brian alese să intre pe uşa de pe coridor. La fel ca majoritatea camerelor securizate din ICB, videoteca avea un sistem de acces cu taste. Brian introduse codul şi se strecură rapid în întunericul complet din spaţiul fără ferestre al camerei. Înainte de a aprinde lumina, se folosi de stiloul lui lanternă pentru a face o cercetare atentă a tavanului şi a pereţilor. Nu exista nicio cameră de luat vederi, doar un grilaj – probabil pentru aerul condiţionat – în centrul tavanului. Se urcă în linişte pe un scaun, încercând să vadă ceva printre gratii. Dacă acolo era o cameră, era mult prea departe ca să o vadă. Ezită, apoi dădu din umeri şi aprinse luminile.

Dacă tot a ajuns aşa departe, nu mai avea sens să aştepte.

Camera era lungă – vreo zece metri – şi îngustă. Două treimi din ea era ocupată cu rafturi pline cu casete ale cateterizărilor, aranjate în containere etichetate individual, iar o treime era ocupată de cele două aparate Vangard. Brian aprinse cele două aparate şi se folosi de un jurnal cu înregistrări pentru a obţine numărul casetei lui Nellie. Per

total fusese cateterizată de patru ori: înainte de tratament, apoi după şase luni, după un an şi la doi ani după ce începuse tratamentul cu Vasclear.

Brian găsi foarte repede toate cele patru filme. Puse caseta dinainte de tratament într-unul din aparate şi cea cu cateterizarea după doi ani de terapie Vasclear – cea la care asistase – în celălalt. Apoi, încet, derulă filmele la prima imagine, cea luată oblic, anterior stânga, imediat după injectarea substanţei opace în artera coronariană dreaptă. Văzute individual nu era nimic în neregulă cu niciun film. Caseta dinainte de tratament arăta o arterosclerozăavansată în ramurile arterei drepte. Filmul făcut după doi ani, deşi nu fără anumite depuneri, arăta nişte vase excelente pentru o femeie de vârsta lui Nellie.

Dar dacă filmele erau studiate cu atenţie, imagine cu imagine, misterul devenea evident: arteriogramele nu aparţineau aceluiaşi pacient. Brian, vizionă prima şi ultima casetă, apoi se uită rapid şi pe celelalte două, care erau aproape identice cu ultima. Caseta dinainte de tratament – cea care o indicase pe Nellie ca fiind un pacient ideal pentru studiul Vasclear – era falsă. Era o asemănare foarte mare şi fusese aleasă de cineva care avea acces la un număr mare de cazuri anormale şi cunoştea anatomia cardiacă foarte bine. Dar modelul vaselor pentru fiecare persoană, dacă este trasat cum trebuie, era unic. Iar modelele lui Nellie Hennessey înainte şi după tratament erau clar diferite una de cealaltă. Cumva, în timpul studiului iniţial, o cateterizare video a vreunui pacient bolnav fusese introdusă în sistem şi proiectată pe ecranul monitorului din laborator.

— Remarcabil, şopti Brian. Absolut remarcabil.

Rămase aşa un timp, aproape epuizat de amestecul de furie şi regret. Dacă avea dreptate, îl deposedase pe tatăl său de şansa de a se vindeca prin operaţie şi îşi riscase recuperarea furând, doar ca să introducă în venele lui Jack apă chioară. Nu era de mirare că dr. Jessup îl tot împingea pe Jack în curtea lui Raj Landa. Ştiuse tot timpul că

Vasclearul dat subiecţilor studiului nu folosea la nimic. Istoriile de succes ale Vasclearului nu fuseseră cazuri cardiace de la bun început.

Brian derula filmele, le băgă în carcasele lor şi le înlocui cu cele de la şase luni şi un an. Apoi, ţinând cele două filme în mâna stângă, opri aparatele, închise lumina şi deschise uşa încet.

Deşi nu absolute, filmele Hennessey vor constitui o dovadă suficientă pentru a amâna ceremonia de aprobare şi pentru a o aduce pe Teri, pe şeful ei şi ceilalţi experţi cardiologi în camera de jos pentru a descoperi şi alte semne ale fraudei. Dacă Brian avea dreptate, vor găsi alte 170 de cazuri în care filmele dinainte de tratament şi după tratament vor prezenta discrepanţe. Art Weber şi ceilalţi de la Newbury Pharmaceuticals nu ştiau, dar erau terminaţi.

Pe coridor era linişte. Brian îşi sprijini umărul de uşă şi o deschise şi mai mult. Nimic. Tot ce avea de făcut acum era să meargă la clinică şi să ascundă cele două casete în vestiar. Dimineaţă, când angajaţii şi vizitatorii se vor călca în picioare nu va fi greu să le scoată din spital.

Deschise uşa larg şi păşi pe coridor. Lovitura glonţului o simţi de parcă cineva l-ar fi izbit cu un topor în coaste. O durere electrică îi explodă în întreaga mână, paralizându-i degetele. Casetele video căzură cu zgomot pe gresia de pe hol.

Ţinându-se de mijloc, Brian se dădu înapoi şi se lipi de zid, abia ţinându-se pe picioare. Chiar la câţiva metri de el, rânjind înspre el, se afla bărbatul cel slăbuţ pe care îl lovise în pădurea din New York şi apoi la el acasă. De la rădăcina părului şi până la colţul gurii i se întindea o vânătaie aproape neagră şi grotescă, acoperindu-i ochiul umflat, obrazul şi o parte din nas. O bucată de păr fusese rasă, lăsând să se vadă o gaură urâtă, acoperită cu plasturi frumos aranjaţi.

Bărbatul strigă în rusă după cineva care era în laboratorul de cateterizare, împiedicând ultima şansă de scăpare a lui Brian. Încercând să simtă ceva în mâna rănită,

Brian ştia că nu are decât câteva secunde la dispoziţie. Cu o singură mişcare, îşi băgă mâna în buzunarul de la halat, îndreptă pistolul către bărbatul care îl împuşcase şi trase. Glonţul îl lovi pe rus chiar în mijlocul pieptului. Ochii lui se măriră, fiind cuprins de panică, teroare şi neîncredere în timp ce aluneca spre podea. Scuipă brusc sânge şi exact când cădea în genunchi, uşa de la laborator se deschise.

Brian, cu pistolul scos de-a binelea de data asta, trase din nou şi din nou înspre uşă. Apoi se dădu doi paşi înapoi, mai trase odată înainte de a se întoarce şi a alerga pe hol.

În spatele lui se auzi o împuşcătură, apoi încă una. Bucăţi de beton săriră nu departe de faţa lui Brian. Cu halatul care îi flutura pe lângă el ca o manta, dădu colţul şi se îndreptă înspre pasajul lung şi drept care ducea direct la spital. În spatele lui se auzeau paşi, care îl urmăreau. În câteva secunde ar fi fost o ţintă perfectă pentru oricine venea. Reacţionând din instinct, Brian o luă la dreapta, pe nişte scări care duceau la subsol. Tunelul din beton nefinisat era pustiu. Trecu pe lângă spălătorie, care pe timpul nopţii era închisă cu un grilaj de fier. Paşii se auzeau acum coborând scările, dar având în vedere că el era în tenişi putea să câştige ceva mai mult teren.

Un tunel care ducea spre centrală se deschidea în partea dreaptă a coridorului. Deşi nu avea nicio idee unde e, Brian o luă pe-acolo, căutând disperat un loc în care să se ascundă. În schimb dădu peste nişte trepte înalte, înguste care duceau undeva sus, unde părea suficient de întuneric ca să se ascundă. De altfel avea şi avantajul de a putea trage în agresor dacă era obligat să o facă. Urcă scările două câte două, încercând să-şi aducă aminte câte gloanţe trăsese, pentru a vedea câte mai are.

Ajunse la capătul scărilor şi se ascunse în întuneric. Treptele se terminau pe un mic hol în spatele căruia se vedea o uşă grea de oţel. Luptându-se cu nevoia disperată de aer şi un tremurat pe care nu-l putea controla, se lipi cât putu de tare de uşa de metal. Putea fi văzut de jos? Nu credea, dar nu avea cum să fie sigur. De altceva era însă

foarte convins – tocmai împuşcase mortal un om. Îşi cercetă sentimentele, în căutarea remuşcărilor, dar nu le găsi. Tatăl lui era mort din cauza lăcomiei nelimitate a acestor oameni – la fel erau Bill Elovitz şi Angus MacLanahan. Dacă va trebui să ucidă din nou, o va face.

Stătea în întuneric, cu spatele lipit de uşa de oţel. De dedesubt nu se auzea niciun zgomot. Oare cineva era acolo, aşteptând? Cum naiba aflaseră unde e? Probabil că în spatele grilajului era o cameră de luat vederi. Nicio altă explicaţie n-avea sens. Trecu un minut. Nimic. Brian se dezbrăcă de halat şi îl ascunse undeva în spatele lui. Uniforma verde închis era mai greu de observat în întuneric decât halatul alb. Apoi, din hol, auzi, sunetul unui aparat de emisie recepţie şi un schimb scurt de cuvinte în rusă. Câteva momente mai târziu, Leon trecu chiar pe dedesubt, cu pistolul pregătit, uitându-se doar foarte puţin înspre scări.

Brian îşi ţinu respiraţia, şi apucă bara de metal din spate care putea deschide uşa. Încet, pe tăcute, împinse. Uşa cedă puţin. Aerul curat, puţin umed îl învălui. Era posibil ca uşa să dea afară? Împinse puţin mai tare. Uşa scoase un zgomot metalic şi sunetul lui se auzi în întreaga cameră. Într-o secundă, Leon era chiar sub el, cu arma ţintind spre el. Brian trase primul. Asasinul se dădu înapoi, se ascunse după ceva şi începu să tragă nebuneşte înspre scări. Gloanţele ricoşară din perete în uşa de metal. Stând încă aplecat, Brian împinse uşa şi mai trase de două ori. Prima împuşcătură fu un glonţ adevărat, dar a doua, doar un clic impotent.

Leon ieşi din ascunzătoare şi trase, dar Brian era deja afară. O ploaie rece cădea peste oraş. Se afla sub un adăpost, pe o alee dintre clădiri, chiar la marginea spitalului. În stânga lui, aleea nu ducea nicăieri. În dreapta, auzea zgomotul provocat de traficul rutier. Aruncă revolverul şi alergă în direcţia aceea. Cu respiraţia arzând, alergă de-a lungul unei străzi pustii şi trecu pe lângă o

clădire în construcţie. Nu mai putea alerga aşa multă vreme.

Chiar în faţa lui şi în dreapta se vedea scheletul unui apartament înconjurat de tufişuri înalte şi dese. Cu ultimele puteri care îi mai rămăseseră, îşi făcu avânt să treacă rapid printre tufişuri, dar dădu greş. Crengile din care picura apa îl loveau în timp ce încerca să treacă prin ele. Ud fleaşcă şi plin de sânge de la noile zgârieturi de pe faţă şi mâini, căzu greu la pământ, trăgându-şi disperat răsuflarea.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞASE

Cu uniforma udă leoarcă, Brian zăcu în ploaie pe pământul mustind de apă încă cincisprezece minute, uitându-se printre tufişuri la spitalul care se afla la două sute de metri depărtare. Nici urmă de Leon, dar ştia că asta nu înseamnă nimic. Tipii de la Newbury erau deja mobilizaţi şi porniseră în căutarea lui. Întoarcerea la White Memorial ieşea din discuţie. Weber şi puterile lui de la ICB vor pune gardienii proprii să-l caute şi vor chema poliţia.

Până acum, deja se va fi inventat o poveste despre omul omorât la parterul institutului şi cu siguranţă Brian era centrul poveştii.

Se chinui să se ridice în picioare şi încercă să se relaxeze puţin pentru a reduce durerea din braţe şi din spate. Genunchiul îi zvâcnea de la alergarea nebună prin tunelurile de beton. Ploaia pica pe rănile largi de pe braţe, împiedicând sângele să se închege. În acel moment pagerul porni. Era un apel de la clinică. În plus, mai avea cu el şi pagerul de urgenţe pentru întregul spital. Din fericire, portofelul lui era în buzunarul de la spate al pantalonilor.

Reuşi să ajungă la un mic magazin din apropiere şi ignoră privirile curioase ale vânzătorului în timp ce cerea nişte fise. Apoi o sună pe secretara secţiei sale.

— Am plecat de la spital şi nu mă mai întorc în noaptea asta, îi spuse. Anunţă cardiologul rezident care e de gardă la White Memorial. Spune-i că va trebui să se descurce fără pagerul de urgenţă.

Închise fără să-i dea vreo şansă secretarei de a răspunde ceva, apoi luă un taxi şi îi dădu adresa lui Freeman. Cheile sale, inclusiv cele pe care i le dăduse Freeman se aflau în servieta pe care o lăsase în vestiar. Dacă Freeman şi Marguerite erau plecaţi, Brian va hoinări pe străzile dure din cartierul Roxbury, îmbrăcat într-o uniformă de spital udă fleaşcă. În acel moment, plictiseala de la închiriatul de maşini nu mai părea aşa rea.

Strada pe care se găsea apartamentul era pustie.

— Alo? spuse Freeman prin interfon.

— Freeman, sunt eu Brian.

— Ah, oh.

Freeman îi dădu imediat drumul. Marguerite rămase cu gura căscată când îl văzu pe Brian cum arată.

— Într-o zi vei apărea la uşa mea şi într-un costum frumos, spuse ea. Şi atunci vor trebui să mă resusciteze cu nişte săruri mirositoare.

Brian făcu un duş şi îşi trase pe el blugii şi tricoul pe care le luase de acasă. Apoi se aşeză în sufragerie înfăşurat într-o pătură, cu o ceaşcă de cafea fierbinte, încercând să-şi alunge frigul din oase.

— Am omorât un om astăzi la spital, spuse el simplu.

— Unul dintre ei? întrebă Freeman.

— Cel care era în casă la mine. L-am împuşcat în piept cu arma pe care i-am luat-o azi dimineaţă.

— Cel puţin n-o să-l mai doară capul de aici înainte. Ţi-am spus, Brian. Oamenii ăştia nu au suflet şi au pornit un adevărat război împotriva ta. Răspunsul tău trebuie să fie pe măsură; joci după regulile lor, sau mori. Cel puţin te-ai mai lămurit cu ce se întâmplă – de ce sunt aşa de ameninţaţi de tine?

— De înţeles, am înţeles. Dar n-am dovezi. Cât despre a se simţi ameninţaţi de mine, au şi de ce.

— Povesteşte-ne.

— Încă mai lipsesc nişte piese, dar, în principiu, ideea e că odată ajuns medicamentul pe piaţă, e foarte greu să-l mai scoţi. Este aproape imposibil să scoţi un produs de pe piaţă, doar pentru că nu dă rezultate. De fapt, marea majoritate a medicamentelor care se vând acum nici nu funcţionează aşa bine. Unele dintre ele nu fac absolut nimic. Şi adevărul e că nimănui nu-i pasă. Nimeni din cercetare sau de la FDA nu are interesul sau timpul necesar să conducă studii de cercetare post lansare asupra medicamentelor atâta vreme cât acestea nu fac rău nimănui. Aceasta este cheia. *Primum non nocere* este fraza

latină care te învaţă la facultate – Mai întâi să nu faci rău. Mulţi oameni se fac bine *indiferent* sau chiar *în ciuda* medicamentului pe care îl iau. Alţii, a căror boală este mai gravă, iau mai multe medicamente odată. Este aproape imposibil să decizi ce merge şi ce nu.

— Dar medicamentul ăsta chiar merge, spuse Marguerite.

Brian dădu din cap că nu.

— Tocmai asta e. Nu merge, spuse el. Cercetătorii de la ICB au falsificat rezultatele. Vasclearul nu funcţionează deloc. De fapt, chiar a făcut mult rău oamenilor care l-au luat. Unii dintre pacienţii timpurii s-au simţit bine la început, dar după aceea au făcut o boală gravă de plămâni.

— Şi atunci de ce au mai insistat?

— Cred că ştii răspunsul la fel de bine ca şi mine. Costă o sută de milioane de dolari şi chiar mai mult să dezvolţi un nou medicament, să-l testezi şi să-l scoţi pe piaţă. Dacă amicul tău, Cedric, are dreptate în privinţa celor care stau în spatele companiei Newbury, n-am niciun motiv să cred că nu are, bănuiesc că nu ar pierde o sută de milioane de dolari cu atâta graţie. Tot ceea ce trebuie să facă este să scoată medicamentul pe piaţă şi banii vor începe să curgă. Va trece un an, poate chiar mai mult, înainte ca oamenii să suspecteze că medicamentul nu funcţionează şi mulţi ani înainte de a fi scos de pe piaţă.

— Atâta vreme cât nimeni nu este rănit, spuse Marguerite.

— Ei nu se gândesc la oameni ca tatăl meu care nu apelează la chirurgie, doar pentru că au aşteptat miraculosul medicament, dar asta e, atâta vreme cât nu face rău la nimeni.

— Şi oamenii din Etapa 1? Cei care s-au îmbolnăvit? întrebă Freeman.

— Timp pierdut. Cu cât stăteau mai mult în preajmă, cu atât devenea mai probabil ca cineva să pună întrebări despre boala lor ciudată de plămâni şi rolul jucat de Vasclear în această boală. E posibil ca Weber să fii

monitorizat rezultatele analizelor de sânge în cazul Pacienţilor din Etapa 1. Imediat ce pacienţii începeau să devină incomozi, sufereau câte un accident.

— Dar nu ai nicio dovadă?

— Am avut dovada în mână – două casete din laboratorul de cateterizare de la spital.

Le spuse despre filmele măsluite în cazul lui Nellie.

— Atunci era să mor împuşcat. Şi fiindcă veni vorba, hai să dăm drumul la televizor, la ştiri.

— Imediat, spuse Marguerite, deşi ştirile încep de-abia peste cincisprezece minute.

Nu era nevoie să mai caute niciun canal sau să aştepte 15 minute. Un buletin special se afla în desfăşurare chiar pe primul canal care apăru pe ecran. *Crimă la Institutul Cardiovascular Boston,* se putea citi titlul de deasupra prezentatoarei. Brian şi cei doi prieteni ai săi tăcură brusc, în timp ce prezentatoarea făcea legătura cu reporterul de la faţa locului.

— Vă vorbeşte Lina Fallin în direct de la spitalul White Memorial din Boston, unde doi bărbaţi au fost împuşcaţi mortal, iar o parte a spitalului a fost distrusă de flăcări. White Memorial este locul, în care, peste două zile, Preşedintele este programat să semneze aprobarea noului medicament minune creat şi testat la Institutul Cardiovascular Boston. Nu este foarte clar dacă aceste crime au legătură cu vizita prezidenţială sau nu.

— Identitatea uneia dintre victime, un gardian găsit mort în holul de la parter, nu a fost încă făcută publică. Dar cealaltă victimă, arsă aproape în întregime, se crede a fi doctorul Philip Giantasio, un cardiolog de la Institut, care fusese dat dispărut în cursul zilei de astăzi. Deşi nu există niciun fel de confirmare oficială, unul dintre poliţişti a spus că moartea lui Giantasio pare a fi fost provocată de o împuşcătură şi nu de incendiul care a distrus complet videoteca de la parterul institutului. Focul se pare că a fost localizat numai în acea zonă.

— Oh, Isuse, nu, spuse Brian, îngropându-şi faţa în mâini. Oh, Phil. Oh, la naiba. Nu!

Marguerite strânse mâna lui Brian şi îl trase lângă ea. Niciunul nu se îndoia despre ce avea să urmeze.

— Lina, poliţia are vreun suspect şi un motiv? întrebă prezentatoarea.

— Informaţiile sunt destul de puţine, Paula, dar poliţia spune că se află în căutarea unui medic, şi el cardiolog, pe nume Dr. Brian Holbrook, care era de gardă în noaptea asta, dar care a sunat acum câteva ore, anunţând că a abandonat tura de la spital şi că nu se va mai întoarce.

Brian schimbă canalul.

— …Şeful Poliţiei Dracut se află la locul scenei acum şi va face o declaraţie presei peste cincisprezece minute. Repetăm însă, poliţia a găsit ceea ce se crede a fi arma crimei – un pistol lăsat de criminal, în timp ce fugea. În acest moment se caută un medic, pe nume Holbrook, care, aparent a avut nişte probleme cu drogurile în trecut şi care de-abia şi-a recuperat licenţa medicală de la Consiliul de Înregistrare Medicală.

— Bill, se ştie dacă Casa Albă a fost anunţată despre această tragedie şi ce efect va avea asupra ceremoniei de sâmbătă?

— Nu. Nu se ştie încă…

Brian închise televizorul, prea şocat şi prea furios ca să plângă.

— Bani nelimitaţi, nicio grijă pentru viaţa umană, spuse Freeman. Este o combinaţie proastă.

— Doctorul drogat înnebuneşte, spuse Brian. Ce perfect. Chiar te face să crezi că trebuie să-l predai. Trebuie să mă crezi că în momentul în care sunt prins de poliţie, Weber şi prietenii săi vor găsi o modalitate de a-mi face felul.

— Aş vrea să te contrazic, spuse Freeman. Ai vreun as în mânecă? Orice care poate fi în avantajul tău?

— Fişele s-au dus. Filmele s-au dus. Phil e mort. Şi înainte să conving pe cineva cu povestea mea, o să fiu şi eu mort.

Smulse telefonul şi sună la Phoebe, care dormea.

— Fă tot ce poţi ca să protejezi copiii, îi spuse el, după ce o imploră să-l creadă că nu avea nicio cădere şi că nu făcuse altceva decât să împuşte un bărbat în legitimă apărare. Te sun imediat ce pot. Îmi pare rău că se întâmplă aşa.

Urmă o tăcere şocată, dar cel puţin nu se repezi la el cu tot felul de acuzaţii.

Brian privi timp de încă o oră şi jumătate, dar nu află prea multe. Focul din bibliotecă fusese provocat cu talent. Detectoarele de fum fuseseră acoperite, apoi sute de angiograme fuseseră scoase din containerele lor şi aruncate peste corpul lui Giantasio.

Pe la mijlocul nopţii, Ernest Pickard citi un scurt comunicat, deplângând ceea ce se întâmplase şi sfătuindu-l pe Brian să se predea. Mai târziu, Şeful de Personal de la Casa Albă, Stan Pomeroy citi şi el un comunicat din care reieşea că dacă între timp nu se află mai multe informaţii legate de crime, Preşedintele va veni la ceremonie aşa cum plănuise. Totuşi, adăugă el, se vor lua măsuri de securitate suplimentare.

La două treizeci, Freeman şi Marguerite plecară la culcare. Brian închise televizorul şi o sună pe Teri. Aceasta era trează.

— Brian! Am crezut că mor de grijă. Tocmai am aflat ce s-a întâmplat.

— Nu eu am provocat incendiul ăla, Teri, şi singurul om pe care l-am ucis a fost un bărbat care încerca să mă asasineze.

— Atunci cine l-a omorât pe Phil şi cine a provocat incendiul?

— Cei de la Newbury Pharmaceuticals.

— Brian, ce tot vorbeşti acolo?

Îi povesti şi ei tot ce se întâmplase în seara aceea. Ea ascultă răbdătoare, dar când răspunse, tonul ei era presant.

— Brian, trebuie să te predai, spuse ea. Dacă ce spui este adevărat, oamenii te vor crede.

— N-am nicio dovadă. Niciuna.

— Pot comanda nişte mostre de Vasclear aleatorii şi le trimit la analize. Crezi că ar ajuta?

— Poate, dar am senzaţia că va fi totuşi o combinaţie de substanţe asemănătoare cu originalul. Oamenii sunt foarte atenţi.

— Nu ştiu ce să spun, Brian. Ne cunoaştem de puţină vreme... şi nu ştiu ce să cred. Eu tot zic că trebuie să te predai.

— Nu mă predau. Dacă fac asta, or să pună mâna pe mine, ştiu sigur. Teri, trebuie să-i convingi pe oameni să aibă încredere în mine.

— Ai vreo dovadă? Ceva?

— Nu, dar...

— Brian, te rog... Nu mă pune într-o situaţie de genul ăsta. Predă-te.

— Dacă fac rost de o dovadă, cum fac să ajungă la tine?

— Adu-o în Maryland.

— Când vii aici?

— Sâmbătă. Ceremonia va avea loc la opt, în Domul lui Hipocrate.

— O să încerc să te contactez, Teri. Să ştii că n-am făcut nimic greşit. Trebuie să mă crezi.

— Încerc, spuse ea.

Brian puse receptorul jos şi se întinse pe canapea. Cinci ore mai târziu, când se trezi, era acoperit cu o pătură. Aroma cafelei proaspete şi a cârnaţilor prăjiţi umplea apartamentul.

— Hei, mă bucur că ai dormit un pic, spuse Marguerite. Freeman e la duş.

— Mulţumesc. Ai ziarele de dimineaţă?

— Da, dar nu cred că vrei să le vezi.

— Dacă e vorba de *Globe,* o să mă uit. Dacă e vorba de *Herald,* atunci mă mai gândesc.

— Este *The Globe,* dar ştii că ambele ziare vorbesc despre cazuri ciudate ca acesta.

Brian îşi turnă o ceaşcă şi îşi privi imaginea din ziar. Ironic, era chiar poza pe care o depusese odată cu aplicaţia pentru privilegiile personalului care lucra la White Memorial.

— Şi când te gândeşti că atunci când jucam fotbal, eram foarte supărat că nu apăream cât voiam eu în ziare, spuse el. O să le fie foarte greu fetelor.

Freeman, îmbrăcat în halat, ieşi din baie, ştergându-se pe cap cu un prosop.

— Deci, spuse el, o altă zi.

— Ştiu vechea zicală de la AA – orice zi în care nu bei sau nu te droghezi este o zi bună – dar de data asta chiar am dubii pentru ziua de ieri.

— Înţeleg. Ai vreun plan?

— Nu prea. Dar trebuie să fac ceva.

Freeman se aşeză lângă el şi bău nişte suc.

— Există vreo persoană la spital în care ai încredere?

— Numai în Phil. Brian făcu un semn înspre poza cu Giantasio din ziar. Şi poate în chirurgul acela egomaniac, care a încercat să-l salveze pe Jack. Toţi ceilalţi au ceva de pierdut, profesional sau financiar, din cauza Vasclearului. De ce mă întrebi?

— Ştiu că Mafia rusească este capabilă să împuşte un bărbat într-un magazin, să arunce în aer un bătrân bolnav în apartamentul său. Dar e greu de crezut că toţi aceşti doctori cu putere sunt capabili de aşa ceva, fie chiar şi în calitate de conducători.

— Sau chiar să ştie despre aşa ceva! spuse Brian brusc.

— Ce vrei să spui?

Brian nu răspunse imediat. Dacă Freeman avea dreptate, mai era o fisură în armura Vasclear – cineva care ştia ce se întâmplă în mare parte, dar nu totul, în special nu partea cu crimele în cazul pacienţilor din Etapa 1.

— Freeman, tu spui că la NA sau AA întotdeauna dai peste cineva care ştie să facă rost de ce ai nevoie.

— E adevărat.

— Ei bine, dacă îţi dau numele unei persoane cu telefonul dat la secret, crezi că poţi să găseşti pe cineva care să-mi afle numărul şi adresa persoanei?

— Vrei să zici, cineva care lucrează pentru compania de telefoane?

— Exact.

Freeman şi soţia lui schimbară zâmbete cu subînţeles.

— Numele şi oraşul, întrebă Freeman.

— Locuieşte în partea de nord – Salem, Marblehead, Beverly, Gloucester – unu' din astea. Nu sunt sigur care.

— Numele?

— Dr. Carolyn Jessup.

— Să văd ce pot să fac. Dar s-ar putea să dureze ceva.

— Nu-i nimic. Oricum nu mă duc nicăieri. Şi Freeman, dacă mai poţi, mai am nevoie de trei lucruri.

— Dacă nu-mi ceri un pistol, orice…

— De fapt…

— Serios, prietene. Dacă ai de gând să te lupţi în continuare cu cei de la Newbury, aş vrea totuşi să îţi încerci şansa cu poliţia. Dacă ai o armă în acest moment, atunci singura persoană de care sunt sigur că va muri eşti tu.

— Bine, bine. Lasă arma.

— Atunci, spune-mi de ce mai ai nevoie pentru marele tău plan şi văd ce pot să fac.

— Nimic exotic de fapt. Am nevoie de o maşină închiriată, trei sau patru plicuri, un telefon celular… plus mult noroc.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞAPTE

BOSTON HERALD

Doctor dependent de droguri căutat pentru două crime
Preşedintele nu şi-a anulat vizita

Au fost emise mandate de arestare pentru fostul jucător de fotbal de la UMass, Brian Holbrook, care face parte în prezent din colectivul Institutului Cardiovascular Boston. Holbrook, care şi-a pierdut licenţa medicală timp de 18 luni din cauza reţetelor prescrise în mod fraudulos, pentru a-şi alimenta dependenţa de calmante, este suspectul principal în incidentul bizar de la spitalul White Memorial, în care au fost asasinaţi un gardian care lucra cu jumătate de normă şi un medic cardiolog de excepţie. Cardiologul, Dr-ul Phil Giantasio, făcea parte şi din colectivul profesoral al facultăţii institutului.

Surse din anturajul Preşedintelui ne-au informat că nu există intenţia de a se amâna ceremonia programată pentru mâine noapte la White Memorial.

Brian îşi petrecu toată dimineaţa la calculatorul lui Freeman, făcând un raport detaliat despre tot ce se întâmplase din ziua în care îl dusese pe Jack la secţia de urgenţe a spitalului White Memorial.

Fişele medicale lipsesc, scria el, *şi majoritatea, dacă nu toţi, pacienţii din Etapa 1 sunt morţi. Am credinţa că un studiu atent al autopsiei lui Wilhelm Elovitz va scoate la iveală existenţa hipertensiunii pulmonare, iar vizionarea casetei video de la magazinul unde a murit va demonstra că asasinarea lui a fost deliberată şi premeditată...*

Era aproape unu după amiază înainte ca Brian să înceapă printarea documentului de unsprezece pagini. O copie era pentru *The Globe,* alta pentru *The Herald,* una pentru părinţii lui Phil Giantasio şi ultima pentru Teri. Lui Freeman şi lui Marguerite nu le va lăsa nicio copie. Deja făcuseră prea mult pentru el. Aşa cum spunea şi Freeman, se afla în război. Nu îşi mai putea permite să-şi transforme prietenii în victime.

Un raport de unsprezece pagini către *The Globe* şi *The Herald* din partea unei persoane dependente de droguri şi acuzată de crimă, care nu era susţinut de nicio dovadă tangibilă şi prin care învinovăţea creatorii leacului miraculos de fraudă şi asasinate multiple – oare cât de aberant suna? Delirul unui nebun – şi încă un nebun periculos. *Nicio şansă,* se gândi Brian. N-avea nicio şansă să-l ia cineva în serios. Şi chiar dacă l-ar fi luat, o şpagă dată la locul potrivit, o ameninţare sau un glonţ ar fi rezolvat problema imediat.

Afară, ploaia deasă continua să cadă. Buletinele meteo ameninţau cu cinci până la şapte zile de ploaie. Soarele, ploaia, copiii, noaptea sa cu Teri, Freeman şi Marguerite, pacienţii lui… toate păreau atât de preţioase acum. Să arunce o minge de fotbal… să-asculte o inimă… să respire anotimpurile. Brian se întrebă cât de diferite ar fi fost lucrurile din viaţa lui, dacă ar fi ştiut că e ultima oară când le experimentează.

Câte *ultime daţi* petrecute cu Jack trecuseră neapreciate în aceste săptămâni nebuneşti?

Telefonul începu să sune. Brian ezită, apoi răspunse. Era Freeman. Se spărsese o ţeava în clădirea de lângă ei. Se va întoarce acasă cam într-o oră cu tot ce îi ceruse Brian.

— Imediat ce vii, spuse Brian, eu am plecat şi nu ai să mă mai vezi.

— Să nu crezi că am de gând să te opresc, te înşeli, spuse Freeman. Nu am stofă de erou.

Brian se îmbrăcă şi se încălţă cu tenişii care încă mai erau umezi. Era timpul să înceapă pregătirile. Dacă se

înşela în privinţa lui Carolyn, dacă nu putea s-o convingă, avea două opţiuni... să se predea sau să fugă. Singurul lucru pe care voia să-l mai facă era să vorbească cu Teri încă o dată. Nu putea s-o lase aşa în întuneric. Dar nici nu se putea aştepta ca ea să-şi rişte credibilitatea sau cariera pentru el. Se va descurca singur. Şi dacă va da greş, va da greş de unul singur.

O găsi la birou.

— Teri, o să-ţi trimit la noapte un rezumat complet cu tot ce cred eu că se întâmplă cu Vasclearul. O să trimit copii cu toată povestea şi la ziarele locale. Poate cineva o să vadă că nu sunt nebun.

— Dar n-ai nicio dovadă încă?

— Nu. Dar în seara asta încerc să obţin una. Am lucrat împreună cu Carolyn Jessup ieri la un caz dificil şi a avut grijă şi de tatăl meu înainte de a muri. Este o doctoriţă foarte bună. Deşi am tot refuzat ideea operaţiei, ea nu s-a lăsat şi m-a tot împins să-l operez pe Jack. Cred că a făcut asta pentru că ştia că Vasclearul pe care-l lua nu avea să-i facă nimic niciodată. Nu ştiu cum a ajuns să se încurce cu tipii ăştia de la Newbury, dar sper să se trezească la realitate când o să audă grozăviile de care sunt în stare.

— Pentru binele tău, sper şi eu. Pot să te ajut cu ceva?

— Unde vei sta mâine aici?

— Nu rămân acolo. Mă întorc cu avionul imediat după ceremonie.

— În regulă. E mai bine să stai departe de toate astea. Phil nu a făcut aşa şi uite ce i s-a întâmplat.

— Brian, sigur eşti bine? Ziarele de aici spun nişte lucruri tare urâte despre tine.

— Sunt sigur de asta. Teri, aş vrea să nu se fi întâmplat aşa, dar dacă nu rezolv într-un fel sau altul, nu am nicio şansă. Plicul trebuie să ajungă la tine la birou mâine pe la 10 dimineaţa. Citeşte şi vezi ce simţi după aia.

— Aşa o să fac. Ai grijă de tine. Şi nu face ceva nebunesc.

Brian puse receptorul jos şi închise ochii. Era pe punctul de a aţipi când sunetul cheii în uşă îl făcu să tresară. Aroma pipei lui Freeman ajunse la el cu câteva secunde înainte.

— Un telefon celular. Cheile de la un Ford Taurus, spuse el ceremonios, lăsându-le pe rând pe masă. Plicuri şi timbre de la poştă. Adresa şi numărul de telefon al unei doctoriţe Carolyn Jessup. Un ghid al străzilor din zona metropolitană care include şi oraşul Nahant.

— Nahant, spuse Brian. Am auzit-o spunând că stă în partea de nord, dar nu m-am gândit că e vorba de Nahant.

Insula era legată de ţărm printr-o autostradă. Cartierele de acolo erau alcătuite din căsuţe simple şi asemănătoare aşezate una lângă alta, dar la marginea oceanului se ridicau multe vile frumoase. De fapt, dacă se gândea mai bine, Nahant – îndepărtat, curat, interesant – părea locul perfect pentru Carolyn Jessup.

Se făcuse aproape seară când Brian lipi ultimul plic şi le lăsă pe masa din bucătărie.

— Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine, Freeman, spuse el, luând mâna îndrumătorului său. Ai făcut o treabă excelentă. În ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat, nu m-am atins de vreun medicament sau de băutură.

— Nu uita de priorităţi, Brian, spuse Sharpe. Întotdeauna te poţi întoarce aici, prietene. Şi aştept un telefon de la tine imediat după ce te vezi cu femeia aia în Nahant. Ţine telefonul oricât ai nevoie de el. În ceea ce priveşte maşina, am semnat eu pe toate poliţele de asigurare şi mi-am mai făcut şi un rând de chei. Am păstrat eu setul original în caz că cineva fură biata maşină. Şi uite şi nişte bani, pentru că ştiu că nu ai cum să foloseşti cartea de credit.

Îi dădu un plic.

— Îţi rămân dator, spuse Brian, uitându-se înăuntru. Pe viaţă.

— Nu-i lăsa pe ăştia să te omoare. Asta va fi răsplata mea.

Brian îşi luă geanta sport în care aranjase câteva haine, telefonul şi ghidul străzilor.

— Dacă nu rezolvi nimic astăzi, spuse Freeman, ai de gând să te predai?

— Nu ştiu. Poate o să mă mai uit odată la *Fugarul,* apoi mă hotărăsc.

— La cât eşti tu de înalt, aş zice că sari mai repede în ochi decât Harrison Ford.

— Nu mai îmi spune şi tu.

Brian îşi strânse în braţe prietenul câteva momente lungi.

— Maşina e chiar în faţă, spuse Freeman în cele din urmă. M-am gândit că o vrei neagră.

— Perfect.

— Nu uita, amice, Dumnezeu nu ne dă mai mult decât putem duce.

— Freeman, iartă-mă că îţi spun, răspunse Brian, dar cu tatăl şi prietenul meu morţi amândoi, şi cu mine care sunt căutat pentru crime pe care le-am comis şi nu le-am comis, nu prea e momentul potrivit să-mi spui poveşti cu Dumnezeu.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI OPT

În cele patruzeci şi cinci de minute de condus până la Nahant, prin traficul aglomerat, Brian rămase tensionat la maxim. Cea mai mică greşeală făcută îi putea marca ultimele minute de libertate.

Chiar trebuia să fugă? Pentru că odată ce fugea, ştia că salvarea nu va fi bruscă şi nici nu va avea parte de o întoarcere triumfătoare. Vasclear va fi lansat – sau mai degrabă, un amestec chimic nevătămător, un placebo cu eticheta Vasclear. Peste câţiva ani şi de-abia după ce se vor fi câştigat miliarde de dolari, Vasclear va dispărea de pe piaţă, pur şi simplu va fi un alt medicament care nu rezistase testului timpului. Dar la urma urmei, nu păţise nimeni nimic... evident cu excepţia lui Jack Holbrook, Bill Elovitz, Phil şi alţi câţiva.

Brian se îndreptă către Lynnway, o monstruozitate de două mile cu dealeri de automobile, restaurante, spălătorii de maşini şi benzinării. De-abia după ora patru, ploaia se oprise puţin pentru a lăsa loc soarelui să lumineze palid cerul. Până şi Lynnway părea mai proaspăt. Un complex de apartamente, încă un restaurant şi în sfârşit intra pe drumul spre Nahant. O maşină a poliţiei îl depăşi în viteză, cu girofarul aprins şi sirenele în funcţiune. Brian simţi că îl lasă inima. Trase uşor pe dreapta, gata să se predea, dar maşina poliţiei nu se opri. Aşa va fi tot restul vieţii lui dacă va fugi.

Mulţumită ghidului adus de Freeman, se descurcă foarte bine printre străduţele înguste ale orăşelului. Locuinţa lui Carolyn era lângă apă, la capătul unei străzi de la sud-estul peninsulei. Locul părea modest, dar complet izolat de vecini, ca să nu mai vorbim de tufişurile imense care înconjurau casa. Casa în sine, un ranch cu un garaj lipit, era în spatele curţii, aşezată pe un promontoriu chiar deasupra apei. Ferestrele care dădeau înspre stradă erau obişnuite,

dar Brian bănui că cele cu faţa la port şi oraş ofereau o panoramă de invidiat.

Pentru că nu voia să stea prea mult în acelaşi loc, făcu mai multe ture prin oraş. Până când se aprinseră becurile de pe străzi, Brian găsi o străduţă întunecată unde putea parca maşina fără ca poliţia locală să înceapă să-şi pună întrebări. O întâlnire faţă-n faţă era singura lui şansă de a afla adevărul de la Jessup.

Autostrada era o problemă. Dacă Jessup era hotărâtă să se protejeze pe ea şi Newbury, un singur telefon la poliţie şi ar fi fost blocat în peninsulă. O altă problemă era ezitarea lui de a sta în maşina parcată pe dreapta. O patrulă obişnuită nu ar da atenţie Taurusului, numai dacă nu ar fi nimeni în ea. În următoarea oră se tot plimbă înainte şi înapoi, riscând chiar să-şi cumpere un hamburger. De două ori trecu pe lângă un autobuz care ducea spre Nahant.

Era ora nouă când Brian îşi dădu seama că în casa lui Carolyn se aprinseră luminile. Purtând un fâş negru, luă telefonul, coborî din maşină, traversă strada şi se ascunse între tufişurile. Înalte. Apoi se strecură în spatele casei. Acolo găsi o pajişte bine îngrijită şi o pantă de vreo zece metri care ducea exact la ocean. Întunericul dens acoperea toată grădina, dar apa reflecta luminile strălucitoare ale oraşului.

Aşa cum bănuise, partea sudică a casei lui Jessup era toată din sticlă. Merse până la marginea grădinii, se lăsă pe vine şi se ascunse sub embarcament. Din acel punct, avea o imagine clară a bucătăriei şi a camerei de zi. Căută numărul ei de telefon, apoi se opri văzând-o cum intră în bucătărie.

Era cam la vreo zece, douăzeci de metri depărtare, dar chiar şi aşa, îşi dădu seama că e agitată. Era încă îmbrăcată în bluză şi fustă şi mergea de colo-colo prin cameră. Se opri brusc, scoase o sticlă din bufet, îşi turnă ceva într-un pahar şi dădu băutura peste cap dintr-o înghiţitură. Îşi mai turnă un pahar, dar lăsă băutura pe

masă, traversă camera până la geamuri şi începu să privească oceanul.

Brian se lipi şi mai tare de rocile umede. Se simţea aiurea să o spioneze aşa, dar în acel moment cu cât era mai aproape de ea cu atât mai bine. Jessup părea obosită şi tensionată. Îşi desfăcu părul şi-l scutură. Era timpul, hotărî Brian. Formă numărul ei de telefon şi aşteptă cu nerăbdare să răspundă. Sursele lui Freeman avuseseră dreptate şi de data asta. Telefonul se afla undeva într-un colţ al bucătăriei.

— Alo?

— Dr. Jessup, Brian Holbrook la telefon.

Ea încremeni la auzul numelui.

— Cum ai făcut rost de numărul meu?

— Sunt pus la zid. Şi oamenii disperaţi au multe resurse. Iertaţi-mă că vă sun aşa, dar am intrat în încurcătură. Şi adevărul e că nu ştiu cui să mă adresez.

— Ar trebui să te duci la poliţie, nu să mă suni pe mine.

— Dr. Jessup, ieri am lucrat împreună să salvăm viaţa unui om. Cred că sunteţi un medic remarcabil. Şi mai cred că sunteţi suficient de corectă să ascultaţi cel puţin ce am de zis. Şi încă un lucru.

— Da?

— Cred că aţi încercat să salvaţi viaţa tatălui meu, atunci când aţi insistat să facă operaţie în loc să ia Vasclear.

În timpul celor câteva secunde de tăcere care urmară, Brian o privi cum toarnă mai multă băutură în pahar.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse ea.

— Dr. Jessup, nu l-am omorât eu pe Phil Giantasio. Era prietenul meu. Dar a trebuit să-l împuşc pe bărbatul despre care ziarele spun că era gardian la spital. O fi lucrat el cu jumătate de normă la noi, dar era angajat ca asasin cu normă întreagă de Newbury Pharmaceuticals. L-am împuşcat pentru că voia să mă omoare. Şi era pe punctul de a mă ucide pentru că ieşisem din videotecă laboratorului de cateterizare cu angiogramele lui Nellie Hennessey, înainte şi după tratament. Ştiu că cel făcut înainte de

tratament nu-i aparţine, dr. Jessup. Nu am verificat şi alţi pacienţi, dar pariez pe ce vrei că şi filmele lor ar demonstra acelaşi lucru. Phil începuse şi el să-şi dea seama ce se întâmplă. De-aia l-au omorât. De-aia au ars şi filmele.

— Cine sunt *ei?*

— Oamenii de la Newbury. Cred că Art Weber este capul la tot ce se întâmplă, deşi nu cred că el este cel care controlează compania.

Urmă o scurtă ezitare, timp în care Carolyn se sprijini de frigider.

— Nu te cred, spuse ea. Dacă vrei să acuzi pe cineva, atunci du-te la poliţie. O să închid acum…

— Te rog! Te rog, dr. Jessup. Ascultaţi-mă. Viaţa mea depinde de dumneavoastră. Şi multe alte vieţi. Nu pot să cred că nu vreţi măcar să ascultaţi tot ce am de zis.

— Continuă, spuse ea în cele din urmă.

— Mulţumesc. Nu ştiu cum aţi intrat în toată chestia asta, dar nu cred că ştiaţi exact cu ce fel de oameni aveţi de-a face. Toţi pacienţii din Etapa 1 – cei care au făcut hipertensiune pulmonară din cauza tratamentului cu Vasclear – au avut parte de o moarte accidentală aranjată de cei de la Newbury. În timp ce dumneavoastră vă ocupaţi cu crearea unui medicament miraculos fantomă, vindecând oameni care nu sufereau de boli de inimă, Newbury elimina pe rând orice persoană care putea încetini procesul de aprobare al Vasclearului. *Îi omora.*

— Ai vreo dovadă?

— Dumneavoastră sunteţi dovada mea. Aţi fi putut să-l lăsaţi pe tatăl meu să moară, dar aţi încercat să-l salvaţi. Dacă aţi fi ştiut ce face Newbury cu pacienţii din Etapa 1, cred că aţi fi luat atitudine. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Trebuie să faceţi ceea ce este corect.

În pauza care urmă, Brian o văzu cum bea din nou din pahar.

— Nu… nu ştiu dacă pot, spuse ea în cele din urmă.

Se aşezase pe un scaun acum şi privea pe fereastră afară.

— Aţi putea să vorbiţi cu mine faţă-n faţă cel puţin? întrebă el. Am nevoie să îmi mai daţi nişte detalii. Apoi, dacă nu vreţi să mai faceţi altceva, asta e. Eu o să-mi joc cartea.

Jessup era înfrântă-epuizată. Brian putea vedea asta.

— Când? întrebă ea.

— Chiar acum. Am lăsat instrucţiunile chiar sub scările din spatele casei. În ele veţi găsi mai multe detalii despre locul de întâlnire.

Brian inventase minciuna asta, pentru ca Jessup să nu sune la poliţie între timp şi aceştia să-i blocheze calea de retragere. Ea încă nu ştia că el se află pe proprietatea ei. Dacă îi închidea telefonul acum, sau dădea vreun telefon după, va pleca pur şi simplu. Dacă ieşea afară şi mai târziu refuza să îl ajute, o va lega şi va pleca în siguranţă.

Privind-o pe Jessup tot timpul şi mişcându-se cu grijă, Brian observă un loc în care se putea băga între ea şi uşile de la bucătărie. Carolyn puse telefonul la loc în timp ce se gândea la propunerea lui. În cele din urmă, după un minut interminabil, deschise uşile şi ieşi pe ponton. Brian se ascunse mai bine în întuneric. Ea se uită atentă în jur, apoi se îndreptă spre scări şi coborî ca să verifice dedesubt. Brian ieşi din ascunzătoare şi sări în faţa ei.

— Dr. Jessup, vă rog, nu vă fie frică, spuse el repede. Nu vă fac niciun rău. Vreau doar să vă vorbesc.

Jessup se dădu un pas înapoi şi îl privi furioasă cu buzele strânse. Câteva clipe, Brian se gândi că o să-l plesnească.

— Cum îndrăzneşti să te furişezi şi să mă spionezi aşa, spuse ea cu voce aspră.

Trebuia să fie atent. Deşi era mult mai înalt decât ea şi avea o poziţie mai avantajoasă, totuşi femeia nu părea intimidată deloc.

— Dr. Jessup, tatăl meu a murit pentru că am crezut tot ce am citit şi tot ce mi s-a spus despre Vasclear. Acum prietenul meu este mort, a trebuit să omor un bărbat, iar viaţa mea e distrusă. Trebuie să pun capăt la toate astea. Rezultatele măsluite ale cercetării sunt una. Dar oamenii

mor pe capete. Nu mai poţi permite să se întâmple aşa ceva.

Jessup continua să-l fixeze cu privirea, dar Brian vedea confuzia şi oboseala din ochii ei. În cele din urmă femeia oftă din tot sufletul.

— Vrei să mergem înăuntru?

— Mai bine stăm afară.

O conduse la marginea pontonului şi aşează fâşul pe jos pentru Carolyn.

— Îmi pare tare rău de moartea tatălui tău, spuse ea.

— Ştiu. Cel puţin acum aveţi şansa de a face ceva.

— Sunt speriată.

— Şi eu sunt la fel.

Jessup se frecă la ochi.

— Bine, spuse ea în final, de unde vrei să încep?

— Nu contează. Trebuie să ştiu despre Vasclear. Trebuie să ştiu cum s-a putut întâmpla aşa ceva.

— Acum câţiva ani, Art Weber lucra în cadrul unui grup medical internaţional în bazinul râului Amazon, din Columbia. Acolo a descoperit Vasclearul. Sau a crezut că l-a descoperit. În zonă trăia un trib primitiv; oamenii mâncau foarte multă carne, după care mestecau un fel de coajă fiartă în fiecare zi şi trăiau în jur de o sută de ani fără să prezinte vreun semn de arterosclerozã. Art a crezut că descoperise elixirul tinereţii, dar avea nevoie de bani ca să analizeze conţinutul cojii, să izoleze substanţele bioactive, să le sintetizeze şi să le testeze. Şi voia să aibă cât mai mult control şi profit în acelaşi timp. Nu ştiu cum a intrat în contact cu cei de la Newbury sau ce fel de târg a încheiat cu ei. Dar ştiu că e în stare să convingă şi un şoarece înspăimântat să iasă din gaura lui.

— A făcut un târg cu diavolul, spuse Brian. Mafia Rusească.

Jessup se uită la el, impresionată.

— De fapt, e vorba de Mafia *cecenă,* spuse ea, deşi n-am ştiut nimic despre ei până când lucrurile au început să o ia

razna. După spusele lui Art, chiar şi mafia *rusească* se teme de *ceceni.*

— Te cred.

— Oamenii din spatele companiei au adunat o sumă imensă de bani, dar Art le-a spus foarte clar cât aveau de câştigat. A fost nevoie de trei ani de muncă în laborator şi testare pe animale, doar ca să izoleze substanţa bioactivă pe care a numit-o Vasclear. Pe mine m-au numit directorul cercetării clinice şi Newbury a început să sprijine diverse proiecte ale Institutului pentru munca pe care o făceam. Totul părea că merge bine cu Vasclearul până când am început testările din Etapa 1. Medicamentul părea să dea rezultate promiţătoare la început. Dar animalele au început să aibă probleme şi după aceea unii pacienţi.

— Eosinofilia, urmată de hipertensiune pulmonară.

— Exact. Art le-a spus partenerilor săi de la Newbury că trebuie să oprească cercetările. Aceştia au spus că totul e în regulă atâta vreme cât le înapoiază milioanele de dolari investite, plus dobânda.

— Dar cum de te-a atras şi pe tine în toată chestia asta?

Ea se uită într-o parte. Chiar şi în semiîntunericul de acolo, Brian o văzu cum roşeşte. Ea şi Art Weber erau amanţi!

— Erau… erau multe în joc şi pentru mine, spuse ea, alegându-şi vorbele cu grijă, şi financiar şi din alte puncte de vedere.

— Înţeleg, spuse Brian, scutind-o de umilinţa de a menţiona exact despre ce era vorba.

— Art s-a panicat. Zicea că oamenii de la Newbury nu vor ezita să ne omoare pe amândoi dacă nu găsim o cale prin care să recuperăm banii. Atunci am venit cu ideea de a crea pacienţi cu boli de inimă false, pe care să-i vindecăm. Da, ideea a fost a mea. Art i-a mai adus nişte ajustări, dar eu am pregătit cadrul. Am calculat chiar cât va dura până când va ieşi medicamentul pe piaţă.

— Pariez că nici n-a fost foarte greu, spuse Brian.

— Important era ca FDA să nu apuce să facă propria lor cercetare.

— Şi atâta vreme cât medicamentul nu făcea rău nimănui, nimeni nu îi dădea prea multă atenţie.

— Dar cazurile şi rezultatele cercetărilor trebuiau să fie bune, adăugă Jessup, cu o notă de mândrie în voce.

— Şi aşa s-a întâmplat.

— Reprogramarea unei maşini EKG care să-ţi scoată nişte rezultate anormale a fost relativ uşor de realizat. Cateterizările au fost adevărata provocare. Am ales o zonă de stocare, care fusese construită chiar lângă laborator. Am construit un apartament dedesubt pentru tehnicienii noştri şi un centru electronic sofisticat legat la monitorul video din laborator.

— Ştiu unde este camera, spuse Brian. Asasinul pe care l-am împuşcat se ascundea acolo, dacă nu cumva şi locuia acolo.

— Nu ştiam asta, spuse ea. Trebuie să mă crezi. Nu ştiam.

— Te cred. Continuă, te rog.

— Păi, am strâns vreo douăzeci de cateterizări anormale – o selecţie suficientă, pentru ca una dintre ele să poată dubla aproape perfect anatomia oricărui pacient.

— Cea folosită pentru Nellie Hennessey era foarte bună.

— Dar nici măcar cea mai bună.

— Şi aveai pe undeva vreun buton electronic pe care apăsai, sau cum făceai?

— Dedesubtul pedalei de picior pe care o foloseam ca să controlez camera. În momentul în care apăsam pedala pe ecranul monitorului intra imaginea deja pregătită de seara. Trebuia să corespundă exact cu ceea ce făceam eu în laborator.

— Dar nu era a pacientului.

Jessup privi apa oceanului, debusolată. Dar Brian simţea şi o uşurare în acelaşi timp.

— Nu. Nu era a lui.

— Iartă-mă că te întreb, dar tu şi Art sunteţi... în continuare la fel de apropiaţi?

— Relaţia noastră se răceşte din ce în ce mai tare, dacă la asta te referi. Dar suntem încă amanţi. A fost o vreme când credeam că aş face orice pentru el. Dar nu mă înţelege greşit. Şi eu aveam de câştigat. Două milioane de dolari sau mai mult în primul an, dacă totul mergea bine. Am bani, dar nu genul ăsta de bani.

Brian îşi frecă ochii care ardeau de oboseală.

— Trebuie să facem un plan. Care crezi că ar fi primul pas acum?

— Care ar fi? se auzi o voce din spatele lui. Aş vrea să cred că niciunul.

Brian şi Jessup tresăriră la auzul vocii. Art Weber stătea la marginea pontonului, uitându-se la ei foarte calm. În spatele lui se vedea Leon şi alţi doi bărbaţi, toţi trei purtând arme.

Brian se uită la Jessup ca să vadă dacă şi ea era atât de şocată pe cât era el. Nu trebui să aştepte prea mult ca să-şi dea seama.

— Art, el ştie tot, spuse ea răguşit. Absolut tot.

Weber făcu un pas în faţă şi o plesni tare peste faţă.

— Da, acum ştie tot, curvă proastă! ţipă el.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI NOUĂ

Minute?… Ore?… Zile?… Pentru Brian timpul nu mai avea sens în ceaţa în care fusese aruncat din cauza drogurilor şi a durerii. Se afla pe un scaun de lemn, într-o cameră goală, fără ferestre, cu braţele şi mâinile legate. Coastele erau deplasate, dacă nu chiar rupte de la loviturile pe care le luase în abdomen şi piept şi fiecare gură de aer pe care o trăgea pe nas însemna un chin uriaş.

Acum, pentru prima dată, capul începea să i se limpezească. Îşi aduse aminte cum fusese bătut de Leon în grădina din spatele casei lui Carolyn – lovituri dure cu pumnii şi picioarele în faţă şi stomac. Îşi aminti înţepătura primei injecţii în muşchiul de la baza gâtului, în timp ce zăcea pe iarba umedă. Îşi mai aminti că îl băgaseră într-un sac de plastic cu fermoar şi apoi îl aruncaseră în portbagajul unei maşini. Apoi nu-şi mai amintea nimic.

Clipi des, încercând să focalizeze imaginea. Ochii şi-i simţea umflaţi, la fel ca şi muşchii feţei. Limba lui atingea cavitatea cărnoasă acolo unde cândva fusese un dinte. Nările îi erau pline de sânge uscat.

— Apă, hârâi el. Daţi-mi nişte apă.

În spatele lui se mişcă cineva. Câteva momente mai târziu acesta îi duse un pahar de plastic la gură. Bău recunoscător, clătindu-se înainte de a înghiţi. Imaginile începeau să se clarifice. Omul care ţinea paharul puţea a colonie proastă. Era scund şi îndesat, cu mustaţă subţire şi ochi căprui mari – şoferul cu care se confruntase Freeman în faţa casei sale din Reading. Camera era o combinaţie de cameră de zi şi o mică bucătărie, cu foarte puţină mobilă. Nu erau niciun fel de tablouri pe pereţii zugrăviţi în alb. Într-un colţ se aflau un televizor şi un video.

Deşi nu avea niciun indiciu clar, Brian putea să jure că e undeva la subsolul spitalului, în camera de care pomenise Carolyn. Undeva, probabil chiar dincolo de uşa gri din faţa lui, se găsea camera de control de unde transmiteau

imaginile false pe monitorul din laboratorul de cateterizare. Nu l-ar fi mirat dacă acea cameră era superdotată cu ecrane de supraveghere a coridoarelor, a camerelor şi a zonelor din clinică, implicate în programul Vasclear.

Brian se gândi la capturarea sa de către Weber. Carolyn fusese probabil urmărită de la spital de unul dintre ceceni. Nicio altă explicaţie nu stătea în picioare pentru venirea atât de rapidă a lui Weber. Acum Art era hotărât să afle numele celor cărora Brian le dăduse informaţii despre Vasclear. Folosise droguri – Ketamină şi ceva ca Seconalul, se gândi Brian. Folosise pedeapsa fizică – pe lângă durerea care îi cuprindea tot corpul, Brian era sigur că degetul lui mic de la mâna stângă este rupt.

Oare se terminase tortura?... Era Weber convins că Brian îi spusese tot?... Cât timp trecuse?... Se terminase ceremonia Vasclearului?... Ce se întâmplase cu Jessup?... Cedase în vreun moment, menţionând-o pe Teri?... Sau pe Freeman şi Marguerite?

Întrebările îi roiau prin cap. De un lucru era sigur. Nu avea să iasă niciodată viu din această cameră. Uşa din stânga lui se deschise, lăsând să se vadă o altă cameră – un dormitor de dimensiuni reduse, cam pe jumătate din camera în care era el. Se vedea un pat şi marginea unui al doilea. Pe marginea patului stătea Carolyn Jessup. Părea că fusese lovită peste faţă de mai multe ori, dar părul era strâns frumos la spate şi părea extrem de aranjată. La un moment dat se schimbase în uniforma de spital – Brian nu-şi imagina de ce.

— N-am de gând să te mai leg, Carolyn, îl auzi pe Weber spunând, dar ştii ce ţi se va întâmpla dacă tu sau prietenul nostru de pe scaun le veţi face şi cea mai mică problemă. Oamenii aceştia au primit anumite instrucţiuni şi vor fi bucuroşi să le respecte. E clar?... Zi, e clar?

— Da

— Şi pentru tine, dr. Holbrook, e clar? întrebă Weber ieşind din cameră. Numai de tine depinde ca Dr. Jessup să nu o încaseze.

— E clar, reuşi Brian să îngaime. Ce zi e astăzi?

— Zi? Ei bine, e Crăciunul. Ţţ, ţţ, ţţ, se pare că ai fost bătut bine. Lui Leon nu i-a prea plăcut ce i-ai făcut prietenului său. Nu-i aşa Leon?

Asasinul uriaş păşi din spatele lui Brian şi îl lovi violent peste gură. Buzele lui, care purtau oricum semnele închegate ale loviturilor anterioare se crăpară din nou. Supse sângele şi privi chipul hidos al lui Leon. Ochii întunecaţi îi susţinură privirea.

— Opriţi-vă! ţipă Carolyn.

Weber întinse un deget manichiurat înspre ea.

— Gura! strigă el. Aceasta este o avertizare. Şi ultima.

Se întoarse din nou spre Brian.

— Mi-e teamă că n-am terminat cu tine, spuse el. Privi în mod teatral la Rolexul lui şi pentru prima dată Brian realiză că Weber se schimbase într-un costum frumos croit şi îşi pusese o cravată de mătase extrem de scumpă.

— Totuşi, după cum probabil îţi dai seama, este 19 octombrie. Am o afacere presantă cu Preşedintele Statelor Unite. Numele care ni le-ai dat includ două ziare şi tatăl bietului doctor ghinionist, Phil Giantasio. Ne putem ocupa de toţi aceştia. Dar am senzaţia că ne mai ascunzi ceva.

— Doar mi-ai pus microfoane la telefon, spuse Brian răguşit. Ar trebui să ştii totul.

— Dr. Holbrook, cu excepţia celor câteva minute de care ştim cu toţii, nu ai mai trecut pe acasă în ultimele zile. Dar, nu te pripi, doctore. Micile tale secrete sunt în siguranţă. Nu ţi-am pus niciodată microfoane.

— Dar…

— N-am timp să discut nimic acum cu tine. Dar când mă voi întoarce, promit să avem o discuţie foarte dureroasă, dacă nu preferi altfel. Între timp, Leon, nu vreau ca vreunul dintre ei să fie rănit decât dacă vă face probleme. Ai grijă de ea. Poate să vină aici să vadă spectacolul la TV dacă vrea şi poate să vorbească cu el. Dar nu vreau să fie lăsaţi singuri niciun moment – nicio secundă. Da?

Leon mormăi şi dădu din cap afirmativ.

— Ok, spuse el.

— Engleza lui Leon lasă puţin de dorit, explică Weber, dar vă asigur că înţelege perfect. Nu-i aşa, Leon?

— Perfect.

Zâmbetul lui lăsă să se vadă o dantură pătată de tutun.

Weber se duse la televizor şi îi dădu drumul pe postul local.

— Dacă informaţiile mele sunt corecte, spuse el, Canalul Şapte va da în direct tot ce se va petrece sus. Echipa noastră de vânzări de la Newbury a fost foarte ocupată să primească comenzi din întreaga lume şi camioanele sunt gata de drum. În câteva minute de la terminarea ceremoniei, vor porni.

— Tot un nenorocit şi un ratat eşti, spuse Brian.

Weber se dădu un pas în spate şi-l lăsă pe Leon să-i mai servească lui Brian o palmă grea. Capul i se lovi de spătarul scaunului. Nasul rupt începu să sângereze. Ochii i se umplură de lacrimi.

— O să vedem care dintre noi doi este ratatul, spuse Weber. Peste câteva ore mă întorc. Am o întâlnire cu Preşedintele şi mai trebuie să împrăştii şi nişte zvonuri despre voi doi. Holbrook, mă aştept să-mi dai nişte răspunsuri satisfăcătoare.

Se întoarse, îi trimise un sărut lui Carolyn şi plecă. Brian rămase nemişcat, încercând să-şi pună ordine în gânduri. Spune Weber adevărul despre telefonul lui că nu era ascultat? Dacă da, atunci cum…

— Brian, cum te simţi?

Carolyn ieşise din dormitor. Vânătăile din zona ochilor erau tare urâte. Buza de jos era spartă.

— Am avut şi zile. Mai bune, reuşi el să spună. De ce te-ai îmbrăcat în uniformă?

— Am… vomitat pe mine. M-au forţat să mă uit în timp ce te băteau.

— Mă bucur că nu eram aici.

Voia să mai zică ceva, dar se opri brusc. Poate Carolyn îi promisese lui Weber că va reuşi să smulgă de la el ceea ce nu reuşiseră ei cu bătaia.

Traversă până la chiuvetă, udă un prosop şi îl curăţă încet. Apoi trase un scaun mic din bucătărie şi se aşeză ceva mai departe ca să se poată uita la el. Brian simţi că şi ea se gândea la un mijloc de evadare. Dacă nu avea încredere în ea, atunci şi ultima şansă dispărea. Dar oricum nu avea de gând să-i spună nimic de Teri sau de Freeman. Observă un bărbat în dormitorul din stânga lui şi altul, bărbatul cu colonia, în spatele lui mai în dreapta. Cu Leon, care stătea lângă Jessup, erau trei, toţi înarmaţi. Şanse aproape de zero.

— Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat, Brian, spuse Jessup menţinând tot timpul contactul cu ochii lui şi vorbind lejer, mult prea lejer, gândi Brian. Îmi pare rău pentru tot. Ştii, m-am tot gândit, aşa ca de la medic la medic, câte cazuri medicale minunate am împărtăşit noi doi în ultimii ani.

Despre ce naiba vorb…?

Intensitatea din ochii lui Carolyn îl făcu să păstreze tăcerea.

— Da, zise el, încă nedumerit. Îmi amintesc.

— Am fost impresionată în mod special de noaptea aceea la clinică, atunci când am avut grijă de domnul acela minunat. Walter şi nu mai ştiu cum.

Louderman. Brian se uită la Leon, care se sprijinea de masa de la bucătărie la nici doi metri de ei. Părea indiferent la conversaţia lor.

— A fost un caz fascinant, continuă Jessup. La fel ca şi doamna Hennessey – femeia cu filmele acelea incredibile a cărei viaţă ai salvat-o în laboratorul de cateterizare.

Louderman… filme ca ale lui Nellie… Brusc Brian înţelese. Nu toate dovezile fuseseră distruse în incendiul de la videotecă. Mai exista cel puţin încă un set de casete – unele ascunse cu grijă de ochii prădători – filmele

bărbatului care avea de gând să devină viitorul preşedinte al Statelor Unite.

Brian dădu din cap în semn că a înţeles. Se uită la televizor, unde se dădea un joc. Nu se întâmpla încă nimic la Hipodom.

— Eşti sigură că l-am văzut la clinică? întrebă Brian.

— De fapt, dacă stau să mă gândesc mai bine, era în biroul meu, spuse ea. I-am făcut cardiograma cu maşina aceea specială de EKG pe care o am acolo – cea pe care am inventat-o eu. Ştii care, e chiar lângă dulapul din birou.

În biroul lui Jessup. Filmele lui Louderman erau în dulapul din birou, împreună cu maşina EKG măsluită. Era dovada pe care o căutase atât de disperat – dovada care putea opri Vasclearul, care va închide Newbury şi care îl va salva de acuzaţia de crimă.

Leon păru să acorde o atenţie mai mare conversaţiei lor, dar dacă îşi dăduse seama că aspectele medicale din discuţia lor erau nişte prostii, atunci se ascundea foarte bine. Brian habar n-avea cum ar putea să scape, dar dacă ajungea sus, atunci trebuia să ştie codul de la biroul lui Jessup.

— Îmi aduc aminte foarte bine cazul, spuse el, strâmbându-se din cauza durerii din piept. Am aşteptat împreună cu el pe hol, aproape o oră, pentru că *n-am putut să intrăm.*

Jessup dădu din cap.

— Da, spuse ea, eu credeam că are probleme cu vertebra cervicală inferioară.

C-7 – vertebra cervicală inferioară.

— Da, răspunse el, dar nu era vorba de ea.

— Nu. Şi din câte îmi amintesc i-am verificat toate indiciile EKG, de asemenea.

Douăsprezece indicii… 7-1-2…

— Mă mir că îţi aduci aminte.

— E greu de uitat. Ai făcut o treabă minunată cu el. În special când i-ai verificat principalele camere coronariene.

Patru... 7-1-2-4... Brian îi făcu semn că a înţeles combinaţia de taste şi verifică legăturile de la mâini. N-aveau cum să cedeze. Dacă îşi îndoia genunchii până la piept, ar fi putut probabil să lovească cu picioarele sau chiar cu capul, dar frânghia din jurul gleznelor l-ar fi împiedicat să stea prea mult în picioare fără să-şi piardă echilibrul. Şi nu ştia câte lovituri mai puteau suporta coastele lui rupte.

— Cum rezistă inima ta? întrebă Jessup, expresia ei sugerându-i că trebuie să fie atent.

— Mă doare puţin, răspunse el.

— E bine, atâta vreme cât nu intri în fib. V.

Fib. V. – fibrilaţie ventriculară... Era un ritm mortal al inimii, de obicei urmat de leşin şi un atac. Carolyn voia ca el să fie gata să simuleze un atac de cord. Dar când?

O privi în timp ce ea se ridică şi începu să păşească prin cameră. Pe masă era o sticlă de votcă, plină pe jumătate. Luă o sorbitură – nimeni nu încercă să o oprească – apoi o aşeză înapoi. O armă. Apoi se uită la televizor. Ceremonia încă nu începuse. Brian venise odată de la aeroport aproape la aceeaşi oră la care venea preşedintele. Tunelul lung de o milă de la intrarea în oraş probabil că fusese închis traficului. Două ambulanţe, vreo zece motociclişti, nenumărate maşini de poliţie şi şase sau şapte limuzine în urma lor. Era o minune dacă vor ajunge la timp.

Jessup se uită în frigider şi în bufet, care erau goale. În cele din urmă, slăbi strânsoarea de la pantalonii de uniformă şi teatral îşi băgă bluza în ei. Apoi îşi strânse talia cu cordonul. Era o mişcare pe care orice bărbat cu o moleculă de testosteron, indiferent de vârstă, ar fi găsit-o seducătoare. Brian vedea cum cei doi bărbaţi din cameră se uitau cu atenţie la ea. Alunecă pe lângă Leon, dându-şi silinţa ca acesta să rămână interesat de corpul ei apoi se plânse că îi este foame. Măcar o gogoaşă şi o ceaşcă cu cafea, se milogi ea, frecându-se de braţul lui. Era o încercare impresionantă de a lupta împotriva sorţii.

Nicio şansă, gândi Brian, deşi îi dădu câteva puncte de la el pentru curaj. Apoi, brusc, Leon afişă un rânjet larg şi îi dădu una peste fund.

— Gogoşi, spuse el, râzând tare.

Rosti câteva comenzi în rusă către bărbatul cu mustaţă, care se aşează rapid în faţa lui Brian. Apoi ţipă înspre bărbatul din dormitor. Cel de-al treilea bandit, mult mai tânăr decât ceilalţi doi, ieşi imediat şi se postă lângă uşă. Era înalt şi bine clădit, dar nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani. În cele din urmă, Leon o luă pe Carolyn de braţ şi o aşează pe canapeaua din faţa televizorului.

— Aşează-te, ordonă el.

Apoi, dând ultimul set de instrucţiuni, Leon plecă. Aveau cinci minute, gândi Brian. Zece cel mult. Dacă avea să se întâmple, atunci trebuia să o facă acum.

— Hei, se adresă bărbatului care rămăsese de pază, vorbeşti engleză?

— Vorbesc engleza bine, spuse gardianul cel îndesat, cu un ton de avertizare.

— Să ştii că nu mă simt prea bine.

Brian mai aşteptă vreo treizeci de secunde. Apoi se aplecă şi începu să geamă şi să respire greoi.

— Ce e? întrebă bărbatul. Ce e?

— Brian, inima? ţipă Carolyn, sărind de pe locul în care stătea.

Brian gemu şi mai tare, apoi se aruncă pe podea, scuturând din cap violent şi dându-şi toată silinţa să simuleze un atac de cord. Jessup se aplecă înspre el.

— Inima lui! exclamă ea. Repede, dezleagă-l, să pot să-l ajut.

— Nu. Aştept pe Leon.

— O să fie mort până atunci, tâmpitule! Uită-te la el!

— Nu, spuse bărbatul din nou.

— Tu, de-acolo! comandă Jessup tânărului de la uşă. Ajută-mă să-l întorc pe spate.

Cei doi gardieni, din ce în ce mai uimiţi, schimbară câteva cuvinte în rusă în timp ce Brian gemea din ce în ce mai tare, dând ritmic din picioare.

În cele din urmă, tânărul se aplecă şi-l întoarse pe Brian. Brian o văzu pe Carolyn cum se ridică în picioare, se dădu mai în spate, ţinând sticla cu vodcă în spatele ei.

— Acum! se auzi el spunând.

Carolyn sparse sticla de votcă în capul bărbatului, lăsându-l într-o baie de cioburi şi băutură. Gardianul mai tânăr se răsuci să vadă ce se întâmplă. Deşi mişcările lui Brian erau încetinite de legături şi de durerea din piept, atacul lui fu suficient de rapid. Îşi trecu mâinile peste capul bărbatului. Legăturile de la încheieturile mâinilor prinseră ca într-un laţ gâtul bărbatului. Trase cât putu şi se aruncă în spate. Cecenul căzu greu peste el, cu faţa la tavan.

Ignorând durerea din piept, provocată de greutatea cecenului, Brian se trase înapoi cu toată puterea care îi mai rămăsese în mâini. Tânărul bărbat se zbătea din toate puterile, dar nu avea cum să se întoarcă. Cotul lui era ca un pumnal care îl lovea pe Brian dintr-o parte. Apoi, brusc, loviturile se opriră. Corpul bărbatului se înmuie. Brian, cu faţa plină de sânge, nu dădea drumul la frânghie.

— Poţi să te opreşti, Brian. E mort.

Brian împinse cadavrul într-o parte, incapabil să se abţină să nu se uite la limba violetă care îi atârna afară din gură. Era surprins că nu avea nici un fel de remuşcări, omorând pentru a doua oară. Carolyn, încă respirând din greu, îngenunche lângă el şi îi desfăcu legăturile.

— Tipul celălalt e mort? întrebă el.

— Nu. De fapt, cred că tocmai se trezeşte.

Brian îl întoarse pe bărbatul semi-inconştient pe burtă. Îl legară de mâini şi de picioare.

— Vrei să stai să încerci să-i faci figura şi lui Leon? întrebă ea.

— Vreau să ies de aici. Nu mă simt în stare să îi fac faţă şi lui Leon.

— Atunci, trebuie să ajungem la mine la birou cât mai repede, spuse ea. Dacă putem să ducem casetele alea la Hipodom şi să-i arătăm lui Baird ce avem, putem încă să mai oprim ceremonia.

— Promit să spun tuturor cum mi-ai salvat viaţa, zise Brian în timp ce îl ajuta să se ridice. O să îţi fie de folos.

Jessup se aplecă, scoase revolverul din tocul celui mort şi i-l dădu lui Brian.

El dădu din cap.

— Un prieten drag mi-a spus ieri că dacă am o armă asupra mea, am toate şansele să fiu împuşcat înainte de a mi se pune întrebări.

— Mie nu-mi pasă dacă mă împuşcă, spuse ea, studiind pistolul. N-am ţinut niciodată aşa ceva în mână. Cum se foloseşte?

— Ocheşti şi tragi.

Deschiseră precauţi uşa de la centrul de comunicări. Camera era exact aşa cum şi-o imaginase Brian – echipament de ultimă oră şi vreo zece monitoare pe pereţi.

Coridorul era pustiu.

— Să mergem la primul etaj mai întâi şi de acolo luăm liftul până la patru, spuse Jessup.

— La cum arătăm noi, cred că trebuie să alegem scările oricum.

Carolyn scoase un şerveţel dintr-o cutie de pe o masă şi îi şterse sângele de pe faţă.

— Atunci o luăm pe scări, spuse ea. Rezistă, Brian. Aproape s-a terminat.

— Sper, spuse el. Spune-mi ceva, adăugă el în timp ce se grăbeau pe hol. Cum crezi că a ajuns Art la tine acasă aseară? Crezi că te-a urmărit cineva?

Jessup se gândi câteva clipe înainte de a răspunde.

— Nu ştiu, spuse ea. La un moment dat m-am oprit lângă plajă, chiar când am ieşit de pe autostradă şi locul era absolut pustiu. Maşina mea era singura din toată parcarea. Dacă cineva m-ar fi urmărit, nu ştiu cum s-au ferit de nu i-am văzut. De ce?

— Mă tot frământă, răspunse el. Atâta tot.

CAPITOLUL PATRUZECI

WHDH-TV
Canalul 7

Vă vorbeşte Kimberly Herrera de la venerabilul Dom al lui Hipocrate, amfiteatrul din cadrul spitalului White Memorial, unde acum câteva minute a intrat Preşedintele Statelor Unite în aplauzele entuziaste ale sutelor de invitaţi din această seară. Preşedintele a venit însoţit de directorul FDA, Dr. Alexander Baird, fiind întâmpinaţi de Senatorii de Massachussets, Sal Giglia şi Walter Louderman.

Atmosfera de aici este electrică. Peste doar câteva minute, Dr. Baird şi Preşedintele vor semna documentele necesare pentru aprobarea medicamentului cardiac minune, Vasclear. Medicamentul a fost dezvoltat de Newbury Pharmaceuticals din Boston şi testat aici în proaspătul renovat Institut Cardiologic. După această parte a ceremoniei, Preşedintele va semna o moţiune prin care se va proclama Săptămâna Naţională a sănătăţii cardiace.

Mulţimea, alcătuită din demnitari locali, nu numai că este uimită de atmosfera din jurul vizitei Preşedintelui, dar şi de masiva cupolă de sticlă de deasupra, pe care sunt pictate momente celebre din istoria medicală. Domul se află în prezent în faza finală de restaurare, proiect care a costat în jur de cinci milioane de dolari, sume provenite, în mare parte din donaţii private. După cum vedeţi, domul este încă înconjurat de schele de construcţie. Este luminat în mod excepţional de cele opt proiectoare aduse special pentru această ocazie.

Ei bine, în acest moment luminile se sting. Domul străluceşte. Iar Preşedintele a terminat de salutat şi

> îşi reia locul pe scenă. Este o zi mare în istoria medicală a oraşului Boston, cunoscut a fi cel mai bun din întreaga lume...

Plin de adrenalină, dar încetinit din cauza rănilor, Brian o urmă pe Carolyn Jessup până în biroul ei de la etajul patru. Respiraţia devenea o problemă din ce în ce mai mare pentru el. Nasul era astupat complet cu sânge închegat, iar coastele îl dureau la orice mişcare. Totuşi urcase toate cele şase etaje de la subsol fără oprire. Aşa cum spusese şi Carolyn, totul se terminase. Nu era de mirare, având în vedere ce oaspete aveau, că scările erau pustii. Nu se întâlniseră cu nimeni până la biroul lui Jessup. Aceasta introduse codul şi deschise uşa de la birou. Îl conduse rapid pe Brian pe la recepţie, apoi în biroul interior. Maşina EKG era exact acolo unde spunea ea că va fi. Lângă aceasta se găsea un cabinet vechi de stejar cu patru sertare. Jessup gemu.

— N-am cheia, spuse ea.

— Niciuna de rezervă?

— Secretara mea are una, dar cred că este la ea.

Brian căută prin biroul recepţionistei, dar veni cu un cuţitaş pentru deschis scrisori.

— Atunci când senatorul Walter Louderman mi-a fost recomandat, a fost ca o lovitură norocoasă, explică Jessup în timp ce Brian încerca să deschidă sertarul. Pur şi simplu a apărut din senin. După ce l-am făcut să creadă în Vasclear, procesul de aprobare a luat viteză.

— Dar nu era bolnav de inimă.

— Nu. Vechea esofagită.

Tot nu se putea abţine să nu păstreze un ton de aroganţă în voce, observă Brian. În momentul acela, sertarul cedă şi se deschise foarte uşor. Filmele lui Louderman, etichetate corect, se aflau într-o mică valiză de piele.

— Trebuie să ne grăbim, îi sugeră Brian. Leon probabil că s-a întors deja cu cafeaua. Ne caută acum. Haide.

În timp ce se îndreptau spre uşa de la recepţie, Brian zise:

— Nu sunt sigur că sunt suficient de prezentabil să apar aşa în faţa…

Sunetul unui revolver cu amortizor îl opri la mijlocul propoziţiei. Se răsuci cât să o vadă pe Carolyn ducându-şi mâna la piept, rotindu-se şi căzând greu pe biroul recepţionistei. În uşă stăteau cei doi bandiţi, Leon şi bărbatul pe care îl legaseră. Brian gemu când îşi aduse aminte cum Carolyn sugerase să meargă mai întâi în biroul ei, neluând în consideraţie faptul că bărbatul de pe podea era conştient. *Stupid!* Dar nu atât de stupid încât să uite să ia arma bărbatului.

Disperat, Brian se uită înspre fereastră, în timp ce cei doi bărbaţi se îndreptară spre zona recepţiei. Biroul lui Jessup era la etajul patru, dar un etaj mai jos, cam la vreo şase metri, se găsea un acoperiş – acoperişul secţiei de observaţie chirurgicală. Avea oare suficient curaj să se arunce cu capul înainte direct prin fereastră? Avea şanse să supravieţuiască unei astfel de lovituri?

— Obraznic e domn doctor, spuse Leon, rânjind grotesc din uşa biroului. Tu stai aici, îi ordonă celuilalt bărbat în engleză.

Făcu un pas înspre el. În spate, Brian o vedea pe Carolyn cum începe să se mişte. Bărbatul nu-i acorda niciun fel de atenţie, uitându-se pe lângă Leon la Brian. Neatenţia îi fu fatală. Glonţul tras de Carolyn, deşi dintr-o poziţie ciudată, îl nimeri exact în frunte. Se dădu înapoi, când Carolyn trase din nou. De data asta, Leon ţipă şi se apucă de umăr. Carolyn, în genunchi, reuşi să se retragă sub birou în timp ce Leon trăgea în ea.

Brian ştiu că acesta este momentul. Se repezi la uşa biroului, o trânti şi o închise cu cheia. Din spatele uşii se auziră două împuşcături. Se gândi să sune la centrală să ceară ajutor, dar se răzgândi repede, când un alt glonte lovi zona din jurul încuietorii. În schimb, ridică scaunul greu din piele deasupra capului şi îl aruncă cu toată puterea în

fereastră. Aerul rece şi umed al nopţii umplu camera. Afară, cerul negru ca smoala turna o ploaie deasă. Încă o împuşcătură. Şi mai multe aşchii săriră.

Brian sparse restul de cioburi care mai rămăseseră, luă mica valiză cu filmele lui Louderman şi se lăsă în jos pe fereastră până când braţele se întinseră la maxim. Bătăile din piept şi degetul rupt făceau ca efortul să pară ucigător. Acoperişul părea mult mai departe decât estimase el, dar ce importanţă mai avea? În momentul în care uşa se deschise, îşi dădu drumul.

Dă-ţi drumul şi rostogoleşte-te... era singurul lui gând în timp ce cădea prin ploaie.

Căzu aproape în picioare pe acoperişul cu pietriş, după care se împiedică şi căzu într-o parte. Ce să se mai rostogolească? Aerul explodă în plămânii lui. Coastele rupte se depărtară şi mai tare. Rotula pocni. Atinse pietrele umede cu umerii şi cu faţa, julindu-şi pielea care era şi aşa plină de răni. Lovitura îl ameţi, dar reuşi să asculte vocea care îi ţipa în cap.

Mişcă-te! Mişcă-te!

Brian se rostogoli în momentul în care un glonte atinse pietrişul nu departe de gâtul lui. Leon, care apăruse la fereastra de deasupra, trase din nou. De data asta glontele pătrunse prin muşchiul din coapsa lui Brian. Ţipă, dar continuă să se rostogolească de-a lungul acoperişului. Se uită în spate şi-l văzu pe Leon care se dădea jos de pe fereastră.

Ţinând strâns angiogramele lui Louderman, Brian se chinui să se ridice în picioare, trăgând după el piciorul rănit şi porni şchiopătând spre ceea ce credea el că este o ieşire în caz de incendiu. Ceea ce găsi era doar o platformă de la schela care înconjura acoperişul făcând legătura cu clădirea de alături. Deasupra lui, la vreo douăzeci de metri, noaptea era inundată de lumină. Razele de lumină străluceau aprins în ploaie, concentrate într-o singură direcţie. Domul!

Dacă se apropia suficient de mult, putea să încerce să arunce valiza cu filmele prin fereastră, apoi putea coborî pe schelă de-a lungul Clădirii Pinkham. Cel puţin, dovada va supravieţui. Valiza ar fi căzut de la vreo zece, cincisprezece metri, dar casetele păreau suficient de bine protejate pentru a rezista.

Brian privi peste umăr şi-l văzu pe Leon exact când atingea acoperişul. În ciuda braţului rănit, se rostogoli cu măiestrie şi se ridică agil ca o pisică. Niciunul dintre coechipierii lui nu se mişca aşa de bine. Brian se sforţă în ciuda durerii să înainteze înspre lumină, ştiind că nu va mai dura foarte mult până când Leon îl va prinde din urmă. Culorile strălucitoare ale domului se apropiau din ce în ce mai mult. Brian auzi paşii puternici tot mai aproape de el. Mai avea doar câteva secunde. Nu mai avea nicio şansă să scape pe schelă; nicio speranţă să ajungă jos. Înfăşură rapid pielea fină a valizei în jurul celor două casete şi o prinse mai bine în mână. Exact în momentul în care simţi pistolul lui Leon în spatele lui aruncă valiza ca pe o minge de fotbal. Pachetul trecu prin vitraliile domului, exact cam pe la jumătatea lui.

Brian auzi ţipetele de dedesubt, în timp ce mai făcu câţiva paşi înainte de a cădea, nu departe de marginea de sticlă. În acel moment, Leon sări pe el. Furios, îl apucă pe Brian de cămaşă, îl ridică în genunchi şi îi băgă ţeava pistolului în gură. Brian nu putu decât să închidă ochii, aşteptându-şi sfârşitul.

— Serviciile Secrete! Dă-i drumul, chiar acum!

Vocea se auzea de la fereastra clădirii din spatele lui Leon şi din stânga lui Brian. Brian chiar putea să-l vadă pe tipul de la serviciile secrete, cu arma aţintită înspre ei. Strânsoarea lui Leon se înmuie. Încet, îi scoase pistolul din gură. Apoi, se întoarse brusc înspre agent şi trase. Imediat dinspre fereastră se auziră câteva rafale. Brian simţi cum gloanţele pătrund în corpul lui Leon. Bestia, încă ţinând cămaşa lui Brian, căzu peste el, forţându-l să se întindă pe sticla mată.

Simţi cum sticla de sub el cedează şi cade cu corpul lui Leon venind peste el. Se pregăti să îşi întâlnească moartea, dar căderea se opri după câţiva metri pe schela îngustă de metal dinăuntrul domului. Greutatea corpului lui Leon îl lovi din plin, durerea explodându-i în piept. Apoi, încet, extrem de încet, criminalul uriaş se întoarse într-o parte şi dispăru din raza vizuală a lui Brian. Un moment mai târziu, Brian auzi zgomotul făcut de corpul lui Leon când se izbi de scaunele de dedesubt.

— Dacă te mişti, eşti mort! ţipă un bărbat deasupra lui.

Brian schiţă un zâmbet şi închise ochii.

Nu-ţi face griji, gândi el. *Nu prea o să mă mişc ceva vreme.*

Brian habar n-avea cât stătuse zăcând acolo. Când deschise ochii, era tot pe schelă. Un bărbat într-un fâş albastru închis stătea peste el, cu pistolul ţintind chiar între ochi.

— Serviciile Secrete, Holbrook. Nici să nu te gândeşti să te mişti. Or să aducă o scară. O să te legăm de o targă şi o să te lăsăm în jos. Mă auzi?

Brian dădu din cap, concentrându-se asupra respiraţiei care îi provoca numai durere. Câteva momente mai târziu, scara fu coborâtă prin schelă. Un alt agent şi un membru al echipei de intervenţii se urcară cărând o targa.

— Stai liniştit, amice, spuse acesta din urmă. O să te ducem imediat jos.

— Holbrook, să ştii că vor fi peste tot arme îndreptate spre tine, îl avertiză agentul de la Serviciile Secrete.

Brian clipi des din cauza ploii care cădea prin gaura imensă din cupola de sticlă.

— Te aud, murmură el.

Bărbaţii îl legară de placa improvizată, îl lăsară în jos şi îl puseră pe o targă cu rotile. Amfiteatrul era aproape gol acum. Doi doctori şi două asistente de la Urgenţe începură să se ocupe de el. Una dintre asistente se aplecă deasupra lui.

— Brian, sunt eu Sherry, spuse prietena sa de la Suburban. Sherry Gordon.

— Bună.

— Nu încerca să vorbeşti. Am vrut doar să ştii că Dr. Jessup este şi ea la Urgenţe. A fost împuşcată de mai multe ori, dar este conştientă. A întrebat de tine. Chirurgii mi-au zis că o să supravieţuiască. O operează chiar acum.

Mulţumesc, şopti Brian.

Un poliţist în uniformă îl înlocui pe agentul de la Serviciile Secrete şi îi prinse încheietura mâinii de targa cu o cătuşă.

— Nu trebuie să faceţi asta, spuse Sherry.

— Tu fă-ţi treaba şi lasă-mă să mi-o fac şi eu pe a mea, răspunse ofiţerul.

Câteva momente mai târziu, Sherry se dădu la o parte şi îi făcu loc lui Laj Randa. Sikhul, arătând splendid într-un costum negru şi un turban portocaliu, îi ascultă pieptul şi strânse uşor mâna lui Brian.

— Am motive să cred că plămânul tău drept tocmai a cedat, spuse el. Te însoţesc până la urgenţe ca să-ţi pun un tub. Apoi vedem ce mai este de făcut. Ai ales o cale al dracu' de ciudată de a demonstra că până la urmă şi tu aveai aceeaşi părere despre Vasclear ca şi mine, spuse el.

— Crede-mă, aşa e.

Începură să împingă targa, apoi se opriră.

— Pot să vorbesc cu el? auzi el o voce familiară.

— Doar câteva secunde, domnule senator, răspunse poliţistul. Nu mai mult. Şi vă rog să staţi pe partea asta. Omul e căutat pentru crimă.

— Ştiu.

Chipul lui Walter Louderman se ivi deasupra lui Brian. Era extrem de îngrijorat.

— Şi cum e cu filmele alea, Holbrook? întrebă el. De ce îmi faci asta tocmai mie?

Brian încercă să zâmbească frumos, conştient de dintele lipsă. Ridică o mână însângerată şi mângâie mâneca senatorului. Vocea lui era răguşită şi tensionată.

— N-o să fiţi supărat multă vreme, spuse el.

EPILOG UNU

O SĂPTĂMÂNĂ MAI TÂRZIU

O serie de furtuni serioase transformaseră aeroportul internaţional din Miami într-un loc şi mai aglomerat decât de obicei. Art Weber era iritat de întârzierea zborului său spre Bogota, dar era satisfăcut de mulţimea de oameni. Orice, atâta vreme cât trecea neobservat. De aceea şi alesese o cursă obişnuită.

În momentul în care corpul lui Leon Kulrushtin explodase prin cupola de sticlă a domului, aterizând ca un sac de ciment pe locurile din amfiteatru, Weber realiză că planurile lui de viitor, aşa cum le visase el, picaseră. De fapt, dacă nu acţiona rapid şi eficient, viaţa lui era în pericol. În panica şi confuzia care urmară, se strecurase în afara amfiteatrului şi se grăbise să ajungă în apartamentul său din Cambridge, aflat pe partea cealaltă a râului, unde era vila în care locuia de obicei.

Folosea apartamentul doar rareori, de obicei pentru câte o partidă de sex exotic cu femei pe care le cumpăra la preţuri piperate de la companiile de escortă. În principiu însă, locul era rezerva lui pentru orice dezastru pe care l-ar fi putut declanşa Brian Holbrook. Avea haine, valize, trei paşapoarte şi buletine corespunzătoare, nenumărate arme şi 100.000 de dolari în bancnote de douăzeci şi cincizeci. Furase mai bine de trei milioane de la Newbury Pharmaceuticals de-a lungul anilor în care fuseseră asociaţi, dar banii aceia se aflau deja într-o bancă din Grand Cayman.

Weber realiză că trebuia să pună între el şi ceceni cât mai multe zile şi cât mai mulţi kilometri, în timp ce aceştia

se dădeau la fund odată ce autorităţile ar fi început să pună întrebări. După aceea, sigur vor pleca în căutarea lui. Se va face apel la toate mijloacele. Se vor oferi recompense. Se vor mitui oameni. În anii care urmaseră după prăbuşirea URSS-ului, mafia cecenă se întinsese foarte mult în SUA. Şi de cele mai multe ori nu se lăsau până nu obţineau ceea ce doreau. Dar niciodată nu alergaseră după un bărbat atât de inteligent şi plin de resurse ca Dr. Weber.

Planificarea era totul. Înainte cu mult să aibă nevoie de el, Weber îşi trasase drumul spre Columbia şi începuse să pompeze bani în oameni care îl vor ajuta să dispară atât timp cât va considera el că este necesar. Acum, în timp ce aştepta la coadă să depună bagajele, se felicită pentru planul lui de evadare atât de bine pus la punct. În mai puţin de cinci ore, va ieşi din Bogota şi se va îndrepta spre junglă.

O valiză din spate îi atinse piciorul.

Perdone, usted, senor, spuse stânjenită femeia tânără din spatele lui. Weber, se întoarse. Femeia avea vreo douăzeci şi ceva de ani, era îmbrăcată într-o bluză albă strâmtă şi o fustă colorată şi era absolut fermecătoare – ten arămiu, păr bogat, ochi negri mari şi un corp care îl făcu să înghită în sec.

— Nu-i nimic, spuse el într-o spaniolă perfectă. Mergi la Bogota?

Înainte ca ea să apuce să răspundă la întrebarea lui, Weber deja o dezbrăcase în minte.

— Acolo e casa mea, spuse ea timid.

— Şi a mea va fi în curând, zise şi el, forţându-se să-şi ia ochii de la sânii ei magnifici. Afacerile or să mă ţină multă vreme acolo.

— Spaniola dumneavoastră este excelentă.

Numele ei era Rosalita şi se întorcea acasă după ce fusese în vizită la sora ei în Miami. Până când ajunse să-şi predea bagajele, fata era deja convinsă să stea lângă el în avion. Rămase cu ea, până când valizele ei de pânză uzată fură verificate. Înainte să ajungă în Bogota, ea îşi va odihni

capul pe umărul lui şi mâinile îl vor înconjura strâns. Iar la noapte…?

Mai aveau încă o oră până pleca avionul. Femeia era a lui acum – o recompensă pentru perseverenţă. Cincizeci de milioane şi Carolyn Jessup la Boston, sau trei milioane şi această bijuterie incredibilă la tropice. Alegerea, dacă ar fi fost să o facă el, ar fi fost una grea. Dar aşa… Îi sugeră să bea ceva împreună şi luând-o de braţ găsiră un bar mai izolat. Într-un colţ al camerei din lemn şi piele, unde lumina era difuză, găsiră un separeu liber. Weber nu-şi putea lua privirea de la sânii ei şi acum se gândea că fata ar putea fi chiar virgină – un lut pe care el să-l modeleze.

O vreme vorbiră lejer, despre nimic special. Weber încerca fără succes să-şi ţină mâinile în frâu. În cele din urmă îşi puse mâna în jurul taliei ei subţiri şi se simţi în rai când văzu că ea nu-l respinse.

— Eşti foarte frumoasă, şopti el.

— Iar tu eşti foarte arătos şi convingător.

Se întoarse complet înspre el. Parfumul ei era înnebunitor. Sânii lipiţi de pieptul lui erau la fel de tari ca ai unei adolescente. Ochii ei se făcură şi mai mari. Buzele tremurau. Weber aruncă o privire pe furiş împrejur, pentru a se asigura că nu e nimeni să-i vadă când o sărută. Nimeni nu părea să le dea nici cea mai mică atenţie. O trase înspre el şi îşi lipi gura de a ei. Buzele ei se desfăcură şi fata îi supse limba.

În momentul în care Weber simţi durerea dintre coaste, dându-şi seama că fusese înjunghiat, stiletul trecuse deja de diafragmă şi îi atinse inima. Femeia răsuci lama expert pentru a mări gaura, în timp ce îl muşca foarte tare de gură, astfel încât el nu putu să zică nimic. Apoi îl lăsă, aranjându-i trupul drept. În cele din urmă, se aşeză lângă el, îşi lipi buzele de urechea lui şi îi puse o mână între picioare.

— Fără resentimente, spuse ea.

EPILOG DOI

O LUNA MAI TÂRZIU

Sediul FDA era o clădire masivă de treisprezece etaje, cenuşie şi sinistră, situată în Rockville, Maryland. Sub un cer de noiembrie senin, Brian parcă maşina şi intră în Clădirea ParkLawn.

Venise vremea să dea ochii cu Teri. Încă şchiopătând, Brian trecu de gardianul din holul central şi fu direcţionat către birourile de la etajul patru. Când vorbise cu ea la telefon şi-a dat seama cât de uimită era când i-a propus să se întâlnească la biroul ei, şi nu acasă la ea sau în altă parte. Dar trebuia să ştie şi ea că lucrurile se schimbaseră. Cu excepţia unei conversaţii scurte, când sunase a doua zi după intervenţia chirurgicală suferită, nu mai vorbiseră. Nu o mai sunase şi nici nu mai acceptase vreun apel din partea ei.

Ieşi din lift şi intră într-o recepţie modestă care servea vreo douăzeci de birouri. Deşi FDA putea fi acuzată de ineficienţă, gândi el, în timp ce vorbea cu recepţionista, nu-i putea acuza nimeni că îşi extinseseră locul de muncă. Se aşeză pe un scaun, îşi trecu limba peste coroana purtată temporar pentru a-i înlocui dintele lipsă din faţă şi se gândi la ce avea să-i spună.

Eşti cea mai minunată amantă cu care am fost vreodată şi probabil că vei fi şi în continuare. Ar spune adevărul, dar nu asta urma să audă Teri astăzi. Recepţionista îl sună şi îi arătă o uşă, asemănătoare cu toate celelalte, dar pe care scria, T. Sennstrom, M.D, Ph.D. Brian ciocăni o dată şi pătrunse înăuntru.

Biroul era mic, probabil că nu avea mai mult de douăzeci de metri pătraţi. Pereţii erau plini de rafturi metalice din oţel gri, pline cu tot soiul de manuscrise, texte şi jurnale. Teri îl salută din spatele biroului ei, dar îi întinse mâna şi el i-o strânse. Această conversaţie nu avea să fie una uşoară, dar voia să facă ce era corect.

— Arăţi bine, spuse Teri. Faptul că acuzaţiile de crimă au fost retrase îţi prieşte.

— Mulţumesc. Nasul meu se apropie în cele din urmă de mărimea anterioară, deşi nu cred că va mai avea vreodată aceeaşi formă ca înainte. Şi tu arăţi bine.

— Am fost foarte supărată că nu mi-ai răspuns la niciunul dintre telefoane.

— Ştiu. Phoebe a venit la mine la spital în fiecare zi. Am petrecut câteva zile de convalescenţă la ea acasă. Am... început să discutăm despre posibilitatea de a fi împreună din nou.

— Oh? De-aia nu m-ai sunat niciodată?

Brian ezită, dar se forţă să păstreze contactul vizual cu ea.

— De fapt, nu, spuse el. Nu de-aia. Unele lucruri nu mi-au dat pace, Teri – dar deloc. Aş vrea să ţi le spun şi ţie, ca să-ţi dai cu părerea.

Se uită la el întrebător, dar rece.

— Continua, spuse ea.

— Păi, atunci când nu credeam că o să mai ies viu vreodată din temniţa aia de la spital, Art Weber m-a asigurat că telefonul de la mine de acasă nu era ascultat. Şi sunt sigur că spunea adevărul.

— Şi?

— Şi, unul din oamenii lui, Leon, împreună cu un alt tip mă aşteptau în statul New York. Fulbrook. Dacă telefonul meu nu era ascultat, cum de ştiau unde mă duc?

— Poate te-au urmărit.

— Nu cred, Teri. M-am tot gândit cine le-ar fi putut spune despre călătoria mea. Tu erai singura care ştia.

— Prostii, spuse ea, începând să pălească.

— Nu sunt prostii. Vezi tu, e mai mult de atât. Mai e şi Bill Elovitz. Era un bătrânel tare simpatic. A supravieţuit lagărelor naziste, dar n-a putut supravieţui tipilor de la Newbury. A fost omorât, pentru că eu credeam că are hipertensiune pulmonară. Dar cum de au aflat ei de HP exact atunci când mi-am dat eu seama? Îţi spun eu cum, Teri. Eu ţi-am spus ţie, iar tu le-ai spus lor.

— Dar…

— Apoi Art Weber apare exact în momentul în care Carolyn Jessup se hotărâse să mă ajute. Era sigură că nu o urmărise nimeni de la spital şi până acasă. M-am tot chinuit să-mi dau seama cine ar fi putut şti că mă duceam la ea acasă. Erau doar două persoane. Unul este îndrumătorul meu de la NA, pentru care bag mâna în foc. Cealaltă persoană erai tu. Teri, cu cât te plătea Weber ca să spionezi pentru el?

— Brian, te rog. Asta e ridicol!

— Nu. Mi-e teamă că nu. Am studiat faptele de o sută de ori. Erai plătită de Weber.

Ochii ei erau plini de lacrimi.

— Habar n-aveam ce se întâmplă. Trebuie să crezi asta. Weber mă plătea doar pentru nişte informaţii simple. Asta-i tot. Nu ştiam ce fac cu ele. N-aveam niciun motiv să cred că ceva este în neregulă cu Vasclearul până când… ai început să-mi raportezi mie. Până să-mi dau seama ce fel de persoană este Weber, el avea deja casete video în care… în care eu acceptam banii. Mi-a fost frică. Nu ştiam ce să fac.

Brian dădu din cap.

— Au murit oameni din cauza ta.

Pe cât de repede se formaseră lacrimile, pe atât de repede dispăruseră.

Teri Sennstrom îşi ridică bărbia.

— Cum îndrăzneşti să-mi arunci aşa ceva în spate, strigă ea. N-am omorât pe nimeni. De fapt, nu am făcut nimic ilegal. Ştii foarte bine cât mă spetesc pentru nişte împuţiţi

de bani. În câteva luni, Weber mi-a dat cât am câştigat în întreaga mea carieră. *Am meritat* banii ăia.

— O să-i spun lui Dr. Baird tot ceea ce ştiu, spuse Brian.

— Nenorocitule! Hai dă-i drumul. Spune-i, iar eu am să neg tot. Mă iubeşte, ştie cât de mult muncesc. Du-te şi spune-i.

Brian oftă. Chipul la care visase atât de mult, la care se gândise atâtea nopţi era urâţit de furie.

— De fapt, spuse el obosit, nu o să fie cuvântul meu împotriva cuvântului tău, Teri. Tu singură o să-i spui.

Se ridică în picioare şi deschise uşa. Apoi se întoarse înspre ea, îşi desfăcu fermoarul de la geaca de piele şi îi arătă casetofonul pe care îl avea prins pe dedesubt.

— Asta e pentru pacientul meu care a fost împuşcat, îi spuse el fără bucurie, pentru tatăl meu şi în special pentru mine.

Teri ţipă atât de tare încât recepţionista apăru în fugă. Dar Brian trecu pe lângă femeie şi se îndreptă înspre scări.

Invectivele lui Teri încă se mai auzeau când trase uşa de la recepţie după el.

În drumul său spre D.C. unde se întâlnea cu Phoebe şi cu fetele, se opri într-un părculeţ, unde un grup de adolescenţi alegeau echipele pentru un joc de fotbal.

— Hei, aveţi nevoie de un mijlocaş? întreba el.

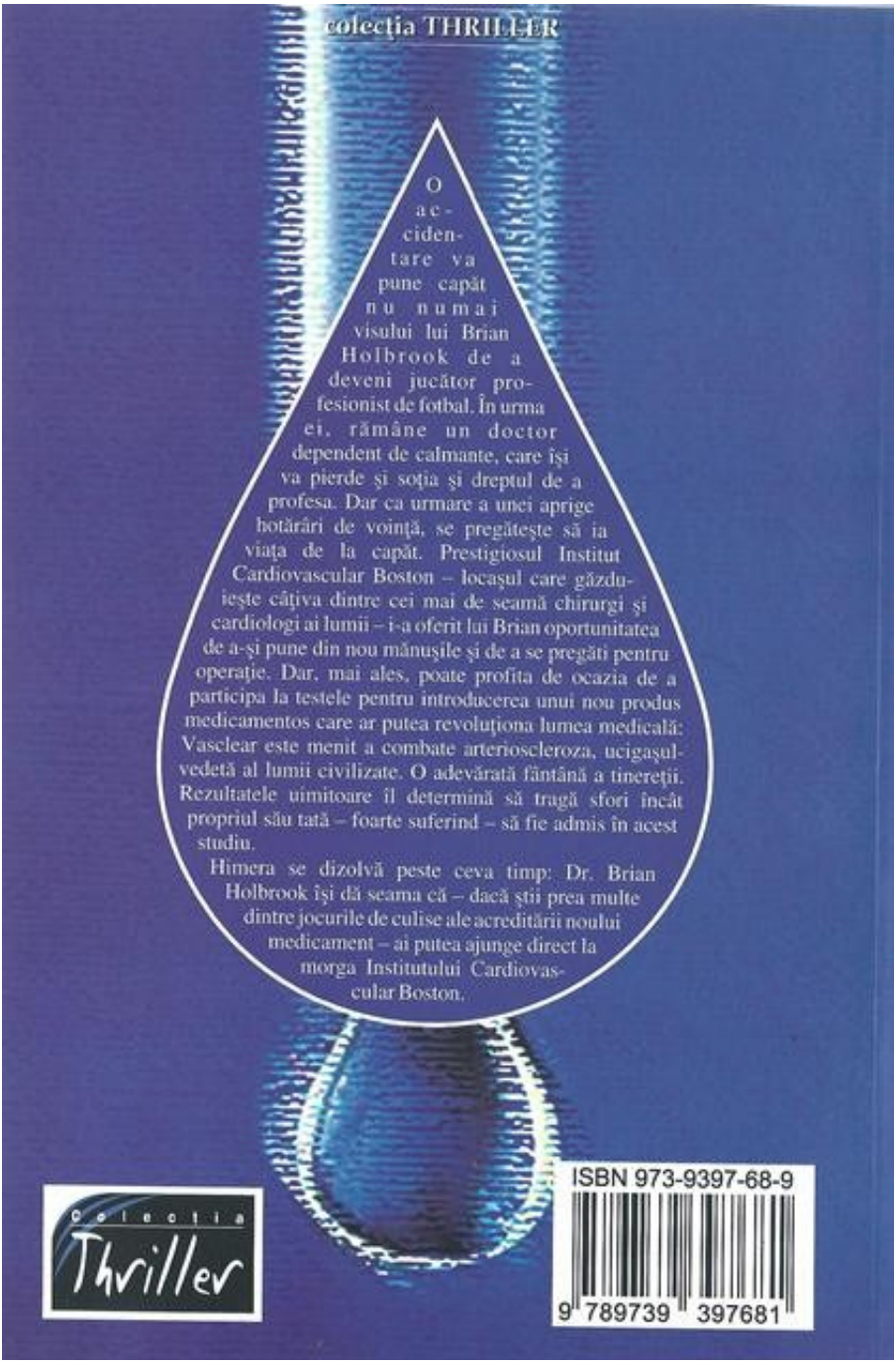
colecţia THRILLER
O accidentare va pune capăt nu numai visului lui Brian Holbrook de a deveni jucător profesionist de fotbal. În urma ei, rămâne un doctor dependent de calmante, care îşi va pierde şi soţia şi dreptul de a profesa. Dar ca urmare a unei aprige hotărâri de voinţă, se pregăteşte să ia viaţa de la capăt. Prestigiosul Institut Cardiovascular Boston – locaşul care găzduieşte câţiva dintre cei mai de seamă chirurgi şi cardiologi ai lumii – i-a oferit lui Brian oportunitatea de a-şi pune din nou mânuşile şi de a se pregăti pentru operaţie. Dar, mai ales, poate profita de ocazia de a participa la testele pentru introducerea unui nou produs medicamentos care ar putea revoluţiona lumea medicală: Vasclear este menit a combate arterioscleroza, ucigaşul-vedetă al lumii civilizate. O adevărată fântână a tinereţii. Rezultatele uimitoare îl determină să tragă sfori încât propriul său tată – foarte suferind – să fie admis în acest studiu.
Himera se dizolvă peste ceva timp: Dr. Brian Holbrook îşi dă seama că – dacă ştii prea multe dintre jocurile de culise ale acreditării noului medicament – ai putea ajunge direct la morga Institutului Cardiovascular Boston.
Colecţia Thriller
ISBN 973-9397-68-9
9 789739 397681